AUTORUL BESTSELLERULUI
COLOANA DE FOC

KEN FOLLETT

TRIUNGHIUL

UN PROIECT SECRET ÎN MIJLOCUL DEȘERTULUI

Ken Follett

TRIUNGHIUL

Ken Follett

TRIUNGHIUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FOLLETT, KEN
Triunghiul / Ken Follett. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-004-8

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
Triple
Copyright © Ken Follett, 1979
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Tradom

© RAO Distribuţie, 2017
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-004-8

Pentru Al Zuckerman

„Trebuie apreciat faptul că singura parte dificilă din construirea unei bombe atomice de orice fel este pregătirea unei provizii de material fisionabil având puritatea potrivită; proiectarea bombei în sine este relativ ușoară…“

Enciclopedia Americană

Prolog

A existat o vreme, o singură dată, când ei s-au aflat toţi la un loc.

S-au întâlnit cu mulţi ani în urmă, în tinereţe, înainte să se întâmple toate acestea, dar acea întrevedere şi-a lăsat amprenta de-a lungul deceniilor.

Mai exact, era prima duminică din noiembrie 1947 şi fiecare dintre ei i-a cunoscut pe toţi ceilalţi – într-adevăr, pentru câteva minute, toţi s-au aflat în aceeaşi încăpere. Unii dintre ei au uitat imediat feţele pe care le-au văzut şi numele rostite în timpul prezentărilor oficiale. De fapt, unii dintre ei au uitat complet ziua respectivă, iar când aceasta a devenit atât de importantă, douăzeci şi unu de ani mai târziu, ei doar s-au prefăcut că-şi aminteau; au privit atent fotografii estompate, şoptind aluziv: „Ah, da, desigur".

Acea întâlnire matinală a fost o coincidenţă, însă nu una prea surprinzătoare. Cei mai mulţi erau tineri şi capabili, meniţi să deţină puterea, să ia decizii şi să facă schimbări, fiecare în felul său şi fiecare în ţara lui. Oamenii de genul lor se cunoşteau în tinereţe în locuri precum Universitatea Oxford. Mai mult, când se întâmplau toate *acestea*, cei care nu erau implicaţi de la început erau atraşi doar *pentru că* i-au cunoscut pe ceilalţi la Oxford.

Și totuși, la vremea respectivă, nu părea a fi o întâlnire istorică. Era doar o simplă recepție, într-un loc unde se organizau prea multe astfel de reuniuni (fără suficiente cocktailuri, ar adăuga studenții).

Era o întâlnire neinteresantă. Mă rog, aproape.

Al Cortone bătu la ușă și așteptă în hol, ca să-i deschidă un mort.

Bănuiala că prietenul lui era mort se transformase în certitudine în ultimii trei ani. Mai întâi, Cortone auzise că Nat Dickstein fusese luat prizonier. Spre sfârșitul războiului, începuseră să circule zvonuri despre ceea ce pățeau evreii în lagărele naziste. Apoi, într-un final, adevărul cumplit ieșise la suprafață.

De partea cealaltă a ușii, o fantomă împinse un scaun pe pardoseală și traversă șontâc-șontâc încăperea.

Brusc, Cortone începu să aibă emoții. Dacă Dickstein era invalid? Dacă devenise instabil mental? Cortone nu știuse niciodată cum să se comporte față de schilozi sau de nebuni. El și Dickstein fuseseră foarte apropiați, doar pentru câteva zile în 1943, dar cum era, oare, Dickstein în acel moment?

– Salut, Nat! îl salută Cortone după ce ușa se deschise.

Dickstein se holbă la el, sceptic și nevenindu-i să creadă, pe urmă se lumină la față, zâmbi larg și exclamă cu accentul lui britanic caraghios:

– Dumnezeule, ia te uită cine-i aici!

Cortone zâmbi la rândul lui, ușurat. Își strânseră mâinile și se bătură pe spate, apoi schimbară câteva replici în jargonul milităresc, doar din plăcere. Pe urmă Cartone fu invitat înăuntru.

Locuința lui Dickstein era alcătuită dintr-o încăpere cu tavan înalt, într-o casă veche, dintr-un cartier sărac al orașului. În cameră se aflau un pat simplu, făcut cu grijă, în stil milităresc, un dulap vechi și greu din lemn negru, o comodă asortată și o masă plină cu cărți, așezată în fața unei ferestruici. Lui Cortone i se părea că odaia era sărăcăcioasă. Dacă ar fi locuit acolo, ar fi adăugat niște obiecte personale, ca să-i confere încăperii ceva din personalitatea lui: fotografii cu familia, suvenire de la cascada Niagara și din Miami Beach, trofeul de fotbal obținut în timpul liceului.

– Sunt foarte curios, cum ai dat de mine? întrebă Dickstein.

– Trebuie să mărturisesc că n-a fost ușor, răspunse Cortone pe când își scoase haina uniformei și o așeză pe patul îngust. Mi-a luat aproape toată ziua de ieri.

El ochi singurul fotoliu din încăpere. Ambele brațe erau înclinate într-o parte într-un mod ciudat, un arc ieșea prin crizantemele șterse, imprimate pe material, iar în locul piciorului care lipsea fusese așezat un exemplar din cartea *Theaitetos* sau *Teetet*, de fapt, un dialog al lui Platon aparținând perioadei de bătrânețe a filosofului Greciei antice.

– Pot ședea și oameni în el?

– Nu și cei care au rang mai înalt decât sergentul. Însă…

– Aceia oricum nu sunt oameni.

Râseră amândoi: era o glumă mai veche. Dickstein aduse un scaun din lemn de la masă și-l încălecă, măsurându-l din priviri pe prietenul lui.

– Te-ai îngrășat.

Cortone se mângâie încet pe pântece.

– Se trăiește bine în Frankfurt – ai ratat demobilizarea, replică el, apoi se aplecă în față și-și coborî vocea, ca și când ceea ce urma să spună ar fi fost confidențial: Am

câștigat o *avere*. Bijuterii, porțelan, antichități – toate cumpărate pentru țigări și săpun. Nemții mor de foame. Partea cea mai bună este că fetele sunt dispuse să facă orice pentru o bomboană de ciocolată.

Se lăsă pe spate, așteptându-se ca Dickstein să râdă, dar acesta îl privea cu o expresie serioasă întipărită pe față. Deconcertat, Cortone schimbă subiectul:

– Tu însă numai gras nu ești.

La început, fusese atât de ușurat să-l vadă întreg pe Dickstein și zâmbind la fel ca odinioară, încât nu-l privise cu atenție. Dar în clipa aceea își dădea seama că prietenul lui era mai rău decât dacă ar fi fost slab: arăta epuizat. Nat Dickstein fusese întotdeauna scund și slab, însă în acel moment părea să fie sfrijit. Pielea palidă ca de mort și ochii mari și căprui din spatele ochelarilor cu rame din plastic îi accentuau aerul maladiv. O fâșie de piele palidă se întrezărea între partea superioară a șosetei și tivul unui crac al pantalonilor. În urmă cu patru ani, Dickstein avusese pielea bronzată și tăbăcită asemenea tălpii bocancilor soldaților din armata britanică. Atunci când Cortone vorbea despre amicul lui englez, cum o făcea adesea, el spunea: „E cel mai dur și mai rău soldat care mi-a salvat viața, și nu vă păcălesc".

– Gras? Nu, zise Dickstein. În țara asta mâncarea se dă în continuare cu rația, amice. Însă ne descurcăm.

– Ai trăit vremuri și mai grele, zâmbi Dickstein.

– Și-am supraviețuit.

– Ai fost luat prizonier.

– La La Molina.

– Cum naiba au reușit să te prindă?

– Ușor, răspunse Dickstein și ridică din umeri. Am fost împușcat în picior și am leșinat. Când mi-am revenit, m-am trezit într-un camion nemțesc.

Cortone se uită la picioarele lui Dickstein.

– S-a vindecat?

– Am avut noroc. În vagonul trenului POW[1] în care eram se afla un doctor. Mi-a tratat osul.

Cortone încuviință din cap.

– Și-apoi lagărul…

Se gândi că poate ar trebui să nu întrebe, dar voia să afle.

– Totul a fost bine până când au aflat că eram evreu. Vrei o ceașcă de ceai? Nu-mi permit whisky.

– Nu, zise Cortone, cu toate că și-ar fi dorit să fi tăcut. Oricum, nu mai beau whisky dimineața. Viața nu pare a fi la fel de scurtă ca odinioară.

Dickstein își întoarse privirea de la Cortone.

– Au hotărât să afle de câte ori puteau rupe un picior în același loc și de fiecare dată să se vindece.

– Iisuse! exclamă Cortone, aproape șoptind.

– Asta a fost partea cea mai bună, continuă Dickstein pe un ton monoton, pe urmă privi din nou în altă parte.

– Nenorociții! spuse Cortone.

Nu-i veni în minte alte cuvinte. Dickstein avea o expresie ciudată întipărită pe față; una pe care Cortone n-o mai văzuse până atunci, era ceva – înțelese el după o clipă – ce semăna cu teama. Era ciudat. La urma urmei, totul luase sfârșit, nu?

– La naiba, măcar am câștigat, nu? opină vesel Cortone și-i trase un pumn în umăr lui Dickstein.

Acesta zâmbi.

– Așa e. Spune-mi, ce cauți în Anglia? Și cum ai dat de urma mea?

– Am reușit să fac o escală în Londra în drum spre Buffalo. M-am dus la Ministerul de Război…

[1] Acronim englezesc pentru Prisoners of War (P.O.W.), prizonieri de război (n.red.)

Cortone ezită. Se dusese la Ministerul de Război ca să se intereseze cum și când murise Dickstein.

– Mi-au dat o adresă din Stepney, continuă el. Când am ajuns acolo, pe toată strada mai rămăsese în picioare o singură casă. Înăuntru, sub un strat gros de praf, am găsit un bătrân.

– Tommy Coster.

– Corect. Ei bine, după ce am băut nouăsprezece cești de ceai slab și am ascultat povestea vieții lui, m-a trimis la o altă casă de după colț, unde am găsit-o pe mama ta, am mai băut niște ceai slab și am ascultat povestea vieții ei. Când am aflat adresa ta, a fost prea târziu ca să prind ultimul tren spre Oxford, așa că am așteptat până dimineață, și iată-mă! N-am decât câteva ore la dispoziție – vaporul meu ridică ancora mâine.

– Ai fost lăsat la vatră?

– Nu încă, peste trei săptămâni, două zile și nouăzeci și patru de minute.

– Ce-ai de gând să faci când te vei întoarce acasă?

– Mă voi ocupa de afacerea de familie. Am descoperit în ultimii ani că sunt un om de afaceri fantastic.

– Ce fel de afacere are familia ta? Nu mi-ai pomenit niciodată.

– Cu camioane, răspunse scurt Cortone. Iar tu? Care-i treaba cu Universitatea Oxford, pentru numele lui Dumnezeu?! Ce studiezi?

– Literatura ebraică.

– Glumești.

– Știam să scriu în ebraică înainte să merg la școală, nu ți-am spus? Bunicul meu era un om cult. Trăia într-o odaie rău mirositoare deasupra unei plăcintării de pe Mile End Road. Obișnuiam să merg la el sâmbetele și

duminicile. Nu mă plângeam niciodată – îmi plăcea. Oricum, ce altceva aș putea studia?

Cortone ridică din umeri.

– Nu știu, Fizică atomică, poate, sau Managementul afacerilor. De ce-ai studia, în fond și la urma urmei?

– Ca să fiu fericit, mai deștept și mai bogat.

– Ești ciudat, ca întotdeauna, clătină din cap Cortone. Sunt multe fete pe-aici?

– Câteva. Și-apoi, sunt ocupat.

Lui i se păru că Dickstein se îmbujoră.

– Mincinosule! Ești îndrăgostit, prostule! Îmi dau seama. Cine e?

– Păi, sincer să fiu... se bâlbâi Dickstein vizibil stânjenit. Este intangibilă. E soția unui profesor. Exotică, inteligentă, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Nu sună promițător, Nat, opină Cortone făcând o grimasă.

– Știu, totuși... Vei înțelege despre ce vorbesc, zise Dickstein și se ridică în picioare.

– Voi avea ocazia s-o cunosc?

– Profesorul Ashford organizează o recepție. Sunt invitat. Eram pe picior de plecare când ai venit.

Dickstein își luă haina pe el.

– O recepție la Oxford, zise Cortone. Stai să vezi când vor afla de asta cei din Buffalo!

Era o dimineață răcoroasă și însorită. Razele palide ale soarelui mângâiau piatra crem a clădirilor vechi din oraș. Ei mergeau în tăcere, cu mâinile în buzunare și zgribuliți, încercând să înfrunte vântul aspru de noiembrie

care mătura străzile. Cortone continua să bombăne: „La naiba cu Oxford!"

Erau foarte puțini oameni pe-afară, însă după ce merseră pe jos cam un kilometru, Dickstein arătă cu degetul peste stradă, unde se afla un bărbat înalt, care avea un fular înfășurat în jurul gâtului.

– Uite-l pe rus, zise el, apoi strigă: Hei, Rostov!

Rusul își ridică privirea, făcu semn cu mâna și traversă strada, ajungând pe trotuarul pe care se aflau ei. Avea o tunsoare militărească și arăta mult prea lungan și slăbănog în costumul de duzină. Cortone începea să creadă că, în țara aceea, toți erau slabi.

– Rostov merge la Balliol, la același colegiu ca și mine, preciză Dickstein. David Rostov, ți-l prezint pe Alan Cortone. Al și cu mine am fost o vreme împreună în Italia. Te duci acasă la Ashford, Rostov?

Rusul încuviință solemn din cap.

– Orice pentru o băutură gratuită.

– Și pe tine te interesează Literatura ebraică? îl întrebă Cortone.

– Nu, răspunse Rostov, studiez Economia burgheză.

Dickstein râse zgomotos. Cortone nu înțelese gluma.

– Rostov este din Smolensk. Este membru al PCUS – Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, îi explică Dickstein.

Cortone tot nu înțelese gluma.

– Credeam că nimeni n-are voie să iasă din Rusia, spuse Cortone.

Rostov începu să-i detalieze că tatăl lui fusese diplomat în Japonia când izbucnise războiul. Pe față avea întipărită o expresie serioasă, care, uneori, era înlocuită de un zâmbet schițat. Deși vorbea o engleză perfectă, reuși să-i lase lui Cortone impresia că era respectuos. Cortone se

închise în el și se gândi la cum ar fi să îndrăgești un om ca și când ți-ar fi frate, să lupți alături de el, apoi acesta să plece și să studieze Literatura ebraică, iar tu să-ți dai seama că, de fapt, nu l-ai cunoscut cu adevărat.

– Te-ai decis dacă vei pleca în Palestina? îl întrebă Rostov, într-un final, pe Dickstein.

– Palestina? Pentru ce? se arătă mirat Cortone.

Dickstein părea tulburat.

– Nu m-am decis.

– Ar trebui să mergi, spuse Rostov. Căminul Național Evreiesc te va ajuta să înlături ultimele vestigii ale Imperiului Britanic din Orientul Mijlociu.

– Ăsta-i un slogan al partidului? îl întrebă Dickstein, schițând un zâmbet.

– Da, răspunse Rostov, pe un ton serios. Ești socialist...

– Într-un fel.

– ...și este important ca noul stat să fie socialist.

Lui Cortone nu-i venea să creadă.

– Arabii vă omoară acolo. Iisuse, Nat, doar ce ai scăpat de nemți!

– Nu m-am decis, repetă Dickstein, clătinând iritat din cap. Nu știu ce să fac.

Părea că nu voia să vorbească despre asta.

Înaintau cu pași alerți. Deși simțea că-i îngheța fața, Cortone transpira sub uniforma de iarnă. Ceilalți doi bărbați începură să povestească despre un scandal: un bărbat pe care-l chema Mosley – numele nu-i spunea nimic lui Cortone – fusese convins să intre în Oxford într-o dubă și să țină un discurs la Memorialul Martirilor. Mosley era fascist, află el o clipă mai târziu. Rostov argumenta că incidentul dovedea cum democrația socială era mai aproape de fascism decât de comunism. Dickstein

susținea că studenții care organizaseră evenimentul încercau doar să „șocheze".

Cortone îi asculta și-i privea pe cei doi bărbați. Formau un cuplu ciudat: Rostov, înalt, cu fularul înfășurat în jurul gâtului ca un bandaj, făcând pași mari, cu pantalonii prea scurți, care-i fluturau asemenea unor steaguri, și Dickstein, scund, cu ochi mari și ochelari rotunzi, îmbrăcat într-un costum de civil, semănând cu un schelet grăbit. Deși nu era intelectual, Cortone pricepea unele cuvinte peiorative în orice limbă și știa că niciunul din ei nu spunea cu adevărat ceea ce credea: Rostov perora despre un soi de dogmă oficială, iar nepăsarea falsă a lui Dickstein ascundea o atitudine diferită, mai profundă. Când Dickstein râse de Mosley, păru a fi un copil care se amuza după un coșmar. Cei doi purtau o discuție inteligentă, însă fără emoții: semăna cu o partidă de scrimă cu săbii boante.

În cele din urmă, Dickstein păru să-și dea seama că Alan Cortone nu participa la discuție și începu să vorbească despre gazda lor:

– Stephen Ashford este puțin cam excentric, însă e un om remarcabil, zise el. Și-a petrecut cea mai mare parte din viață în Orientul Mijlociu. A făcut o mică avere, dar a pierdut-o, în mod evident. Obișnuia să facă lucruri nebunești, cum ar fi să traverseze deșertul Arabiei pe cămilă.

– Acesta ar putea fi cel mai puțin nebunesc mod de a-l traversa, spuse Cortone.

– Ashford are o soție libaneză, preciză Rostov.

Cortone se uită la Dickstein.

– Este…

– Este mai tânără decât el, adăugă repede Dickstein. A adus-o în Anglia chiar înainte de război și a devenit

profesor de Literatură ebraică aici. Dacă el îți oferă Marsala în loc de Sherry înseamnă că ai abuzat de ospitalitatea lui.

– Lumea face distincția între cele două soiuri de vin? întrebă Cortone.

– Aceasta este casa lui.

Cortone se aștepta oarecum la o vilă în stil maur, însă reședința Ashford era o imitație în stilul Tudor, vopsită în alb cu tâmplărie verde. Grădina din față semăna cu o junglă de arbuști. Cei trei tineri străbătură aleea din cărămidă care ducea la casă. Ușa de la intrare era deschisă. Intrară într-un vestibul mic și pătrat. Undeva, în casă, câțiva oameni râdeau: petrecerea începuse. O ușă dublă se deschise și ieși cea mai frumoasă femeie din lume.

Cortone încremeni. Stătea nemișcat și se holba, în timp ce ea traversa covorul ca să-i întâmpine. Îl auzi pe Dickstein zicând: „Acesta este prietenul meu, Alan Cortone". El îi atinse mâna lungă și cafenie, caldă și uscată, cu oase fine și uitase să-i mai dea drumul.

Femeia se întoarse și-i conduse în salon. Dickstein îi atinse brațul lui Cortone și zâmbi: știa ce-i trecea prin minte prietenului său.

Cortone își reveni în fire suficient cât să exclame:

– Uau!

Pe măsuță stăteau aliniate cu o precizie militărească niște pahare mici cu Sherry. Ea îi întinse unul lui Cortone, îi zâmbi și-i spuse:

– Apropo, sunt Eila Ashford.

Cortone o privi cu atenție în timp ce ea împărțea paharele cu băutură. Nu purta nicio bijuterie: nu exista nici urmă de machiaj pe fața ei uluitoare, avea părul negru și drept, era îmbrăcată cu o rochie albă și încălțată cu

sandale. Cu toate acestea, efectul era aproape ca și cum ar fi fost goală și Cortone se simți stânjenit de gândurile sălbatice care-i treceau prin minte când se uită la ea.

Se strădui să-și întoarcă privirea și să cerceteze împrejurimile. Încăperea avea aerul unui loc unde oamenii duceau un trai puțin peste posibilitățile lor. Covorul persan era mărginit de o fâșie de linoleum cenușiu, care începuse să se dezlipească; cineva încercase să repare radioul și piesele acestuia erau împrăștiate pe o masă; pe tapet rămăseseră câteva urme dreptunghiulare unde stătuseră atârnate niște tablouri, iar unele pahare cu vin nu se potriveau întocmai cu setul. În încăpere se aflau vreo cincisprezece oameni.

Un arab, îmbrăcat într-un frumos costum occidental gri perlat, stătea lângă șemineu și privea o sculptură din lemn de pe poliță. Eila Ashford îl chemă la ea.

– Aș vrea să vi-l prezint pe Yasif Hassan, un prieten al familiei mele de acasă. E student la Worcester College.

– Îl cunosc pe Dickstein, spuse Hassan.

El dădu mâna cu ceilalți.

Lui Cortone i se părea destul de chipeș, pentru un negrotei, și țanțoș, așa cum deveneau atunci când câștigau niște bani și erau invitați în casele albilor.

– Ești din Liban? îl întrebă Rostov.

– Palestina.

– Ah! exclamă Rostov și se însufleți. Ce părere ai despre planul de separare propus de Națiunile Unite?

– E irelevant, răspunse apatic arabul. Britanicii trebuie să plece, iar țara mea va avea un guvern democrat.

– Dar atunci evreii se vor afla în minoritate, argumentă Rostov.

– Sunt minoritari și în Anglia. Ar trebui ca Surrey să devină casa lor?

– Comitatul ceremonial Surrey n-a fost niciodată al lor. Palestina a fost, cândva.

Hassan ridică din umeri cu eleganță.

– A fost... atunci când Țara Galilor deținea Anglia, iar Anglia deținea Germania și franco-normanzii trăiau în Scandinavia, explică el, apoi se întoarse spre Dickstein. Ai simțul justiției, ce părere ai?

Dickstein își scoase ochelarii.

– Să lăsăm justiția. Îmi doresc doar un loc al nostru.

– Chiar dacă asta ar însemna să-l furați pe-al nostru? îl întrebă Hassan.

– Vă rămâne restul Orientului Mijlociu.

– Nu-l vrem.

– Discuția asta dovedește necesitatea unei separări, zise Rostov.

Eila Ashford le oferi un pachet cu țigări. Cortone luă una și i-o aprinse pe a ei. Pe când ceilalți se contraziceau în privința Palestinei, Eila îl întrebă pe Cortone:

– Îl știi pe Dickstein de multă vreme?

– Ne-am cunoscut în 1943, răspunse Cortone.

El privi cum buzele ei cafenii trăgeau din țigară. Avea o eleganță până și în felul în care fuma. Ea culese cu delicatețe o bucățică de tabac de pe vârful limbii.

– Sunt extrem de curioasă în privința lui, spuse ea.

– De ce?

– Toată lumea este. E doar un băiat, și totuși pare atât de *bătrân*! Este londonez, evident, dar nu pare deloc intimidat de toți acești englezi din elita societății. Vorbește despre orice, mai puțin despre el.

Cortone încuviință din cap.

– Tocmai mi-am dat seama că nici eu nu-l cunosc cu adevărat.

– Soțul meu e de părere că este un student eminent.

– Mi-a salvat viața.

– Dumnezeule! exclamă ea și-l privi mai atent, ca și când s-ar fi întrebat dacă el nu era doar melodramatic și părând să hotărască în favoarea lui. Mi-ar plăcea să-mi povestești.

Un bărbat între două vârste, care purta pantaloni din catifea, îi atinse umărul și o întrebă:

– Cum ești, draga mea?

– Bine, răspunse ea. Domnul Cortone, el este soțul meu, profesorul Ashford.

– Încântat de cunoștință, zise Cortone.

Ashford avea un început de chelie și purta haine lălâi. Cortone se așteptase la Lawrence al Arabiei. „S-ar putea ca Nat să aibă totuși o șansă", chibzui el.

– Domnul Cortone tocmai îmi povestea cum Nat Dickstein i-a salvat viața.

– Serios?! se arătă mirat Ashford.

– Nu este o poveste lungă, zise Cortone.

El îi aruncă o privire lui Dickstein, care era prins în discuție cu Hassan și Rostov, și observă cum cei trei bărbați își afișau atitudinile în funcție de poziția corporală: Rostov, cu picioarele depărtate, fluturându-și un deget asemenea unui profesor, convins de dogma lui; Hassan se rezema de un raft cu cărți, cu o mână în buzunar, fumând și prefăcându-se că dezbaterea internațională despre viitorul țării lui n-ar fi reprezentat decât un interes academic; Dickstein, cu brațele încrucișate strâns pe piept, cu umerii puțin ridicați, cu capul înclinat datorită concentrării, atitudinea lui dezmințind caracterul imparțial al remarcilor pe care le făcea. Cortone auzi: „Britanicii le-au promis evreilor Palestina" și răspunsul: „Ferește-te de cadourile

primite de la greci", o aluzie, desigur, la calul troian al lui Ulise. Alan se întoarse la soții Ashford și începu să le spună povestea:

– S-a întâmplat în Sicilia, aproape de un loc numit Ragusa, un oraș construit pe un deal. Patrulam pe la periferie. La nord am dat peste un tanc nemțesc, ascuns într-o văgăună, la marginea unui pâlc de copaci. Deși tancul părea abandonat, am pus o grenadă în el pentru orice eventualitate. În timp ce treceam cu mașina, s-a auzit o împușcătură – una singură – și un neamț cu o mitralieră a căzut dintr-un copac. Se ascundea acolo, pregătit să ne doboare pe fiecare în timp ce treceam. Nat Dickstein l-a împușcat.

Ochii Eilei străluceau de entuziasm, însă soțul ei păli se. Era evident că profesorul nu putea face față poveștilor despre viață și moarte. „Dacă asta te tulbură, tataie, sper ca Dickstein să nu-ți spună niciodată vreuna dintre poveștile *lui*."

– Britanicii au înconjurat orașul din partea cealaltă, continuă Cortone. Nat zărise tancul, cum îl văzusem și eu, și-și dăduse seama că era o capcană. Îl observase și pe lunetist și aștepta să surprindă dacă mai erau și alții, când am apărut noi. Dacă el n-ar fi fost al naibii de perspicace, acum eram mort.

Cei doi tăcură o clipă.

– N-a trecut mult timp, totuși am uitat atât de repede, zise Ashford.

Eila își aminti de ceilalți oaspeți.

– Aș vrea să mai vorbesc cu tine înainte să pleci, îi spuse ea lui Cortone.

Ea traversă încăperea înspre locul unde se afla Hassan. Acesta încerca să deschidă niște uși care dădeau spre grădină.

Ashford își mângâia agitat părul rar din spatele urechilor.

– Lumea aude despre marile bătălii, însă bănuiesc că un soldat își amintește de aceste mici incidente personale.

Cortone încuviință din cap, gândindu-se că Ashford habar n-avea ce însemna un război și se întrebă dacă, în tinerețe, profesorul fusese tot atât de aventuros pe cât susținea Dickstein.

– Ulterior, l-am dus să-i fac cunoștință cu verișorii mei – familia provine din Sicilia. Am mâncat paste și am băut vin, iar Nat a devenit eroul lor. Am petrecut împreună doar câteva zile, dar am fost ca frații, înțelegeți?

– Într-adevăr.

– Când am aflat că a fost luat prizonier, am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată.

– Știi ce s-a întâmplat cu el? îl întrebă Ashford. Nu spune prea multe…

Cortone ridică din umeri.

– A supraviețuit lagărului.

– A fost norocos.

– Oare?

Ashford se uită o clipă nedumerit la Cortone, apoi se întoarse și-și plimbă privirea prin încăpere. După o clipă, el adăugă:

– Știi, aceasta nu este o adunare tipică pentru Oxford. Dickstein, Rostov și Hassan sunt niște studenți oarecum neobișnuiți. Ar trebui să-l cunoști pe Toby – el este studentul atipic.

Căută din priviri un tânăr cu fața roșie, care purta un costum din tweed și o cravată foarte lată din stofă.

– Toby, vino să-l cunoști pe camaradul de arme al lui Dickstein, domnul Cortone.

Toby îi strânse mâna și spuse brusc:

– Există vreo șansă să primesc vreun pont? Va câștiga Dickstein?

– Ce să câștige? îl întrebă Cortone.

– Dickstein și Rostov urmează să joace șah, îi explică Ashford. Se presupune că amândoi sunt extrem de buni. Toby crede că ai putea avea informații din interior. Probabil că vrea să parieze pe rezultat.

– Credeam că șahul este pentru cei în vârstă, opină Cortone.

– Ah! exclamă Toby cam tare și-și goli paharul.

El și Ashford păreau perplecși din cauza remarcii lui Cortone. O fetiță de vreo patru sau cinci ani intră în casă din grădină, ducând în brațe o pisică sură și bătrână. Ashford o prezentă cu mândria sfioasă a unui bărbat care devine tată la vârsta mijlocie.

– Ea este Suza.

– Iar ea este Hezekiah, spuse fetița.

Fetița avea pielea și părul la fel ca ale mamei ei. Și ea va fi frumoasă. Cortone se întrebă dacă era, într-adevăr, fiica lui Ashford. N-avea nimic din el. Ea întinse laba pisicii, iar Cortone o strânse amabil și spuse:

– Încântat de cunoștință, Hezekiah.

Suza se duse la Dickstein.

– Bună dimineața, Nat! Vrei s-o mângâi pe Hezekiah?

– Este foarte drăguță, i se adresă Cortone lui Ashford. Trebuie să vorbesc cu Nat. Mă scuzați.

Se duse la Dickstein, care îngenunchease ca să mângâie pisica.

Nat și Suza păreau a fi prieteni.

– Acesta este prietenul meu, Alan, îl prezentă el.

– Ne-am cunoscut, zise ea, clipind din gene.

„A învățat asta de la mama ei", reflectă Cortone.

– Am luptat în război împreună, continuă Dickstein.

Suza îl privi în ochi pe Cortone.

– Ai omorât oameni?

– Sigur, răspunse el ezitând.

– Îți pare rău?

– Nu foarte rău. Erau oameni răi.

– Lui Nat îi pare rău. De aceea nu-i prea place să vorbească despre asta.

Copila reușise să scoată de la Dickstein mai multe decât izbutiseră adulții laolaltă.

Pisica sări din brațele Suzei cu o agilitate surprinzătoare. Fetița fugi după ea. Dickstein se ridică în picioare.

– N-aș zice că doamna Ashford este intangibilă, zise încet Cortone.

– Serios? întrebă Dickstein.

– Nu poate avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. El e cu cel puțin două decenii mai în vârstă decât ea și pun pariu că n-are prea multă vervă. Dacă s-au căsătorit înainte de război, ea trebuie să fi avut vreo șaptesprezece ani la vremea aceea. Nu par prea afectuoși unul cu celălalt.

– Aș vrea să te cred, spuse Dickstein, care nu părea atât de interesat pe cât ar fi trebuit. Vino să vezi grădina!

Ieșiră pe ușile franțuzești. Soarele strălucea mai puternic, iar gerul cumplit se domolise. Grădina se întindea într-o sălbăticie de un verde-ruginiu până pe malul râului. Cei doi se îndepărtară de casă.

– Nu-ți prea place adunarea asta, zise Dickstein.

– Războiul s-a terminat, spuse Cortone. Noi doi trăim în lumi diferite acum. Toate astea: profesori, jocuri de șah, recepții… Parc-aș fi pe Marte. Viața mea este despre a

încheia afaceri, a face față competiției și a face câțiva bani. Voiam să-ți ofer o slujbă, însă cred că mi-aș irosi timpul.

– Alan…

– Ascultă, ce naiba! Probabil că vom pierde legătura. Nu-mi prea place să scriu scrisori. Dar nu voi uita că-ți datorez viața. Într-una din zilele astea vei dori să-ți plătesc datoria. Știi unde mă găsești.

Dickstein deschise gura ca să vorbească, apoi auzi voci.

– Oh… nu, nu aici, nu acum…

Era o femeie.

– Ba da! zise un bărbat.

Dickstein și Cortone se aflau lângă un gard viu și des care tăia colțul grădinii: cineva începuse să planteze un labirint, însă nu-l mai terminase. La câțiva pași de ei era o deschizătură, apoi gardul viu făcea un unghi drept și o lua de-a lungul malului râului. Vocile răzbăteau clar din partea cealaltă a frunzișului.

– Lasă-mă în pace, lua-te-ar naiba, sau voi țipa, vorbi din nou femeia, tare și răgușit.

Dickstein și Cortone păși prin deschizătură.

Cortone nu va uita niciodată ce văzuse acolo. Se holbă la cele două persoane, pe urmă, consternat, îi aruncă o privire lui Dickstein. Acesta era pământiu la față din cauza șocului și părea bolnav: îi pică fața în timp ce privea îngrozit și disperat. Cortone se uită din nou la cele două persoane.

Femeia era Eila Ashford. Poalele îi erau ridicate până la brâu, fața îi era îmbujorată de plăcere și-l săruta pe Yasif Hassan.

Capitolul 1

Sistemul de sonorizare al aeroportului din Cairo scoase un sunet asemenea unui clopoţel, apoi fu anunţat în arabă, italiană, franceză şi engleză zborul Alitalia din Milano. Towfik al-Masri se ridică de la masă în micul restaurant unde servea un aperitiv şi se apropie de puntea de observare. Îşi puse ochelarii de soare ca să privească nestânjenit înspre întinderea de beton strălucitoare. Avionul de pasageri turboreactor Caravelle rula deja pe pistă.

Towfik se afla acolo datorită unei telegrame. O primise în acea dimineaţă de la „unchiul" lui din Roma şi fusese codificată. Orice afacere putea folosi un cod pentru telegramele internaţionale, cu condiţia să furnizeze cheia codului oficiului poştal. Astfel de coduri erau întrebuinţate din ce în ce mai des, pentru a economisi bani, reducând propoziţiile obişnuite la cuvinte independente, apoi în scopul de a păstra secretul. Telegrama unchiului lui Towfik, transcrisă conform registrului de coduri, oferea detalii despre testamentul mătuşii lui defuncte. Cu toate acestea, Towfik deţinea o altă cheie şi citi următorul mesaj:

Supraveghează-l şi urmăreşte-l pe profesorul Friedrich Schulz, care soseşte la Cairo din Milano, miercuri, 28 februarie 1968, pentru câteva zile. Vârstă 51 ani, înălţime 1,80 m, greutate 68 kg, păr alb, ochi albaştri, naţionalitate austriacă, însoţit doar de consoartă.

Pasagerii începură să coboare din avion, iar Towfik își identifică imediat ţinta. Exista un singur bărbat înalt, zvelt și cu părul alb pe lista acelui zbor. Purta un costum albastru-deschis, o cămașă albă și cravată, și ținea în mână o pungă din plastic de la magazinul duty-free și un aparat de fotografiat. Soția lui era mult mai scundă și purta o rochie mini modernă și o perucă blondă. Pe când traversau pista aerodromului, cei doi priveau în jurul lor și adulmecau aerul cald și uscat al deșertului, așa cum făceau cei mai mulţi oameni atunci când aterizau în Africa de Nord.

Între timp pasagerii dispărură în holul de la sosiri. Towfik așteptă pe puntea de observare descărcarea bagajelor din avion, pe urmă intră în clădire și se amestecă în mulţimea de oameni, care aștepta de partea cealaltă a punctului de control vamal.

Așteptă cam mult. Un singur lucru nu te învățau – cum să aștepți. Învățai să manevrezi armele, memorai hărţile, deschideai seifuri și omorai oameni cu mâinile goale, toate în primele șase luni de instructaj, dar nu primeai lecţii despre răbdare, nu existau antrenamente pentru dureri de picioare, nici seminarii despre plictiseală. Începea să semene cu „Ceva nu e în regulă " sau cu „Atenţie! Atenţie!", începea să…

În mulţime mai exista un agent.

Subconștientul lui Towfik dădu alarma în timp ce el se gândea la răbdare. Oamenii care-și așteptau rudele, prietenii sau partenerii de afaceri să coboare din avionul de la Milano erau nerăbdători. Fumau, se mutau de pe un picior pe celălalt, își întindeau gâturile și se foiau. Printre ei se aflau o familie de clasă mijlocie, cu patru copii, doi bărbaţi îmbrăcaţi în robe lungi tradiţionale *galabiyya* din

bumbac și dungate, un om de afaceri, în costum negru, care ținea în mâini o pancartă pe care scria: FORD MOTOR COMPANY, și...

Și un bărbat calm.

Era tuciuriu, avea părul scurt și purta un costum în stil european, la fel ca Towfik. Aparent, era împreună cu familia de clasă mijlocie, așa cum, pentru un privitor obișnuit, Towfik părea să-l însoțească pe omul de afaceri în costum negru. Celălalt agent afișa un aer nonșalant, își ținea mâinile la spate și privea înspre ieșirea din sala de bagaje. Părea relaxat. De-a lungul nasului se zărea o fâșie de piele palidă, care semăna cu o cicatrice veche. El o atinse o singură dată, ca și când ar fi avut un tic nervos, apoi își duse din nou mâna la spate.

Întrebarea era: oare îl zărise pe Towfik?

Al-Masri se întoarse către omul de afaceri de lângă el și zise:

– N-am înțeles niciodată de ce durează atât de mult.

Zâmbi și vorbi încet, așa că omul de afaceri se apropie pentru a-l auzi și-i zâmbi drept răspuns. Cei doi păreau a fi cunoștințe care purtau o conversație obișnuită.

– Formalitățile durează mai mult decât zborul, replică omul de afaceri.

Towfik îl privi din nou pe furiș pe celălalt agent. Bărbatul stătea în aceeași poziție și privea spre ieșire. Nu încercase să se ascundă. Asta însemna, oare, că nu-l zărise pe Towfik? Sau îl „mirosise" pe al-Masri și se gândise că un articol de camuflaj l-ar fi deconspirat?

Pasagerii începură să iasă, iar Towfik înțelese că, oricum, nu putea face nimic. Spera ca oamenii pe care-i aștepta agentul, după cum bănuia, să iasă înaintea profesorului Schulz.

N-a fost să fie. Schulz și soția lui se numărară printre primii pasageri care ieșiră.

Celălalt agent se apropie și dădu mâna cu ei.

Firește.

Agentul se afla acolo ca să-l întâlnească pe Schulz.

Towfik îl privi pe agent cum îi chemă pe hamali și se îndepărtă cu soții Schulz, apoi alese o altă ieșire spre mașină. Înainte să urce în vehicul, își scoase haina și cravata și-și puse ochelarii de soare și o șapcă albă din bumbac. Nu mai era atât de ușor de recunoscut ca fiind bărbatul care așteptase la locul de întâlnire.

Se gândi că agentul parcase într-un loc unde nu era zonă de așteptare, lângă intrarea principală, prin urmare, conduse într-acolo. Avea dreptate. Îi văzu pe hamali așezând bagajele soților Schulz în portbagajul unui Mercedes cenușiu, vechi de vreo cinci ani. Trecu mai departe cu mașina.

Pătrunse cu Renault-ul murdar pe autostrada care ducea de la Heliopolis, unde se afla aeroportul, la Cairo. Conducea cu 60 km/h pe prima bandă. Mercedesul cenușiu îl depăși două sau trei minute mai târziu, iar el acceleră ca să nu-i piardă urma. Îi memoră numărul de înmatriculare, deoarece era întotdeauna util să recunoști mașinile celorlalți „jucători".

Începea să se înnoreze. În timp ce străbătea cu viteză autostrada dreaptă, mărginită de palmieri, Towfik cugeta la ce descoperise până în acel moment. Telegrama nu conținea nimic altceva despre Schulz decât semnalmentele lui și faptul că era profesor austriac. Întâlnirea de la aeroport avea însă o mare însemnătate. Fusese un soi de tratament VIP clandestin. Towfik crezuse că agentul era băștinaș: totul indica asta – hainele, mașina, felul lui de a aștepta. Acest lucru însemna că Schulz se afla acolo ca urmare a unei

invitații din partea guvernului, dar fie el, fie cei cu care trebuia să se întâlnească voiau să păstreze secretă acea vizită.

Nu era mare lucru. Ce *materie* preda Schulz? Putea fi bancher, fabricant de arme, expert în rachete sau cumpărător de bumbac. Putea fi, de asemenea, adeptul mișcării palestiniene Fatah[1], însă Towfik nu-l considera pe bărbat un nazist renăscut. Cu toate acestea, orice era posibil.

Firește, cei de la Tel Aviv nu credeau că Schulz era important: dacă ar fi crezut asta, nu l-ar fi folosit pe Towfik, care era tânăr și neexperimentat, pentru acel filaj. Era posibil ca întreaga afacere să fie un alt exercițiu de instructaj.

Ei intrară în Cairo prin Shari Ramses, iar Towfik micșoră distanța dintre Renault-ul lui și Mercedes până când le separa doar o mașină. Mercedesul cenușiu făcu dreapta pe Cornish El-Nil, pe urmă traversă râul pe Podul 26 Iulie și intră în cartierul Zamalek din Insula Gezira.

În suburbia bogată și plictisitoare traficul era mai puțin intens și Towfik începu să se îngrijoreze că agentul de la volanul Mercedesului l-ar putea depista. Dar, două minute mai târziu, mașina pătrunse pe o stradă rezidențială de lângă Clubul Ofițerilor și opri în fața unui bloc cu apartamente, în grădina căruia se afla un copac Jacaranda. Towfik viră brusc la dreapta și dispăru înainte ca portierele Mercedesului să se deschidă. Parcă, sări afară din Renault și se întoarse la colțul străzii. Ajunse la timp ca să-i vadă pe agent și pe soții Schulz intrând în clădire, urmați de un paznic în *galabiyya*, care se chinuia să le care bagajele.

Se uită în susul și în josul străzii. În niciun caz nu putea să se plimbe pe-acolo și să pară un turist oarecare. Se

[1] Acronim inversat din numele arab Harakat al-Tahrir al-Watani al-Filastini – Mișcarea Națională pentru Eliberarea Palestinei (n.red.)

întoarse la Renault-ul lui, dădu cu spatele după colț și parcă între două mașini, pe aceeași parte a străzii cu Mercedesul.

După o jumătate de oră, agentul ieși singur, urcă în mașină și plecă.

Towfik începu filajul.

Supravegherea continuă două zile, apoi încetă.

Până atunci, soții Schulz se comportară ca niște turiști, părând să se bucure de excursie. În prima seară, luară cina într-un club de noapte și priviră o trupă de dansatoare din buric. În ziua următoare, vizitară piramidele și Sfinxul, luară prânzul la Groppi's și cina la Nile Hilton. În dimineața celei de-a treia zile, se treziră devreme și luară un taxi până la moscheea lui Ibn Tulun.

Towfik își lăsă mașina lângă Muzeul Gayer-Anderson și-i urmări. Aruncară o privire pe fugă prin moschee, apoi o luară înspre est, pe Shari al-Salibah. Cei doi soți se plimbau agale, contemplau fântânile și clădirile, aruncau o privire în magazinele mici și întunecate, sau admirau femeile *baladi*[1], care cumpărau ceapă și piper, și picioarele cămilelor închise în țarcurile de pe stradă.

Se opriră la o intersecție și intrară într-o ceainărie. Towfik traversă strada până la *sebeel*, o fântână acoperită cu un dom, aflată în spatele unor ferestre cu ornamente din fier, și studie relieful baroc din jurul pereților săi. O luă pe stradă în sus, fără să scape din priviri ceainăria, și cumpără patru roșii uriașe și deformate de la un negustor cu tichie albă și desculț.

[1] Sha'abi, Baladi/Beledi și Sharqi, diverse denumiri ale tradiționalului dans din buric al arabilor din Egiptul Superior (n.red.)

Soții Schulz ieșiră din ceainărie și se îndreptară spre nord, în urma lui Towfik, pe strada cu tarabe. Acolo, lui Towfik îi fu ușor să rătăcească fără țintă, uneori în fața lor, alteori în urma cuplului. Frau Schulz își cumpără niște papuci și o brățară din aur și plăti prea mult pentru un mănunchi de mentă unui băiat pe jumătate dezbrăcat. Towfik se afla la distanță mare în fața lor ca să aibă timp să bea o ceșcuță de cafea turcească puternic aromată și neîndulcită, la umbra marchizei unei cafenele numite Nasif's.

Cei doi părăsiră strada cu tarabe și intrară într-un *suk* acoperit, un fel de bazar, specializat în șelărie. Schulz aruncă o privire la ceasul de pe mână și-i vorbi soției – dându-i lui Towfik un ușor fior de neliniște –, apoi grăbiră puțin pasul până când ajunseră la Bab Zuweila, poarta medievală a orașului, odinioară împrejmuit.

Preț de câteva clipe, soții Schulz fură ascunși de privirea lui Towfik de un măgar care trăgea o căruță plină cu urcioarele lui Ali-Baba, ale căror guri erau acoperite cu hârtii mototolite. După ce trecu căruța, Towfik văzu cum Schulz își luă rămas-bun de la soția lui, pe urmă urcă într-un Mercedes cenușiu, mai vechi.

Towfik înjură în barbă.

Portiera mașinii se trânti, iar aceasta porni din loc. Frau Schulz făcea cu mâna. Towfik citi numărul de înmatriculare – era mașina pe care o urmărise din Heliopolis – și văzu cum aceasta o luă înspre vest, după aceea viră la stânga pe Shari Port Said.

Uitând de Frau Schulz, el se întoarse și o luă la fugă.

Deși se plimbaseră cam o oră, ei nu străbătuseră mai mult de 1,5 km. Towfik sprintă prin șelăria *suk* și străbătu în goană strada cu tarabele, ocolindu-le și lovindu-se de

bărbați în robe și femei în negru. Scăpă din mână punga cu roșii, când se izbi de un măturător din Nubia, până când ajunse la muzeu, unde își lăsase mașina.

Se trânti pe scaunul șoferului, gâfâind și schimonosindu-se din cauza durerii pe care o simțea în piept. Porni motorul și demară în trombă spre Shari Port Said.

Traficul era lejer, așadar, când ajunse la strada principală, bănui că trebuia să se afle în urma Mercedesului. Își continuă drumul spre sud-vest, traversând Insula Roda și Podul Giza, până ajunse pe Giza Road.

Schulz nu încercase în mod deliberat să se miște repede, hotărî Towfik. Dacă profesorul ar fi fost un profesionist, s-ar fi descotorosit de mult de Towfik. În schimb, el își făcuse, pur și simplu, plimbarea prin piață, înainte de a se întâlni cu cineva într-un loc stabilit. Însă Towfik era convins că locul de întâlnire și plimbarea de dinainte fuseseră sugerate de agent.

Ei ar fi putut merge oriunde, dar se pare că voiau să părăsească orașul – altminteri Schulz ar fi luat, pur și simplu, un taxi la poarta Bab Zuweila, de unde pornea artera principală spre vest. Towfik conducea foarte repede. În curând, nu se mai afla nimic în fața lui decât asfaltul cenușiu și întins al drumului, nimic de o parte și de cealaltă, doar nisip galben și cerul albastru.

Ajunse la faimoasele piramide fără să prindă din urmă Mercedesul. Acolo, drumul se bifurca, ducând înspre nord spre Alexandria sau spre sud înspre Al Fayyum. Din locul în care Mercedesul îl luase pe Schulz, aceasta ar fi fost o rută ocolitoare și puțin probabilă spre Alexandria; Towfik alese deci drumul către Al Fayyum.

Într-un final, zări cealaltă mașină în spatele lui, apropiindu-se în viteză. Înainte să ajungă la el, Mercedesul viră

la dreapta, ieșind de pe șoseaua principală. Towfik frână brusc și întoarse Renault-ul. Cealaltă mașină se afla deja la 1,5 km în față, pe drumul lateral. El îi luă urma.

Situația era periculoasă. Drumul se afunda, probabil, în Deșertul de Vest, poate ajungea până la terenul petrolifer din Depresiunea Qattara. Părea puțin circulat, iar vântul puternic putea să-l acopere oricând cu un strat de nisip. Agentul din Mercedes observase, cu siguranță, că era urmărit. Dacă era un agent bun, vederea Renault-ului i-ar fi declanșat amintiri din timpul călătoriei de la Heliopolis.

Acesta era momentul în care instructajul înceta, iar camuflajul și toate trucurile din domeniu deveneau utile. Nu trebuia decât să iei urma cuiva și să te ții de el fie că te observa, fie că nu, deoarece scopul urmăririi era de a afla încotro se îndrepta. Dacă nu reușeai să faci asta, instructajul nu ți-a folosit la nimic.

Fără să mai țină cont de vântul din deșert, el continuă să urmărească mașina, însă tot îi pierdu urma.

Mercedesul era o mașină rapidă și mai bine proiectată pentru drumul îngust și accidentat și, în câteva minute, se făcu nevăzută. Towfik își continuă drumul, sperând că-i va ajunge din urmă când se vor opri sau că va da peste ceva care să indice destinația lor.

După șaizeci de kilometri, când se trezi în mijlocul deșertului și începu să-și facă griji în privința benzinei, ajunse într-un sătuc dintr-o oază aflată la o răscruce de drumuri. Câteva animale sfrijite pășteau vegetația săracă din jurul unui ochi de apă noroios. Un borcan cu fasole boabe și trei sticle de Fanta, rămase pe o masă încropită în fața unei colibe, indicau că era vorba de cafeneaua locală. Towfik coborî din mașină și i se adresă unui bătrân care adăpa un bivol costeliv:

– Ai văzut un Mercedes cenușiu?

Săteanul se zgâi la el de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină. Așa că al-Masri repetă întrebarea.

Bătrânul alungă o muscă mare și neagră de pe frunte și încuviință o dată din cap.

– Când?

– Azi.

Acela era, probabil, cel mai exact răspuns pe care ar fi putut să-l primească.

– Încotro a luat-o?

Bătrânul arătă cu degetul spre vest, înspre deșert.

– De unde pot lua combustibil? îl întrebă Towfik.

Bărbatul arătă înspre est, spre Cairo.

Al-Masri îi dădu o monedă și se întoarse la mașină. Porni motorul și se uită din nou la indicatorul de combustibil. Avea suficientă benzină ca să se întoarcă în Cairo. Dacă-și continua drumul, ar fi rămas fără combustibil la întoarcere.

Își zise că făcuse tot ce-i stătuse în putință. Simțindu-se obosit, întoarse mașina și o luă înapoi înspre oraș.

Lui Towfik nu-i plăcea munca lui. Atunci când era monotonă, se plictisea, iar când era captivantă, îl cuprindea teama. Însă îi spuseseră că avea o misiune importantă și periculoasă de îndeplinit în Cairo, iar el avea calitățile necesare pentru un spion bun și că nu existau suficient de mulți evrei egipteni în Israel ca ei să găsească pe altcineva cu toate aceste calități dacă refuza. Fu de acord, bineînțeles. Nu din idealism își risca viața pentru țara lui. Israelul a acționat, în zona Orientului Mijlociu, încă de la întemeierea

lui, ca un stat „singur printre dușmani" (deși s-a văzut că s-a bucurat de sprijinul unor mari puteri, a serviciilor lor de informații), ceea ce putea periclita însăși existența lui.

De fapt, era mai mult din interes personal: distrugerea Israelului ar fi însemnat propria lui distrugere; când luptase pentru Israel, luptase pentru el; își riscase viața ca să și-o salveze. Era un lucru firesc. Cu toate acestea, privea în viitor – peste cinci ani? Zece? Douăzeci? – când va fi prea bătrân pentru munca de teren și-i vor oferi acasă o slujbă de birou, își va găsi o evreică drăguță, se va căsători cu ea și se va așeza la casa lui, ca să se bucure de pământul pentru care luptase.

Între timp, deoarece îi pierduse urma profesorului, începu s-o urmărească pe soția acestuia.

Ea continuă să viziteze obiectivele turistice, însoțită de data asta de un tânăr arab, care fusese, probabil, pus de egipteni să aibă grijă de ea cât timp soțul ei era plecat. Seara, arabul o duse la un restaurant egiptean ca să cineze, o conduse acasă și o sărută pe obraz sub copacul Jacaranda din grădină.

În dimineața următoare, Towfik se duse la poșta centrală și-i trimise o telegramă codificată unchiul său din Roma:

Schulz întâmpinat la aeroport de un presupus agent local. A petrecut două zile vizitând obiectivele turistice. A fost luat de agentul în cauză și dus cu mașina în direcția Qattara. Filaj întrerupt. Acum supraveghez soția.

Reveni în Zamalek la ora 9 dimineața. La 11.30, o văzu pe Frau Schulz în balcon, bându-și cafeaua, și astfel își dădu seama în care apartamente stăteau soții Schulz.

La prânz, în interiorul Renault-ului deveni foarte cald. Towfik mâncă un măr, apoi bău apă caldă din sticlă.

Friedrich Schulz sosi după-masa târziu, cu același Mercedes cenușiu. Părea obosit și cam șifonat, asemenea unui bărbat de vârstă mijlocie care călătorise prea departe. Profesorul ieși din mașină și intră în clădire fără să privească în urmă. După ce-l lăsă pe Schulz, agentul trecu pe lângă Renault și, o clipă, îl privi drept în ochi pe Towfik. Al-Masri nu putea face nimic.

Unde fusese Schulz? Îi luase multă vreme ca să ajungă acolo, se gândi Towfik. Petrecuse o noapte, o zi întreagă și iar o noapte și-i luase cea mai mare parte din acea zi ca să se întoarcă. Depresiunea Qattara era doar una dintre posibilități: șoseaua din deșert ducea până în guvernoratul Matruh, cu orașul de reședință Mersa Matruh, pe coasta Mediteranei; acolo se afla un drum lateral care ducea spre valea Karkur Tahl, departe înspre sud. Dacă ar fi schimbat mașina și ar fi angajat un ghid, ar fi străbătut deșertul și ar fi ajuns la întâlnire la granița cu Libia.

La ora nouă seara, soții Schulz ieșiră din nou. Profesorul părea odihnit. Erau îmbrăcați pentru cină. Parcurseră pe jos o distanță scurtă, apoi chemară un taxi.

Towfik luă o decizie. Nu-i urmări.

Coborî din Renault și pătrunse în grădina clădirii. Păși pe peluza prăfuită și găsi un loc ferit după un tufiș, de unde vedea în hol prin ușa deschisă de la intrare. Paznicul nubian ședea pe o bancă joasă din lemn și se scobea în nas.

Towfik așteptă.

După douăzeci de minute, bărbatul se ridică de pe bancă și se duse în spatele clădirii.

Al-Masri străbătu holul în grabă și o luă la fugă pe scări în sus.

Avea trei chei universale, dar niciuna nu se potrivi în yala apartamentului cu numărul trei. În final, reuși să

deschidă ușa cu o bucată din plastic flexibil pe care o rupse dintr-o riglă.

Intră în apartament și închise ușa în urma lui.

Se înnoptase destul de bine afară. Prin ferestrele neacoperite pătrundea o rază de lumină de la un felinar de stradă. Towfik scoase o lanternă mică din buzunarul pantalonilor, însă n-o aprinse.

Apartamentul era spațios și aerisit, cu pereți albi și mobilier colonial. Avea aerul rece al unui loc unde nu locuia nimeni. Era alcătuit dintr-un salon mare, o sufragerie, trei dormitoare, o baie și o bucătărie. După ce aruncă o privire rapidă, începu să-l cerceteze cu amănuntul.

Cele două dormitoare mai mici erau goale. Când intră în cel mai mare, scotoci repede prin toate sertarele și dulapurile. În șifonier se aflau rochiile țipătoare ale unei femei trecute de prima tinerețe: imprimeuri strălucitoare, rochii cu paiete, turcoaz, portocalii și roz. Etichetele erau americane. În telegramă scria că Schulz era cetățean austriac, însă poate că locuia în SUA. Towfik nu-l auzise niciodată vorbind.

Pe noptieră, se aflau un ghid în engleză pentru Cairo, o revistă *Vogue* și o copie retipărită a unei prelegeri despre izotopi.

Așadar, Schulz era om de știință.

Towfik aruncă o privire peste prelegere. Cea mai mare parte a conținutului îl depășea. Schulz trebuie să fi fost un chimist sau fizician de seamă, chibzui el. Dacă se afla acolo ca să se ocupe de armament, serviciile secrete din Tel Aviv voiau să afle.

Nu găsi documente personale – era evident că Schulz își ținea pașaportul și portmoneul în buzunar. Etichetele

de aeroport fuseseră îndepărtate de pe valizele cafenii, care formau un set.

Cele două pahare de pe masa joasă din salon miroseau a gin: băuseră un cocktail înainte să iasă în oraș.

În baie, Towfik găsi hainele pe care Schulz le purtase în deșert. Încălțămintea era plină cu nisip, iar pe tivul pantalonilor zări mici pete cenușii și prăfuite, ca de ciment. În buzunarul de la piept al hainei șifonate, descoperi un tub albastru din plastic, lung de vreo șase centimetri, foarte subțire. Acesta conținea o foiță subțire protectoare împotriva luminii, precum cea folosită la un film fotografic.

Towfik vârî în buzunar tubul din plastic.

Etichetele de aeroport de pe bagaje se aflau în coșul de gunoi din holul mic. Adresa soților Schulz era în Boston, Massachusetts, ceea ce însemna, probabil, că profesorul preda la Massachusetts Institute of Technology (MIT), Harvard, sau la una dintre universitățile mai puțin importante din zonă. Al-Masri făcu niște calcule rapide. Schulz trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: putea fi unul dintre experții germani în rachete, care a emigrat în SUA după război.

Sau nu. Nu trebuia să fii nazist ca să lucrezi pentru arabi.

Nazist sau nu, Schulz era un zgârie-brânză: săpunul, pasta de dinți și loțiunea după ras proveneau toate de la companiile aeriene sau din hoteluri.

Pe jos, lângă un scaun din trestie indiană, aflat lângă masa cu paharele de cocktail goale, zăcea un carnețel de dictando, cu prima pagină goală. Pe carnețel era un creion. Poate că Schulz făcuse însemnări despre călătoria lui pe când sorbise din gin. Towfik căută prin apartament după foi rupte din carnețel.

Le găsi pe balcon, făcute scrum într-o scrumieră mare din sticlă.

Aerul nopții era răcoros. Mai târziu, în cursul anului, aerul va fi cald și înmiresmat de parfumul copacului Jacaranda din grădina de jos. În depărtare, se auzea zumzetul traficului din oraș. Acest lucru îi aminti lui Towfik de apartamentul tatălui său din Ierusalim. Se întrebă cât timp va trece până când va revedea Orașul Sfânt.

Își îndeplinise sarcina acolo. Va verifica din nou carnețelul, ca să vadă dacă Schulz nu scrisese suficient de apăsat cu creionul pentru a lăsa urme pe foaia următoare. Se îndepărtă de balustradă, traversă balconul și se apropie de ușile franțuzești care dădeau în salon.

Era cu mâna pe clanță, când auzi voci.

Towfik încremeni.

– Îmi pare rău, iubitule, dar nu mai suport să văd fripturi bine făcute.

– Am fi putut mânca totuși ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

Soții Schulz se întorseseră.

Towfik trecu repede în revistă încăperile pe care le verificase: dormitoarele, baia, salonul, bucătăria… pusese la loc tot ceea ce atinsese, cu excepția micului recipient din plastic. Pe acela trebuia să-l păstreze, oricum. Schulz va presupune că-l pierduse.

Dacă Towfik reușea să scape nevăzut, ei s-ar putea să nu afle niciodată că el fusese acolo.

Trecu peste balustradă și se lăsă să atârne în vârful degetelor. Era prea întuneric ca să vadă pământul. Aterizâ ușor și se îndepărtă de clădire.

Fusese prima lui spargere și se simțea mulțumit. Totul decursese la fel de lin ca un exercițiu de instructaj, în

ciuda faptului că ocupanții se întorseseră mai devreme acasă, iar el fusese nevoit să aleagă ieșirea de urgență a unui spion. Zâmbi în întuneric. S-ar putea să trăiască zilele în care va primi slujba de birou.

Urcă în mașină, porni motorul și aprinse farurile.

Doi bărbați ieșiră din umbră și se postară de o parte și de cealaltă a Renault-ului.

Cine...?

Nu mai așteptă să înțeleagă ce se întâmpla. Băgă maneta schimbătorului de viteze în treapta întâi și demară. Cei doi bărbați se ferira imediat.

Nu încercaseră să-l oprească. Atunci, de ce se aflau acolo? Să se asigure că el rămânea în mașină...?

Frână brusc și se uită pe bancheta din spate, apoi știu, cu o tristețe insuportabilă, că nu va mai vedea niciodată Ierusalimul.

Un arab înalt în costum negru îi zâmbea din spatele țevii unui pistol.

– Condu mai departe, îi ordonă bărbatul în arabă, însă nu mai încet, te rog.

Î: Cum te cheamă?

R: Towfik al-Masri.

Î: Descrie-te.

R: 26 de ani, 1,75 m, 81 kg, ochi căprui, brunet, trăsături semitice, ten măsliniu.

Î: Pentru cine lucrezi?

R: Sunt student.

Î: Ce zi este azi?

R: Sâmbătă.

Î: Care este naționalitatea ta?

R: Egipteană.

Î: Cât face douăzeci minus șapte?

R: Treisprezece.

Întrebările de mai sus sunt menite să faciliteze verificarea detectorului de minciuni.

Î: Lucrezi pentru CIA?

R: Nu. (ADEVĂRAT)

Î: Pentru nemți?

R: Nu. (ADEVĂRAT)

Î: Pentru Israel, atunci.

R: Nu. (FALS)

Î: Ești, într-adevăr, student?

R: Da. (FALS)

Î: Povestește-mi despre studiile tale.

R: Studiez Chimia la Universitatea din Cairo. (ADEVĂRAT) Mă interesează polimerii. (ADEVĂRAT) Vreau să devin inginer petrochimist. (FALS)

Î: Ce sunt polimerii?

R: Compuși organici complecși cu un lanț lung de molecule – cel mai comun este polietilena. (ADEVĂRAT)

Î: Cum te cheamă?

R: Ți-am spus, Towfik al-Masri. (FALS)

Î: Electrozii lipiți de capul și pieptul tău măsoară pulsul, bătăile inimii, respirația și transpirația. Atunci când minți, metabolismul te trădează – respiri mai repede, transpiri mai mult și așa mai departe. Acest dispozitiv, care ne-a fost oferit de prietenii noștri ruși, îmi arată când minți. Și-apoi, știu că Towfik al-Masri este mort. Cine ești?

R: (niciun răspuns)

Î: Firul prins cu bandă de vârful penisului tău face parte dintr-un alt dispozitiv. Este legat de butonul acesta. Când apăs pe buton...

R: (țipăt)

Î: ...un curent electric trece prin fir și-ți provoacă un șoc. Ți-am pus picioarele într-o găleată cu apă, ca să sporim eficiența aparatului. Cum te cheamă?

R: Avram Ambache.

Aparatul electric interferează cu funcţionalitatea detectorului de minciuni.

Î: Ia o ţigară.

R: Mulţumesc.

Î: Mă crezi sau nu, detest munca asta. Problema e că cei cărora le place nu sunt pricepuţi – e nevoie de sensibilitate, să ştii. Şi sunt o persoană sensibilă... Urăsc să văd oameni suferind. Tu nu?

R: (niciun răspuns)

Î: Acum încerci să găseşti metode prin care să mi te opui. Te rog să nu-ţi baţi capul. Nu există niciun mijloc de apărare împotriva tehnicilor moderne de... interogare. Cum te cheamă?

R: Avram Ambache. (ADEVĂRAT)

Î: Cine este superiorul tău?

R: Nu ştiu la ce te referi. (FALS)

Î: Este Bosch?

R: Nu, Friedman. (CITIRE NEDEFINITĂ)

Î: Este Bosch?

R: Da. (FALS)

Î: Nu, nu este Bosch. Este Krantz.

R: OK, este Krantz – cum zici tu. (ADEVĂRAT)

Î: Cum stabileşti legătura?

R: Am un transmiţător radio. (FALS)

Î: Nu-mi spui adevărul.

R: (ţipăt)

Î: Cum stabileşti legătura?

R: Printr-o cutie poştală de la periferie.

Î: Crezi că atunci când simţi durere, detectorul de minciuni nu va funcţiona adecvat şi, prin urmare, nu vei fi torturat. Ai doar pe jumătate dreptate. Acesta este un dispozitiv foarte sofisticat şi am petrecut multe luni învăţând cum să-l folosesc corect. După ce primeşti un şoc, e nevoie de doar câteva clipe să reajustez dispozitivul în funcţie de metabolismul tău rapid; şi atunci pot să-mi dau seama dacă minţi. Cum stabileşti legătura?

R: Printr-o cutie poştală... (ţipăt)

Î: Ali! Şi-a eliberat picioarele – convulsiile astea sunt foarte puternice. Leagă-l la loc, înainte să-şi revină. Ia găleata şi toarnă mai multă apă în ea. (tăcere) Aşa, se trezeşte, ieşi. Mă auzi, Towfik?

R: (inteligibil)

Î: Cum te cheamă?

R: (niciun răspuns)

Î: Un mic imbold să te ajute...

R: (ţipăt)

Î: ...să te gândeşti.

R: Avram Ambache.

Î: Ce zi este azi?

R: Sâmbătă.

Î: Ce ţi-am dat la micul dejun?

R: Boabe de fasole.

Î: Cât face douăzeci minus şapte?

R: Treisprezece.

Î: Ce profesie ai?

R: Sunt student. Nu, te rog, da, sunt spion. Sunt spion, n-atinge butonul, te rog. Dumnezeule! Dumnezeule!...

Î: Cum stabileşti legătura?

R: Telegrame codificate.

Î: Ia o ţigară. Poftim... of, nici nu poţi s-o ţii între buze – lasă-mă să te ajut... aşa.

R: Mulţumesc.

Î: Încearcă să te linişteşti. Ţine minte, atât timp cât îmi spui adevărul, nu vei simţi nicio durere. (tăcere) Te simţi mai bine?

R: Da.

Î: Şi eu. Şi-acum, relatează-mi despre profesorul Schulz. De ce îl urmăreşti?

R: Aşa mi s-a ordonat. (ADEVĂRAT)

Î: De la Tel Aviv?

R: Da. (ADEVĂRAT)

Î: Cine în Tel Aviv?

R: Nu știu. (CITIRE NEDEFINITĂ)

Î: Dar poți ghici.

R: Bosch. (CITIRE NEDEFINITĂ)

Î: Sau Krantz?

R: Poate. (ADEVĂRAT)

Î: Krantz e un tip de treabă. Demn de încredere. Ce mai face soția lui?

R: Foarte bine, eu... (țipăt)

Î: Soția lui a murit în 1958. De ce mă forțezi să te rănesc? Ce-a făcut Schulz?

R: A vizitat câteva obiective turistice două zile, apoi a dispărut în deșert într-un Mercedes cenușiu.

Î: Și ai pătruns prin efracție în apartamentul lui.

R: Da. (ADEVĂRAT)

Î: Ce-ai descoperit?

R: Este om de știință. (ADEVĂRAT)

Î: Altceva?

R: Este american. (ADEVĂRAT) Atâta tot. (ADEVĂRAT)

Î: Cine te-a instruit?

R: Ertl. (CITIRE NEDEFINITĂ)

Î: Nu este numele lui adevărat.

R: Nu știu. (FALS) Nu! Nu apăsa butonul, lasă-mă să mă gândesc un minut. Cred că cineva a pomenit că numele lui adevărat este Manner. (ADEVĂRAT)

Î: Oh, Manner! Păcat. E de modă veche. Crede în continuare că poate pregăti agenții să reziste unui interogatoriu. Să știi că este vina lui că suferi atât de mult. Însă colegii tăi? Care s-au antrenat cu tine?

R: Nu le cunosc adevăratele nume. (FALS)

Î: Nu?

R: (țipăt)

Î: Numele adevărate.

R: Nu le știu pe toate...

Î: Spune-mi-le pe cele pe care le știi.

R: (niciun răspuns)

(țipăt)

Prizonierul leșină.

(tăcere)

Î: Cum te cheamă?

R: Ăă... Towfik. (țipăt)

Î: Ce-ai mâncat la micul dejun?

R: Nu știu.

Î: Cât face douăzeci minus șapte?

R: Douăzeci și șapte.

Î: Ce i-ai spus lui Krantz despre profesorul Schulz?

R: Vizitare obiective turistice... Deșertul de Vest... filaj anulat...

Î: Cine te-a instruit?

R: (niciun răspuns)

Î: Cine te-a instruit?

R: (țipăt)

Î: Cine te-a instruit?

R: Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții...

Î: Cine te-a instruit?

R: (țipăt)

Prizonierul muri.

Când Kawash ceru o întrevedere, Pierre Borg îi dădu curs. Nu existase nicio discuție referitoare la oră și loc: Kawash trimise mesajul cu privire la întâlnire, iar Borg se asigură că va fi acolo. Kawash era cel mai bun agent dublu pe care-l avusese vreodată Borg.

Șeful Mossadului stătea la un capăt al peronului liniei Bakerloo, în direcția nord, din stația de metrou Oxford Circus, și citea un spot publicitar care anunța o conferință despre teosofie, așteptându-l pe Kawash. Habar n-avea de ce arabul alesese Londra pentru întâlnire, ce le

spusese stăpânilor lui că făcea în acel oraș și nici de ce Kawash era trădător. Dar acel bărbat îi ajutase pe israeliți să câștige două războaie și să evite un al treilea, iar Borg avea nevoie de el.

Pierre aruncă o privire de-a lungul peronului, căutând o față oacheșă, cu un nas mare și subțire. Își făcuse o idee despre ce voia să vorbească agentul dublu. Spera ca presupunerea lui să fie corectă.

Își făcea griji în privința cazului Schulz. Începuse asemenea unui filaj de rutină, misiunea perfectă pentru cel mai nou și mai necopt agent al lui din Cairo: un fizician american influent, aflat în vacanță în Europa, hotărăște să facă o călătorie în Egipt. Primul semnal de avertizare veni atunci când Towfik îi pierduse urma lui Schulz. În acel moment, Borg luă măsuri. Un jurnalist independent din Milano, care făcea ocazional cercetări pentru serviciile secrete nemțești, află că biletele de avion ale soților Schulz pentru Cairo fuseseră cumpărate de soția unui diplomat egiptean la Roma. Apoi CIA i-a oferit Mossadului un set de fotografii din satelit cu regiunea din jurul Depresiunii Qattara, unde părea că exista un șantier. Borg își aminti că Schulz se îndreptase în direcția Qattara atunci când Towfik îi pierduse urma.

Se întâmpla ceva și el nu știa ce anume, iar acest lucru îl îngrijora.

Mereu își făcea griji. Dacă nu din cauza egiptenilor, atunci din cauza sirienilor; dacă nu din cauza sirienilor, ei bine, atunci din cauza fedainilor; dacă nu din cauza dușmanilor lui, atunci din cauza prietenilor lui. Se întreba cât timp vor continua să-i mai fie prieteni. Avea o slujbă stresantă. Mama lui îi spusese cândva: „Dacă ai fi *grădinar*, ți-ai face griji în privința slujbei tale". Se putea să fi avut

dreptate, însă oricum, paranoia era singura dispoziție sufletească logică pentru un șef al unei rețele de spionaj.

Towfik întrerupsese legătura, iar acesta era cel mai îngrijorător semn dintre toate.

Poate Kawash avea niște răspunsuri.

Un metrou își făcu apariția zgomotos. Borg nu aștepta metroul. El începu să citească genericul de pe afișul unui film. Jumătate din nume erau evreiești. „Poate ar fi trebuit să mă fac producător de film", chibzui el.

Metroul plecă din stație. Când își mută privirea de la afiș, Borg văzu fața calmă a lui Kawash.

– Mulțumesc pentru că ai venit, spuse arabul.

Întotdeauna zicea asta.

Borg ignoră fraza: nu știa niciodată cum să răspundă la mulțumiri.

– Ce mai e nou? îl întrebă el.

– A trebuit să-l ridic vineri pe unul dintre tinerii tăi de la Cairo.

– A *trebuit*?

– Cei de la serviciile militare secrete păzeau un VIP, când l-au zărit pe puști ținându-se după ei. Serviciile militare secrete n-au agenți în oraș, așa că le-au cerut celor din departamentul meu să-l ridice. A fost o cerere oficială.

– *La naiba!* exclamă Borg, afectat. Ce s-a întâmplat cu el?

– Am fost nevoit s-o fac ca la carte, răspunse Kawash, care părea foarte trist. Băiatul a fost interogat și omorât. Îl chema Avram Ambache, dar folosea numele de cod Towfik al-Masri.

Borg se încruntă.

– Ți-a spus numele lui adevărat?

– E mort, Pierre.

Borg scutură iritat din cap: Kawash insista mereu asupra aspectelor personale.

– De ce ți-a zis cum îl cheamă?

– Folosim echipament rusesc – șocurile electrice și detectorul de minciuni împreună. Nu-i pregătești să le facă față.

– Dacă le-am spune despre ele, n-am mai avea niciun nenorocit de recrut, râse Borg scurt. Ce a mai ciripit?

– Nimic din ceea ce nu știam deja. Ar fi făcut-o dacă nu l-aș fi omorât.

– *Tu* l-ai omorât?

– Am condus interogatoriul, ca să mă asigur că nu va spune nimic important. Acum, toate interogatoriile sunt înregistrate, iar transcrierile sunt arhivate. Învățăm de la ruși.

Ochii lui căprui deveniră și mai triști.

– Ai prefera să pun pe altcineva să-ți omoare băieții?

Borg se holbă la el, apoi privi în altă parte. Încă o dată, se vedea nevoit să poarte conversația fără să se implice emoțional.

– Ce a aflat băiatul despre Schulz?

– Un agent l-a dus pe profesor în Deșertul de Vest.

– Sigur, însă de ce?

– N-am idee.

– Cu siguranță știi, ești în serviciile secrete egiptene!

Borg își controlă iritarea. „Lasă-l pe om să facă lucrurile în ritmul lui, reflectă el, dacă are informații, ți le va spune."

– Nu știu ce pun la cale, deoarece au înființat un grup special care să se ocupe de problemă, adăugă Kawash. Departamentul meu n-a fost informat.

– Ai vreo idee de ce?

Arabul ridică din umeri.

– Cred că nu vor să afle rușii. Mai nou, cei de la Moscova primesc toate informațiile pe care le avem și noi.

Lui Borg i se citea dezamăgirea pe față.

– Doar atât a reușit să facă Towfik?

În vocea arabului se simți brusc furia.

– Puștiul a murit pentru tine, zise el.

– Îi voi mulțumi în ceruri. A murit în zadar?

– A luat asta din apartamentul lui Schulz.

Kawash își scoase mâna din interiorul hainei și-i arătă lui Borg un tub mic și pătrat din plastic albastru.

Borg îl luă.

– De unde știi de unde l-a luat?

– Amprentele lui Schulz sunt pe recipient. L-am arestat pe Towfik imediat după ce a intrat prin efracție în apartament.

Borg deschise tubul și pipăi cu degetele foița protectoare împotriva luminii. Era nesigilat. Scoase negativul fotografic.

– Am desfăcut foița și am developat filmul. E gol, preciză arabul.

Cu un profund sentiment de satisfacție, Borg reasamblă tubul și-l vârî în buzunar. Totul avea logică; înțelegea; știa ce avea de făcut. Un metrou ajunse în stație.

– Vrei să-l prinzi pe acesta? întrebă el.

Kawash se încruntă ușor, dădu aprobator din cap și se apropie de marginea peronului când metroul opri și ușile se deschiseră. El urcă.

– Habar n-am ce este acest tub, zise el.

„Nu mă placi, însă cred că ești minunat", chibzui Borg. Îi zâmbi abia perceptibil arabului când ușile metroului începură să se închidă.

– Eu știu, spuse el.

Capitolul 2

Tânăra americancă îl plăcea pe Nat Dickstein.

Munceau alături într-o podgorie prăfuită, plivind și săpând, învăluiți de o briză care adia dinspre Marea Galileii. Dickstein își scosese cămașa și muncea doar în pantaloni scurți și sandale, cu un dispreț față de soare pe care doar orășenii îl aveau.

Era un bărbat slab, de statură medie, cu umeri înguști, piept doar fibră și coate și genunchi ascuțiți. Karen îl privea ori de câte ori făcea o pauză, ceea ce se întâmpla des, cu toate că el nu părea să aibă nevoie de odihnă. Mușchii se mișcau asemenea unor frânghii înnodate sub pielea lui măslinie și plină de cicatrice. Ea era o femeie senzuală și-și dorea să atingă cu degetele acele cicatrice și să-l întrebe cum se pricopsise cu ele.

Uneori, el își ridica ochii și-i surprindea privirea. Îi zâmbea nestânjenit, apoi își vedea mai departe de muncă. Fața lui era banală și anonimă când nu depunea efort. Avea ochi negri și purta ochelari ieftini și rotunzi, genul îndrăgit de generația lui Karen, deoarece îi purta John Lennon. Avea părul negru, tuns scurt: lui Karen i-ar fi plăcut să și-l lase să crească. Atunci când zâmbea strâmb, părea mai tânăr; deși era greu să-i ghicești vârsta. Avea forța și energia unui tânăr, însă ea îi zărise tatuajul de sub

cureaua ceasului, făcut în lagărul de concentrare, așa că nu putea avea mai puțin de patruzeci de ani, se gândi ea.

Sosise la kibuț la scurt timp după Karen, în vara anului 1967. Ea venise, cu deodorantele și pastilele ei contraceptive, în căutarea unui loc unde să-și trăiască idealurile hippy fără să fie nevoită să se drogheze toată ziua. El fusese adus acolo cu ambulanța. Karen presupuse că Dickstein fusese rănit în timpul Războiului de Șase Zile, iar ceilalți muncitori din kibuț căzuseră de acord că despre asta era vorba.

Nat fusese întâmpinat foarte diferit de Karen, care avusese parte de o primire călduroasă, dar precaută: filosofia ei era că membrii comunității îi vedeau pe ai lor ca pe niște prieteni, dar aveau aceeași circumspecție când li se părea ceva în neregulă. Nat Dickstein se întorsese asemenea fiului rătăcitor. Ei se strânseseră în jurul lui, îi dăduseră să mănânce supă și lăcrimaseră când îi văzuseră rănile.

Dacă Dickstein era fiul lor, Esther era mama lor. Ea era cel mai în vârstă membru din kibuț. Karen spusese: „Seamănă cu mama Goldei Meir", iar cineva o contrazisese: „Cred că seamănă cu tatăl Goldei", și toți râseseră zgomotos. Esther se plimba prin sat ajutată de un baston și dădea sfaturi fără să i se ceară, multe dintre ele foarte înțelepte. Stătuse de gardă în fața infirmeriei unde se afla Dickstein: îi alunga pe copiii gălăgioși fluturându-și bastonul și amenințându-i cu bătaia pe care ei știau că n-o vor primi niciodată.

Dickstein se întremase foarte repede. În câteva zile, stătea în soare, curățând legume pentru bucătărie și spunându-le glume deocheate copiilor mai mari. Două săptămâni mai târziu, lucra pe câmp și, în scurt timp, ajunsese să muncească mai mult decât toți, cu excepția bărbaților mai tineri.

Trecutul lui era vag, însă Esther îi povestise lui Karen despre cum sosise el în Israel în 1948, în timpul Războiului de Independență.

Anul 1948 făcea parte din trecutul recent pentru Esther. Fusese o tânără în Londra în primele două decenii ale secolului și apoi o activistă în vreo șase cauze radicale de stânga, de la partizană a egalității femeilor până la pacifistă înainte să emigreze în Palestina. Dar amintirile ei erau mult mai îndepărtate, ajungeau până la pogromurile din Rusia, pe care și le amintea în treacăt în imagini desprinse parcă dintr-un coșmar. Se adăpostea de arșița zilei la umbra unui smochin, lăcuind un scaun pe care-l făcuse cu mâinile ei noduroase și vorbind despre Dickstein. Spunea că era un student inteligent, însă neascultător.

– Au fost opt sau nouă, unii de la universitate, alții muncitori din East End. Dacă ar fi avut bani, i-ar fi cheltuit înainte să ajungă în Franța. Au făcut autostopul și au luat un camion până la Paris, pe urmă au călătorit cu un tren de marfă până la Marsilia. De acolo, se pare că au străbătut pe jos cea mai mare parte a drumului până în Italia. După aceea au furat o mașină voluminoasă, care aparținea armatei germane, un Mercedes, și au condus până în vârful „cizmei" italiene.

Fața lui Esther era luminată de zâmbete, iar Karen reflectă: „Ar fi dat orice să fie acolo, cu ei".

– Dickstein fusese în Sicilia în timpul războiului și cunoștea, pare-se, Mafia de acolo. Membrii acesteia aveau toate armele care rămăseseră în urma războiului. Dickstein voia armament pentru Israel, dar n-avea bani. El îi convinsese pe sicilieni să-i vândă unui cumpărător arab un vas plin cu mitraliere, apoi să le spună evreilor de unde să le ridice. Ei știau că el punea ceva la cale și jubilau.

Târgul a fost încheiat, sicilienii și-au primit banii, pe urmă Dickstein și camarazii lui au furat vasul cu marfa și au navigat spre Israel!

Karen izbucni în râs, acolo, chiar sub smochin, iar o capră care păștea îi aruncă o privire amenințătoare.

– Așteaptă, zise Esther, n-ai aflat tot. Câțiva dintre băieții de la universitate au vâslit o vreme, numai că unul din grupul celălalt era docher, însă aceasta era toată experiența pe care o aveau despre navigat, iar ei cârmuiau un cargobot de cinci mii de tone. Au reușit totuși să mențină direcția cu ajutorul hărților și al unei busole. Dickstein a căutat într-un manual de navigație cum se pornea vasul, însă el zicea că în manual nu scria și cum se oprea. Prin urmare, au pătruns în viteză în Haifa, țipând, fluturându-și și aruncându-și în aer pălăriile, ca și când ar fi făcut un dans din facultate, apoi s-au izbit de doc. Au fost iertați imediat, firește – armele erau mai prețioase decât aurul, la propriu. Atunci l-au poreclit Piratul pe Dickstein.

Nu prea semăna cu un pirat, așa cum muncea în podgorie, în pantaloni scurți și largi și cu ochelari pe nas, se gândi Karen. Cu toate acestea, era atrăgător. Ea își dorea s-o seducă, dar nu prea știa cum. Era evident că și el o plăcea, iar ea avusese grijă să-i arate că era disponibilă. Însă el nu făcuse nicio mișcare. Poate că el credea că era prea tânără și inocentă. Sau poate nu-l interesau femeile.

Vocea lui îi răsuna în minte: „Cred că am terminat".

Ea se uită la soare: era timpul să plece.

– Ai făcut de două ori mai mult decât mine.

– Sunt obișnuit cu munca. Vin aici, din când în când, de douăzeci de ani. Corpul se obișnuiește.

Se întoarseră în oraș când cerul începea să prindă nuanțe purpurii și aurii.

– Ce faci atunci când nu ești aici? îl întrebă Karen.

– Ah... otrăvesc fântâni, răpesc copii creștini.

Karen râse.

– Cum se compară viața asta cu California? o întrebă Dickstein.

– Locul acesta este minunat, îi răspunse ea. Cred că va mai trece timp până când femeile vor fi considerate cu adevărat egale.

– Pare să fie subiectul fierbinte al momentului.

– N-ai de spus prea multe despre asta.

– Ascultă, cred că ai dreptate, dar este mai bine ca oamenii să-și câștige libertatea decât să le fie oferită.

– Pare a fi o scuză bună să stai cu mâinile-n sân, opină Karen.

Dickstein râse.

Când intrară în sat, trecură pe lângă un tânăr călare pe un ponei, care ținea în mână o pușcă, pregătit să patruleze granițele așezării.

– Ai grijă, Yisrael! îi strigă Dickstein.

Bombardamentele de pe Înălțimile Golan încetaseră, desigur, și copiii nu mai erau nevoiți să doarmă în adăposturi; însă cei din kibuț își continuau patrularea. Dickstein se numărase printre cei în favoarea păstrării stării de vigilență.

– Mă duc să-i citesc lui Mottie, zise Dickstein.

– Pot să te însoțesc?

– De ce nu? spuse Dickstein și se uită la ceas. Avem timp să ne spălăm. Vino în camera mea peste cinci minute.

Se despărțiră, iar Karen se duse la dușuri. Un kibuț era locul ideal dacă erai orfan, reflectă ea în timp ce se dezbrăca. Părinții lui Mottie decedaseră amândoi – tatăl murise într-o explozie în urma unui atac pe Înălțimile

Golan, pe durata ultimului război, iar mama fusese ucisă un an mai devreme, în timpul unui schimb de focuri cu fedainii. Ambii fuseseră prieteni apropiați ai lui Dickstein. Pentru copil fusese o tragedie, desigur, dar dormea în continuare în același pat, mânca în aceeași odaie și avea aproape o sută de adulți care-l iubeau și aveau grijă de el – nu fusese trimis la mătuși ostile sau bunici, sau, mai rău, la un orfelinat. Și îl avea pe Dickstein.

După ce se spălă de praf, Karen îmbrăcă niște haine curate și se duse în camera lui Dickstein. Mottie era deja acolo, ședea în brațele lui, sugându-și degetul mare și ascultând cum îi citea în ebraică din cartea *Comoara din insulă*, scrisă de Robert Louis Stevenson. Dickstein era singura persoană, dintre cele pe care le cunoscuse Karen, care vorbea în ebraică folosind jargonul muncitoresc din estul Londrei. Vocea lui era și mai ciudată în acel moment, deoarece imita diferite personaje din poveste: o voce pițigăiată de băiat pentru Jim, un mârâit jos pentru Long John Silver și o șoaptă pentru nebunul Ben Gunn. Karen luă loc și-i privi pe cei doi în lumina galbenă a becului, gândindu-se cât de copilăros părea Dickstein și cât de matur părea băiețelul.

După ce termină de citit capitolul, ei îl duseră pe Mottie în dormitor, îl sărutară de noapte bună și se întoarseră în sufragerie. „Dacă vom continua să petrecem timp împreună, toți vor crede că suntem iubiți", reflectă Karen.

Șezură împreună cu Esther. După cină, ea le spuse o poveste și ochii îi străluceau ca ai unei tinere.

– Când am mers pentru prima oară în Ierusalim, se spunea că, dacă aveai o pernă cu puf, puteai cumpăra o casă.

Dickstein îi făcu jocul în mod voit.

– Cum așa?

– Puteai vinde o pernă bună cu puf cu o liră. După aceea, te puteai împrumuta cu zece lire de la o societate de credit. Apoi găseai un teren. Proprietarul terenului lua un avans de zece lire și restul în bilete la ordin. Astfel deveneai proprietar de pământ. Mergeai la un constructor și-i spuneai: „Construiește o casă pentru tine pe acest teren. N-am nevoie decât de un mic apartament pentru mine și familia mea".

Râseră cu toții. Dickstein privi înspre ușă. Karen se uită și ea în direcția aceea și văzu un străin, un bărbat îndesat, la vreo patruzeci de ani, cu fața aspră și cărnoasă. Dickstein se ridică în picioare și se duse la el.

– Nu-ți pune mari speranțe, copilă! o atenționă Esther pe Karen. N-are stofă de soț.

Karen se uită la Esther, apoi își întoarse privirea din nou spre ușă. Dickstein dispăruse. După câteva minute, ea auzi zgomotul unui motor și o mașină demarând.

Esther își așeză mâna pe cea tânără a lui Karen și i-o strânse.

Karen nu-l mai văzu niciodată pe Dickstein.

Nat Dickstein și Pierre Borg ședeau pe bancheta din spate a unui Citroën negru. Garda de corp a lui Borg conducea mașina, cu pistolul-mitralieră așezat lângă el, pe scaunul din dreapta. Parcurgeau drumul prin întuneric, fără să vadă nimic în față, cu excepția luminii conice a farurilor. Lui Nat Dickstein îi era teamă.

Nu se văzuse niciodată așa cum îl percepeau ceilalți, ca un agent competent și genial, care-și dovedise abilitățile de supraviețuire aproape în toate situațiile. Ulterior, odată

ce începea jocul și trebuia să se descurce singur, ducând lupte strânse cu strategia, problemele și jucătorii implicați, teama nu-și mai avea locul în mintea lui, însă, în acel moment, când Borg era pe punctul să-l informeze, nu putea să-și facă planuri, nici previziuni, nici să evalueze personajele. Știa doar că trebuia să lase în urmă pacea și munca simplă, pământul și strălucirea soarelui și grija pentru agricultură, și că-l așteptau riscuri teribile și pericole mari, minciuni și durere, vărsare de sânge și, poate, moartea. Așadar, ședea într-un colț, cu brațele și picioarele încrucișate strâns, privind fața slab luminată a lui Borg, în timp ce teama i se cuibărea în stomac, provocându-i greață.

În lumina difuză și schimbătoare, Borg semăna cu un uriaș din basm. Avea trăsături puternice: buze groase, obraji rotunzi și ochi bulbucați, umbriți de sprâncene stufoase. În copilărie, i se spusese că era urât, așa că se transformase într-un bărbat urât. Atunci când era agitat – cum era în acea clipă – își atingea mereu fața cu mâinile, își acoperea gura, își freca nasul, își scărpina fruntea, în încercarea inconștientă de a-și ascunde urâțenia.

– De ce țipi la toată lumea? îl întrebase odată Dickstein, într-un moment de relaxare.

– Fiindcă sunt cu toții al naibii de frumoși, îi răspunsese Pierre.

Nu știau niciodată ce limbă să întrebuințeze când vorbeau. Borg era de origine franco-canadian și abia se descurca în ebraică. În schimb, ebraica lui Dickstein era bună, dar se chinuia să vorbească franceza. De obicei, alegeau engleza.

Dickstein lucra pentru Borg de zece ani și tot nu-l plăcea pe bărbat. I se părea că-i înțelegea tulburarea și nefericirea și-i respecta profesionalismul de care dădea dovadă

și devotamentul obsesiv pentru serviciile secrete israelite. Însă, din punctul lui de vedere, toate acestea nu erau suficiente pentru a plăcea o persoană. Atunci când Borg îl mințea, avea întotdeauna motive bine întemeiate, dar Dickstein dispreţuia minciuna.

Se răzvrătea împotriva lui Borg, folosindu-i trucurile. Refuza să spună unde mergea sau mințea în privința destinației. Nu dădea niciodată raportul conform planului când se afla pe teren: suna sau trimitea, pur și simplu, mesaje, emițând cereri pe un ton poruncitor. Uneori, îi ascundea lui Borg o parte sau tot planul lui de bătaie. Făcea toate acestea ca să-l împiedice să intervină cu intrigile lui și întotdeauna era mai sigur așa, deoarece dacă Borg cunoștea ceva, exista posibilitatea ca el să fie obligat să le spună politicienilor și apoi informațiile să ajungă la opoziție. Dickstein știa ce influență avea Pierre – lui i se datorau multe victorii care-l ajutaseră pe Borg în carieră –, iar el profita din plin de asta.

Citroënul străbătea huruind orașul arab Nazareth – pustiu în acel moment și aflându-se, probabil, sub stare de asediu – și dispăru în noapte, îndreptându-se spre Tel Aviv. Borg își aprinse un trabuc subțire și începu să vorbească:

– După Războiul de Șase Zile, unul dintre băieții deștepți de la Ministerul Apărării a scris o lucrare intitulată *Distrugerea inevitabilă a Israelului*. Argumentul era următorul: în timpul Războiului de Independență, noi am cumpărat arme din Cehoslovacia. Când blocul sovietic a devenit aliatul arabilor, ne-am întors spre Franța și, ulterior, spre Germania de Vest. Germania a anulat toate înțelegerile de îndată ce au aflat arabii. Franța a impus embargou după Războiul de Șase Zile. Atât Marea Britanie, cât și Statele Unite au refuzat în mod repetat să ne furnizeze

armament. Ne pierdeam sursele una câte una. Să presupunem că suntem capabili să compensăm toate aceste pierderi, continuând să apelăm la noi furnizori sau construindu-ne propria industrie de armament: chiar și așa, realitatea este că Israelul trebuie să fie pierzătorul cursei înarmării din Orientul Mijlociu. Țările care dețin rezerve de petrol vor fi mai bogate decât noi în viitorul apropiat. Bugetul nostru alocat Apărării este deja o povară grea pentru economia națională, în vreme ce inamicii noștri au atât de mulți bani, încât nu știu pe ce să-i cheltuiască. Dacă vor avea zece mii de tancuri, noi vom avea nevoie de șase mii; când vor avea nevoie de douăzeci de mii de tancuri, nouă ne vor trebui douăsprezece mii, și tot așa. Doar dublându-și cheltuielile pentru armament în fiecare an, vor reuși să mutileze economia noastră națională fără să tragă un foc de armă. În cele din urmă, istoria recentă a Orientului Mijlociu arată un tipar de războaie limitate, o dată la zece ani. Logica tiparului acesta este împotriva noastră. Arabii își permit să piardă un război din când în când. Noi, nu: prima noastră înfrângere va fi și ultima noastră bătălie. În concluzie: supraviețuirea Israelului depinde de noi, trebuie să întrerupem acest cerc vicios pe care ni l-au pregătit inamicii noștri.

Dickstein încuviință din cap.

– Nu este o mentalitate nouă. Este argumentul obișnuit pentru „pace cu orice preț". Bănuiesc că băiatul deștept a fost concediat din Ministerul Apărării din cauza acelei lucrări.

– Te înșeli în ambele cazuri, zise Borg, apoi continuă: Trebuie să provocăm sau să avem puterea să provocăm daune permanente și serioase următoarei armate arăbești care va trece granițele noastre. Trebuie să avem arme nucleare.

Dickstein rămase tăcut o clipă, pe urmă lăsă să-i scape un fluierat prelung. Era una dintre acele idei devastatoare, care pare extrem de evidentă de îndată ce a fost rostită. Ar schimba totul. Tăcu o vreme, gândindu-se la implicații. Mintea îi era plină de întrebări. Era posibil din punct de vedere tehnic? Americanii îi vor ajuta? Guvernul israelian va fi de acord? Vor riposta arabii cu bombele lor?

– Băiat deștept din Minister, pe dracu', replică el. Aia a fost lucrarea lui Moshe Dayana.

– Nu comentez, adăugă Borg.

– Guvernul a adoptat-o?

– A existat o dezbatere îndelungată. Anumiți oameni de stat mai în vârstă au afirmat că n-au ajuns atât de departe ca să vadă Orientul Mijlociu ras de pe suprafața pământului în urma unui dezastru nuclear. Însă facțiunea opoziției a argumentat că, dacă noi vom face rost de o bombă, arabii vor face rost și ei de una, și vom ajunge de unde am plecat. S-a dovedit că asta a fost cea mai mare greșeală a lor.

Borg își vârî mâna în buzunar și scoase un tub mic din plastic. I-l întinse lui Dickstein.

Nat aprinse lumina din interior și privi cu atenție tubul. Avea vreo șase centimetri lungime, era subțire și albastru. Când îl deschise, văzu un plic mic confecționat din hârtie cu protecție împotriva luminii.

– Ce e? întrebă el.

– Un fizician pe care-l cheamă Friedrich Schulz a vizitat Cairo în februarie, răspunse Borg. Este austriac, dar lucrează în Statele Unite. Se pare că se afla în vacanță în Europa, însă biletul lui de avion către Egipt a fost plătit de guvernul egiptean. Am pus să fie urmărit, dar a reușit să scape de băiatul nostru și a dispărut în Deșertul de Vest

patruzeci și opt de ore. Am aflat de pe fotografiile din satelit făcute de CIA că există un șantier mare de construcții în acea parte a deșertului. Când s-a întors, Schulz avea asta în buzunar. Este un dozimetru personal. Plicul, care are protecție împotriva luminii, conține un film fotografic obișnuit. Tubul poate fi purtat fie în buzunar, fie prins de rever sau de cureaua de la pantaloni. Dacă ești expus la radiații, filmul va arăta ceață când va fi developat. Oricine vizitează sau lucrează într-o centrală nucleară poartă asupra lui un dozimetru; este o chestiune de rutină.

Dickstein stinse lumina și-i înapoie tubul lui Borg.

– Vrei să spui că arabii confecționează deja bombe atomice? întrebă el încet.

– Corect.

Borg vorbea inutil de tare.

– Așadar, guvernul i-a dat undă verde lui Dayan să-și facă și el o bombă atomică.

– În principiu, da.

– Cum așa?

– Există anumite dificultăți practice. Mecanismele afacerii sunt simple – funcționarea efectivă a bombei, mai exact. Oricine poate face o bombă convențională poate construi și o bombă atomică. Problema constă în a obține materialul exploziv, plutoniul. Noi scoatem plutoniul dintr-un reactor nuclear. Este un produs secundar. Acum avem un reactor la Dimona, în Deșertul Negev. Știai?

– Da.

– Este secretul nostru cel mai prost păzit. Cu toate acestea, n-avem echipamentul necesar ca să extragem plutoniu din combustibilul folosit. Am putea construi o fabrică de prelucrare, însă problema este că noi *nu* deținem uraniu ca să-l trecem prin reactor.

– Stai puțin, se încruntă Dickstein. Trebuie să folosim uraniu, ca să alimentăm reactorul pentru uzul normal, da?

– Corect. Îl luăm din Franța și ne este furnizat cu condiția să le returnăm combustibilul întrebuințat, ca să-l reproceseze, așadar, ei obțin plutoniu.

– Alți furnizori?

– Ar impune aceeași condiție – face parte din tratatele de neproliferare nucleară.

– Însă oamenii de la Dimona ar putea sustrage o parte din combustibilul utilizat fără să observe cineva, zise Dickstein.

– Nu. Având în vedere cantitatea de uraniu furnizat inițial, se poate calcula precis cât uraniu trebuie să rezulte la sfârșit. Și-l cântăresc foarte atent – e o marfă scumpă.

– Prin urmare, problema ar fi să punem mâna pe niște uraniu.

– Corect.

– Și soluția?

– Soluția este că va trebui să-l furi.

Dickstein privi afară pe geam. Luna strălucea, lăsând să se vadă o turmă de oi adunată într-un colț al câmpului, supravegheată de un păstor arab cu un toiag: o scenă biblică. Așadar, acesta era jocul: uraniu furat pentru țara în care curg laptele și mierea. Ultima oară, fusese asasinarea conducătorului unei grupări teroriste din Damasc, iar înainte, șantajarea unui arab bogat din Monte Carlo, pentru a-l împiedica să-i finanțeze pe fedaini.

Dickstein își înăbuși sentimentele, în timp ce Borg vorbea despre politică, Schulz și reactoare nucleare. Totuși, fiindcă i se reamintea că-l privea și *pe el* această chestiune, frica se reîntoarse și, odată cu ea, o amintire. După moartea tatălui, familia trăia într-o sărăcie lucie și, când veniseră

creditorii, Nat fusese trimis la ușă ca să le spună că mama nu era acasă. La vârsta de treisprezece ani, i se păruse insuportabil de umilitor, deoarece creditorii știau că el mințea, iar el știa că ei știau. Îl priveau cu un amestec de dispreț și milă, care-l scotea din sărite. Nu va uita niciodată acel sentiment – acesta revenea, asemenea unei notificări a inconștientului, atunci când cineva, cum era Borg, îi spunea ceva de genul: „Micuțule Nathaniel, du-te și fură niște uraniu pentru țara ta!"

Mamei lui îi zisese mereu: „Chiar trebuie?", iar în acel moment îi spuse lui Pierre Borg:

– Dacă tot trebuie să-l furăm, de ce nu l-am cumpăra, apoi să refuzăm, pur și simplu, să-l trimitem pentru a fi prelucrat?

– Fiindcă astfel toată lumea va ști că punem ceva la cale.

– Și?

– Prelucrarea durează multe luni. În tot acest timp s-ar putea întâmpla două lucruri: în primul rând, egiptenii și-ar grăbi programul și, în al doilea rând, americanii ar pune presiune pe noi să nu construim bomba.

– Oh! Este mai grav. Deci vrei să furăm uraniul îmbogățit, fără să știe nimeni că suntem noi.

– Mai mult de-atât, rosti Borg cu o voce aspră și guturală. Nimeni nu trebuie să afle că a fost furat. Trebuie să pară că s-a pierdut. Vreau ca proprietarii și agențiile internaționale să se simtă atât de stânjenite de dispariția uraniului, încât să țină totul secret. Pe urmă, atunci când vor descoperi că au fost jefuiți, vor fi compromiși de propria mușamalizare.

– Se va afla la un moment dat.

– Nu înainte să facem bomba.

Ajunseră pe șoseaua de coastă dintre Haifa și Tel Aviv și, în timp ce mașina străpungea noaptea, Dickstein zărea

în întuneric frânturi din Marea Mediterană, al cărei luciu strălucea asemenea nestematelor în lumina Lunii. Când vorbi, fu surprins de resemnarea din vocea lui:

– De cât uraniu avem nevoie?

– Vor douăsprezece bombe. Sub forma „prăjiturii galbene"[1] – adică denumirea generică dată concentratelor de uraniu obținute prin extracție din minereuri ce conțin oxizi ai uraniului – ar însemna vreo sută de tone.

– Atunci, nu-l voi putea vârî în buzunar, se încruntă Dickstein. Cât ar costa dacă l-am cumpăra?

– Undeva peste un milion de dolari americani.

– Și crezi că rataţii vor mușamaliza, pur și simplu, toată treaba?

– Dacă e făcut totul ca la carte.

– Cum?

– Asta este treaba ta, Piratule!

– Nu sunt sigur că este posibil, zise Dickstein.

– Trebuie să fie. I-am spus prim-ministrului că o putem scoate la capăt. E în joc cariera mea, Nat!

– Nu-mi vorbi despre nenorocita ta de carieră.

Borg își aprinse un alt trabuc – era o reacție nervoasă la dojana lui Dickstein. Acesta întredeschise geamul, ca să iasă fumul. Brusca lui atitudine ostilă n-avea nicio legătură cu urâțenia lui Borg: era tipic pentru incapacitatea bărbatului de a înțelege ce simțeau oamenii față de el. Ceea ce-l tulburase era imaginea unui nor în formă de ciupercă deasupra orașelor Ierusalim și Cairo, a câmpurilor cultivate cu bumbac de lângă Nil și a podgoriilor

[1] Operațiunea Plumbat a fost o misiune sub acoperire a Israelului, în 1968, având scopul de a obține „prăjitură galbenă" sau urania (minereu de uraniu îmbogățit), în vederea înarmării nucleare a țării. Plumbat este o sare a plumbului tetravalent, obținut din carbonat alcalin cu litargă. (n.red.)

de lângă Marea Galileii acoperite cu precipitațiile radioactive, a Orientului Mijlociu pârjolit de foc și a copiilor săi deformați generații la rând.

– Cred în continuare că pacea este o alternativă, zise Dickstein.

– Habar n-am, ridică din umeri Borg. Nu mă implic în politică.

– Prostii!

– Uite, dacă ei au o bombă, trebuie să avem și noi una, nu? replică oftând Borg.

– Dacă asta ar fi miza, am putea ține o conferință de presă în care să anunțăm că egiptenii fac o bombă și să lăsăm restul lumii să-i oprească. Am convingerea că ai noștri își doresc oricum o bombă. Cred că se bucură că au o scuză.

– Și poate că sunt îndreptățiți! Nu putem duce câte un război o dată la câțiva ani – într-una din zilele astea, s-ar putea să pierdem unul.

– Am putea face pace.

– Ești atât de al naibii de naiv, pufni Borg.

– Dacă am schimba câteva lucruri: teritoriile ocupate, Legea reîntoarcerii[1], drepturi egale arabilor din Israel...

– Arabii au drepturi egale.

– Ești atât de al naibii de naiv, zâmbi trist Dickstein.

– Ascultă!

Borg făcea eforturi să se controleze. Dickstein îi înțelegea furia: era o reacție pe care o avea în comun cu mulți israeliți. Aceștia credeau că, dacă ideile liberale vor fi acceptate, va fi începutul sfârșitului, că o concesie va duce

[1] Lege a statului Israel, din anul 1950, care formulează dreptul evreilor din toată lumea de a primi cetățenia israeliană când ajung în Israel și doresc asta. (n.red.)

la o alta până când ţara va fi oferită pe tavă arabilor, iar această perspectivă leza esenţa identităţii lor.

– Ascultă, zise Borg din nou, poate-ar trebui să ne vindem dreptul prin naştere pe un blid de linte. Dar aceasta este lumea reală şi locuitorii acestei ţări nu vor vota pentru „pace cu orice preţ". În adâncul nostru, ştim foarte bine că nici arabii nu-şi doresc prea mult pacea. Aşadar, în lumea reală, suntem nevoiţi să luptăm în continuare împotriva lor şi, dacă vom lupta împotriva lor, ar fi bine să câştigăm. Dacă vrei să fim siguri de victorie, ai face bine să furi nişte uraniu.

– Ceea ce urăsc cel mai mult la tine este că, de obicei, ai dreptate, spuse Dickstein.

Borg deschise geamul şi azvârli chiştocul de trabuc. Acesta lăsă o urmă de scântei pe şosea, asemenea unei pocnitori. Luminile din Tel Aviv se zăreau în faţă: aproape ajunseră.

– Ştii, cu majoritatea oamenilor mei nu trebuie să fac politică de fiecare dată când le dau o misiune. Acceptă ordinele, aşa cum ar trebui să facă agenţii.

– Nu te cred, zise Dickstein. Aceasta este o naţiune de idealişti sau nu e nimic.

– Poate.

– Am cunoscut cândva un bărbat pe nume Wolfgang. Obişnuia să spună: „Doar respect ordinele". Apoi îmi rupea piciorul.

– Mda, rosti sec Borg. Mi-ai spus.

Atunci când o companie angajează un contabil ca să ţină contabilitatea, primul lucru pe care acesta îl face este

să anunțe că are atât de mult de lucru în ceea ce privește politica financiară a companiei, încât are nevoie de un contabil primar, care să țină evidența contabilă. Ceva asemănător se întâmplă și în cazul spionilor. O țară angajează un serviciu secret, ca să afle câte tancuri deține țara vecină și unde le păstrează și, înainte să apuci să zici „MI5", serviciul secret anunță că este atât de ocupat cu spionarea elementelor subversive în țară, încât un serviciu separat trebuie să se ocupe de contrainformațiile militare.

Așa era în Egipt, în 1955. Serviciile secrete nou-înființate ale țării erau împărțite în două directorate. Mukhabarat el-Khabeya (Contrainformațiile Militare) avea sarcina de a număra tancurile Israelului, iar Al-Mukhabarat al-'Ammah (Serviciul de Informații Generale) se bucura de toată faima.

Bărbatul care conducea ambele directorate avea funcția de director general de Informații doar pentru a deruta și trebuia, teoretic, să raporteze ministrului de Interne. Un alt lucru care se întâmplă întotdeauna departamentelor de spionaj este acela că șeful statului încearcă să preia conducerea lor. Există două motive. Primul este acela că spionii pun mereu la cale planuri de asasinare, șantaj și invazie, care pot fi îngrozitor de stânjenitoare dacă vor fi puse în aplicare, prin urmare, președinții sau prim-miniștrii doresc să supravegheze îndeaproape aceste departamente. Celălalt motiv ar fi acela că serviciile secrete reprezintă o sursă de putere, în special în țările instabile, iar șeful statului dorește să dețină puterea totală.

Așadar, directorul general de Informații raportează întotdeauna, în practică, fie președintelui sau consilierului de stat în cadrul Administrației Prezidențiale.

Kawash, arabul înalt care-l interogase și omorâse pe Towfik și, ulterior, îi dăduse personal dozimetrul lui Pierre

Borg, lucra la Serviciul de Informații Generale. Era un bărbat inteligent și demn, de mare integritate, însă era și extrem de religios – până la misticism. Era genul de misticism trainic și puternic, care putea susține cele mai improbabile – dacă nu bizare – credințe despre lumea reală. Era adeptul unei ramuri a creștinătății care susținea că reîntoarcerea evreilor pe Pământul Făgăduinței era menționată în Biblie și prevestea sfârșitul lumii. Lupta împotriva reîntoarcerii era deci un păcat; să lupți pentru ea, o sarcină sfântă. Iată motivul pentru care Kawash era agent dublu.

Această luptă era tot ce avea. Credința îl făcuse să aleagă această viață secretă și, ca atare, întrerupsese orice legătură cu prietenii, vecinii și – cu unele excepții – familia. N-avea nicio ambiție personală decât să ajungă în rai. Ducea o viață de sihastru, singura lui plăcere fiind să reușească în jocul spionajului. Semăna mult cu Pierre Borg, cu o singură diferență: Kawash era fericit.

În prezent însă, era tulburat. Până în acel moment se afla în dezavantaj în cazul profesorului Schulz și acest lucru îl deprima. Problema era că proiectul Qattara era gestionat nu de Serviciul de Informații Generale, ci de cealaltă jumătate a serviciilor secrete – Contrainformațiile Militare. Cu toate acestea, Kawash postise și meditase și, în nopțile de nesomn, crease un plan prin care să afle detaliile proiectului secret.

Avea un văr de gradul al doilea, Assam, care lucra în biroul Departamentului General de Informații – în subordinea căruia se aflau Contrainformațiile Militare și Serviciul de Informații Generale. Assam era mai în vârstă decât Kawash, dar acesta din urmă era mai deștept.

Cei doi veri ședeau în camera din spate a unei cafenele mici și murdare, lângă Sherif Pasha, în arșița zilei, bând o băutură răcoritoare din lămâie verde și suflând fumul de țigară ca să alunge mușteleSemănau unul cu celălalt în costumele lor subțiri și cu mustățile à la Nasser. Kawash voia să-l folosească pe Assam ca să afle despre Qattara. Se gândise la un mod de abordare prin care să-l păcălească, însă știa că trebuia să fie extrem de atent ca să-i obțină ajutorul. Se comporta ca de obicei, deși era agitat.

El începu oarecum direct:

– Vere, știi ce se întâmplă în Qattara?

Pe chipul frumos al lui Assam se întrezări o ușoară tresărire.

– Dacă tu nu știi, nu-ți pot spune.

Kawash clătină din cap, ca și când Assam l-ar fi înțeles greșit.

– Nu vreau să-mi dezvălui secrete. Și-apoi, pot ghici despre ce este proiectul, zise agentul dublu, deși era o minciună. Ceea ce mă deranjează este faptul că Maraji deține controlul.

– De ce?

– Pentru binele tău. Mă gândesc la cariera ta.

– Nu-mi fac griji…

– Ar trebui. Maraji vrea să-ți ia locul, trebuie să știi asta.

Proprietarul cafenelei le aduse o farfurie cu măsline și două felii de pâine albă rafinată, tradiționala *pita*. Kawash tăcu până când acesta plecă. Îl privea pe Assam în timp ce nesiguranța se cuibări înlăuntrul lui, alimentată de minciuna despre Maraji.

– Maraji îi raportează direct ministrului, presupun, continuă Kawash.

– Dar am și eu acces la toate documentele, zise Assam pe un ton defensiv.

– N-ai de unde să știi ce-i spune ministrului când vorbesc între patru ochi. Deține o poziție foarte puternică.

– Cum ai aflat despre proiect? se încruntă Assam.

Kawash se rezemă cu spatele de peretele rece din beton.

– Unul dintre oamenii lui Maraji era gardă de corp în Cairo și și-a dat seama că era urmărit. Cel de pe urmele lui era un agent israelian pe care-l chema Towfik. Deoarece Maraji n-are operatori în oraș, cererea gărzii de corp de a prelua inițiativa a trecut în sarcina mea. Eu l-am ridicat pe Towfik.

– E suficient de rău că a îngăduit să fie urmărit, pufni dezgustat Assam. Și mai rău este că a apelat pentru ajutor la departamentul greșit. Este îngrozitor.

– Am putea face ceva în privința asta, vere.

Assam își scărpină nasul cu o mână plină de inele.

– Continuă.

– Spune-i directorului despre Towfik. Zi-i că, în ciuda abilităților lui considerabile, Maraji își alege greșit oamenii, deoarece este tânăr și neexperimentat în comparație cu cineva ca tine. Insistă pe lângă el și sugerează-i că tu ar trebui să te ocupi de personalul care lucrează la proiectul Qattara. Apoi înlesnește angajarea acolo a unei persoane loiale nouă.

– Înțeleg, încuviință încet din cap Assam.

Kawash simțea gustul succesului. Se aplecă în față.

– Directorul îți va fi recunoscător că ai descoperit această verigă slabă într-o chestiune de maximă siguranță. Astfel vei putea să supraveghezi tot ceea ce face Maraji.

– Este un plan foarte bun, zise Assam. Voi vorbi cu directorul azi. Îți sunt recunoscător, vere.

Kawash mai avea un singur lucru de adăugat – cel mai important – și așteptă momentul potrivit. După câteva minute, se ridică în picioare și spuse:

– N-ai fost mereu protectorul meu?

Ieșiră la braț în arșița orașului.

– Voi găsi omul potrivit imediat, îl asigură Assam.

– Ah, da, zise Kawash, ca și când și-ar fi amintit un detaliu. Cunosc omul potrivit. Este un tip inteligent, descurcăreț și foarte discret: fiul fratelui soției mele defuncte.

Assam mijii ochii.

– Așadar, îți vom da și ție raportul.

Kawash părea jignit.

– Dacă-ți cer prea mult...

El își întinse palmele în semn de resemnare.

– Nu, zise Assam. Ne-am ajutat mereu unul pe celălalt.

Ajunseră într-un colț al străzii, unde urmau să se despartă. Kawash se chinuia să nu afișeze o expresie triumfătoare.

– Îl voi trimite la tine. Vei descoperi că este un om pe care te poți baza în totalitate.

– Așa să fie, conchise Assam.

Pierre Borg îl cunoștea pe Nat Dickstein de douăzeci de ani. În 1948, Borg fusese convins că băiatul n-avea stofă de agent, în ciuda ispravei cu cargobotul izbit de doc. Băiatul era slab, palid, stângaci, urât. Cu toate că nu fusese hotărârea lui Borg, Dickstein primise o șansă. Pierre ajunsese repede la concluzia că, deși nu era cine știe ce de capul puștiului, îi mergea mintea brici. Acesta avea un farmec ciudat, pe care Borg nu-l înțelesese

niciodată. Unele femei din Mossad erau înnebunite după el, în vreme ce alții, ca Borg, nu-l considerau deloc atrăgător. Dickstein nu manifesta niciun interes – în dosarul lui scria: „Viață sexuală: nulă".

De-a lungul anilor, Dickstein devenise din ce în ce mai priceput și mai de încredere, deci Borg se baza pe el la fel de mult ca pe orice alt agent. Într-adevăr, dacă Dickstein ar fi avut ambiții personale, ar fi putut prelua funcția pe care o deținea Borg în acel moment.

Cu toate acestea, Borg nu credea că Dickstein va reuși să îndeplinească misiunea. Rezultatul dezbaterii politicii referitoare la armele nucleare fusese unul dintre acele compromisuri politice mârșave care anula munca tuturor slujbașilor: fuseseră de acord să fure uraniu doar dacă lucrul acesta putea fi realizat fără să afle cineva, măcar vreo câțiva ani, că Israelul fusese hoțul. Borg se împotrivise acestei decizii – el fusese în favoarea unui corsar priceput, indiferent de consecințe. În Cabinet însă, prevalase o concepție bazată pe mai multă judecată. Dar Borg și echipa lui trebuiau să pună în practică ideea.

În Mossad existau și alte persoane capabile să îndeplinească la fel de bine ca și Dickstein acest plan: Mike, șeful Operațiunilor Speciale, era unul, iar Borg însuși, celălalt. Însă nu exista niciunul căruia Borg să-i dezvăluie ceea ce-i spusese lui Dickstein: „Aceasta este problema, rezolv-o!"

Cei doi bărbați petrecură o zi în casa conspirativă a Mossadului din orașul Ramat Gan de lângă Tel Aviv. Angajați verificați ai Mossadului făceau cafea, serveau mâncare și patrulau prin grădină, cu revolverele ascunse sub jachete. Dimineața, Dickstein se întâlni cu un profesor tânăr de fizică de la Institutul Weizmann din Rehovot. Omul de știință avea părul lung și purta o cravată înflorată

și explica limpede și cu multă răbdare chimia uraniului, natura radioactivității și modul de funcționare a unui reactor nuclear. După prânz, Dickstein vorbi cu un director de la Dimona despre minele de uraniu, instalațiile de îmbogățire, stocarea și transportarea combustibilului, reguli de siguranță și reglementări internaționale și despre Agenția Internațională pentru Energie Atomică (AIEA), Comisia pentru Energie Atomică a SUA, precum și despre Autoritatea de Reglementare a Energiei Nucleare din Marea Britanie și Euratom.

Seara, Borg și Dickstein luară cina împreună. Borg ținea dietă fără tragere de inimă, ca de obicei: mâncă frigăruile cu carne de miel și salată, fără pâine, însă bău aproape toată sticla cu vin roșu israelian. Scuza lui era că încerca să se relaxeze, ca să nu observe Dickstein cât era de agitat.

După cină, îi dădu lui Dickstein trei chei.

– Sunt chei de rezervă pentru casetele de valori din Londra, Bruxelles și Zürich, îi preciză el. Găsești în fiecare pașapoarte, permise de conducere, bani și arme. Dacă trebuie să le schimbi, lasă vechile documente în casetă.

Dickstein încuviință din cap.

– Trebuie să-ți raportez ție sau lui Mike?

„Oricum nu dai niciodată raportul, ticălosule", chibzui Borg. Dar răspunse:

– Mie, te rog. Ori de câte ori vei putea, mă vei suna direct și vei folosi jargonul. Dacă nu poți da de mine, contactează orice ambasadă și utilizează codul pentru întâlniri. Voi încerca să dau de tine, oriunde te vei afla. În ultimă instanță, trimite scrisori codificate în servietele diplomatice.

Dickstein consimți inexpresiv din cap: toate acestea erau măsuri de precauție de rutină. Borg îl privea îndelung, încercând să-i citească gândurile. Ce simțea? Oare

credea că era capabil să facă asta? Avea, oare, vreo idee? Oare plănuia să încerce, apoi să raporteze că era imposibil? Oare era, într-adevăr, convins că bomba era lucrul potrivit pentru Israel?

Borg l-ar fi putut întreba, însă n-ar fi obținut niciun răspuns.

– Presupun că există un termen limită, zise Dickstein.

– Da, dar nu-l știm încă, opină Borg și începu să culeagă rondelele de ceapă din salată. Trebuie să ne facem bomba înaintea egiptenilor. Asta înseamnă că uraniul trebuie să curgă prin reactor înainte ca reactorul egiptean să fie pus în funcțiune. După aceea, totul ține de chimie – niciuna din părți nu va putea face nimic ca să grăbească particulele subatomice. Primul care va începe va fi primul care va termina.

– Avem nevoie de un agent în Qattara, spuse Dickstein.

– Mă ocup de asta.

Dickstein încuviință din cap.

– Trebuie să avem un om foarte priceput în Cairo.

Nu despre asta voia să discute Borg.

– Ce încerci să faci, să mă descoși? se răsti el enervat.

– Gândeam cu voce tare.

Preț de câteva secunde, se așternu tăcerea. Borg ronțăi niște rondele de ceapă. Într-un final, el adăugă:

– Ți-am spus ce vreau. Te-am lăsat pe tine să hotărăști cum vei proceda.

– Da, asta ai făcut, nu-i așa? zise Dickstein și se ridică în picioare. Mă duc la culcare.

– Ai idee de unde vei începe?

– Da, răspunse Dickstein. Noapte bună!

Capitolul 3

Nat Dickstein nu se obișnuise deloc cu ideea de a fi agent secret. Înșelăciunea era cea care-l deranja. Mereu trebuia să mintă, să se ascundă, să se dea drept altcineva, să urmărească sub acoperire diferiți oameni și să prezinte documente false autorităților din aeroporturi. Își făcea mereu griji să nu fie deconspirat. Era urmărit de un coșmar în care era încercuit brusc de polițiști care strigau: „Ești spion! Ești spion!" și care-l duceau la închisoare, unde îi rupeau picioarele.

În acel moment, nu se simțea în largul lui. Se afla lângă clădirea Jean-Monnet din Luxemburg, de pe Kirchberg Plateau, vizavi de valea îngustă a unui râu al orașului de pe vârful dealului. Ședea la intrarea clădirii cu birouri ale Directoratului Euratom pentru Siguranță, memorând fețele angajaților pe măsură ce aceștia soseau la muncă. Aștepta să întâlnească un ofițer de presă pe care-l chema Pfaffer, dar venise intenționat cu mult mai devreme. Căuta puncte vulnerabile. Dezavantajul acestui plan era acela că și angajații îi puteau vedea fața, însă n-avea timp de măsuri de precauție subtile.

Pfaffer se dovedi a fi un tânăr neîngrijit, cu o expresie de dispreț întipărită pe față și cu o servietă maronie, uzată. Îl urmă într-un birou la fel de neîngrijit și acceptă o ceașcă

de cafea. Vorbiră în franceză. Dickstein era acreditat de biroul din Paris al unui cotidian obscur, intitulat *Science International*. Îi spuse lui Pfaffer că era o ambiție a lui să obțină un post la *Scientific American*.

– Despre ce scrii mai exact în acest moment? îl întrebă Pfaffer.

– Articolul este intitulat „MD".

Dickstein îi explică în engleză: „Material dispărut". Apoi continuă:

– În Statele Unite, combustibilii radioactivi se pierd în mod constant. Mi s-a spus că aici, în Europa, există un sistem internațional de urmărire a acestor materiale.

– Corect, admise Pfaffer. Țările membre predau controlul substanțelor fisionabile către Euratom. Mai întâi de toate, deținem o listă completă cu unitățile civile unde sunt ținute stocurile – de la mine, instalații de pregătire și fabricare, depozite, reactoare și până la instalații de reprocesare.

– Ai zis unități civile?

– Da. Armata este în afara domeniului nostru de aplicare.

– Continuă.

Dickstein era ușurat că reușea să-l facă pe Pfaffer să vorbească, înainte ca ofițerul de presă să-și dea seama că Nat avea cunoștințe limitate referitoare la acele subiecte.

– De exemplu, adăugă Pfaffer, să luăm elementele dintr-o fabrică de combustibili dintr-o „prăjitură galbenă" obișnuită. Materialul brut care intră în fabrică este cântărit și analizat de inspectorii Euratom. Rezultatele obținute sunt programate în computerul Euratom și comparate cu informațiile primite de la inspectorii de la instalațiile de distribuire – în acest caz, o mină de uraniu, probabil. Dacă există o diferență între cantitatea care a plecat de la

instalația de distribuire și cea care sosește la fabrică, va fi indicată de computer. Aceleași măsurători sunt făcute și în ceea ce privește materialul care iese pe porțile fabricii – cantitate și calitate. Aceste cifre vor fi comparate la rândul lor cu informațiile furnizate de inspectori la locul unde va fi folosit combustibilul – o centrală nucleară, probabil. În plus, toate reziduurile de la fabrică sunt cântărite și analizate. Acest proces de inspecție și verificare continuă până la eliminarea finală a deșeurilor radioactive. În sfârșit, la fabrică se face inventarul de cel puțin două ori pe an.

– Am înțeles.

Dickstein era impresionat, deși se simțea extrem de descurajat. Cu siguranță că expunerea lui Pfaffer referitoare la eficiența sistemului era exagerată. Și totuși, dacă verificările ar fi fost făcute doar pe jumătate, cum ar fi putut cineva fura o sută de tone de uraniu fără ca sustragerea să n-apară în computer? Ca să-l facă pe Pfaffer să vorbească în continuare, el zise:

– Așadar, computerul vostru are în fiecare secundă locația celei mai mici cantități de uraniu din Europa.

– Între statele membre: Franța, Germania, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg. Și nu e vorba doar de uraniu, ci de orice substanță radioactivă.

– Și detaliile referitoare la transport?

– Toate trebuie aprobate de noi.

Dickstein își închise carnețelul.

– Pare a fi un sistem solid. Aș putea să văd cum funcționează?

– Asta nu depinde de noi. Trebuie să contactezi autoritatea de energie nucleară din țara membră și să ceri permisiunea de a vizita fabrica. Unele dintre ele organizează vizite cu ghid.

– Mi-ai putea da o listă cu numerele de telefon?

– Sigur.

Pfaffer se ridică în picioare și deschise un dulap cu dosare.

Dickstein rezolvase o problemă, dar dăduse de o alta. Voise să știe unde putea merge, ca să afle locația stocurilor de substanțe radioactive, și avea răspunsul: computerul Euratom. Însă tot uraniul pe care-l înregistra computerul era supus unui sistem de monitorizare riguros și, prin urmare, extrem de greu de furat. În timp ce ședea în acel birou mic și dezordonat și-l privea pe înfumuratul Herr Pfaffer frunzărind vechile comunicate de presă, Dickstein reflecta: „Dacă ai ști la ce mă gândesc, micuțule birocrat, ai face o criză de nervi". Își înăbuși un rânjet, înveselindu-se puțin.

Pfaffer îi întinse o foaie de hârtie subțire. Dickstein o împături și o vârî în buzunar.

– Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse el.

– Unde stai? îl întrebă Pfaffer.

– La hotelul Alfa, vizavi de gară.

Pfaffer îl conduse până la ușă.

– Bucură-te de Luxemburg!

– Mă voi strădui, îl asigură Dickstein, strângându-i mâna.

Chestia cu memoria era un truc. Dickstein îl învățase în copilărie, când locuia cu bunicul lui într-o încăpere urât mirositoare, deasupra unei plăcintării de pe Mile End Road și încerca să identifice caracterele ciudate din alfabetul ebraic. Ideea era să izolezi o trăsătură unică a formei, ca s-o memorezi, și să ignori celelalte litere. Procedase la fel cu fețele personalului de la Euratom.

Aştepta afară, lângă clădirea Jean-Monnet după-masa târziu, privind cum oamenii plecau acasă. Unii dintre ei îl interesau mai mult decât alţii. Secretarele, curierii şi distribuitorii de cafea nu-i erau de folos, cum nu-i erau nici funcţionarii superiori. Pe el îl interesau programatorii, şefii de birou sau de mici departamente, asistenţii personali şi asistenţii-şefi. Îi botezase pe cei mai potriviţi candidaţi, dându-le nume care-i aminteau de trăsăturile lor memorabile: Rock candy[1], Stiffcollar[2], Tony Curtis, No-nose[3], Snowhead[4], Zapata, Fatbum[5].

Rock candy era o femeie durdulie, de vreo treizeci şi ceva de ani, fără verighetă. Porecla îi venea de la strălucirea de cristal de pe ramele ochelarilor. Dickstein o urmări până în parcare, unde ea se aşeză cu greu la volanul unui Fiat 500 alb. Peugeot-ul pe care-l închiriase Dickstein se afla în apropiere.

Ea traversă Pont-Adolphe, conducând prost şi încet, şi străbătu cam cincisprezece kilometri spre sud-est, ajungând, într-un final, într-un sătuc numit Mandorf-les-Bains. Femeia parcă în curtea pietruită a unei case în stil luxemburghez, care avea o uşă cu modele florale. O deschise cu cheia şi intră în casă.

Satul era o atracţie turistică, deoarece avea izvoare termale. Dickstein îşi atârnă un aparat de fotografiat la gât şi începu să se plimbe, trecând de câteva ori prin faţa casei lui Rock candy. Atunci o zări, prin fereastră, servindu-i masa unei femei bătrâne.

[1] Argou în engleză pentru diamant (n.red.)
[2] Guler ţepăn (n.tr.)
[3] Fără nas (n.tr.)
[4] Cap de zăpadă (n.tr.)
[5] Fund bombat (n.tr.)

Fiatul rămase în fața casei până după miezul nopții, când Dickstein plecă.

Femeia fusese o alegere greșită. Era nemăritată și locuia împreună cu mama ei bătrână. Nu era nici bogată, nici săracă – probabil, casa era a mamei – și, aparent, fără vicii. Dacă Dickstein ar fi fost un altfel de bărbat, ar fi încercat s-o seducă, fiindcă altfel n-avea cum să ajungă la ea.

Se întoarse la hotel dezamăgit și frustrat – nu era corect, deoarece făcuse cea mai bună presupunere în baza informațiilor pe care le deținea. Cu toate acestea, avea impresia că-și irosise ziua ocolind problema și era nerăbdător s-o rezolve, ca să nu mai aibă griji în general, ci în particular.

Mai pierdu trei zile, fără niciun rezultat. N-ajunse nicăieri nici cu Zapata, Fatbum și Tony Curtis.

Însă Stiffcollar era perfect.

Cam de aceeași vârstă cu Dickstein, insul era un bărbat zvelt și elegant, care purta un costum albastru-închis, o cravată simplă, albastră, și o cămașă albă, cu guler apretat. Părul negru, puțin mai lung decât era obișnuit pentru un bărbat de vârsta lui, începuse să încărunțească la tâmple. Era încălțat cu pantofi lucrați manual.

Bărbatul plecă pe jos de la birou și traversă râul Alzette, luând-o pe deal în sus spre Orașul Vechi. Străbătu o stradă îngustă și pietruită și intră într-o casă veche, cu etaj. După două minute, fereastra de la mansardă se lumină.

Dickstein supraveghe reședința două ore.

Când ieși din casă, Stiffcollar purta pantaloni strâmți și o eșarfă portocalie în jurul gâtului. Părul îi era pieptănat în față, făcându-l să pară mai tânăr, iar mersul îi era săltăreț.

Îl urmări până la Rue Dicks, unde bărbatul se aplecă pe sub un portal întunecos și dispăru. Dickstein rămase afară. Deși ușa era deschisă, nu exista niciun indiciu care

să arate ce se afla înăuntru. Niște trepte simple duceau în jos. După o clipă, Dickstein auzi niște acorduri muzicale stinse.

Doi bărbați tineri, amândoi purtând blugi galbeni, trecură pe lângă el și pătrunseră înăuntru. Unul din ei îi zâmbi și-i spuse celuilalt:

– Da, acesta este locul potrivit.

Dickstein coborî scările în urma lor.

Era un club de noapte obișnuit, cu mese și scaune, câteva separeuri, un ring de dans mic și un trio de jazz într-un colț. Plăti o taxă la intrare și se așeză într-un separeu, de unde-l putea vedea pe Stiffcollar. Își comandă o bere.

Ghicise deja de ce localul avea un aer atât de discret și, pe când își plimba privirea în jur, teoria i se confirmă: era un club de homosexuali. Nu mai intrase într-un local de acest gen și era ușor surprins să-l descopere atât de ireproșabil. Câțiva bărbați purtau machiaj lejer, mai erau vreo două „regine" îmbrăcate scandalos, care se distrau la bar, iar o tânără foarte frumoasă se ținea de mână cu o femeie mai în vârstă, care purta pantaloni. Dar aproape toți clienții erau îmbrăcați normal, după standardele europene, și niciun travestit.

Stiffcollar ședea aproape de un bărbat cu părul blond, care purta un sacou maroniu, cu două rânduri de nasturi. Dickstein n-avea nicio părere despre homosexuali. Nu se simțea ofensat atunci când oamenii presupuneau, greșit, că era homosexual de vreme ce nu se însurase până la vârsta de aproape patruzeci de ani. Din punctul lui de vedere, Stiffcollar era un simplu bărbat care lucra la Euratom și avea un secret.

Dickstein asculta muzică și bea bere. Un chelner se apropie de el și-l întrebă:

– Ești singur, dragule?

Dickstein clătină din cap.

– Îl aștept pe prietenul meu.

Un chitarist înlocui formația de jazz și începu să interpreteze cântece folk vulgare în germană. Dickstein nu înțelegea glumele, însă publicul râdea în hohote. După aceea, câteva cupluri începură să danseze.

Îl văzu pe Stiffcollar punându-și mâna pe genunchiul partenerului său. Nat se ridică în picioare și se apropie de separeul lor.

– Bună! zise el pe un ton vesel. Nu te-am văzut, oare, la biroul Euratom zilele trecute?

Stiffcollar păli.

– Nu știu…

Dickstein își întinse mâna.

– Ed Rodgers, spuse el, dând numele pe care-l folosise și în cazul lui Pfaffer. Sunt jurnalist.

– Încântat, bombăni Stiffcollar șocat, totuși avu prezența de spirit să nu-și rostească numele.

– Trebuie să plec, zise Dickstein. Încântat de cunoștință.

– La revedere, atunci.

Dickstein se întoarse și ieși din club. Făcuse tot ceea ce era necesar, pentru moment: Stiffcollar știa că fusese deconspirat și se temea.

O luă pe jos înspre hotel, simțindu-se murdar și rușinat.

Fusese urmărit din Rue Dicks.

Urmăritorul nu era profesionist și nu încerca să se ascundă. Păstra o distanță de cincisprezece sau douăzeci de pași, iar încălțămintea lui din piele făcea un zgomot

regulat pe trotuar. Dickstein se prefăcuse că nu observase. Când traversă strada, aruncă o privire înspre urmăritorul lui: era un tânăr solid, cu părul lung și o geacă din piele maronie și uzată.

Câteva secunde mai târziu, un alt tânăr ieși din întuneric și se postă în fața lui Dickstein, blocându-i calea. Nat rămase pe loc și așteptă, gândindu-se: „Ce naiba înseamnă asta?" Nu-și putea imagina cine-i luase deja urma, nici de ce persoana care voia să fie urmărit ar apela la niște amatori stângaci de pe străzi.

Lama unui cuțit străluci în lumina felinarelor stradale. Urmăritorul se apropie de el din spate.

– În regulă, pederastule, dă-ne portmoneul! șuieră tânărul din fața lui.

Dickstein se simți profund ușurat. Erau doar niște hoți care presupuneau că oricine ieșea dintr-un club de noapte era o pradă ușoară.

– Să nu mă loviți, imploră Dickstein. Vă dau banii.

Își scoase portmoneul.

– Dă-l încoace! ordonă tânărul.

Dickstein nu voia să se bată cu ei; putea face rost ușor de alți bani, dar dacă rămânea fără acte și fără cardurile de credit, acest lucru i-ar fi creat neplăceri mari. Scoase bancnotele din portmoneu și le întinse atacatorilor.

– Am nevoie de acte. Luați banii. N-am să anunț poliția.

Tânărul din fața lui înșfăcă bancnotele.

– Ia și cardurile de credit, zise cel din spatele lui Nat.

Cel din față era cel mai slab. Dickstein îl privi în ochi și-i spuse:

– De ce nu renunți cât mai poți, fiule?

Cel cu pantofi din piele dădu semnalul și celălalt îl atacă pe Dickstein. Exista un singur mod prin care se putea termina acea încăierare.

Dickstein se roti pe călcâie, îl apucă de picior pe băiat când acesta încercă să-l lovească, i-l trase și i-l răsuci, fracturându-i glezna. Puștiul țipă de durere și căzu la pământ.

Cel cu cuțitul se năpusti asupra Dickstein. Acesta își luă avânt, îl lovi cu piciorul în bărbie, apoi se retrase. Băiatul cu glezna ruptă îl atacă mânuindu-și cuțitul. Dickstein se feri și îl lovi în același loc. Se auzi un trosnet, ca și când s-ar fi rupt un os, iar tânărul căzu pe jos.

Dickstein rămase o clipă pe loc, privindu-i pe cei doi bufoni răniți. Se simțea ca un părinte ai cărui copii îl făcuseră să ajungă la capătul răbdării și să-i lovească. „De ce m-ați obligat să fac asta?", își zise el. Erau *niște* copii: aveau vreo șaptesprezece ani. Erau înrăiți – îi vânau pe homosexuali. Însă și Dickstein făcuse același lucru în seara aceea.

Se îndepărtă. Era o noapte pe care trebuia s-o uite. Hotărî să părăsească orașul dimineața.

Atunci când lucra, Dickstein stătea mai mult în camera de hotel, ca să evite să fie văzut. Ar fi putut fi un bețivan, doar că nu era înțelept să bea pe durata misiunii – alcoolul i-ar fi afectat vigilența –, iar în celelalte momente, nu simțea nevoia să bea. Își petrecea mult timp privind pe fereastră sau stând în fața televizorului. Nu se plimba pe străzi, nu stătea la barurile hotelurilor, nici măcar nu mânca în restaurantele acestora – apela întotdeauna la room-service. Dar existau anumite limite în privința măsurilor de precauție: nu putea fi invizibil. În holul hotelului Alfa din Luxemburg, dădu peste cineva care-l cunoștea. Nat stătea în fața recepției, ca să achite nota de plată pentru cazare. Se uită peste factură, înmână cardul de credit pe care era

trecut numele Ed Rodgers, pe urmă așteptă să semneze chitanța American Express, când o voce în spatele lui rosti în engleză:

– Dumnezeule! Ești Nat Dickstein, nu-i așa?

Era momentul de care se temuse. Asemenea oricărui agent care folosea identități false, trăia mereu cu teama că va da întâmplător peste cineva din trecutul lui îndepărtat care-l va deconspira. Era echivalentul coșmarului în care polițiștii strigau: „Ești spion! Ești spion!" și insul cu colectarea debitelor restante spunea: „Mama ta *este* acasă, tocmai am văzut-o pe fereastră ascunzându-se sub masa din bucătărie".

Asemenea oricărui agent, fusese instruit să facă față unui astfel de moment. Regula era simplă: „Indiferent cine ar fi persoana, n-o cunoști". Te puneau să exersezi la școală. Îți ziceau: „Azi ești Chaim Meyerson, student la Inginerie" și așa mai departe, iar tu trebuia să te comporți și să-ți faci treaba ca și când ai fi fost Chaim Meyerson. Apoi, mai spre seară, făceau în așa fel încât să te întâlnești din întâmplare cu vărul tău sau cu un vechi profesor de la școală, sau cu un rabin care-ți cunoștea toată familia. Prima oară, zâmbeai mereu și salutai, pe urmă depănai o vreme amintiri din trecut, iar seara instructorul tău îți spunea că erai mort. Într-un final, învățai să te uiți în ochii vechilor prieteni și să întrebi: „Cine naiba ești?"

Instructajul primit îi era de folos în acel moment lui Dickstein. Se uită mai întâi la recepționer: acesta îi ținea în mână actele, pe care scria Ed Rodgers. Recepționerul nu reacționă: ori nu înțelesese, ori n-auzise, ori nu-i păsa.

Cineva îl bătu pe umăr pe Dickstein. Afișă un zâmbet umil și se întoarse, zicând în franceză:

– Mă tem că ați încurcat…

„Poalele îi erau ridicate până la brâu, fața îi era îmbujorată de plăcere și-l săruta pe Yasif Hassan."

– Tu *ești*! exclamă Yasif Hassan.

Nat se zgâia șocat la cel care i se adresase. Din cauza șocului amintirii acelei dimineți de la Oxford din urmă cu douăzeci de ani, Dickstein își pierdu controlul o clipă, uitând de tot instructajul primit, și făcu cea mai mare greșeală din cariera lui.

– Nu se poate! Hasan.

Acesta zâmbi și-i întinse mâna.

– Cât timp… trebuie să fi trecut… mai bine de douăzeci de ani!

Dickstein strânse mecanic mâna întinsă, conștient că făcuse o gafă, și încercă să se adune.

– Cred că da, bombăni el. Ce cauți aici?

– Aici locuiesc. Tu?

– Tocmai plecam.

Dickstein hotărî că singura soluție era s-o șteargă de acolo cât mai repede, înainte să-și facă mai mult rău. Recepționerul îi întinse formularul pentru cardul de credit, pe care mâzgăli „Ed Rodgers". Se uită la ceas.

– La naiba, trebuie să prind avionul.

– Mașina mea este afară. Te duc eu la aeroport. *Trebuie* să vorbim.

– Am comandat un taxi…

– Anulează comanda, se adresă Hassan recepționerului. Dă-i asta șoferului pentru deranj.

Îi întinse câteva monede.

– Chiar mă grăbesc, spuse Dickstein.

– Atunci, haide!

Hassan îi luă valiza și ieșiră afară.

Dickstein îl urmă, simţindu-se neajutorat, stânjenit şi incompetent.

Urcară într-o rablă sport englezească, prevăzută cu două uşi. Dickstein îl privea cu atenţie pe Hassan, în timp ce acesta ieşi cu maşina dintr-o zonă interzisă parcării şi pătrunse în trafic. Arabul se schimbase, şi nu era doar din cauza vârstei. Firele albe din mustaţă, începutul de burtă şi vocea îngroşată – toate acestea erau de aşteptat. Altceva era diferit la el. Dickstein îl percepuse întotdeauna pe Hassan drept aristocratul atipic. Fusese lent în mişcări, apatic şi uşor plictisit atunci când toţi ceilalţi erau tineri şi înflăcăraţi. În acel moment grandoarea părea să-i fi dispărut. Semăna cu maşina lui: într-o stare deplorabilă, cu un aer mai degrabă grăbit. Şi totuşi, Dickstein se întrebase odinioară dacă aspectul lui nobil apăruse în ochii celorlalţi drept imaginea unui om educat.

Resemnându-se în faţa consecinţelor greşelii comise, încercă să afle amploarea daunelor.

– Trăieşti aici acum?

– Banca mea îşi are sediul european aici.

„Poate e încă bogat", chibzui Dickstein.

– La care bancă?

– Banca Cedar din Liban.

– De ce Luxemburg?

– Este un centru financiar important, răspunse Hassan. Banca Europeană de Investiţii se află aici şi deţine o bursă de valori internaţională. Dar tu?

– Trăiesc în Israel. Kibuţul meu produce vin – am venit să testez piaţa europeană.

– Te duci la vie cu strugurii în poală.

– Încep să cred şi eu asta.

– Te-aş putea ajuta dacă vei reveni. Am o mulţime de contacte aici. Ţi-aş putea aranja nişte întâlniri.

– Mulţumesc. Îţi voi accepta oferta.

„Dacă lucrurile vor scăpa de sub control, reflectă el, aș putea să beneficiez de aceste întâlniri și să vând niște vin."

– Acum casa ta este în Palestina, iar a mea în Europa, zise Hassan.

I se păru că bărbatul zâmbea forţat.

– Cum merge treaba la bancă? îl iscodi Dickstein, întrebându-se dacă „banca mea" însemna „banca pe care o deţin" sau „banca pe care o conduc", sau „banca la care lucrez".

– Oh, uimitor de bine!

Părea să nu mai aibă ce să-și spună. Nat ar fi vrut să-l întrebe ce se întâmplase cu familia lui din Palestina, cum se încheiase aventura lui cu Eila Ashford și de ce conducea o mașină sport, însă se temea că răspunsurile ar fi putut fi dureroase, fie pentru Hassan, fie pentru el.

– Ești căsătorit? îl întrebă Hassan.

– Nu. Tu?

– Nu.

– Ce ciudat! zise Dickstein.

Hassan zâmbi.

– Noi doi nu suntem genul care să ne asumăm responsabilităţi.

– Ah, eu am responsabilităţi, spuse Dickstein, gândindu-se la orfanul Mottie, care nu terminase încă de citit *Comoara din insulă*.

– Dar ai ochi alunecoși, nu-i așa? glumi Hassan.

– Din câte îmi amintesc, erai mare crai, răspunse Dickstein, stânjenit.

– Ah, ce vremuri!

Dickstein încercă să nu se gândească la Eila. Când ajunseră la aeroport, Hassan opri mașina.

– Mulțumesc că m-ai adus.

Hassan se răsuci, deși avea centura de siguranță prinsă. Îl privi intens pe Dickstein.

– Nu pot înțelege, spuse el. Arăți mai tânăr decât în 1947.

Dickstein clătină din cap.

– Îmi pare rău, mă grăbesc.

El coborî din mașină.

– Nu uita – sună-mă data viitoare când te vei afla aici.

– Rămas-bun!

Dickstein închise portiera mașinii și intră în aeroport.

Apoi, în cele din urmă, își îngădui să-și amintească.

Cele patru persoane care stăteau în grădină, în aerul răcoros, se aflau în continuare la o aruncătură de băț. Hassan o pipăia lasciv pe Eila. Dickstein și Cortone se îndepărtară imediat, ieșind prin spărtura din gardul viu și făcându-se nevăzuți. Amanții nu-i văzură.

O luară înapoi spre casă. Când ajunseră suficient de departe ca să nu fie auziți, Cortone spuse:

– Iisuse, asta da pasiune!

– Să nu mai vorbim despre asta, zise Dickstein.

Simțea durere și furie, ca și cum, aruncând o privire peste umăr, se lovise de un stâlp. Și doar el era de vină.

Din fericire, petrecerea era pe sfârșite. Ei plecară fără să-i vorbească încornoratului, profesorul Ashford, care stătea într-un colț, adâncit într-o conversație cu un proaspăt absolvent. Se duseră la restaurantul George, ca să ia prânzul. Dickstein mâncă foarte puțin, însă bău niște bere.

– Ascultă, Nat, nu știu de ce te amărăști atâta. Asta înseamnă că este disponibilă, corect?

– Da, răspunse Dickstein, dar nu vorbea serios.

Nota de plată fu mai mult de zece șilingi. O plăti Cortone. Dickstein îl conduse la gară. Își strânseră mâinile cu un aer solemn, apoi Cortone urcă în tren.

Dickstein se plimbă prin parc câteva ore, ignorând frigul și încercând să-și pună în ordine sentimentele. Nu reuși. Știa că nu era gelos pe Hassan, nici dezamăgit, iar în privința Eilei nu-și făcuse niciodată speranțe. Era dărâmat, însă nu putea spune de ce. Își dorea să fi avut pe cineva cui să i se destăinuie.

La scurt timp, plecă în Palestina, dar nu doar din cauza Eilei.

În următorii douăzeci și unu de ani, nu mai avu nicio femeie, însă nici această alegere nu se datorase în întregime Eilei.

Yasif Hassan se îndepărtă în viteză de aeroportul din Luxemburg. Și-l putea imagina, ca și când ar fi fost ieri, pe tânărul Dickstein: un evreu palid, în costum ieftin, slab ca o fată, care stătea mereu puțin adus de spate, de parcă s-ar fi așteptat să fie biciuit și care privea cu jind trupul grațios al Eilei Ashford, în timp ce susținea cu încăpățânare că poporul lui va pune stăpânire pe Palestina, cu sau fără consimțământul arabilor. Hassan îl considerase caraghios, un copil. În prezent Dickstein trăia în Israel și avea o vie ca să facă vin: el își găsise un cămin, iar Hassan și-l pierduse.

Hassan nu mai era înstărit. Nu fusese niciodată putred de bogat, chiar și după standardele levantine, dar mâncase întotdeauna delicatese, purtase haine scumpe și avusese parte de cea mai bună educație. Adoptase în mod conștient manierele aristocrației arabe. Bunicul lui fusese un

doctor renumit, care-și ajutase fiul mai mare să studieze Medicina, iar pe cel mic să devină om de afaceri. Cel mai tânăr, tatăl lui Hassan, cumpăra și vindea textile în Palestina, Liban și Transiordania. Afacerea înflorea în temeiul legislației britanice, în vreme ce emigrarea sioniștilor umfla prețurile. Până în 1947, familia avea magazine peste tot în Levant și deținea satul natal de lângă Nazareth.

În 1948, războiul îi aduse la sapă de lemn.

Atunci când fu declarat Statul Israel și armatele arabe lansară atacul, familia Hassan comise greșeala fatală de a-și face bagajele și de a fugi în Siria. Nu se mai întoarseră niciodată. Depozitul din Ierusalim arse din temelii, iar pământurile familiei începură să fie „administrate" de guvernul israelian. Hassan auzise că satul era în prezent un kibuț.

De atunci, tatăl lui Hassan trăia într-o tabără de refugiați a Națiunilor Unite. Ultima faptă bună pe care o făcuse fusese aceea de a scrie o scrisoare de recomandare pentru Yasif către bancherii libanezi. Yasif avea o diplomă universitară și vorbea engleza foarte bine: banca îi oferi un post.

El ceru guvernului israelian o compensare în baza Legii Achiziționării Terenurilor din 1953, însă cererea îi fu respinsă.

Își vizită familia în tabără o singură dată, dar ceea ce văzuse acolo îl bântui pentru tot restul vieții. Familia lui trăia într-o cocioabă din lemn și folosea baia comunală. N-avea parte de un tratament special: era doar o simplă familie printre miile de familii fără casă, țeluri sau speranțe. Când îl văzu pe tatăl său, un bărbat isteț și hotărât, care condusese o afacere mare cu o mână fermă, ajungând să cerșească mâncare și irosindu-și viața jucând table, lui Hassan îi veni să arunce în aer autobuzele de școală.

Femeile aduceau apă și făceau curățenie, ca întotdeauna, însă bărbații se plimbau de colo colo, târșâindu-și picioarele, îmbrăcați în haine uzate, și trândăveau, în timp ce trupurile li se fleșcăiau și mințile li se atrofiau. Adolescenții se dădeau în spectacol, se ciorovăiau și se încăierau cu cuțitele, fiindcă n-aveau decât perspectiva unui viitor care se va evapora în arșița soarelui.

În tabăra de refugiați mirosea a canal și disperare. Hassan nu se mai întoarse niciodată acolo, totuși continuă să-i scrie mamei lui. Și rămase recunoscător tatălui că-l scosese de acolo, deși se simțea oarecum vinovat că-l abandonase în tabără.

În calitate de funcționar de bancă, reușitele îi erau moderate. Era inteligent și integru, dar educația lui nu-l făcea potrivit pentru o muncă atentă și calculată, care implica ideea de a muta hârtiile dintr-o parte într-alta și de a ține evidența în trei exemplare. Și-apoi, sufletul lui era în altă parte.

Nu încetase niciodată să poarte pică pentru ceea ce-i fusese luat. Își purtase ura de-a lungul vieții asemenea poverii unui secret. Indiferent ce-i dicta conștiința, sufletul îi spunea că-și abandonase tatăl la nevoie, iar sentimentul de vină îi alimenta ura față de Israel. În fiecare an aștepta ca trupele arabe să-i înfrângă pe invadatorii sioniști și, de fiecare dată când acestea eșuau, el devenea din ce în ce mai nefericit și mai furios.

În 1957, a ales să lucreze cu serviciile secrete egiptene.

Nu era un agent secret foarte important, însă pe măsură ce banca își extindea activitatea în Europa, începu să adune informații, atât din birou, cât și din bârfele care circulau în domeniul bancar. Uneori, cei de la Cairo îi cereau informații specifice despre starea financiară a

vreunui fabricant de arme, filantrop evreu sau milionar arab. Și dacă Hassan nu le avea în fișierele lui bancare, atunci le obținea adesea de la prieteni sau de la colaboratori. Mai primise o sarcină generală de a-i monitoriza pe oamenii de afaceri israelieni din Europa, în caz că ei erau, într-adevăr, agenți. Iată motivul pentru care-l abordase pe Nat Dickstein și se prefăcuse a fi prietenos.

Hassan credea că povestea lui Dickstein era, probabil, adevărată. În costumul său ponosit, cu aceiași ochelari de vedere rotunzi și cu același aer discret, Dickstein semăna leit cu un vânzător prost plătit, care avea un produs pe care nu-l putea promova. Cu toate acestea, întâmplarea din seara trecută, de pe Rue Dicks, fusese una ciudată: doi tineri, luați în vizor de către poliție ca fiind niște hoți mărunți, fuseseră găsiți în șanț, bătuți cu sălbăticie. Hassan obținuse toate informațiile de la un contact din departamentul de poliție al orașului. Rănile lor purtau amprenta unui profesionist: bărbatul care le provocase trebuia să fi fost fie soldat, fie polițist, fie gardă de corp... fie agent secret. După un astfel de incident, orice israelian care pleca în grabă în dimineața următoare merita să fie verificat.

Hassan se întoarse la hotelul Alfa și vorbi cu recepționerul.

– Am fost aici în urmă cu o oră, când unul dintre musafirii voștri se pregătea să plece, zise el. Îți amintești?

– Cred că da, domnule.

Hassan îi dădu două sute de franci luxemburghezi.

– Poți să-mi zici cu ce nume s-a cazat?

– Sigur, domnule, răspunse recepționerul și apoi verifică un dosar. Edward Rodgers, de la revista *Science International*.

– Nu Nathaniel Dickstein?

Recepționerul clătină răbdător din cap.

– Vrei să verifici dacă a fost vreodată cazată o persoană cu numele Nathaniel Dickstein, din Israel?

– Sigur.

Recepționerul avu nevoie de câteva minute ca să frunzărească un vraf de hârtii. Hassan începu să se agite. Dacă Dickstein se cazase cu un nume fals înseamnă că nu era vânzător de vinuri. Și atunci, ce altceva putea fi dacă nu agent secret israelian? Într-un final, recepționerul închise dosarul și-și ridică privirea.

– Categoric, nu, domnule.

– Mulțumesc.

Hassan plecă. Jubila în timp ce se întorcea cu mașina la birou: își folosise mintea și descoperise ceva important. De îndată ce se așeză la birou, începu să scrie un mesaj:

Agent israelian suspect văzut aici. Nat Dickstein alias Ed Rodgers. 1,70 m, statură mică, păr negru, ochi căprui, aproximativ 40 de ani.

Codifică mesajul, adăugă un cuvânt suplimentar codificat în partea de sus, apoi îl trimise prin fax la sediul central al băncii din Egipt. Acesta nu va ajunge niciodată acolo: cuvântul suplimentar codificat îi indica poștei din Cairo să redirecționeze faxul spre Serviciul General de Informații.

Transmiterea acelui mesaj n-a avut efectul scontat, desigur. Nu va primi nici reacții, nici mulțumiri din partea cealaltă. Hassan trebuia să se resemneze, să-și vadă de activitatea bancară și să încerce să nu viseze cu ochii deschiși.

Cei de la Cairo îl sunară.

Nu se mai întâmplase niciodată asta. Uneori îi trimiteau telegrame, faxuri, chiar scrisori, toate codificate,

bineînțeles. O dată sau de două ori se întâlnise cu persoane de la ambasadele arabe și primise instrucțiuni verbale. Însă nu-l sunaseră niciodată. Raportul lui trebuie să fi provocat mai multă agitație decât anticipase.

Cel care-l sunase voia să știe mai multe despre Dickstein.

– Vreau să-mi confirmi identitatea clientului la care te referi în mesaj, spuse bărbatul. Purta ochelari de vedere rotunzi?

– Da.

– Vorbea engleza cu jargonul muncitoresc din estul Londrei? Ai recunoaște acest accent?

– Da, și da.

– Avea un număr tatuat pe antebraț?

– Nu l-am văzut azi, însă știu că-l are... Am fost împreună la Universitatea Oxford, cu ani în urmă. Sunt sigur că este el.

– Îl *cunoști*? întrebă bărbatul din Cairo, în a cărui voce se simțea uimirea. Informația aceasta există în dosarul tău?

– Nu, niciodată...

– Atunci, ar trebui să existe, adăugă furios bărbatul. De cât timp lucrezi pentru noi?

– Din 1957.

– Asta explică totul... erau alte vremuri. În regulă, ascultă-mă acum. Bărbatul acesta este... un client foarte important. Vrem să-l supraveghezi douăzeci și patru din douăzeci și patru, ai înțeles?

– Nu pot, răspunse Hassan cu tristețe. A părăsit orașul.

– Unde a plecat?

– L-am dus la aeroport. Nu știu ce cursă a luat.

– Află. Sună la companiile aeriene, întreabă pentru ce zbor s-a îmbarcat și sună-mă peste cincisprezece minute.

– Mă voi strădui…

– Nu mă interesează strădania ta, rosti bărbatul din Cairo. Vreau să-i aflu destinația înainte să ajungă acolo. Ai grijă să mă suni peste cincisprezece minute. Acum că am dat de el, *nu trebuie să-i pierdem urma din nou.*

– Mă voi ocupa de asta chiar acum... îl asigură Hassan, însă celălalt întrerupse convorbirea telefonică înainte ca el să apuce să-și termine fraza.

Rămase câteva clipe cu receptorul în mână, pe urmă îl puse în furcă. Nu primise mulțumiri din Cairo, adevărat, dar reacția aceasta era și mai bună. Brusc, se simțea important, munca lui era urgentă, ei depindeau de el. Avea ocazia să facă totuși ceva pentru cauza arabilor, va riposta, în sfârșit.

Ridică din nou receptorul și începu să sune la companiile aeriene.

Capitolul 4

Nat Dickstein alese să viziteze o centrală nucleară din Franţa, din simplul motiv că franceza era singura limbă europeană pe care o vorbea suficient de bine, cu excepţia englezei, însă Anglia nu făcea parte din Euratom. Călători spre centrala nucleară cu autobuzul, însoţit de un grup de studenţi şi turişti. Peisajul care se perinda dincolo de geamuri era de un verde prăfuit, care aducea mai mult cu Galileea decât cu Essex, „ţara" lui Dickstein în copilărie. De atunci, călătorise în toată lumea cu aceeaşi lejeritate cu care o făcea orice membru al elitei, însă îşi amintea că existase o vreme când orizonturile lui fuseseră Park Lane spre vest şi Southend-on-Sea spre est. Îşi aducea aminte, de asemenea, cum aceste orizonturi se restrânseseră brusc atunci când începuse să se considere bărbat, după ceremonia Bar Miţva şi moartea tatălui. Alţi băieţi de vârsta lui se angajau la docuri sau în imprimerii, se căsătoreau cu fete de prin partea locului şi se aşezau la casele lor în apropierea celor părinteşti. Ambiţiile lor erau să crească ogari campioni, să vadă West Ham câştigând finala Cupei, să-şi cumpere o maşină. Tânărul Nat se gândea să meargă în California sau în Rhodesia, sau în Hong Kong şi să devină neurochirurg sau arheolog, sau milionar. Acest lucru se datora parţial faptului că era mai isteţ

decât majoritatea contemporanilor lui și parțial faptului că, pentru aceștia, limbile străine constituiau mai degrabă ceva extraterestru, misterios, o disciplină școlară ca algebra decât un mod de a comunica. Dar diferența principală avea legătură cu originea lui: era evreu. Partenerul de șah a lui Dickstein din copilărie, Harry Chieseman, era deștept, convingător și ager la minte, însă se considera a fi un londonez din clasa muncitoare și credea că va rămâne mereu așa. Dickstein știa – deși nu-și amintea să-i fi spus cineva acest lucru – că oriunde s-ar fi născut, evreii reușeau să studieze la cele mai renumite universități, să înființeze industrii noi, cum era cea a cinematografiei, să devină cei mai de succes bancheri, avocați și fabricanți. Dacă nu reușeau în țara în care se născteau, se mutau în altă parte și încercau din nou. Era curios, reflectă Dickstein în timp ce-și amintea de copilăria lui, cum un popor care fusese persecutat secole la rând să fie atât de sigur pe capacitatea sa de a realiza orice își punea în gând. De pildă, atunci când aveau nevoie de o bombă atomică, o obțineau.

Tradiția îi oferea confort, însă nu-l ajuta în ceea ce privea căile și mijloacele.

Centrala nucleară se înălța în depărtare. Pe măsură ce autobuzul se apropia, Dickstein își dădu seama că reactorul era mai mare decât își imaginase: cât o clădire cu zece etaje. Cumva, își închipuise că reactorul încăpea într-o cămăruță.

Securitatea externă era asigurată mai degrabă la nivel industrial decât militar. Perimetrul era împrejmuit cu un gard înalt, care nu era electric. Aruncă o privire în ghereta portarului în timp ce ghidul îndeplinea formalitățile: paznicii aveau doar două ecrane cu circuit închis. „Aș

putea băga cincizeci de oameni în interiorul complexului în plină zi, fără ca paznicii să observe că ar fi ceva în neregulă", chibzui Nat. Nu era semn bun, concluzionă el trist: asta însemna că aveau alte motive de încredere.

Se îndepărtă de autobuz împreună cu restul grupului și traversă parcarea asfaltată către clădirea unde se afla recepția. Locul era amenajat respectând imaginea publică despre energia nucleară: peluzele și rondurile cu flori erau bine îngrijite și existau mulți copaci plantați recent; totul era curat și natural, vopsit în alb, o zonă fără fum. Când privi în spate, la ghereta paznicului, zări un Opel cenușiu oprind în dreptul acesteia. Unul din cei doi bărbați din mașină coborî și vorbi cu paznicul, care părea să dea indicații. În autovehicul, ceva scânteie în lumina soarelui.

Dickstein urmă grupul în hol. Acolo, la adăpostul unui bol din sticlă, se afla o minge de rugby, trofeu câștigat de echipa centralei nucleare. Pe perete atârna o fotografie aeriană a complexului. Stătea în fața ei, memorând detaliile, încercând să găsească o metodă prin care să pătrundă înăuntru, în vreme ce în subconștient își făcea griji în privința Opelului cenușiu.

Fură conduși prin centrala nucleară de patru gazde în uniforme elegante. Dickstein nu era interesat de turbinele uriașe, de camera de control spațială, prevăzută cu pupitre cu multe butoane și întrerupătoare sau de sistemul de admisie apă, proiectat pentru a salva peștii și a-i trimite înapoi în apele râului. Se întrebă dacă bărbații din Opel îl urmăriseră și, dacă da, atunci care să fi fost motivul?

Era extrem de interesat de platforma de livrare.

– Cum sosește combustibilul? o întrebă el pe ghida lor.

– Cu cisternele, răspunse ea, cu viclenie.

Unii din grup chicotiră nervoși la gândul că uraniul străbătea țara în cisterne.

– Nu este periculos, continuă ea, de îndată ce primi drept răspuns reacția la care se aștepta. Nici măcar radioactiv nu este până când este introdus în reactorul nuclear. Este scos din cisternă și băgat direct în ascensor, apoi transportat până sus la etajul al șaptelea, unde se află magazia de combustibil. De acolo, toată procedura este automatizată.

– Dar verificarea cantității și calității mărfii? întrebă Dickstein.

– Acest lucru se face la fabrica de combustibil. Marfa este sigilată acolo, iar aici sunt verificate doar sigiliile.

– Mulțumesc.

Dickstein încuviință satisfăcut. Sistemul nu era pe atât de riguros pe cât susținuse domnul Pfaffer de la Euratom. În mintea lui începură să prindă contur unul sau două planuri.

Ei văzură cum funcționa mașina de încărcat a reactorului. Manipulată doar de telecomandă, aceasta transporta combustibilul din magazie la reactor, ridica apoi capacul din beton al canalului pentru combustibil și vărsa deșeurile într-un puț plin cu apă, care ducea la iazurile de decantare.

Ghida, care vorbea o franceză pariziană perfectă, cu o voce ciudat de seducătoare, preciză:

– Reactorul are trei mii de canale pentru combustibil, fiecare canal conținând opt bare pentru combustibil. Barele au un termen de valabilitate de la patru la șapte ani. Mașina de încărcat reînnoiește cinci canale cu fiecare operație.

Ei se duseră să vadă iazurile de decantare. Sub șase metri cubi de apă, deșeurile de uraniu erau încărcate în recipiente, pe urmă, răcite – deși încă extrem de

radioactive – erau încuiate în rezervoare din plumb de cincizeci de tone, câte două sute de elemente într-un rezervor, pentru a fi trimise prin transport rutier sau feroviar la fabricile de prelucrare.

În timp ce ghida îi servea cu cafea și produse de patiserie în recepția clădirii, Dickstein cugeta asupra celor aflate. Având în vedere că ținta era obținerea plutoniului, reflectă el, ar putea fura deșeuri combustibile. În acel moment știa de ce nimeni nu sugerase asta. I-ar fi foarte ușor să deturneze o cisternă – ar fi putut face asta cu o singură mână –, însă cum putea scoate din țară un rezervor de cincizeci de tone și să-l introducă pe teritoriul Israelului fără să fie observat?

Nici ideea de a fura uraniu din centrala nucleară nu era mai promițătoare. Sigur, sistemul de securitate era șubred – însuși faptul că i se permise acea incursiune, ba chiar i se oferise un tur, dovedea acest lucru. Dar uraniul din centrala nucleară era securizat grație unui sistem automatizat, controlat prin telecomandă. Singura cale prin care acesta ieșea afară era dacă trecea prin procesul nuclear și era vărsat în iazurile de decantare. Însă rămânea problema introducerii pe furiș a unui rezervor uriaș cu substanță radioactivă într-un port european.

Trebuia să existe o cale prin care să pătrundă în magazia cu combustibil, se gândi Dickstein. De acolo, puteai să muți marfa în ascensor, s-o cobori la parter, s-o încarci în cisternă și să pleci. Dar asta ar fi însemnat să le țină angajaților arma la tâmplă o vreme, iar el primise instrucțiuni să acționeze clandestin.

Una dintre gazde se oferi să-i umple cana cu cafea și el acceptă. Francezii sunt demni de încredere când vine vorba de o cafea bună. Un inginer tânăr începu o discuție

despre siguranța nucleară. Acesta purta pantaloni șifonați și un pulover larg. Dickstein observase că oamenii de știință și tehnicienii aveau o înfățișare aparte: purtau haine vechi, neasortate și confortabile, și dacă aproape toți aveau barbă, acesta era, de obicei, mai degrabă un semn de delăsare decât de vanitate. El credea că lucrul acesta se datora faptului că, în domeniul lor, personalitatea n-avea deloc importanță, deoarece inteligența conta, prin urmare, era inutil să încerce să facă o impresie bună în ceea ce privea aspectul. Poate că asta era o latură romantică a științei.

Dickstein nu era atent la prelegere. Fizicianul de la Institutul Weizmann fusese mult mai concis. „Nu există un nivel de siguranță al radiațiilor, afirmase acesta. Astfel de discuții te fac să te gândești că radiațiile sunt asemenea apei dintr-un iaz: dacă este adâncă de 1,20 m, ești în siguranță, iar dacă este adâncă de 2,50 m, te poți îneca. De fapt, nivelurile de radiație seamănă mai mult cu limitele de viteză de pe autostradă – la 50 km/h te afli mai în siguranță decât la 100 km/h, însă nu la fel de în siguranță ca la 30 km/h, și singurul mod de a fi complet în siguranță este să nu te urci în mașină."

Dickstein chibzui din nou cum ar putea fura uraniul. Aspectul *secret* al misiunii îi anula orice plan care-i venea în minte. Poate că întreaga misiune era sortită eșecului. „La urma urmei, imposibilul este imposibil", reflectă el. Nu, era prea devreme să spună asta. Reveni la principiile fundamentale.

Va trebui să pună mâna pe un transport aflat în tranzit: aceasta era concluzia în urma celor văzute în acea zi. Elementele combustibile nu mai erau verificate la destinație, ci introduse direct în sistem. Putea deturna o cisternă, să extragă uraniul din elementele combustibile, să le

introducă la loc, să resigileze marfa și să-l mituiască sau să bage frica în șofer, ca să livreze rezervoarele goale. Elementele incomplete vor pătrunde treptat în reactor, câte cinci odată, timp de mai multe luni. Într-un final, randamentul reactorului va scădea ușor. Se va deschide o anchetă. Se vor face teste. Poate că nu se va ajunge la nicio concluzie înainte ca elementele goale să se termine și să fie înlocuite cu altele noi, adevărate, care vor face să crească din nou randamentul. Poate că nimeni nu va înțelege ce s-a întâmplat până când reziduurile vor fi prelucrate, iar plutoniul obținut va fi prea puțin, timp în care – patru până la șapte ani mai târziu – urma spre Tel Aviv se va fi pierdut.

Însă s-ar putea descoperi mai devreme. Plus că trebuia să găsească o cale să scoată marfa din țară.

Cu toate acestea, își făcuse schema unui posibil plan și se simțea mai încrezător.

Prelegerea luă sfârșit. După câteva întrebări sporadice, grupul de vizitatori se întoarse la autobuz. Dickstein se așeză în spate.

– Era locul meu, îi spuse o femeie între două vârste.

El o privi cu atâta răceală, încât aceasta plecă.

În timp ce se îndepărtau de centrala nucleară, Dickstein se uită pe geamul dinapoia lui. După aproape un kilometru, Opelul cenușiu ieși de pe un drum lăturalnic și urmări autobuzul. Brusc, îi pieri buna dispoziție.

Fusese depistat. Se întâmplase fie acolo, fie, cel mai probabil, în Luxemburg. Cel care-l descoperise ar fi putut fi Yasif Hassan – nu exista niciun motiv pentru care să nu fie agent secret – sau altcineva. Poate îl urmăreau doar din

curiozitate, deoarece era imposibil – sau nu? – să știe ce punea la cale. Trebuia să scape de ei.

Și-a petrecut ziua în și prin împrejurimile orașului de lângă centrala nucleară: a călătorit cu autobuzul sau taxiul, a condus o mașină închiriată sau a mers pe jos. Până la sfârșitul zilei, identificase deja cele trei vehicule – Opelul cenușiu, o camionetă mică și murdară cu platformă și un Ford produs în Germania – și cinci dintre bărbații care făceau parte din echipa de filaj. Deși urmăritorii aduceau vag cu niște arabi, în acea regiune a Franței mulți criminali erau din Africa de Nord: poate cineva angajase localnici. Din echipă făceau parte mai mulți membri, așa se explica de ce nu „mirosise" mai devreme filajul. Aceștia schimbau în mod repetat mașinile și personalul. Excursia de o zi la centrala nucleară, pe un drum de țară puțin circulat, îi dăduse de gol.

În ziua următoare, ieși cu mașina din oraș și intră pe autostradă. Fordul îl urmări câțiva kilometri, apoi fu înlocuit de Opelul cenușiu. Erau doi bărbați în fiecare mașină. Mai existau doi în camioneta cu platformă și unul la hotelul unde era cazat el.

Opelul îl urmărea în continuare, când zări un pod pentru pietoni peste șosea, într-un loc unde nu exista nicio ieșire de pe autostradă, pe o distanță de șase sau opt kilometri în ambele sensuri. Ieși pe acostament, opri mașina, coborî și se uită câteva minute sub capotă, după ce o ridică. Opelul cenușiu dispăru în față, urmat de Ford câteva clipe mai târziu. Fordul va aștepta la următoarea ieșire, iar cei din Opel se vor întoarce din sensul opus ca să vadă ce făcea. Acestea erau instrucțiunile într-o astfel de situație.

Dickstein spera ca urmăritorii lui să respecte manualul, altfel planul lui nu va funcționa.

Scoase din portbagaj triunghiul reflectorizant și-l așeză pe asfalt, în spatele mașinii.

Opelul trecu pe lângă el, pe partea cealaltă a autostrăzii.

Urmăritorii lui respectau instrucțiunile.

Dickstein porni pe jos.

Când ieși de pe autostradă, luă primul autobuz care veni și ajunse într-un oraș. În timpul călătoriei, depistă cele trei vehicule de filaj în anumite momente. Își îngădui să se bucure în avans: urmăritorii mușcaseră momeala.

Pe urmă luă un taxi și coborî din el aproape de mașina lui, însă pe contrasens. Opelul trecu pe lângă ea, apoi Fordul ieși pe acostament la câteva sute de metri în spatele lui.

Dickstein o luă la fugă.

Avea o condiție fizică bună după câteva luni de muncă în aer liber în kibuț. Sprintă spre podul pentru pietoni, îl traversă și goni de-a lungul acostamentului, pe partea cealaltă a șoselei. Ajunse în mai puțin de trei minute în dreptul mașinii pe care o abandonase, gâfâind și transpirând.

Unul din bărbații din Ford coborî din mașină și începu să-l urmărească, dar conștientiză repede că fusese păcălit. Fordul demară. Bărbatul fugi înapoi și sări în autovehicul când acesta prinse viteză și pătrunse pe prima bandă.

Dickstein urcă în mașină. Vehiculele de filaj se aflau în acel moment pe contrasens și trebuiau să străbată întreaga distanță până la următoarea intersecție, ca să treacă pe partea cealaltă și să-l urmărească. La 100 km/h, bărbații vor avea nevoie de zece minute să întoarcă, ceea ce însemna că el avea un avantaj față de ei de cel puțin cinci minute. Nu-l vor putea ajunge din urmă.

Se îndepărtă, îndreptându-se spre Paris și fredonând un refren pe care-l scandau microbiștii pe terasele din West Ham: „Ușor, ușor, uuuşşşooooorrr".

Autoritățile din Moscova fură cuprinse de panică atunci când aflară despre bomba atomică a arabilor.

Ministerul de Externe și KGB-ul se alarmară, pentru că nu aflaseră primii despre asta mai devreme, iar biroul Secretarului de Partid se alarmă la rândul lui, deoarece ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Ministerul de Externe și KGB-ul să dea vina unul pe celălalt, mai ales că primul făcuse viața imposibilă în Kremlin în ultimele unsprezece luni.

Din fericire, modul în care egiptenii aleseseră să facă dezvăluirea aceasta îngăduise unele măsuri de precauție. Ei voiau să sublinieze faptul că nu erau obligați, din punct de vedere diplomatic, să-și informeze aliații despre acel proiect secret și ajutorul tehnic pe care-l cereau nu era crucial pentru reușita acestuia. Atitudinea lor era ceva de genul: „Ah, apropo, construim acest reactor nuclear ca să extragem plutoniu și să facem o bombă atomică pentru a rade Israelul de pe suprafața pământului. Vreți să ne ajutați sau nu?" Mesajul, redactat în termeni diplomatici, fu transmis în timpul unei întrevederi de rutină între ambasadorul egiptean la Moscova și șeful adjunct al biroului Orientului Mijlociu din Ministerul de Externe.

Șeful adjunct, care primi mesajul, se gândi foarte bine cum să procedeze cu acea informație. În mod firesc, prima lui sarcină era s-o transmită șefului său, care apoi îl înștiința pe Secretar. Cu toate acestea, laudele pentru veste

îi vor reveni șefului său, care nu va rata ocazia să se pună bine cu KGB-ul. Oare șeful adjunct ar putea obține și el unele avantaje din acea afacere?

Știa că o cale sigură de a reuși la Kremlin era dacă KGB-ul îl considera o prioritate. În acel moment, se afla în situația în care le putea face băieților o mare favoare. Îi va avertiza despre mesajul ambasadorului egiptean, iar aceștia vor avea puțin timp la dispoziție ca să se pregătească să se prefacă a ști despre bomba atomică a arabilor și că erau pe punctul să anunțe chiar ei știrea.

Își luă haina pe el, cu gândul să iasă și să-și sune cunoștința din KGB de la un telefon public, în caz că telefonul lui era înregistrat, pe urmă își dădu seama că ar fi o situație penibilă, deoarece urma să sune la KGB, cel care asculta, de fapt, convorbirile telefonice ale oamenilor. Așadar, își dădu jos haina și folosi telefonul din biroul său.

Angajatul KGB cu care vorbi era, de asemenea, expert în manipularea sistemului și stârni agitația în noua clădire a serviciilor secrete sovietice, situată lângă șoseaua de centură a Moscovei. Mai întâi, o sună pe secretara șefului său, ca să ceară o ședință de urgență în cincisprezece minute. Avu grijă să evite să vorbească direct cu șeful lui. Mai dădu câteva telefoane, trimițând secretarele și mesagerii prin clădire, ca să strângă comunicatele și dosarele. Însă lovitura lui de grație era ordinea de zi și întâmplarea făcea ca minuta pentru următoarea ședință a comitetului politic al Orientului Mijlociu să fi fost redactată în ziua precedentă, iar în acel moment era duplicată la xerox. După ce primi ordinea de zi, adăugă un nou subiect în capul listei: „Noutăți referitoare la armamentul egiptean – Raport special", urmat de numele lui între paranteze. Apoi dădu ordin să fie duplicată noua minută, care purta

data zilei precedente, și o trimise la departamentele interesate în acea după-amiază.

Pe urmă, după ce se asigură că jumătate din Moscova va asocia numele lui cu știrea, se duse la șeful lui.

Tot în ziua respectivă, pe flux fu recepționată o informație, catalogată de importanță medie. Ca parte dintr-un schimb de informații de rutină între serviciile secrete egiptene și KGB, Cairo trimise o înștiințare că un agent secret israelian, pe numele Nat Dickstein, fusese depistat în Luxemburg și că era supravegheat. Din cauza circumstanțelor, raportul atrase mai puțină atenție decât ar fi trebuit. Exista o singură persoană din KGB care avu o vagă bănuială că ambele informații ar putea avea legătură.

Acesta se numea David Rostov.

Cariera tatălui lui David Rostov, un diplomat mărunt, fusese punctată de lipsa contactelor, în special cele din serviciul secret. Știind acestea, fiul său, cu logica nemiloasă cu care avea să ia decizii toată viața, se înscrise în NKVD, care avea să devină ulterior KGB.

Era deja agent secret când ajunsese la Oxford. În acele vremuri idealiste, când Rusia tocmai câștigase războiul, iar amploarea terorii răspândite de Stalin nu era cunoscută, marile universități englezești deveniseră terenuri propice de recrutare pentru serviciile secrete sovietice. Rostov racolase câțiva câștigători, printre care se număra și unul care trimitea încă secrete din Londra în 1968. Nat Dickstein fusese unul dintre eșecurile lui.

Rostov își amintea că tânărul Dickstein avea înclinații socialiste și o personalitate potrivită pentru spionaj: era

retras, pasionat și suspicios. Era și inteligent. Rostov își mai amintea când discutase despre Orientul Mijlociu cu el, cu profesorul Ashford și cu Yasif Hassan, în casa verde cu alb de pe malul râului. Jocul de șah Rostov-Dickstein fusese extrem de strâns.

Însă în ochii lui Dickstein nu se citea nicio urmă de idealism. N-avea spirit evanghelic. Era sigur de convingerile lui, dar nu dorea să convertească lumea. Aproape toți veteranii de război erau așa. Rostov arunca momeala – „Desigur, dacă vreți *cu adevărat* să vă alăturați luptei pentru o lume socialistă, trebuie să lucrați sub oblăduirea Uniunii Sovietice" – și veteranii răspundeau: „Prostii!"

După Oxford, Rostov lucrase în ambasadele rusești din mai multe capitale europene: Roma, Amsterdam, Paris. Nu părăsise niciodată KGB-ul ca să intre în serviciul diplomatic. De-a lungul anilor, își dădu seama că nu trebuia să facă politică pentru a ajunge un om de stat important, așa cum își dorise tatăl lui. Rigoarea de care dăduse dovadă în tinerețe dispăruse. Credea în continuare că socialismul era, probabil, sistemul politic al viitorului, însă acest crez nu mai ardea înlăuntrul său. Credea în comunism așa cum cei mai mulți oameni credeau în Dumnezeu: n-ar fi fost foarte surprins sau dezamăgit dacă s-ar fi dovedit că se înșelase, plus că lucrul acesta nu-i influența prea mult stilul de viață.

La maturitate, urmări obiective mai mărunte cu o înflăcărare mai mare. Deveni un tehnician versat, un maestru al intrigilor înșelătoare și nemiloase folosite în lumea serviciilor secrete; și – la fel de important atât în URSS, cât și în Occident – învăță cum să manipuleze birocrația, ca să obțină laude pentru victoriile lui.

Primul Directorat General al KGB era un fel de Birou Central, responsabil cu colectarea și analiza informațiilor.

Mai toți agenții de teren erau atașați la Al Doilea Directorat, cel mai mare departament din KGB, care se ocupa cu subversiunea, sabotajul, trădarea, spionajul economic și orice activitate internă a poliției, considerată a fi sensibilă din punct de vedere politic. Al Treilea Directorat, care fusese intitulat Smersh, până când această denumire avu parte de multă publicitate stânjenitoare în Occident, se ocupa cu contraspionajul și cu operațiunile speciale și folosea cei mai curajoși, inteligenți, nemiloși agenți secreți din lume.

Rostov lucra pentru Al Treilea Directorat și se număra printre vedetele lui.

Deținea rangul de colonel. Obținuse o medalie pentru că eliberase un agent secret condamnat dintr-o închisoare britanică numită Wormwood Scrubs. De-a lungul anilor, se alesese cu o soție, doi copii și o amantă. Aceasta din urmă era Olga, cu douăzeci de ani mai tânără decât el, o zeiță blondă din Murmansk și cea mai incitantă femeie dintre toate pe care le cunoscuse el vreodată. Rostov știa că ea n-ar fi devenit amanta lui dacă n-ar fi existat privilegiile pe care i le oferea lui KGB-ul. Și totuși, credea că ea îl iubea. Se asemănau și amândoi erau ambițioși. Într-un fel sau altul, acest lucru făcuse ca pasiunea lor să fie și mai frenetică. În căsnicia lui nu mai exista pasiune, însă existau alte lucruri: afecțiune, camaraderie, stabilitate, plus faptul că Mariya era singura persoană din lume care-l putea face să râdă în hohote până când nu mai putea. Și băieții: Iuri Davidovici, care studia la Universitatea de Stat din Moscova și asculta discuri clandestine ale formației Beatles, și Vladimir Davidovici, micul geniu, considerat deja ca fiind un potențial campion mondial la șah. Vladimir aplicase pentru un loc la prestigioasa

Școală de Fizică-Matematică nr. 2. Rostov era convins că va intra: își merita locul, iar un colonel în KGB avea prea puțină influență.

Rostov ajunsese sus în meritocrația sovietică, dar se gândea că ar mai putea urca niște trepte. Soția lui nu mai era nevoită să stea la coadă la magazine alături de oamenii de rând – ea își făcea cumpărăturile în magazinele Beryozka, împreună cu elita – și deținea un apartament spațios în Moscova și o mică reședință de vacanță, *dacha*, la Marea Baltică; însă Rostov își dorea o limuzină Volga condusă de șofer, o a doua *dacha* într-o stațiune de la Marea Neagră, unde s-o țină pe Olga, invitații la prezentări private ale filmelor decadente occidentale și tratament la Clinica medicală specială pentru membrii administrației de la Kremlin, atunci când va începe să îmbătrânească.

Și cariera lui se afla la răscruce. Urma să împlinească cincizeci de ani. Își petrecuse jumătate din viață în spatele unui birou din Moscova și cealaltă jumătate pe teren, împreună cu mica lui echipă de agenți. Era deja mai în vârstă decât toți agenții secreți care operau în străinătate. Așadar, putea alege una din cele două direcții. Dacă ar lăsa-o mai moale și ar îngădui ca victoriile din trecut să se șteargă, și-ar încheia cariera ținând prelegeri agenților secreți aspiranți de la Școala KGB nr. 311 din Novosibirsk, Siberia. Dacă ar continua să marcheze puncte importante în jocul serviciilor secrete, ar fi promovat într-o altă funcție administrativă, ar fi numit într-unul sau două comitete și ar începe o carieră provocatoare, însă sigură, în organizarea serviciilor de informații ale Uniunii Sovietice, și abia *atunci* ar putea avea o limuzină Volga și o *dacha* la Marea Neagră.

La un moment dat, în următorii doi sau trei ani, va trebui să dea o nouă mare lovitură. Atunci când află vestea despre Nat Dickstein, se întrebă o vreme dacă nu cumva aceasta era șansa lui.

Îi urmărise cariera lui Dickstein cu fascinația nostalgică a unui profesor de matematică al cărui cel mai inteligent elev a hotărât să urmeze Școala de arte. Cât se afla încă la Oxford, auzise povești despre cargobotul furat, plin cu arme și, drept rezultat, îi deschisese el însuși un dosar lui Dickstein la KGB. De-a lungul anilor, atât el, cât și alții făcuseră adăugiri la dosar în baza unor observații ocazionale, zvonuri, presupuneri și spionaj de modă veche. Conform dosarului, era limpede că Dickstein era în acel moment cel mai bun agent secret al Mossadului. Dacă Rostov i-ar putea aduce acasă capul pe tavă, viitorul i-ar fi asigurat.

Însă Rostov era un agent atent. Când avea posibilitatea, își alegea țintele ușoare. Nu era genul care mergea pe principiul „moarte sau glorie", dimpotrivă. Una dintre însușirile lui cele mai importante era capacitatea de a deveni invizibil când erau atribuite misiuni riscante. O întrecere între el și Dickstein ar fi foarte strânsă și chiar stânjenitoare.

Va citi cu interes viitoarele rapoarte de la Cairo referitoare la activitatea lui Nat Dickstein în Luxemburg, dar va avea grijă să nu se implice.

N-ajunsese atât de departe doar ca să-și creeze singur probleme.

Forumul de discuții despre bomba arabilor era comitetul politic al Orientului Mijlociu. Ar fi putut fi oricare

dintre cele unsprezece sau douăsprezece comitete de la Kremlin, deoarece aceleași facțiuni erau reprezentate în toate comitetele interesate, care ar fi spus același lucru. Și rezultatul ar fi fost similar, întrucât această chestiune era suficient de importantă încât să ignore declarațiile grupurilor de persoane cu interese politice comune.

Comitetul era alcătuit din nouăsprezece membri, însă doi se aflau în străinătate, unul era bolnav, iar un altul fusese călcat de un camion chiar în ziua ședinței. N-avea importanță. Doar trei persoane contau: cea de la Ministerul de Externe, cea de la KGB și cea care-l reprezenta pe Secretarul de Partid. Printre ceilalți membri se aflau și șeful lui David Rostov, care încerca să facă parte din toate comitetele doar din principiu, și Rostov însuși, pe post de ajutor. (Astfel de indicii îi arătau lui Rostov faptul că era luat în considerare pentru o viitoare promovare.)

KGB-ul era împotriva bombei arabe, fiindcă autoritatea KGB-ului era clandestină, și bomba ar fi mutat deciziile în sfera publică, împiedicând KGB-ul să se implice. Tocmai din acest motiv, reprezentantul Ministerului de Externe fu pentru – bomba le-ar da mai mult de lucru și mai multă influență. Reprezentantul Secretarului de Partid fu contra, deoarece, dacă arabii câștigau decisiv în Orientul Mijlociu, cum mai putea URSS să pună piciorul în prag acolo?

Ședința se deschise cu citirea raportului KGB intitulat „Noutăți referitoare la armamentul egiptean". Rostov își imagina exact cum singurul lucru important din raport fusese „cosmetizat" cu ajutorul unor spicuiri rezultate dintr-un telefon primit din Cairo, multe presupuneri și multe tâmpenii, ca să i se dea forma unei tirade care necesita douăzeci de minute pentru a fi citită. Făcuse și el același lucru, nu o singură dată.

După un timp, un angajat din Ministerul de Externe începu propria interpretare a politicii sovietice în Orientul Mijlociu. Indiferent care ar fi fost motivele sioniștilor, spuse el, era evident că Israelul supraviețuise doar datorită sprijinului pe care-l primise de la capitalismul occidental, al cărui scop fusese să construiască un avanpost în Orientul Mijlociu, de unde să supravegheze interesele sale în petrol. Orice dubiu referitor la această analiză dispăruse odată cu atacul anglo-franco-israelian asupra Egiptului în 1956. Politica sovietică era aceea de a-i sprijini pe arabi în aversiunea lor față de acest colonialism. Deși ar fi o imprudență din partea URSS – în ceea ce privește politica internațională – să *inițieze* înarmarea nucleară arabă, adăugă el, cu toate acestea, odată ce o astfel de înarmare ar fi început, ar fi însemnat o extindere directă a politicii sovietice *de sprijinire* a arabilor în obținerea bombei atomice. Bărbatul nu se mai oprea din vorbit.

Toată lumea era atât de plictisită de acea expunere interminabilă a ceea ce era evident, încât discuția ulterioară deveni destul de neoficială: atât de neprotocolară, că șeful lui Rostov exclamă:

– Da, dar, la naiba, nu le putem da bombe atomice nebunilor ăstora.

– Sunt de acord, zise reprezentantul Secretarului de Partid, care era, de asemenea, președintele comitetului. Dacă vor intra în posesia bombei, o vor folosi. Acest lucru îi va obliga pe americani să-i atace pe arabi, cu sau fără arme nucleare – eu aș spune cu. În acest caz, Uniunea Sovietică va avea două variante: să-și dezamăgească aliații sau să înceapă un al Treilea Război Mondial.

– O altă Cuba, bombăni cineva.

– Rezolvarea la această situație ar putea fi un tratat cu americanii, conform căruia ambele părți vor conveni ca,

în niciun caz, să nu folosească arme nucleare în Orientul Mijlociu, interveni oficialul de la Ministerul de Externe.

Dacă Rostov reușea să demareze acel proiect, postul îi va fi asigurat pentru următorii douăzeci și cinci de ani.

– Și dacă arabii vor lansa bomba, atunci vom putea încălca tratatul? întrebă bărbatul de la KGB.

Când în încăpere intră o femeie cu șorț alb, care împingea o măsuță pe rotile, cu cești de ceai, comitetul luă o pauză. În acest timp, reprezentantul Secretarului de Partid stătea lângă măsuță, cu o ceașcă de ceai în mână, cu gura plină de tartă cu fructe și spunea o glumă.

– A existat în KGB un căpitan al cărui fiu idiot întâmpina mari dificultăți în a înțelege conceptele Partidului, ale Patriei, ale Uniunilor și ale Poporului. Căpitanul i-a zis fiului său să se gândească la tatăl lui ca fiind Partidul, la mama sa ca fiind Patria, la bunica lui ca fiind Uniunile, iar la el însuși ca fiind Poporul. Însă băiatul tot nu înțelegea. Cuprins de furie, tatăl l-a încuiat în dulapul din dormitorul matrimonial. În noaptea aceea, băiatul era încă încuiat în dulap, când tatăl începu să facă dragoste cu mama băiatului. Privind pe gaura cheii, acesta a spus: „Acum înțeleg! Partidul violează Patria în vreme ce Uniunile dorm, iar Poporul trebuie să suporte și să sufere!"

Toți izbucniră în râs. Femeia care adusese ceaiul clătină din cap cu dispreț. Rostov mai auzise gluma.

Când membrii comitetului reluară ședința fără tragere de inimă, reprezentantul Secretarului de Partid fu cel care puse întrebarea crucială:

– Dacă vom refuza să le oferim egiptenilor ajutorul tehnic pe care ni-l cer, vor reuși totuși să construiască bomba?

– Nu există informații suficiente pentru a da un răspuns, domnule, răspunse bărbatul de la KGB, care prezentase

raportul. Am vorbit însă cu unul dintre oamenii noștri de știință despre acest subiect și se pare că a construi o bombă atomică este, din punct de vedere tehnic, la fel de ușor ca a construi o bombă convențională.

– Cred că ar trebui să presupunem că vor reuși s-o construiască și fără ajutorul nostru, chiar dacă le va lua mai mult timp, opină bărbatul de la Ministerul de Externe.

– Pot face și singur presupuneri, zise președintele, cu asprime în glas.

– Desigur, spuse bărbatul de la Ministerul de Externe, umil.

– Singura lor problemă serioasă ar fi să obțină cantitatea de plutoniu, continuă bărbatul de la KGB. Nu știu dacă o au sau nu.

David Rostov urmărea discuția cu mare interes. În opinia lui, comitetul nu putea lua decât o singură decizie. Președintele îi confirmă punctul de vedere.

– Părerea mea în ceea ce privește situația este următoarea, începu el. Dacă îi vom ajuta pe egipteni să construiască bomba, e posibil să ne consolidăm în continuare politica existentă deja în Orientul Mijlociu, să ne îmbunătățim influența în Cairo și să ne aflăm într-o poziție care să ne permită să exercităm un oarecare control asupra bombei. Dacă refuzăm să-i ajutăm, ne-am putea înstrăina de arabi și am ieși dintr-o situație în care ei să aibă bomba, dar noi să n-avem controlul asupra ei.

– Cu alte cuvinte, dacă tot vor bomba, ar fi bine ca degetul de pe trăgaci să fie rusesc, conchise bărbatul de la Ministerul de Externe.

Președintele îi aruncă o privire iritată și adăugă:

– Prin urmare, am putea recomanda Secretariatului următoarele: egiptenii ar trebui să primească ajutor tehnic

în proiectul de construire a reactorului nuclear, însă acest ajutor trebuie structurat în așa fel încât sovieticii să dețină controlul suprem asupra armamentului.

Rostov își îngădui să schițeze un zâmbet de satisfacție: era concluzia la care se așteptase.

– De acord, zise bărbatul de la Ministerul de Externe.

– De acord, spuse și bărbatul de la KGB.

– De acord toată lumea?

Toți erau de acord.

Comitetul continuă cu următorul punct de pe ordinea de zi.

Abia după terminarea ședinței, lui Rostov îi veni acest gând: dacă egiptenii *nu* erau, de fapt, capabili să-și construiască bomba fără ajutor – din lipsă de uraniu, de exemplu –, atunci reușiseră de minune să-i păcălească pe ruși să le acorde ajutorul de care aveau nevoie.

Rostov își iubea familia, într-o oarecare măsură. Avantajul unei astfel de meserii era acela că atunci când se plictisea de ei – și *era* plictisitor să trăiești cu copiii –, pleca într-o nouă călătorie în străinătate. Și până să revină acasă, le simțea deja dorul suficient de mult cât să-i mai suporte câteva luni. Ținea la Iuri, în ciuda faptului că băiatul mai mare asculta muzică ieftină și avea păreri litigioase despre poeții disidenți. În schimb, Vladimir, băiatul cel mic, era lumina ochilor lui. În copilărie, Vladimir fusese atât de frumos, încât oamenii credeau că era fată. Încă de la început, Rostov îl învățase jocuri de logică, îi vorbise în fraze complexe, discutase cu el despre geografia țărilor îndepărtate, despre mecanismul motoarelor și despre

modul cum funcționau radiourile, robinetele și partidele politice, și despre flori. Băiatul fusese fruntaș în orice clasă pe care o urmase – cu toate că în prezent, se gândea Rostov, s-ar putea să-și găsească egalii la Școala de Fizică-Matematică nr. 2.

Știa că încerca să-i insufle fiului său unele dintre ambițiile pe care el însuși nu reușise să le ducă la bun sfârșit. Din fericire, acest lucru coincidea cu înclinațiile băiatului: Rostov știa că Vladimir era inteligent, că-i plăcea să fie inteligent și că-și dorea să ajungă un om important. Singurul lucru pe care-l refuza era să-și îndeplinească sarcinile față de Uniunea Tineretului Comunist: din punctul lui de vedere era o pierdere de timp. Rostov spunea adesea: „O fi o pierdere de timp, însă nu vei ajunge niciodată prea departe în niciun domeniu dacă nu avansezi în Partid. Dacă vrei să schimbi sistemul, va trebui să ajungi în vârf și să-l schimbi din interior". Vladimir acceptă sfatul și participă la ședințele Uniunii Tineretului Comunist: moștenise logica de neclintit a tatălui său.

În timp ce conducea înspre casă la ora de vârf, Rostov aștepta cu nerăbdare încă o seară liniștită și plăcută în familie. Vor lua cina împreună, toți patru, apoi vor urmări un serial de televiziune despre spionii ruși care păcăleau CIA-ul. El va bea un pahar cu votcă înainte să meargă la culcare.

Parcă mașina pe strada din fața casei. În clădirea lui locuiau înalți funcționari, iar jumătate dintre ei dețineau mașini mici rusești ca a lui, deși nu existau garaje. Apartamentele erau spațioase, după standardele din Moscova: Iuri și Vladimir aveau fiecare camera lui și nimeni nu era nevoit să doarmă în sufragerie.

Auzi larmă când intră în casă: pe Mariya țipând, apoi ceva spărgându-se și un strigăt; îl mai auzi pe Iuri

adresându-i-se mamei lui cu un apelativ ofensator. Rostov deschise brusc ușa de la bucătărie și rămase în prag, cu servieta în mână, negru la față de furie.

Mariya și Iuri se confruntau peste masa de bucătărie; ea era extrem de furioasă, pe punctul de a plânge isteric, și el era răzvrătit, asemenea unui adolescent. Între ei se afla chitara lui Iuri, al cărei gât era rupt. „Mariya a rupt-o", se gândi Rostov. Apoi, o clipă mai târziu, își dădu seama că nu din cauza asta se certau.

Amândoi apelară imediat la el.

– Mi-a stricat chitara! zise Iuri.

– Face familia de rușine cu muzica lui decadentă, spuse Mariya.

Iuri îi adresă mamei lui același apelativ ofensator.

Rostov lăsă să-i cadă din mână servieta, păși în față și-i trase o palmă băiatului.

Iuri se legănă în spate din cauza loviturii puternice, iar obrajii i se înroșiră de durere și umilință. Fiul era la fel de înalt ca și tatăl său, dar mai corpolent: Rostov nu-l mai lovise astfel de când băiatul devenise bărbat. Iuri ripostă imediat, cu pumnul întins: dacă l-ar fi nimerit, Rostov ar fi rămas lat. Tatăl se dădu repede într-o parte, cu instinctul atâtor ani de pregătire, și-l trânti pe Iuri la podea cât putu de ușor.

– Pleacă din casă, îi spuse el încet. Întoarce-te atunci când vei fi pregătit să-i ceri iertare mamei tale.

Iuri se ridică anevoie în picioare.

– Niciodată! strigă el.

Apoi ieși trântind ușa în urma lui.

Rostov își scoase pălăria și haina și se așeză la masa din bucătărie. Luă chitara și o puse cu grijă pe jos. Mariya turnă niște ceai și i-l întinse: mâna lui tremură când luă ceașca.

– De ce v-aţi certat? întrebă el, într-un final.

– Vladimir a picat examenul.

– Vladimir? Ce legătură are cu chitara lui Iuri? Ce examen a picat?

– La Şcoala de Fizică-Matematică. A fost respins.

Rostov se holbă prosteşte la ea.

– Eram atât de supărată, şi Iuri a râs – este invidios pe fratele lui –, pe urmă Iuri a început să cânte muzica asta occidentală. Mi-am zis că nu poate fi din cauză că Vladimir nu este suficient de deştept, ci din cauză că familia lui nu este suficient de influentă, poate suntem consideraţi serioşi din cauza lui Iuri, a opiniilor lui şi a muzicii pe care o ascultă. Ştiu că este o prostie, însă i-am stricat chitara sub impulsul momentului.

Rostov nu mai asculta. Vladimir, respins? Imposibil. Băiatul era mai deştept decât profesorii lui, mult prea deştept pentru o şcoală normală, care nu ştia să-i aprecieze inteligenţa. Şcoala pentru copii cu înzestrări excepţionale era cea de Fizică-Matematică. Şi-apoi, băiatul spusese că examenul nu fusese dificil. Era convins că va face o sută de puncte, deoarece ştia *întotdeauna* ce scrisese la examene.

– Unde e Vladimir? o întrebă Rostov pe soţia lui.

– La el în cameră.

Rostov străbătu coridorul şi bătu la uşa dormitorului. Nu primi niciun răspuns. Totuşi intră. Vladimir şedea pe pat şi se holba la perete. Faţa îi era roşie şi brăzdată de lacrimi.

– Cât ai făcut la examen? îl întrebă Rostov.

Vladimir se uită la tatăl său, cu o expresie de nedumerire copilărească întipărită pe faţă.

– O sută de puncte, răspunse el şi-i întinse o foaie de hârtie. Îmi amintesc întrebările. Şi ce răspunsuri am dat.

Le-am verificat pe toate de două ori: nicio greșeală. Și am ieșit din sală cu cinci minute înainte să expire timpul.

Rostov întoarse foaia.

– Nu mă *crezi*?

– Bineînțeles că te cred, răspunse Rostov.

Se duse în sufragerie, unde se afla telefonul. Sună la școală. Directorul nu plecase încă.

– Vladimir a obținut procentaj maxim la testul acela, spuse Rostov.

– Îmi pare rău, tovarășe colonel, rosti directorul pe un ton împăciuitor. Mulți tineri talentați aplică pentru aceste locuri…

– Au obținut toți o sută de puncte la examen?

– Din păcate, nu pot divulga…

– Știți cine sunt eu, zise Rostov, pe un ton răspicat. Știți că pot afla.

– Tovarășe colonel, vă simpatizez și mi l-aș dori pe fiul dumneavoastră în școala mea. Vă rog să nu vă creați probleme făcând scandal în legătură cu asta. Dacă fiul dumneavoastră va aplica din nou anul viitor, va avea șanse foarte mari să fie acceptat.

Oamenii nu-i avertizau pe ofițerii KGB să nu-și creeze singuri probleme. Rostov începu să înțeleagă.

– Dar *a obținut* punctajul maxim.

– Câțiva concurenți au obținut punctajul maxim la scris…

– Mulțumesc, spuse Rostov și închise.

În sufragerie era întuneric, dar nu aprinse lumina. Se așeză în fotoliu, îngândurat. Directorul școlii i-ar fi putut spune cu ușurință că toți concurenții obținuseră punctajul maxim, însă oamenii nu se pricepeau găsească o minciună pe moment, le era mai ușor să se eschiveze. Cu toate

acestea, dacă Rostov ar pune sub semnul întrebării rezultatele ar însemna să-și creeze probleme.

Așadar, fuseseră trase niște sfori. Tineri mai puțin înzestrați fuseseră admiși, deoarece tații lor interveniseră, grație influenței pe care o aveau. Rostov refuză să se înfurie. „Nu te înfuria pe sistem, reflectă el: folosește-te de el."

Avea și el niște sfori de tras.

Ridică receptorul și-l sună acasă pe șeful lui, Feliks Voronțov. Acesta avea un glas ciudat, dar Rostov nu-l băgă în seamă.

– Ascultă, Feliks, fiul meu a fost respins de Școala de Fizică-Matematică.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Voronțov. Nu este acceptat oricine.

Nu era răspunsul la care se aștepta. Rostov fu atent la tonul vocii lui Voronțov.

– De ce afirmi asta?

– Fiul meu a fost acceptat.

Rostov tăcu o clipă. Nu știa că și fiul lui Feliks aplicase. Băiatul era inteligent, însă nici pe jumătate cât Vladimir. Rostov își veni în fire.

– Atunci, dă-mi voie să fiu prima persoană care te felicită.

– Mulțumesc, rosti Feliks, pe un ton ciudat. De ce m-ai sunat?

– Oh... nu vreau să vă întrerup sărbătoarea. Mai poate aștepta până dimineață.

– Bine. La revedere!

Rostov închise și așeză încet receptorul în furcă. Dacă fiul vreunui birocrat sau politician fusese admis în școală fiindcă se trăseseră niște sfori, Rostov ar fi putut contracara: toți aveau o „bubă" în dosar. Singura persoană

împotriva căreia nu putea face nimic era un superior al lui din KGB. Era, practic, imposibil să schimbe rezultatele admiterii din acel an.

Așadar, Vladimir va aplica anul viitor. Dar și atunci se putea întâmpla același lucru. Anul viitor pe vremea asta, Rostov trebuia să obțină, cumva, o funcție care să-i împiedice pe toți Voronțovii din lume să-l dea la o parte. Va face rost mai întâi dosarul KGB al directorului de școală, va obține lista completă cu cei care au aplicat și se va ocupa de oricine ar putea reprezenta o amenințare. Va pune să se asculte convorbirile telefonice și să se deschidă corespondența, ca să afle cine făcea presiuni.

Însă ca să facă toate acestea, trebuia să ajungă într-o funcție înaltă. Brusc, își dădu seama că automulțumirea lui în ceea ce privea cariera fusese până în acea clipă eronată. Dacă-i puteau face asta însemna că steaua lui era în cădere liberă.

Lovitura pe care o programa cu atâta grijă și pe care voia s-o dea la un moment dat în următorii doi sau trei ani trebuia să aibă loc mai devreme.

Ședea în sufrageria cufundată în întuneric, planificându-și primele mișcări.

Mariya intră după o vreme și se așeză lângă el, fără să scoată un cuvânt. Îi adusese ceva de mâncare pe o tavă și-l întrebă dacă voia să se uite la televizor. El clătină din cap și împinse mâncarea la o parte. După puțin timp, ea se duse tăcută la culcare.

Iuri se întoarse pe la miezul nopții, puțin cherchelit. Intră în sufragerie și aprinse lumina. Fu surprins când îl văzu pe tatăl lui șezând acolo. Făcu un pas în spate, speriat.

Rostov se ridică în picioare și se uită la fiul său mai mare, amintindu-și de durerile acumulate în propria

adolescență, de furia direcționată greșit, de viziunea lui limpede și îngustă despre ce era bine și ce era greșit, de cât de repede se simțea umilit și cât de încet dobândise o anumită doză de înțelepciune.

– Iuri, vreau să-ți cer iertare pentru că te-am lovit.

Tânărul izbucni în lacrimi.

Rostov îi cuprinse cu brațul umerii largi și-l conduse spre camera lui.

– Amândoi am greșit, continuă el. La fel și mama ta. Voi pleca în curând și voi încerca să-ți aduc o chitară nouă.

Vru să-l pupe pe fiul său, dar ajunseseră asemenea occidentalilor, cărora le era teamă să se pupe. Îl împinse cu blândețe în cameră și închise ușa în urma lui.

Revenind în sufragerie, își dădu seama că, în ultimele minute, planurile îi prinseră contur în minte. Se așeză din nou în fotoliu, de astă dată cu un creion și o foaie de hârtie în mâini, și începu să scrie un memoriu.

CĂTRE: Președinte, Comitetul pentru Siguranța Statului

DE LA: Șef interimar, Biroul European

Copie: Șef, Biroul European

DATA: 24 mai 1968

Tovarășe Andropov:

Șeful departamentului meu, Feliks Voronțov, lipsește azi și consider că următoarele chestiuni sunt prea urgente pentru a aștepta întoarcerea lui.

Un agent din Luxemburg a raportat că l-a identificat acolo pe agentul secret israelian Nathaniel („Nat") David Jonathan Dickstein, alias Edward („Ed") Rodgers, poreclit Piratul.

Dickstein s-a născut în Stepney, East London, în 1925 și este fiul unui negustor. Tatăl a murit în 1938, iar mama, în 1951. S-a înrolat în armata britanică în 1943, a luptat în

Italia, a fost promovat la rangul de sergent şi luat prizonier la La Molina. După război, a urmat Universitatea Oxford ca să studieze Literatura ebraică. În 1948, a plecat de la Oxford fără să absolve şi a emigrat în Palestina, unde a început aproape imediat să lucreze pentru Mossad.

Iniţial, s-a ocupat cu furtul şi vânzarea ilicită de arme pentru statul sionist. În anii '50, a pus la cale o operaţiune împotriva unui grup de luptători palestinieni pentru libertate, sprijinit de egipteni, cu baza în Fâşia Gaza şi s-a făcut răspunzător pentru bomba-capcană care l-a omorât pe comandantul Aly. La sfârşitul anilor '50 şi începutul anilor '60, s-a numărat printre liderii unei echipe de asasini, care-i vânau pe naziştii fugari. A instrumentat atacul terorist împotriva savanţilor germani care lucrau pentru Egipt în 1963-1964.

În dosarul lui, la înregistrarea „Puncte slabe", se poate citi: „Niciunul cunoscut". Pare să n-aibă familie, nici în Palestina, nici în altă parte. Nu consumă alcool sau droguri şi nu este atras de jocurile de noroc. N-are relaţii romantice cunoscute, iar în dosarul lui există speculaţia cum că ar fi impotent, din cauza faptului că a fost supus unor experimente medicale făcute de oamenii de ştiinţă naziști.

L-am cunoscut personal pe Dickstein în anii de formare 1947-1948, pe vremea când eram amândoi studenţi la Universitatea Oxford. Am jucat şah cu el. Eu i-am întocmit dosarul. I-am urmărit cariera ulterioară cu mare interes. În prezent, pare să acţioneze în domeniul care a fost specialitatea mea vreme de douăzeci de ani. Mă îndoiesc că ar exista, printre cei 110 000 de angajaţi ai comitetului vostru, cineva mai calificat decât mine să opună rezistenţă acestui formidabil agent sionist.

Prin urmare, vă recomand să mă desemnaţi comandantul echipei însărcinate cu investigarea misiunii lui Dickstein şi, dacă este cazul, să-l opresc.

(semnat)

David Rostov.

CĂTRE: Şef interimar, Biroul European
DE LA: Preşedinte, Comitetul pentru Siguranţa Statului
COPIE: Şef, Biroul European
DATA: 24 mai 1968
Tovarăşe Rostov:
Recomandarea dumneavoastră este aprobată.
(semnat)
Iuri Andropov.

CĂTRE: Preşedinte, Comitetul pentru Siguranţa Statului
DE LA: Şef, Biroul European
COPIE: Şef adjunct, Biroul European
DATA: 26 mai 1968
Tovarăşe Andropov:

Mă refer la schimbul de memorii care a avut loc între dumneavoastră şi adjunctul meu, David Rostov, în timpul scurtei mele absenţe, fiind plecat în interes de serviciu în Novosibirsk.

Fireşte că sunt de acord întru totul cu îngrijorarea tovarăşului Rostov şi aprobarea dumneavoastră ulterioară, deşi consider că nu există un motiv întemeiat pentru a se grăbi.

În calitate de agent de teren, Rostov nu vede, desigur, lucrurile în aceeaşi perspectivă largă cum le văd superiorii lui şi există un aspect al acestei situaţii pe care el a omis să vi-l aducă la cunoştinţă.

Prezenta investigaţie a lui Dickstein a fost iniţiată de aliaţii noştri egipteni şi, într-adevăr, în prezent, această iniţiativă le aparţine în exclusivitate. Din motive politice, vă recomand să nu vă grăbiţi să-i înlăturaţi, deşi Rostov pare să creadă că lucrul acesta este posibil. În cel mai bun caz, ar trebui să le oferim cooperarea noastră.

Este inutil să vă reamintesc că iniţiativa în speţă, care ar implica legături internaţionale între serviciile

secrete, ar trebui coordonată mai degrabă la nivel de șef de birou, și nu la nivel de adjunct de birou.

(semnat)

Feliks Voronțov.

CĂTRE: Șef, Biroul European

DE LA: Biroul Președintelui, Comitetul pentru Siguranța Statului

COPIE: Șef adjunct, Biroul European

DATA: 28 mai 1968

Tovarășe Voronțov:

Tovarășul Andropov mi-a cerut să mă ocup de memoriul dumneavoastră din 26 mai.

Este de acord că trebuie luate în considerare implicațiile politice ale propunerii lui Rostov, însă nu dorește să lase această inițiativă în mâinile egiptenilor, iar noi doar să „cooperăm". Am vorbit cu aliații noștri din Cairo și au fost de acord ca Rostov să fie comandantul echipei care-l va investiga pe Dickstein, cu condiția ca unul dintre agenții lor să fie membru cu drepturi depline în echipă.

(semnat)

Maksim Bykov, asistent personal al Președintelui.

(addendum în creion)

Feliks: Nu mă mai deranja cu treaba asta până când nu vei obține un rezultat. Și fii cu ochii pe Rostov – vrea să-ți ia locul. Dacă nu-ți revii, i-l voi da lui.

Iuri.

CĂTRE: Șef adjunct, Biroul European

DE LA: Biroul Președintelui, Comitetul pentru Siguranța Statului

COPIE: Șef, Biroul European

DATA: 29 mai 1968

Tovarășe Rostov:

Cairo și-a desemnat agentul ca să servească în echipa dumneavoastră în cazul Dickstein. Este, de fapt,

agentul care l-a identificat prima oară pe Dickstein în Luxemburg. Numele lui este Yasif Hassan.

(semnat)

Maksim Bykov, asistent personal al Președintelui.

Atunci când ținea prelegeri la Școala de instructaj, Pierre Borg obișnuia să spună: „Stabiliți legătura. Întotdeauna stabiliți legătura. Nu doar atunci când aveți nevoie de ceva, ci în fiecare zi dacă este posibil. Trebuie să știm ce faceți – plus că s-ar putea să avem informații cruciale pentru voi". Apoi recruții mergeau la bar și aflau că mottoul lui Nat Dickstein era: „Nu stabiliți niciodată legătura pentru mai puțin de 100 000 de dolari".

Borg era supărat pe Dickstein. Se înfuria ușor, mai ales atunci când nu știa ce se întâmpla. Din fericire, furia îi încețoșa arareori judecata. Era supărat și pe Kawash. Înțelegea de ce acesta dorise să se întâlnească în Roma – egiptenii aveau o echipă numeroasă acolo, prin urmare, lui Kawash îi fusese ușor să găsească o scuză ca să meargă în vizită –, dar nu exista niciun motiv pentru care să se întâlnească într-o afurisită de baie publică.

Șeful Mossadului stătuse supărat în biroul lui din Tel Aviv, întrebându-se și făcându-și griji pentru Dickstein, Kawash și ceilalți, așteptând mesaje, până când începu să creadă că, de fapt, aceștia nu-l sunau fiindcă nu-l plăceau; așadar, se înfurie și mai tare, își rupse creioanele și-și concedie secretara.

O baie publică în Roma, pentru numele lui Dumnezeu! Locul acela mustea de ciudați. Plus că Borg își detesta trupul. Dormea în pijama, nu înota niciodată, nu proba niciodată haine în magazine, nu umbla niciodată dezbrăcat decât dimineața, când făcea un duș rapid. În acel

moment, se afla în saună, purtând în jurul taliei cel mai mare prosop pe care-l găsise. Conștientiză că pielea îi era deschisă la culoare, cu excepția feței și a mâinilor, că arăta puțin rotofei și că avea umerii acoperiți de păr care începea să încărunțească.

Îl văzu pe Kawash. Arabul avea trupul zvelt, pielea măslinie și foarte puțin păr. Privirile lor se întâlniră și, asemenea unor amanți, începură să meargă alături, fără să se uite unul la celălalt, și intrară într-o cameră privată, unde se afla un pat.

Borg se simțea ușurat că scăpase de privirile celorlalți și era nerăbdător să afle ce vești avea Kawash. Arabul porni mecanismul care făcea ca patul să vibreze: bâzâitul său va interfera cu un dispozitiv de ascultare, dacă exista așa ceva acolo. Cei doi bărbați stăteau aproape unul de celălalt și vorbeau în șoaptă. Stânjenit, Borg se întoarse ca să nu stea cu fața la Kawash și să vorbească peste umăr.

– Am un om în Qattara, zise Kawash.

– *Formidable!* exclamă Borg în franceză și simțindu-se extrem de ușurat. Departamentul tău nici măcar nu este implicat în proiect.

– Am un văr în Contrainformații Militare.

– Bravo! Cine este omul din Qattara?

– Assam Hussein, unul de-ai voștri.

– Bine, bine, *bine*. Ce-a aflat?

– Lucrările de construcție la carcasa reactorului, la o clădire administrativă și sediul personalului, precum și la o pistă de aterizare s-au terminat. Au avansat mai mult decât și-ar fi imaginat cineva.

– Și reactorul? Asta contează.

– Lucrează la el chiar acum. Este greu de precizat cât timp va dura – există multe lucrări de finisare.

– Vor reuși să se descurce? întrebă Borg. Mă refer la toate acele sisteme de control complexe...

– Nu e nevoie de sisteme sofisticate, din câte am înțeles. Se încetinește viteza de reacție nucleară introducând, pur și simplu, bare metalice în reactorul nuclear. În fine, mai am o noutate. Assam a descoperit că locul e împânzit de ruși.

– La naiba! pufni Borg.

– Presupun că le vor parveni toate acele aparate electronice complicate de care au nevoie.

Borg se așeză pe scaun, uitând de baia publică, de patul care vibra și de trupul lui cu pielea albă și fleșcăit.

– Sunt vești proaste, zise el.

– Sunt altele și mai rele. Dickstein a fost deconspirat.

Borg se holbă la Kawash, ca lovit de trăsnet.

– Deconspirat? repetă el, ca și când n-ar fi cunoscut înțelesul cuvântului. Deconspirat?

– Da.

Borg era când furios, când disperat.

– Cum a reușit... imbecilul? întrebă el după o clipă.

– A fost recunoscut de unul dintre agenții noștri din Luxemburg.

– Ce a căutat acolo?

– *Tu* ar trebui să știi asta.

– Scutește-mă.

– Se pare că a fost doar o întâlnire întâmplătoare. Pe agent îl cheamă Yasif Hassan. E neimportant – lucrează pentru o bancă libaneză și-i monitorizează pe turiștii israeliți. Firește că ai noștri au recunoscut numele Dickstein...

– Își folosește numele adevărat? întrebă Borg, nevenindu-i a crede.

Era din ce în ce mai rău.

– Nu cred, răspunse Kawash. Hassan ăsta îl cunoaște de mai demult.

Borg clătină încet din cap.

– N-ai zice că suntem Poporul Ales, cu norocul nostru.

– L-am pus pe Dickstein sub supraveghere și am informat Moscova, continuă Kawash. A scăpat de echipa de filaj destul de repede, desigur, însă Moscova depune mari eforturi ca să-i dea din nou de urmă.

Borg își propti bărbia în palmă și se uită în treacăt la scenele erotice de pe peretele acoperit cu mozaic. Era ca și când ar fi existat o conspirație mondială menită să încurce politica Israelului, în general, și planurile lui, în particular. Îi venea să renunțe la tot și să se întoarcă în Québec; să-i tragă una în cap lui Dickstein cu un obiect contondent; să șteargă acea expresie imperturbabilă de pe fața frumoasă a lui Kawash.

Făcu un gest, ca și cum ar fi azvârlit ceva.

– Minunat, zise el. Lucrările egiptenilor la reactor au avansat, rușii îi ajută, Dickstein a fost deconspirat, KGB a trimis o echipă pe urmele lui. Am putea pierde întrecerea asta, îți dai seama? Ei vor avea o bombă atomică, iar noi, nu. Crezi că o vor folosi?

Îl apucă pe Kawash de umeri și-l scuturâ.

– Sunt semenii tăi, spune-mi, vor arunca bomba asupra Israelului? Fii sigur că da.

– Nu mai striga, îl potoli Kawash, pe un ton calm, apoi îi desprinse mâinile de pe umerii lui. E cale lungă până când una din părți va ieși învingătoare.

– Mda!

Borg se întoarse cu spatele.

– Trebuie să iei legătura cu Dickstein și să-l avertizezi, spuse Kawash. Unde e acum?

– Să fiu al naibii dacă știu, răspunse Pierre Borg.

Capitolul 5

Singura persoană nevinovată, a cărei viaţă fu distrusă de spioni în afacerea „prăjitura galbenă", era funcţionarul de la Euratom pe care Dickstein îl botezase Stiffcollar.

După ce scăpase de echipa de filaj în Franţa, Dickstein se întoarse la Luxemburg cu maşina, gândindu-se că cei patru bărbaţi care aduceau vag cu nişte arabi vor supraveghea zi şi noapte aeroportul din Luxemburg. Şi, având în vedere că ei ştiau numărul de înmatriculare al maşinii pe care o închiriase, se opri în Paris ca s-o predea şi să închirieze alta de la o companie diferită.

În prima seară la Luxemburg, se duse în acel club de noapte discret de pe Rue Dicks şi şezu la masă singur, bând bere şi aşteptând să apară Stiffcollar. Dar prietenul blond al angajatului de la Euroatom îşi făcu primul apariţia. Era un tânăr de vreo douăzeci şi cinci, poate treizeci de ani, cu umeri laţi şi construcţie atletică, purtând un sacou maroniu. Se îndreptă spre separeul pe care-l ocupaseră cei doi parteneri data trecută. Era graţios, ca un dansator: Dickstein îşi spuse că ar putea fi portarul unei echipe de fotbal. Separeul era gol. Dacă cei doi se întâlneau acolo, probabil că era rezervat pentru ei.

Bărbatul blond comandă ceva de băut şi se uită la ceas. Nu observă că Dickstein îl privea. Stiffcollar intră câteva

minute mai târziu. Purta un pulover roșu cu anchior și o cămașă albă, încheiată până la guler. Ca și data trecută, merse direct la masa unde aștepta prietenul său. Cei doi se salutară, strângându-și mâna. Păreau fericiți. Dickstein se pregăti să le strice seara.

Chemă un chelner.

– Du, te rog, o sticlă cu șampanie la masa aceea pentru bărbatul în pulover roșu. Iar pentru mine, o bere.

Chelnerul îi servi mai întâi lui berea, apoi duse șampania, într-o frapieră cu gheață, la masa lui Stiffcollar. Dickstein îl văzu pe chelner arătând cu degetul înspre el, ca fiind cel care le trimisese șampania. Când cei doi se uitară la el, Nat își ridică paharul cu bere și le zâmbi. Stiffcollar îl recunoscu și păru îngrijorat.

Pe urmă Dickstein se duse la toaletă. Se spălă pe față, ca să treacă timpul. După câteva minute, intră prietenul lui Stiffcollar. Tânărul își pieptănă părul, așteptând ca un al treilea să iasă din încăpere. Apoi i se adresă lui Dickstein:

– Prietenul meu vrea să-l lași în pace.

– Să-mi spună el asta, zâmbi răutăcios Dickstein.

– Ești jurnalist, nu-i așa? Ce-ar fi dacă redactorul tău șef ar afla că frecventezi astfel de locuri?

– Sunt liber-profesionist.

Tânărul veni mai aproape. Era cu vreo zece centimetri mai înalt decât Dickstein și cu cel puțin treisprezece kilograme mai greu.

– Lasă-ne în pace! șuieră el.

– Nu.

– De ce faci asta? Ce dorești?

– Nu mă interesează persoana ta, frumușelule. Ar fi bine să pleci acasă cât timp vorbesc cu prietenul tău.

– Lua-te-ar naiba! exclamă tânărul, apucând reverele hainei lui Dickstein cu mâna lui mare.

Își întinse celălalt braț, pregătindu-și pumnul. N-apucă să mai lovească.

Dickstein îl împunse în ochi cu degetele. Capul blond se lăsă pe spate, apoi într-o parte, din reflex. Nat făcu o eschivă pe sub brațul tânărului și-l lovi cu putere în stomac. Blondul se aplecă fără suflare. Îi trase din nou un pumn, cu mare precizie, în nas. Ceva trosni, iar sângele țâșni. Tânărul se prăbuși pe gresie.

Era suficient.

Dickstein ieși în grabă, își îndreptă cravata și-și netezi părul. În club începuse cabaretul și chitaristul neamț cânta un cântec despre un polițist homosexual. Achită nota și plecă. În drum spre ieșire, îl văzu pe Stiffcollar îndreptându-se îngrijorat spre toaletă.

Deși era o noapte plăcută de vară, când ieși în stradă, începu să tremure. Se plimbă puțin, pe urmă intră într-un bar și comandă un coniac. Era un local zgomotos și plin cu fum de țigară, cu un televizor pe tejghea. Își luă băutura și se așeză la o masă din colț, cu fața la perete.

Încăierarea din toaletă nu va fi raportată poliției. Va fi considerată o ceartă pentru un iubit. Nici Stiffcollar, nici proprietarul clubului nu vor dori ca incidentul să intre în atenția publică. Stiffcollar își va duce prietenul la doctor și va spune că s-a lovit într-o ușă.

Bău coniacul și se opri din tremurat. „Nu poți, chibzui el, să fii spion dacă nu faci și astfel de lucruri." Și nu exista națiune, în lumea asta, care să n-aibă spioni. Și fără o națiune, Nat Dickstein nu se simțea în siguranță.

Părea imposibil să trăiască onorabil. Chiar dacă ar fi renunțat la acea profesie, alții ar fi devenit spioni și ar fi

făcut rele în numele lui, iar acest lucru era aproape la fel de grav. Trebuia să fii rău ca să supraviețuiești. Își aminti că un doctor din lagărul nazist, Wolfgang, afirmase aproape același lucru.

Nat hotărâse de mult că viața nu era despre bine și rău, ci despre a câștiga sau a pierde. Uneori această filosofie nu-l consola deloc.

Ieși din bar și o luă înspre casa lui Stiffcollar. Trebuia să profite de avantajul pe care-l avea câtă vreme bărbatul era demoralizat. Ajunse pe strada îngustă și pietruită în câteva minute și se postă pe trotuarul din fața casei. Fereastra de la mansardă nu era luminată.

Așteptând, aerul nopții devenea din ce în ce mai răcoros. Începu să se plimbe de colo colo. Vremea din Europa era mohorâtă. În acea perioadă a anului, Israelul era o feerie: zile lungi de vară și nopți calde, muncă fizică grea ziua și camaraderie și râsete seara. Dickstein își dorea să revină acasă.

Într-un final, Stiffcollar și prietenul său își făcură apariția. Prietenul lui avea capul bandajat și era evident că abia vedea: se ținea de brațul lui Stiffcollar, asemenea unui orb. Se opriră în fața casei, în timp ce Stiffcollar scotoci după chei. Dickstein traversă strada și se apropie de ei. Cei doi erau cu spatele la el, iar încălțămintea lui nu scotea niciun zgomot.

Stiffcollar deschise ușa, se întoarse să-și ajute prietenul și-l văzu pe Dickstein. Tresări, șocat.

– Of, Doamne!

– Ce e? Ce e? întrebă prietenul lui.

– E el.

– Trebuie să-ți vorbesc, spuse Dickstein.

– Cheamă poliția, zise prietenul.

Stiffcollar îl apucă de braț pe prietenul lui și începu să-l tragă înspre ușă. Dickstein își întinse mâna și-i opri.

– Trebuie să mă lași să intru. Altminteri, voi face scandal în stradă.

– Ne va face viața un iad dacă nu va obține ce vrea, zise Stiffcollar.

– Și ce vrea?

– Vă voi spune imediat.

Intră în casă înaintea lor și o luă pe scări.

După o clipă de ezitare, cei doi îl urmară.

Cei trei bărbați urcară scările până sus. Stiffcollar descuie ușa apartamentului de la mansardă și intrară. Dickstein privi în jurul lui. Apartamentul era mai spațios decât își imaginase și frumos amenajat, cu mobilă de epocă, tapet cu dungi și multe plante și fotografii. Stiffcollar își așeză prietenul pe un scaun, apoi luă o țigară dintr-o cutie, o aprinse cu bricheta și i-o dădu prietenului său. Ședeau unul lângă altul, așteptând ca Dickstein să vorbească.

– Sunt jurnalist... începu Nat.

– Jurnaliștii le iau interviu oamenilor, nu-i snopesc în bătaie, îl întrerupse Stiffcollar.

– Nu l-am snopit în bătaie. L-am lovit de două ori.

– De ce?

– M-a atacat, nu ți-a zis?

– Nu te cred, replică Stiffcollar.

– Cât timp vrei să pierdem cu această discuție în contradictoriu?

– Nu vreau să pierd timpul.

– Bine. Vreau să scriu un articol despre Euratom. Un articol bun – am nevoie de asta pentru cariera mea. Una dintre posibilități este preponderența homosexualilor în funcții de răspundere în cadrul organizației.

– Ești un ticălos, interveni prietenul lui Stiffcollar.

– Așa e, consimți Dickstein. Oricum, voi renunța la povestea asta dacă voi obține una mai bună.

Când Stiffcollar își trecu mâna prin părul încărunțit la tâmple, Dickstein observă că era dat cu ojă transparentă pe unghii.

– Cred că înțeleg, spuse bărbatul zvelt cam de aceeași vârstă cu Nat.

– Poftim? Ce înțelegi? întrebă prietenul lui.

– Vrea informații.

– Corect, consimți Dickstein.

Stiffcollar părea ușurat. Nat reflectă că sosise momentul să fie puțin mai prietenos, să se arate mai omenos, să-i lase să creadă că, la urma urmelor, situația nu era atât de gravă. Se ridică în picioare. Pe o masă lustruită, se afla o sticlă cu whisky. Începu să toarne băutura în trei pahare în timp ce adăugă:

– Uite care-i treaba, ești vulnerabil și ai intrat în vizorul meu. Este de așteptat să mă urăști pentru asta. Și totuși, n-am de gând să mă prefac că te urăsc. Sunt un ticălos și mă folosesc de tine, asta-i tot. Doar că-ți beau și băutura.

Le întinse paharele și-și reluă locul.

– Ce ai vrea să știi? întrebă Stiffcollar după câteva clipe.

– Păi…

Dickstein sorbi din băutură: detesta gustul.

– Euratom ține arhiva tuturor materialelor fisionabile care intră, ies sau se află pe teritoriul statelor membre, corect?

– Da.

– Ca să fiu mai precis: înainte ca vreun șofer să transporte un gram de uraniu din punctul A în punctul B, trebuie să vă ceară permisiunea.

– Da.

– Este păstrată evidența tuturor autorizațiilor date.

– Evidența se ține într-un computer.

– Știu. La cerere, se va lista din computer un document cu toate transporturile viitoare de uraniu pentru care s-a acordat autorizație.

– De obicei, da. În birou circulă un listing o dată pe lună.

– Minunat! exclamă Dickstein. Vreau listingul.

Se așternu o tăcere lungă. Stiffcollar bău din paharul cu whisky. Dickstein nu se atinse de al lui: cele două beri și un pahar mare cu coniac pe care le băuse deja în seara aceea erau mai mult decât bea el de obicei în două săptămâni.

– *Pentru ce-ți* trebuie listingul? întrebă blondul.

– Vreau să verific transporturile efectuate într-o anume lună. Sper să dovedesc că ceea ce fac oamenii în realitate n-are nicio legătură cu ceea ce le spun celor de la Euratom.

– Nu te cred, zise Stiffcollar.

„Bărbatul nu e prost", reflectă Dickstein, ridicând din umeri.

– Pentru ce crezi că-mi trebuie? întrebă Nat.

– Nu știu. Nu ești jurnalist. Nimic din ce-ai afirmat nu este adevărat.

– Nu contează, nu? Poți să crezi ce vrei. N-ai de ales decât să-mi dai listingul.

– Ba am de ales. Îmi voi da demisia.

– Dacă vei face asta, rosti încet Dickstein, îl voi bate măr pe prietenul tău.

– Vom merge la poliție!

– Mă voi da la fund. Poate vreun an. Însă mă voi întoarce. Și te voi găsi. Și am să te nenorocesc. Fața ta va fi de nerecunoscut.

Stiffcollar se holba la Dickstein.

– *Ce* ești?

– Chiar n-are importanță ocupația mea. Știi că sunt în stare să fac ceea ce spun.

– Da, zise Stiffcollar și-și îngropă fața în mâini.

Dickstein lăsă tăcerea să se aștearnă. Stiffcollar era încolțit, neajutorat. Nu putea face decât un singur lucru. Și în acel moment conștientiză asta. Așadar, nu-l grăbi. Trecură câteva clipe înainte ca Dickstein să vorbească.

– Listingul va fi voluminos, zise el cu blândețe.

Stiffcollar încuviință din cap, fără să-și ridice privirea.

– Ți se verifică servieta înainte să pleci de la birou?

– Nu, răspunse el resemnat, făcând eforturi vizibile să se adune. Aceste informații nu sunt secrete, ci doar confidențiale, ca să nu fie făcute publice.

– Bine. Mâine va trebui să te gândești la detalii: ce copie a listingului să iei, ce-i vei spune mai exact secretarei tale și așa mai departe. Poimâine, vei aduce listingul acasă. Vei găsi un bilețel de la mine în care îți voi menționa cum să-mi livrezi documentul. După aceea, probabil că nu mă vei mai vedea niciodată, zâmbi Dickstein.

– Doamne, sper să fie așa! oftă Stiffcollar.

Dickstein se ridică în picioare.

– Ar fi mai bine să nu fii deranjat de telefoane o vreme, sugeră el.

Găsi telefonul și smulse cablul din perete. Se duse la ușă și o deschise.

Blondul se uită la firul deconectat. Părea să-și recapete vederea.

– Ți-e teamă că se va răzgândi? zise el.

– Ție ar trebui să-ți fie teamă de asta, spuse Dickstein.

Apoi ieși, închizând încet ușa în urma lui.

Viața nu este un concurs de popularitate, mai ales în KGB. David Rostov era în acel moment extrem de

neîndrăgit de șeful lui și de toți cei din secție, care-i erau credincioși șefului său. Feliks Voronțov fierbea de furie din cauza modului în care fusese ignorat: de acum înainte va face tot ce-i va sta în putință ca să-l distrugă pe Rostov.

David anticipase acest lucru. Nu regreta hotărârea de a urmări cazul Dickstein. Dimpotrivă, era mai degrabă bucuros. Se gândea deja la costumul englezesc albastru-închis, elegant, cu croială și cusături fine pe care-l va cumpăra atunci când va obține intrarea în Secțiunea 100 de la etajul al treilea al centrului comercial GUM din Moscova.

Ceea ce regreta însă era că-i lăsase o portiță lui Voronțov. Ar fi trebuit să se gândească la egipteni și la reacția lor. Asta era problema cu arabii, erau atât de neîndemânatici și de inutili, încât aveai tendința să uiți că reprezentau o forță în lumea serviciilor secrete. Din fericire, Iuri Andropov, șeful KGB-ului și confidentul lui Leonid Brejnev, observase ce încerca să facă Voronțov, și anume să obțină controlul asupra proiectului lui Dickstein, și nu permisese acest lucru.

Așadar, singura consecință a greșelii lui Rostov era aceea că va fi obligat să lucreze cu nenorociții aceia de arabi.

Era destul de rău. Rostov avea propria echipă mică, Nik Bunin și Piotr Tyrin, și colaborau bine împreună. Cairo era precum o sită: jumătate din informațiile care ajungeau acolo se întorceau la Tel Aviv.

Faptul că arabul în cauză era Yasif Hassan putea sau nu să fie de ajutor.

Rostov și-l amintea foarte bine pe Hassan: un puști bogat, indolent și cu un aer de superioritate, suficient de deștept, dar fără inițiativă, care făcea politică superficial și avea prea multe haine. Ajunsese la Oxford datorită tatălui bogat, nu creierului său, iar în prezent Rostov disprețuia

asta mai mult decât atunci. Cu toate acestea, cunoscându-l pe bărbat, i-ar fi mai ușor să-l controleze. Plănuia să înceapă prin a-l lămuri de la început că prezența lui Hassan era, practic, inutilă și că se afla în echipă doar din motive politice. Trebuia să aibă mare grijă ce-i va zice și ce nu: dacă va spune prea puțin, Cairo se va plânge Moscovei; dacă va spune prea mult, Tel Aviv îi va incomoda fiecare mișcare.

Era al naibii de penibil și doar el era de vină pentru asta.

Când ajunse în Luxemburg, era deja îngrijorat în legătură cu întreaga situație. Aterizase la Atena, după ce-și schimbase identitatea de două ori și avioanele de trei ori de la Moscova. Își luase această măsură de precauție deoarece, atunci când zburai direct din Rusia, cei din serviciile secrete locale îți notau sosirea și te supravegheau, lucru care ar fi putut deveni o neplăcere.

La aeroport nu-l aștepta nimeni, desigur. Luă un taxi până la hotel.

Le spusese celor din Cairo că va folosi numele David Roberts. Când se cază la hotel cu acest nume, recepționerul îi dădu un plic. Îl deschise după ce intră în lift împreună cu hamalul. Pe bilețel scria simplu: „Camera 179".

Îi dădu bacșiș hamalului, ridică receptorul telefonului din cameră și formă 179.

– Alo? rosti o voce.

– Sunt în 142. Lasă-mi zece minute, apoi vino aici pentru o ședință.

– În regulă. Ascultă, ești...

– Taci! se răsti Rostov. Fără nume. Zece minute.

– Desigur, îmi cer scuze. Eu...

Rostov închise. Ce fel de idioți angajau cei de la Cairo? Genul care-ți rostea numele real la telefonul hotelului, evident. Era și mai grav decât se temuse.

Cândva, se comportase mai mult decât profesionist, stinsese lumina, se așezase și așteptase cu privirea ațintită la ușă și cu arma în mână până când sosise celălalt bărbat, ca să se asigure că nu era vreo capcană. Mai nou însă, acesta i se părea a fi un comportament obsesiv și-l lăsă în seama actorilor din serialele de televiziune. Măsurile elaborate de precauție nu mai erau stilul lui. Nici măcar nu mai avea arma la el, în caz că ofițerii vamali i-ar fi percheziționat bagajele în aeroport. Dar existau măsuri de precauție și măsuri de precauție, arme și arme: avea unul sau două dispozitive KGB ascunse bine, inclusiv o periuță de dinți electrică ce scotea un zumzet programat ca să interfereze cu dispozitivele de ascultare, un aparat de fotografiat Polaroid în miniatură și o coardă din oțel pentru strangulat.

Își despachetă repede valiza mică. Existau foarte puține lucruri în ea: un aparat de ras, periuța de dinți, două cămăși americane care nu se șifonau și un schimb de haine de corp. Își pregăti ceva de băut din minibar – whisky-ul era unul dintre bonusurile pe care ți le oferea munca în străinătate. După exact zece minute, se auzi o bătaie în ușă. Deschise și Yasif Hassan păși înăuntru.

– Ce mai faci? întrebă Hassan zâmbind larg.

– Bine, răspunse Rostov, strângându-i mâna.

– Au trecut douăzeci de ani… ce-ai mai făcut?

– Am fost ocupat.

– Să ne revedem astfel după atât timp și datorită lui Dickstein!

– Da. Ia loc. Haide să vorbim despre Dickstein.

Rostov se așeză, iar Hassan îi urmă exemplul.

– Dă-mi detalii, continuă Rostov. L-ai depistat pe Dickstein, pe urmă oamenii voștri l-au zărit din nou în aeroportul din Nisa. Ce s-a întâmplat apoi?

– A participat la o vizită cu ghid la o centrală nucleară, după aceea și-a pierdut urma, răspunse Hassan. L-am pierdut din nou.

– Va trebui să ne descurcăm mai bine de-atât, mârâi dezgustat Rostov.

– Dacă n-ar fi genul de spion care să-și dea seama că este urmărit și să-și piardă urma, nu ne-am mai bate atât capul cu el, nu? zâmbi Hassan.

„Zâmbetul unui vânzător", chibzui Rostov, ignorându-i cuvintele.

– Folosea mașină?

– Da. A închiriat un Peugeot.

– În regulă. Ce știi despre mișcările lui înainte de asta, când se afla aici, în Luxemburg?

– A stat la hotelul Alfa o săptămână, cu numele Ed Rodgers, vorbi afectat Hassan, adoptând atitudinea profesionistă a lui Rostov. A dat drept domiciliu adresa biroului din Paris a unei reviste intitulate *Science International*. Există o astfel de revistă și au o adresă în Paris, însă nu este decât o adresă pentru corespondență. Revista colaborează, într-adevăr, cu un liber-profesionist pe care-l cheamă Ed Rodgers, dar n-au mai aflat vești de la el de mai bine de un an.

Rostov încuviință din cap.

– După cum știi, probabil, aceasta este povestea tipică de acoperire pe care o folosește Mossadul. Simplă și scurtă. Altceva?

– Da. Cu o seară înainte să plece, a existat un incident pe Rue Dicks. Doi bărbați au fost găsiți bătuți cu sălbăticie. Făptașul părea să fie profesionist – oase rupte cu grijă, știi tu, chestii de-astea. Poliția n-a făcut nimic în privința asta: victimele erau hoți renumiți, care stătuseră la pândă lângă un club de noapte al homosexualilor.

– Îi jefuiau pe poponari la ieșire?

– Cam asta e ideea. În orice caz, nu există dovezi care să-l lege pe Dickstein de incident, cu excepția faptului că este capabil de așa ceva și a fost aici în perioada aceea.

– Este suficient pentru a avea o bănuială întemeiată, zise Rostov. Crezi că Dickstein este homosexual?

– Posibil, însă cei de la Cairo au spus că nu există un astfel de indiciu în dosarul lui, prin urmare, trebuie să fi fost extrem de discret în toți acești ani.

– Și deci prea discret ca să frecventeze un club de homosexuali în timp ce se află în misiune. Argumentul tău e cam șubred, nu-i așa?

O urmă de furie apăru pe fața lui Hassan.

– Care este părerea *ta*, atunci? întrebă el în defensivă.

– Cred că a avut un informator homosexual.

Rostov se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră. Simțea că începuse cu dreptul cu Hassan, și era de-ajuns: n-avea rost să-l mai necăjească. Era momentul să se mai relaxeze.

– Haide să facem câteva speculații. De ce ar fi interesat de o centrală nucleară?

– Evreii nu prea se află în termeni buni cu francezii de la Războiul de Șase Zile, răspunse Hassan. Charles de Gaulle a întrerupt furnizarea de arme. Poate că Mossadul plănuiește o răzvrătire: de exemplu, să arunce în aer un reactor?

Rostov clătină din cap.

– Nici măcar evreii nu sunt atât de iresponsabili. Atunci, de ce s-ar afla Dickstein în Luxemburg?

– Cine poate ști?

Rostov se așeză.

– Ce există aici, în Luxemburg? De ce este un loc atât de important? De ce banca ta se află aici, de exemplu?

– Este o capitală europeană importantă. Banca mea se află aici pentru că Banca Europeană de Investiții se află aici. Dar mai există aici și câteva instituții ale Pieței Comunitare – de fapt, există un Centru European în cartierul Kirchberg.

– Care instituții?

– Secretariatul Parlamentului European, Consiliul de Miniștri și Curtea de Justiție. Ah, și Euratom.

Rostov îl țintui cu privirea.

– Euratom?

– Este prescurtarea pentru European Atomic Energy Community – Comunitatea Europeană a Statelor Utilizatoare de Energie Atomică, dar toată lumea…

– Știu ce *e*, îl întrerupse Rostov. Nu vezi legătura? Vine la Luxemburg, unde se află sediul Euratom, apoi vizitează un reactor nuclear.

Hassan ridică din umeri.

– E o ipoteză interesantă. Ce bei?

– Whisky. Servește-te! Din câte îmi amintesc, francezii i-au ajutat pe evrei să construiască un reactor nuclear. Acum, au renunțat, probabil, să le ofere ajutor. S-ar putea ca Dickstein să vâneze oameni de știință.

Hassan își turnă de băut, apoi se așeză din nou.

– Cum vom acționa? Am primit ordine să cooperez cu tine.

– Echipa mea va ajunge în seara asta, răspunse Rostov.

„Vei coopera, pe naiba, reflectă el, vei respecta ordinele mele."

– Folosesc întotdeauna aceiași doi oameni: Nik Bunin și Piotr Tyrin, adăugă el. Acționăm foarte bine împreună. Ei știu cum îmi place să fie făcute lucrurile. Vreau să lucrezi

cu ei, să faci ceea ce-ţi vor spune. Vei învăţa multe, deoarece sunt nişte agenţi foarte buni.

– Şi oamenii mei…

– Nu vei avea nevoie de ei prea mult timp, rosti Rostov cu asprime. O echipă mică e cea mai bună. Şi-acum, prima noastră sarcină este să ne asigurăm că-l vom vedea pe Dickstein dacă şi când se va întoarce la Luxemburg.

– Un om de-al meu supraveghează zi şi noapte aeroportul.

– Sigur a anticipat asta, deci nu se va întoarce cu avionul. Trebuie să supraveghem alte locuri. Ar putea merge la Euratom…

– La clădirea Jean-Monnet, da.

– Am putea monitoriza hotelul Alfa mituindu-l pe recepţioner, dar nu se va întoarce acolo. Şi nici la clubul de noapte din Rue Dicks. Ai menţionat că a închiriat o maşină.

– Da, în Franţa.

– S-a descotorosit deja de ea. Ştie că aveţi numărul de înmatriculare. Vreau să suni la compania de închirieri şi să afli unde a fost lăsată. S-ar putea să ne arate direcţia în care a luat-o.

– Prea bine.

– Moscova i-a transmis poza, prin urmare, oamenii noştri îl vor căuta în toate capitalele lumii.

Rostov îşi termină băutura.

– Îl vom prinde. Într-un fel sau altul.

– Chiar crezi asta? îl întrebă Hassan.

– Am jucat şah cu el, îi cunosc modul de gândire. Mutările lui iniţiale sunt de rutină, previzibile; apoi, brusc, face ceva neaşteptat, de obicei ceva extrem de riscant. Trebuie să aşteptăm să-şi întindă gâtul, pe urmă îi tăiem capul.

– Din câte îmi amintesc, ai pierdut partida de șah, îl ironiză Hassan.

– Așa e, însă acum este vorba despre viața reală, rânji Rostov.

Există două tipuri de umbră: artiștii de stradă și „buldogii". Artiștii de stradă consideră sarcina de a fi umbra oamenilor ca pe un talent de cel mai înalt nivel, comparabil cu un rol de teatru, sau fiziologia celulară, sau poezia. Aceștia sunt perfecționiști, capabili de a deveni aproape invizibili. Dețin o garderobă întreagă sau haine obișnuite, își exersează expresiile faciale în fața oglinzii, cunosc nenumărate trucuri pe care le folosesc ca să mimeze uși de magazine, oameni în stații de autobuz, polițiști și copii, ochelari și pungi de cumpărături sau garduri vii. Îi disprețuiesc pe buldogi, care consideră că a fi umbra cuiva este echivalent cu a-l fila și îi iau urma așa cum un câine își însoțește stăpânul.

Nik Bunin era un „buldog". Mai exact un bătăuș tânăr, genul de bărbat care fie devenea polițist, fie criminal, în funcție de noroc. Și norocul îl adusese în KGB: fratele lui era traficant de droguri în Georgia, vindea hașiș din Tbilisi până la Universitatea din Moscova (unde era consumat, printre alții, și de fiul lui Rostov, Iuri). Nik era oficial șofer, neoficial gardă de corp și, dacă mai există ceva dincolo de sintagma neoficial, un bandit profesionist cu normă întreagă.

El fu cel care-l depistă pe Pirat.

Nik avea puțin sub 1,80 m și era foarte solid. Purta o jachetă din piele peste umerii lați. Avea părul scurt și blond și ochi verzi, spălăciți și se simțea stânjenit că, la

vârsta de douăzeci și cinci de ani, nu trebuia să se bărbierească în fiecare zi.

Clienții clubului de noapte din Rue Dicks îl găseau extrem de drăguț.

El intră la 7.30, la scurt timp după ce se deschise clubul, și șezu la aceeași masă din colț toată noaptea, savurându-și votca cu gheață și doar privind. Cineva îl invită la dans, dar îi spuse bărbatului, într-o franceză stâlcită, să se care. Când își făcu apariția a doua seară, clienții se întrebară dacă nu era cumva vreun iubit care aștepta să-și confrunte fostul. Avea aerul unui bărbat căruia homosexualii îi spuneau „inabordabilul", datorită umerilor lați, a jachetei din piele și a expresiei dure.

Nik nu știa nimic despre aceste subtilități. I se arătase fotografia unui bărbat și i se spusese să meargă la un club ca să-l caute. Prin urmare, îi memoră fața, apoi se duse la club și-l căută. Pentru el n-avea nicio importanță dacă locul era un bordel sau o catedrală. Deseori, îi plăcea să profite de ocazia de a bate pe cineva, însă altminteri tot ce cerea era plata regulată și două zile libere pe săptămână, ca să se bucure de plăcerile lui, votca și cărțile de colorat.

După ce Nat Dickstein intră în clubul de noapte, Nik nu-și trădă entuziasmul. Atunci când el făcea o treabă bună, Rostov presupunea întotdeauna că lucrul acesta se datora faptului că-i ascultase întru totul ordinele precise. Și așa era, în general. Nik își privi ținta, care se așeză singur la o masă, apoi comandă ceva de băut și-și savură berea. Părea că și el aștepta.

Se duse la telefonul din hol și-l sună la hotel pe Rostov.

– Sunt Nik. Ținta a intrat.

– Bine! spuse Rostov. Ce face?

– Așteaptă.

– Bine. Singur?

– Da.

– Rămâi cu el și sună-mă dacă face ceva.

– Sigur.

– Îl trimit și pe Piotr. Va aștepta afară. Dacă ținta părăsește clubul, îl vei urmări, împreună cu Piotr. Arabul va aștepta într-o mașină, mai în spate. Este... așteaptă puțin... o furgonetă Volkswagen verde.

– În regulă.

– Întoarce-te la el acum.

Nik închise și reveni la masa lui, fără să se uite la Dickstein în timp ce traversă clubul.

După câteva minute, intră un bărbat bine îmbrăcat și chipeș, de vreo patruzeci de ani. Acesta privi în jurul lui, trecu pe lângă masa lui Dickstein și se duse la bar. Nik îl văzu pe Nat luând o foaie de hârtie de pe masă și vârând-o în buzunar. Fu un gest extrem de discret: doar cineva care-l urmărea cu atenție ar fi observat că se întâmplase ceva.

Nik se duse din nou la telefon.

– Un poponar a intrat în club și i-a dat ceva. Pare a fi un bilet.

– Un bilet de teatru, poate?

– Nu știu.

– Au vorbit?

– Nu, poponarul a lăsat biletul pe masa lui când a trecut pe lângă el. Nici măcar nu s-au privit.

– În regulă. Fii cu ochii în patru. Piotr ar trebui să fie deja afară.

– Stai. Ținta tocmai a intrat pe hol. Așteaptă... se apropie de recepție... întinde biletul. Asta era, un bilet de garderobă.

– Rămâi pe fir, spune-mi ce se întâmplă.

Vocea lui Rostov era extrem de calmă.

– Tipul de la recepţie îi dă o servietă. El îi lasă bacşiş…

– Este o livrare. Bine.

– Ţinta părăseşte clubul.

– Urmăreşte-l!

– Să-i fur servieta?

– Nu, nu vreau să ne facem simţită prezenţa până când nu ştim ce face. Află unde merge şi păstrează distanţa. Du-te!

Nik închise. El îi întinse celui de la garderobă nişte bancnote, zicând:

– Mă grăbesc, astea ar trebui să acopere nota de plată.

Apoi porni pe urmele lui Nat Dickstein.

Era o seară de vară minunată. Pe stradă se aflau mulţi oameni care mergeau la restaurante, cinematografe sau doar se plimbau. Nik se uită în stânga şi-n dreapta, apoi zări ţinta pe trotuarul celălalt, la vreo cincizeci de metri distanţă. Traversă strada şi-l urmări.

Dickstein mergea repede, privind drept în faţă, cu servieta sub braţ. Nik ţinu pasul cu el câteva străzi. În tot acest timp, dacă Dickstein ar fi aruncat o privire în spate, ar fi văzut, la o oarecare distanţă în urma lui, un individ care fusese şi el în clubul de noapte şi ar fi început să se întrebe dacă nu era cumva urmărit. Apoi Piotr veni alături de Nik, îi atinse braţul şi o luă în faţă. Nik încetini pasul, rămânând în spate, într-un loc de unde îl putea vedea pe Piotr, însă nu şi pe Dickstein. Dacă Nat s-ar fi uitat din nou în acel moment, nu l-ar fi văzut pe Nik, iar pe Piotr nu l-ar fi recunoscut. Ţintei îi era greu să „adulmece" acest gen de filaj. Desigur, cu cât creştea distanţa de la care era urmărită ţinta, cu atât mai multe persoane

trebuiau să se implice, pentru a face schimbul în mod regulat.

După o jumătate de kilometru, Volkswagenul verde trase lângă bordură, lângă Nik. Yasif Hassan se aplecă din scaunul șoferului și deschise portiera.

– Ordine noi, spuse el. Urcă!

Nik se conformă, iar Hassan întoarse mașina și o luă înspre clubul de noapte din Rue Dicks.

– Te-ai descurcat foarte bine, zise Hassan.

Nik îi ignoră comentariul.

– Vrem să intri în club, să-l supraveghezi pe curier și să-l urmărești până acasă, spuse Hassan.

– Colonelul Rostov a cerut asta?

– Da.

– Bine.

Hassan opri mașina în apropierea clubului. Nik intră. Zăbovi câteva secunde în prag, privind cu atenție prin club. Curierul plecase.

Listingul din computerul Euratom avea mai mult de o sută de pagini. Dickstein se simțea descumpănit în timp ce frunzărea teancul de coli pe care se chinuise atât de mult să le obțină. Nimic n-avea logică.

Reveni la prima pagină și citi din nou. Era o învălmășeală de cifre și litere. Să fi fost un cod? Nu, listingul era folosit în fiecare zi de funcționarii obișnuiți de la Euratom, prin urmare, trebuia să fie ceva ușor de înțeles.

Se concentră. Văzu „U234". Știa că era vorba despre un izotop de uraniu. Un alt grup de litere și cifre era „180KG" – o sută optzeci de kilograme. „17F68" reprezenta o dată,

17 februarie, anul curent. Treptat, rândurile de litere și cifre începură să-și dezvăluie înțelesurile: descoperi denumiri de locuri din diverse țări europene, cuvinte de genul „TREN“ sau „CAMION“ cu distanțele atașate și denumiri cu sufixele „SA“ sau „INC“, indicând companiile. În cele din urmă, listingul cu înregistrările deveni limpede: în primul rând apăreau cantitatea și tipul de material, în al doilea rând, numele și adresa expeditorului și așa mai departe.

Se însufleți. Continuă să citească atent, cu o pricepere crescândă și un sentiment de mândrie. Pe listing apăreau aproximativ șaizeci de transporturi. Din câte se părea, existau trei tipuri principale: cantități uriașe de minereu brut de uraniu care venea din minele din Africa de Sud, Canada și Franța spre rafinăriile europene; elemente combustibile – oxizi, uraniu metalic și mixturi îmbunătățite – care erau transportate de la fabricile de producție la reactoare; și reziduuri combustibile de la reactoare, transportate pentru reprocesare sau eliminare. Existau și câteva transporturi care nu erau standard, aproape toate de plutoniu și elemente transuranice extrase din reziduurile combustibile, și care erau trimise la laboratoarele din universități și din institutele de cercetare.

Până când ajunse să descopere ce căuta, începu să-l doară capul și privirea i se încețoșă. Pe ultima pagină se afla un transport intitulat „Nenuclear“.

Fizicianul Rehovot, cel cu cravată înflorată, îi enumerase pe scurt utilizările nenucleare ale uraniului și ale compușilor săi: în fotografie, în vopsit, ca agenți de colorare pentru sticlă și ceramică, precum și în obținerea catalizatorilor industriali. Bineînțeles că minereul acesta putea oricând să fisioneze, indiferent de întrebuințarea

lui în scopuri bune, așadar, se impuneau regulile Euratom. Cu toate acestea, Dickstein credea că era foarte posibil ca în industria chimică obișnuită măsurile de securitate să fie mai puțin stricte.

Înregistrarea de pe ultima pagină se referea la două sute de tone de „prăjitură galbenă" sau oxid de uraniu în stare brută. Erau depozitate în Belgia, la o rafinărie de procesare a metalelor, aflată într-o zonă rurală de lângă granița olandeză, un loc autorizat pentru stocarea materialelor fisionabile. Rafinăria era deținută de către Societatea Generală de Chimie, un conglomerat minier cu sediul în Bruxelles. SGC vânduse „prăjitura galbenă" concernului german F.A. Pedler din Wiesbaden, care plănuia s-o folosească pentru „fabricarea compușilor de uraniu, în special carbură de uraniu, în cantități comerciale". Dickstein își aminti despre carbură că era un catalizator pentru producția de amoniac sintetic.

Și totuși, Pedler nu părea să proceseze singur uraniu, cel puțin nu la început. Deveni mai interesat atunci când citi că experții germani nu ceruseră licență pentru propria lor activitate din Wiesbaden, ci permisiunea de a transporta pe mare „prăjitura galbenă" până în Genova. Acolo, încărcătura urma să fie supusă unei „procesări nenucleare" de către compania Angeluzzi e Bianco.

Pe mare! Dickstein înțelese imediat implicațiile: încărcătura va fi trecută printr-un port european de către altcineva.

Continuă să citească. Transportul va fi trimis pe calea ferată de la rafinăria SGC la docurile din Antwerp. Acolo, „prăjitura galbenă" va fi încărcată pe motonava *Coparelli* pentru a fi transportată în Genova. Scurta călătorie de la portul italian la fabrica Angeluzzi e Bianco se va face pe cale rutieră.

Pentru călătorie, „prăjitura galbenă" – care semăna cu nisipul, doar că era mai galbenă – urma să fie depozitată în 560 de butoaie cu ulei de 200 de litri, prevăzute cu capace sigilate. Trenul va avea unsprezece vagoane, nava nu va transporta altă încărcătură în călătoria respectivă, iar italienii vor folosi șase tiruri pentru ultima parte a transportului.

Călătoria pe mare îi stârnise interesul: prin Canalul Mânecii, prin Golful Biscaya, pe Atlantic, de-a lungul coastei Spaniei, prin Strâmtoarea Gibraltar și încă o mie de mile marine pe Mediterana.

Se puteau întâmpla multe pe o asemenea distanță.

Călătoriile pe uscat erau directe, controlate: un tren pleca la amiază într-o zi și ajungea la opt și jumătate în dimineața următoare; un camion străbătea drumuri circulate, inclusiv de mașinile de poliție; avionul ținea mereu legătura cu cineva de la sol. Însă marea era imprevizibilă, avea propriile legi – o călătorie putea dura zece zile sau douăzeci, puteau exista furtuni, coliziuni și probleme cu motorul, acostări neprogramate în porturi și schimbări bruște de direcție. Dacă deturnai un avion, toată lumea vedea asta la televizor o oră mai târziu; dacă deturnai o navă, nimeni nu afla de acest lucru câteva zile, săptămâni sau, poate, niciodată.

Marea era alegerea inevitabilă pentru Pirat.

Dickstein se gândea la toate acestea cu un entuziasm din ce în ce mai crescând și înțelese că soluția la problema lui se afla la o aruncătură de băț. Să deturneze nava *Coparelli*... și-apoi? Să transfere marfa la bordul navei-pirat. *Coparelli* avea, probabil, propriile macarale. Dar transferarea unei încărcături pe mare implica niște riscuri. Se uită pe listing ca să vadă data propusă pentru

călătorie: noiembrie. Nu era bine. S-ar putea isca furtuni – până și Mediterana putea fi măturată de rafale puternice de vânt în noiembrie. Și-atunci? Să preia controlul navei *Coparelli* și să navigheze până în Haifa? Ar fi greu să acosteze în secret o navă furată, chiar și în Israel, unde domina un regim de control de maximă securitate.

Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopții. Începu să se pregătească de culcare. Trebuia să afle mai multe despre *Coparelli*: tonajul, numărul membrilor echipajului, locația curentă, proprietarul și, dacă era posibil, planul motonavei. A doua zi va călători la Londra. Puteai afla totul despre nave la Lloyd's din capitala britanică.

Mai trebuia să afle ceva: cine-l urmărea prin Europa? În Franța existase o echipă numeroasă. În seara aceea, când ieșise din clubul de noapte din Rue Dicks, îi luase urma un individ cu față de bătăuș. Bănuise că era urmărit, însă individul dispăruse – era doar o coincidență? Depindea dacă Hassan intrase în joc. Ar putea să se intereseze și despre asta în Anglia.

Se gândea cum să călătorească. Dacă cineva îl adulmecase în seara aceea, atunci trebuia să-și ia măsuri de precauție în ziua următoare. Chiar dacă bătăușul era neimportant, Dickstein va fi nevoit să se asigure că nu va fi depistat în aeroportul din Luxemburg.

Ridică receptorul și sună la recepție. Când recepționerul răspunse, el îi spuse:

– Vă rog să mă treziți la ora 6.30.

– Prea bine, domnule.

Închise și se vârî în pat. În sfârșit, avea o țintă clară: motonava *Coparelli*. Deși nu concepuse încă un plan, știa în linii mari ce trebuia să facă. Indiferent de dificultățile

pe care le va întâmpina, combinația dintre transportul nenuclear și călătoria pe mare era irezistibilă.

Stinse lumina și închise ochii, spunându-și: „Ce zi bună!"

David Rostov a fost întotdeauna un ticălos îngâmfat, care nu s-a schimbat deloc de-a lungul anilor, se gândi Yasif Hassan. „Ceea ce nu știți, probabil", îi spunea acesta, zâmbindu-i cu superioritate; și: „Nu vom avea nevoie de oamenii voștri prea mult timp – o echipă mică este mai bună"; și: „Poți veni și tu cu mașina, însă stai la distanță"; și acum: „Stai lângă telefon, merg la ambasadă".

Hassan se pregătise să acționeze ca membru al echipei conduse de Rostov, dar statutul lui părea a fi cel de inferioritate. Era cel puțin insultător să fie considerat inferior unui bărbat ca Nik Bunin.

Problema era că Rostov avea o justificare. Nu că rușii ar fi fost mai deștepți decât arabii, însă, fără doar și poate, KGB-ul era o organizație mai mare, mai bogată, mai puternică și mai profesionistă decât serviciile secrete egiptene.

Hassan n-avea de ales decât să suporte atitudinea lui Rostov, fie că ea era justificată sau nu. Cei din Cairo erau încântați că agenții KGB-ului îl vânau pe unul dintre cei mai mari dușmani ai arabilor. Dacă ar fi fost nevoit să se plângă, Hassan ar fi preferat măcar să i se ia cazul lui Rostov.

„David ar trebui să-și amintească, reflecta Hassan, că arabii au fost primii care l-au depistat pe Dickstein. Nu s-ar fi desfășurat nicio investigație dacă n-ar fi existat descoperirea mea inițială."

Cu toate acestea, Yasif dorea să câștige respectul lui Rostov, să-l facă pe rus să aibă încredere în el, să discute

împreună noutățile, să-i ceară părerea. Va trebui să-i dovedească lui Rostov că era un agent competent și profesionist și că îi egala cu ușurință pe Nik Bunin și pe Piotr Tyrin.

Telefonul sună. Hassan se grăbi să ridice receptorul.

– Alo?

– Celălalt e acolo?

Era vocea lui Tyrin.

– A ieșit. Care-i treaba?

Tyrin ezită.

– Când se întoarce?

– Nu știu, minți Hassan. Dă-mi raportul.

– OK. Clientul a coborât din tren la Zürich.

– Zürich? Continuă.

– A luat un taxi până la o bancă, a intrat și a coborât în sala seifului. Această bancă are casete de valori. A ieșit cu o servietă.

– Și-apoi?

– S-a dus la o reprezentanță auto de la marginea orașului și a cumpărat un Jaguar, clasa E, la mâna a doua, pentru care a plătit cu bani gheață din servietă.

– Înțeleg.

Hassan credea că știa ce avea să urmeze.

– A plecat din Zürich cu mașina, a intrat pe autostrada E17 și a început să conducă foarte repede, cu 220 km/h.

– Și l-ai pierdut, spuse Hassan, simțind atât mulțumire, cât și neliniște.

– Am avut un taxi și un Mercedes al ambasadei.

Hassan își imagină harta rutieră a Europei.

– Ar putea merge oriunde: Franța, Spania, Germania, Scandinavia… asta dacă nu se va întoarce, ceea ce ar însemna Italia, Austria… Deci a dispărut. În regulă, întoarceți-vă la bază!

Închise înainte ca Tyrin să apuce să-i pună la îndoială autoritatea.

„Așadar, măreţul KGB nu este invincibil, la urma urmei", chibzui el. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i vadă eșuând, plăcerea lui maliţioasă era umbrită de teama că agenţii sovietici îi pierduseră definitiv urma lui Dickstein.

Încă se gândea la cum ar trebui să procedeze în continuare, când se întoarse Rostov.

– Noutăţi? întrebă rusul.

– Oamenii tăi l-au pierdut pe Dickstein, răspunse Hassan, înăbușindu-și un zâmbet.

Rostov se întunecă la faţă.

– Cum?

Hassan îi povesti.

– Și-acum ce fac? îl întrebă Rostov.

– Le-am sugerat să se întoarcă aici. Presupun că sunt pe drum.

Rostov mârâi.

– M-am gândit la cum ar trebui să procedăm în continuare, spuse Hassan.

– Trebuie să-i dăm din nou de urmă lui Dickstein.

Rostov căuta ceva în servietă, părând distras în timp ce răspundea.

– Da, însă în afară de asta.

Rostov se întoarse.

– Treci la subiect.

– Cred că ar trebui să-l săltăm pe curier și să-l întrebăm ce i-a livrat lui Dickstein.

Rostov rămase nemișcat.

– Da, zise el, îngândurat.

Hassan jubila.

– Va trebui să-l găsim…

– N-ar trebui să fie imposibil, spuse Rostov. Dacă vom supraveghea câteva zile clubul de noapte, aeroportul, hotelul Alfa și clădirea Jean-Monnet…

Hassan îl privea pe Rostov, care-i analiza silueta înaltă și zveltă, fața inexpresivă, cu fruntea înaltă și părul scurt, ce începuse să încărunțească. „Am dreptate, reflectă Hassan, iar el trebuie să recunoască asta."

– Ai dreptate, zise Rostov. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Hassan fu cuprins de un sentiment de mândrie că intuise vorbele rusului și se gândi: „Poate că nu este un ticălos, la urma urmei".

Capitolul 6

Orașul Oxford nu se schimbase la fel de mult ca și oamenii. Era diferit, într-un mod previzibil: mai mare, mașinile și magazinele mai numeroase și mai elegante, iar străzile, mai aglomerate. Dar caracteristica predominantă a locului era în continuare piatra crem a clădirilor universității, prin ale căror bolți se zăreau ocazional fragmente din gazonul verde al curților interioare pustii. Dickstein observă, de asemenea, lumina ciudată și palidă din Anglia, care contrasta puternic cu strălucirea aurie a soarelui din Israel: firește, aceasta fusese mereu așa, însă ca băștinaș n-o remarcase niciodată. Cu toate acestea, studenții păreau a fi o rasă cu totul nouă. Atât în Orientul Mijlociu, cât și peste tot în Europa, Nat văzuse bărbați cu părul crescut peste urechi, cu eșarfe portocalii și roz, cu pantaloni evazați și încălțăminte cu toc și nu se așteptase vreodată ca oamenii să se îmbrace așa cum se îmbrăcau ei în 1948, cu sacouri din tweed și pantaloni din catifea, cămăși Oxford și cravate Paisley cumpărate de la Hall's. Așadar, nu era pregătit pentru o asemenea privelițte. Mulți dintre ei umblau desculți pe străzi sau erau încălțați cu niște sandale ciudate, fără șosete. Atât bărbații, cât și femeile purtau pantaloni care i se păreau vulgar de strâmți. După ce privi cu atenție câteva femei ai căror sâni se legănau liberi pe sub cămăși largi și

colorate, concluzionă că sutienele nu mai erau la modă. Existau multe articole de vestimentație din pânză de doc albastră – nu doar blugi, ci și cămăși, jachete, fuste, ba chiar și haine. Și părul! Acesta fu marele șoc pentru el. Bărbații și-l lăsau să crească nu doar peste urechi, ci, uneori, până la jumătatea spatelui. Zări doi tipi cu părul strâns în coadă. Alții, bărbați și femei, și-l lăsaseră să crească în sus și în lateral, în claie cârlionțată, arătând de parcă priveau mereu prin gaura dintr-un gard viu. Ca și când această înfățișare n-ar fi fost suficient de scandaloasă pentru unii, bărbații purtau barbă ca a lui Iisus, mustăți mexicane sau perciuni. Parcă ar fi fost niște bărbați de pe Marte.

Traversă centrul orașului, minunându-se, și-și văzu mai departe de drum. Trecuseră douăzeci de ani de când nu mai fusese pe-acolo, însă își amintea drumul. Îi veniră în minte frânturi din anii de studenție: momentul când descoperise minunata muzică pe care o cânta Louis Armstrong la trompetă; cum s-a simțit când a conștientizat că vorbea în jargonul muncitoresc din estul Londrei; cum se întreba mereu de ce tuturor le plăcea să se îmbete, iar lui, nu; cum împrumuta cărți mai repede decât apuca să le citească, încât grămada de pe masa din camera lui devenea din ce în ce mai înaltă.

Se întrebă dacă se schimbase de-a lungul anilor. „Nu prea mult", se gândi el. Fusese un bărbat speriat în căutarea unei fortărețe: și iată-l că avea Israelul drept fortăreață, dar, în loc să se ascundă acolo, era nevoit să iasă și să lupte ca s-o apere. Atunci, ca și în prezent, fusese un socialist indiferent, care știa că societatea era nedreaptă și nu era sigur cum ar putea fi schimbată în bine. Pe măsură ce se maturizase, devenise mai priceput, însă nu și mai înțelept. De fapt, i se părea că știa mai multe și înțelegea mai puține.

Era oarecum mai fericit, concluzionă el. Știa cine era și ce avea de făcut; înțelesese ce reprezenta viața și-și dăduse seama că-i putea ține piept; deși avea aceleași atitudini ca în 1948, în prezent era mai sigur în privința lor. Cu toate acestea, tânărul Dickstein sperase la alte momente de fericire, pe care, din păcate, nu le trăise niciodată; dimpotrivă, șansele scăzuseră odată cu trecerea anilor. Acel loc îi trezea amintiri neplăcute despre toate astea. Casa aceea, mai ales.

Stătea în fața ei și o privea. Nu se schimbase deloc: vopseaua era încă verde și albă, iar grădina din față rămăsese o junglă. Deschise poarta, străbătu aleea până la ușa de la intrare și bătu.

Nu era cea mai eficientă metodă. Era posibil ca Ashford să se fi mutat sau să fi murit, sau să fi plecat în vacanță. Poate ar fi trebuit să sune mai întâi la universitate, ca să se intereseze. În sfârșit, dacă va vorbi pe un ton degajat și discret, merita să irosească puțin timp. Și-apoi, cochetase cu ideea de a revedea vechea casă după atâția ani.

Ușa se deschise și în prag apăru o femeie.

– Da?

Dickstein încremeni din cauza șocului. Îi pică fața. Se legănă ușor și se rezemă cu o mână de perete, ca să nu-și piardă echilibrul. Pe urmă se încruntă, mirat.

Era ea și, miracol, avea în continuare douăzeci și cinci de ani.

– Eila…? rosti Dickstein, cu uimire în glas.

Femeia se holba nedumerită la bărbatul scund și ciudat care stătea în prag. Ochelarii rotunzi, costumul cenușiu și

părul tuns scurt îl făceau să semene cu un profesor universitar. El se simțise bine până să se deschidă ușa, însă, de îndată ce dădu ochii cu ea, Nat păli.

I se mai întâmplase cândva să fie confundată, în timp ce se plimba pe High Street. Un domn mai în vârstă o privise îndelung, își ridicase pălăria, o oprise și i se adresase familiar: „Știu că nu ne cunoaștem, dar..."

Înțelese că era aceeași reacție, prin urmare, răspunse:

– Nu sunt Eila. Sunt Suza.

– Suza! exclamă străinul.

– Lumea îmi spune că semăn leit cu mama când avea vârsta mea. Se pare că ați cunoscut-o. Doriți să intrați?

Bărbatul nu se clinti din loc. Părea să-și revină din uimire, deși era încă palid.

– Sunt Nat Dickstein, zise el, schițând un zâmbet.

– Încântată. Doriți...

Brusc, conștientiză ce spusese el. Fu rândul ei să fie surprinsă.

– Domnule Dickstein! rosti ea, cu o voce aproape pițigăiată, apoi îl îmbrățișă și-l sărută.

– Ți-ai amintit, bâigui el încântat și deopotrivă stânjenit, când ea îi dădu drumul.

– Firește! Obișnuiați s-o mângâiați pe Hezekiah. Ați fost singurul care-i înțelegea limbajul.

– Hezekiah, pisica... Uitasem, schiță el din nou un zâmbet.

– Intrați!

Trecu pe lângă ea și intră în casă, pe urmă Suza închise ușa, îl luă de braț și-l conduse de-a lungul vestibulului pătrat.

– Este minunat, zise ea. Haideți în bucătărie, tocmai încercam să fac o prăjitură.

Îi oferi un scaun. El se așeză și privi atent în jurul lui, încuviințând ușor din cap când recunoscu masa veche, șemineul, priveliștea de dincolo de fereastră.

– Bem niște cafea? întrebă Suza. Sau poate preferați un ceai?

– Cafea, te rog. Mulțumesc.

– Presupun că vreți să-l vedeți pe tata. Are ore în dimineața aceasta, însă se va întoarce la prânz.

Ea turnă niște boabe de cafea într-o râșniță manuală.

– Și mama ta?

– A murit în urmă cu paisprezece ani. Cancer.

Suza îl privi, așteptând ca el să răspundă mecanic: „Îmi pare rău". Nat rămase tăcut, dar gândul i se citi pe față. Cumva, ea îl plăcu mai mult pentru asta. Și începu să macine boabele. Zgomotul întrerupse tăcerea din bucătărie.

– Profesorul Ashford predă în continuare... Încercam să-mi dau seama ce vârstă are, adăugă el după ce ea termină.

– Șaizeci și cinci, răspunse ea. Nu face prea multe.

„Șaizeci și cinci pare o vârstă înaintată, însă tata nu pare bătrân, chibzui ea cu afecțiune. Are încă mintea brici. Oare Dickstein cu ce se ocupă?"

– N-ați emigrat în Palestina?

– Israel. Locuiesc într-un kibuț. Îngrijesc viile și produc vin.

„Israel. În casa aceasta i se spusese întotdeauna Palestina. Cum ar reacționa tata față de acest vechi prieten care l-a contrariat dintotdeauna?" Cunoștea răspunsul: „Nu va avea importanță, deoarece politica tatei este mai mult în teorie decât în practică".

Ea se mai întrebă de ce venise Dickstein.

– Sunteți în vacanță?

– Călătorie de afaceri. Credem că vinul nostru este suficient de bun pentru a fi exportat în Europa.

– Asta e foarte bine. Îl vindeți?

– Testăm terenul. Povestește-mi despre tine. Pun pariu că nu ești profesor universitar.

Afirmația o deranjă puțin și se înroși: nu voia ca străinul să creadă că nu era suficient de pregătită pentru a fi cadru universitar.

– De ce ziceți asta? îl întrebă ea, pe un ton rece.

– Ești atât de… caldă, răspunse Dickstein, apoi își mută privirea, ca și când ar fi regretat imediat cuvintele alese. Oricum, prea tânără.

Ea îl judecase greșit. Nu vorbise cu răutate.

– Am moștenit înclinația pentru limbi străine de la tata, dar nu și abilitatea lui pedagogică. Sunt însoțitoare de bord, adăugă ea, întrebându-se dacă era adevărat că n-avea abilitate pedagogică sau dacă, într-adevăr, nu era suficient de pregătită ca să devină cadru didactic.

Suza turnă apă fierbinte într-un filtru și mirosul de cafea umplu încăperea. Nu știa ce să facă în continuare. Când își ridică privirea, văzu că Dickstein se uita spre ea, cufundat în gânduri. El avea ochii mari, căprui-închis. Brusc, ea se rușină, lucru extrem de neobișnuit. Și-i mărturisi acest lucru.

– Rușinată? repetă el. Fiindcă te-am privit îndelung, ca pe un tablou? Încerc doar să mă obișnuiesc cu ideea că nu ești Eila, ci fetița care ținea în brațe o pisică sură și bătrână.

– Hezekiah a murit. Cred că a fost la scurt timp după ce-ați plecat.

– S-au schimbat multe.

– Ați fost prieten apropiat al părinților mei?

– Am fost unul dintre studenții tatălui tău. Pe mama ta am admirat-o de la distanță. Eila…

El își mută din nou privirea, ca și când ar fi vrut să pară că vorbea altcineva.

– N-a fost doar frumoasă, ci *splendidă*.

Suza se uită la el. „Ai iubit-o", reflectă ea. Acest gând îi veni nechemat, din instinct. Brusc, se gândi că poate se înșela. Însă toate acestea ar putea explica reacția serioasă de pe chipul lui atunci când îi deschisese ușa.

– Mama a fost hippy, știați asta?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Voia să fie liberă. S-a răzvrătit împotriva restricțiilor impuse femeilor arabe chiar dacă provenea dintr-o familie bogată, liberală. S-a măritat cu tatăl meu doar pentru a scăpa din Orientul Mijlociu. A descoperit, desigur, că și societatea occidentală avea propriile căi de a le îngrădi pe femei, așadar, și-a pus în gând să încalce majoritatea regulilor.

În timp ce vorbea, Suza își aminti că, pe măsură ce creștea și începea să înțeleagă ce era pasiunea, conștientiza că mama ei era promiscuă. Era convinsă că fusese șocată, dar nu-și mai amintea acel sentiment.

– Asta o făcea hippy? întrebă Dickstein.

– Hipioții cred în iubire fără restricții.

– Înțeleg.

Suza știu din reacția lui la aceste *afirmații* că mama ei nu-l iubise pe Nat Dickstein. Fără să aibă vreun motiv anume, acest lucru o întristă.

– Povestește-mi despre părinții tăi, i se adresă Suza de parcă ar fi fost de aceeași vârstă.

– Doar dacă mă servești cu cafea.

– Am uitat, râse ea.

– Tata a fost pantofar, începu Dickstein. Se pricepea foarte bine să repare încălțămintea, însă n-a fost un mare întreprinzător. Cu toate astea, anii '30 au fost fructuoși pentru pantofarii din East End, Londra. Oamenii nu-și permiteau încălțăminte nouă, deci și-o duceau la reparat pe cea veche în fiecare an. N-am fost niciodată bogați, dar am avut puțin mai mulți bani decât cei din jurul nostru. Familia tatei a pus presiune pe el ca să-și extindă afacerea, să deschidă un al doilea magazin, să angajeze oameni.

Suza îi întinse cana cu cafea.

– Lapte, zahăr?

– Zahăr, fără lapte. Mulțumesc.

– Continuă.

Era o lume diferită, una despre care ea nu știa nimic: nu se gândise niciodată că unui pantofar i-ar putea merge bine pe durata marii crize economice.

– Negustorii de piele credeau că tata era tătar – nu-i vindeau niciodată decât cea mai bună marfă. Dacă era vorba de piele la mâna a doua, aceștia spuneau: „Nu te obosi să-i dai asta lui Dickstein, o va trimite înapoi fără să stea pe gânduri". Cel puțin, așa mi s-a relatat.

El schiță din nou un zâmbet.

– Mai trăiește? îl întrebă Suza.

– A murit înainte de război.

– Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, în anii '30, în Londra domina curentul fascist. Adepții acestuia obișnuiau să țină întruniri în aer liber în fiecare seară, le spuneau cum evreii din lumea întreagă sugeau sângele muncitorilor. Vorbitorii și organizatorii erau oameni respectabili, din clasa mijlocie, însă mulțimea era alcătuită din golani care nu munceau. După întruniri, aceștia mărșăluiau pe străzi, spărgeau vitrine

și-i bruscau pe trecători. Casa noastră a fost ținta perfectă pentru ei. Eram evrei. Tata era negustor și, ca atare, „vampir". Conform propagandei lor, ne mergea puțin mai bine decât celorlalți.

El tăcu și privi în gol. Suza aștepta să continue. În timp ce povestea, el părea că se chircea – își încrucișă strâns picioarele, își înfășură brațele în jurul trupului, se adună de spate. Cum ședea așa, pe scaunul din bucătărie, în costumul acela cenușiu și prost-croit, cu coatele, genunchii și umerii suciți, semăna cu un vreasc de bețe vârât într-un sac.

– Locuiam deasupra magazinului. În fiecare noapte, stăteam întins pe pat, treaz, și-i așteptam să treacă pe-acolo. Eram înspăimântat, mai ales deoarece știam că și tatei îi era teamă. Uneori nu făceau nimic, doar treceau pe lângă casa noastră. De obicei, scandau slogane. Adesea, spărgeau geamurile. De vreo două ori au intrat în magazin și l-au vandalizat. Am crezut că vor urca scările. Îmi vâram capul sub pernă, plângeam și-l blestemam pe Dumnezeu pentru că mă făcuse evreu.

– Polițiștii nu luau măsuri?

– Făceau ce puteau. Dacă se aflau prin zonă, îi opreau. Însă aveau mult de lucru în vremurile acelea. Comuniștii erau singurii dispuși să ne ajute să ripostăm, dar tatăl meu nu voia să apeleze la ajutorul lor. Toate partidele politice erau împotriva fasciștilor, firește, însă comuniștii erau cei care împărțeau târnăcoape, răngi și ridicau baricade. Am încercat să mă înscriu în Partid, dar nu m-au primit. Eram prea tânăr.

– Și tatăl tău?

– Și-a pierdut, pur și simplu, curajul. După ce magazinul nostru a fost vandalizat a doua oară, ne-au lipsit banii

pentru reparații. Părea că tata nu mai avea energie s-o ia de la capăt altundeva. A căzut în letargie. A murit în 1938.

– Și tu?

– Am crescut repede. M-am înrolat în armată de îndată ce am împlinit vârsta necesară. Am fost luat prizonier devreme. Am venit la Oxford după război, apoi am renunțat la școală și am plecat în Israel.

– Ai familie acolo?

– Cei din kibuț sunt familia mea… N-am fost niciodată căsătorit.

– Din cauza mamei tale?

– Poate. Parțial. Ești foarte directă.

Ea simți cum roșește din nou: adresase o întrebare prea personală cuiva care era, practic, un străin. Cu toate acestea, întrebarea îi venise foarte natural pe limbă.

– Îmi cer iertare, spuse ea.

– Nu e nevoie, zise Dickstein. Rareori vorbesc așa. De fapt, toată această călătorie poartă, nu știu, amprenta trecutului.

– Asta înseamnă că miroase a moarte.

Dickstein ridică din umeri.

Se așternu tăcerea. „Îmi place mult de acest bărbat, chibzui Suza. Îmi plac poveștile și tăcerea lui, ochii mari, costumul învechit și amintirile sale. Sper să rămână o vreme pe-aici."

Luă cestile de cafea și le puse în mașina de spălat. O linguriță alunecă de pe farfurioară și ateriză sub frigiderul mare și vechi.

– La naiba! exclamă ea.

Dickstein se lăsă în genunchi și se uită sub frigider.

– Va rămâne acolo pentru totdeauna, zise Suza. Chestia asta e prea grea ca să poată fi urnită.

Nat înălță un colț al frigiderului cu mâna dreaptă și-și vârî brațul stâng sub el. Apoi lăsă frigiderul jos, se ridică în picioare și-i întinse linguriţa Suzei.

Ea se holbă la el.

– Cine ești, supereroul Captain America? Frigiderul ăsta e *greu*.

– Lucrez la câmp. De unde știi de Captain America? Făcea furori când eram băiat.

– Și acum face furori. Benzile acelea desenate sunt fantastice.

– Măi să fie! se mira el. Noi le citeam pe ascuns, fiindcă erau considerate nepotrivite. Acum au devenit artă. Și pe bună dreptate.

– Lucrezi, într-adevăr, la câmp? zâmbi ea.

El semăna mai degrabă cu un funcţionar, nu cu un salahor.

– Bineînţeles.

– Un vânzător de vinuri care se murdărește muncind în podgorie. Chiar că e ceva neobișnuit.

– Nu și în Israel. Suntem puţin cam... obsedaţi de sol, bănuiesc.

Suza se uită la ceas și fu surprinsă când văzu cât de târziu se făcuse.

– Tata ar trebui să se întoarcă în orice clipă. Vei mânca împreună cu noi, nu-i așa? Mă tem că n-avem decât sendvișuri.

– Mi-ar face plăcere.

Ea tăie în felii o pâine franţuzească și începu să pregătească salata. Dickstein se oferi să spele salata, iar ea îi dădu un șorţ. După un timp, îl surprinse privind-o din nou și zâmbind.

– La ce te gândești?

– Mi-am amintit ceva care te-ar face să te rușinezi, răspunse el.

– Spune-mi.

– Mă aflam aici într-o seară, pe la ora șase. Mama ta era ieșită. Venisem să împrumut o carte de la tatăl tău. Erai în cadă. Tatăl tău a primit un telefon din Franța, nu-mi mai amintesc de ce. În timp ce el vorbea la telefon, ai început să plângi. Am urcat la etaj, te-am scos din cadă, te-am șters cu prosopul și te-am îmbrăcat în cămașa de noapte. Cred că aveai patru sau cinci ani.

Suza râse. Și-l imagină brusc pe Dickstein într-o baie aburindă, aplecându-se și ridicând-o cu ușurință din cada cu apă caldă, plină cu spumă. În viziunea ei însă, nu mai era o copilă, ci o femeie în toată firea, cu sâni uzi și spumă între coapse, și el o strângea cu mâini puternice și sigure la piept. Apoi ușa de la bucătărie se deschise și intră tatăl ei, iar visul se risipi, lăsând în urma lui doar o senzație de atracție și o urmă de vinovăție.

Lui Nat Dickstein i se părea că profesorul Ashford îmbătrânise frumos. Era chel, cu excepția unui breton călugăresc de păr alb. Se mai împlinise puțin și mișcările îi erau mai lente, dar în ochi avea aceeași strălucire de curiozitate intelectuală.

– Avem un musafir neașteptat, tată, îl anunță Suza.

Ashford se uită la el și, fără să ezite, spuse:

– Tânărul Dickstein! Sunt binecuvântat! Dragul meu amic!

Dickstein îi strânse ferm mâna.

– Cum sunteți, domnule profesor?

– În cea mai bună formă, băiete, mai ales că fiica mea are grijă de mine. Ţi-o mai aminteşti pe Suza?

– Ne-am petrecut dimineaţa depănând amintiri, răspunse Dickstein.

– Văd că ţi-a dat deja şorţul. S-a mişcat repede, chiar şi pentru ea. I-am zis că aşa nu se va căsători niciodată. Scoateţi-l, băiete, şi haide să bem un pahar.

Zâmbindu-i trist Suzei, Dickstein se conformă şi-l urmă pe Ashford în salon.

– Vin? îl întrebă Ashford.

– Puţin, mulţumesc.

Brusc, Dickstein îşi aminti că se afla acolo cu un motiv. Trebuia să obţină informaţii de la Ashford fără ca bărbatul mai în vârstă să-şi dea seama. Fusese „în afara orelor de serviciu", cum s-ar zice, timp de câteva ore, însă în acel moment trebuia să se concentreze la ce avea de făcut. „Dar treptat", îşi zise el.

Ashford îi întinse un pahar mic cu vin alb.

– Şi-acum, povesteşte-mi, ce-ai mai făcut în toţi aceşti ani?

Dickstein sorbi din vin. Era foarte sec, aşa cum îl preferau cei din Oxford. Îi relată profesorului aceeaşi poveste pe care o auziseră de la el Hassan şi Suza, despre cum căuta piaţă de desfacere pentru vinul evreiesc. Ashford îi punea întrebări avizate. Plecau tinerii din kibuţuri ca să se mute în oraşe? Timpul şi prosperitatea erodaseră ideile comuniste ale locuitorilor din kibuţuri? Evreii europeni se amestecau şi se căsătoreau cu africanii şi cu evreii levantini? Dickstein răspundea cu „da", „nu" sau „nu prea mult". Ashford evita cu diplomaţie problema referitoare la părerile lor diferite vizând moralitatea politică a Israelului, însă, cu toate acestea, se simţea în întrebările lui evazive

despre problemele evreilor o urmă de aviditate în privința veștilor proaste.

Suza îi chemă în bucătărie pentru masa de prânz, înainte ca Dickstein să aibă ocazia să-i pună și el întrebări profesorului. Sendvișurile franțuzești pregătite de ea erau mari și delicioase. Deschisese și o sticlă cu vin roșu. Dickstein înțelegea în acel moment de ce Ashford se îngrășase.

– Am dat peste un fost coleg de-al meu în urmă cu vreo două săptămâni – tocmai în Luxemburg, spuse Dickstein la cafea.

– Yasif Hassan? întrebă Ashford.

– De unde știați?

– Am păstrat legătura. Știu că locuiește în Luxemburg.

– V-ați întâlnit des? îl iscodi Dickstein, zicându-și în gând: „Fără grabă".

– De câteva ori, de-a lungul anilor, răspunse Ashford și tăcu o clipă. Dickstein, trebuie să-ți spun că războaiele care v-au oferit vouă totul lui i-au luat totul. Familia lui și-a pierdut toată averea și a ajuns într-o tabără pentru refugiați. Este pornit împotriva Israelului și e de înțeles.

Dickstein încuviință din cap. Era aproape convins că Hassan făcea parte din joc.

– Am petrecut foarte puțin timp cu el. Mă grăbeam să prind avionul. Ce mai face în rest?

Ashford se încruntă.

– Mi s-a părut puțin cam… *distrait*, răspunse el, incapabil să găsească în engleză sinonimul pentru *distrat* ori *zăpăcit*. Îndeplinește comisioane neașteptate, are întâlniri anulate, apeluri telefonice ciudate tot timpul, absențe misterioase. Probabil așa se comportă un aristocrat care a sărăcit.

– Tot ce e posibil, zise Dickstein.

De fapt, acesta era comportamentul tipic al unui spion, iar în acel moment el fu ferm convins că întâlnirea cu Hassan îl deconspirase.

– V-aţi mai întâlnit cu altcineva din anul meu? întrebă el.

– Doar cu bătrânul Toby. Acum este membru al primului eşalon de putere Conservator.

– Perfect! exclamă Dickstein, încântat. Vorbea întotdeauna ca un reprezentant al opoziţiei – pompos şi defensiv în acelaşi timp. Mă bucur că şi-a găsit locul.

– Mai vrei cafea, Nat? îl întrebă Suza.

– Nu, mulţumesc, răspunse el şi se ridică în picioare. Te voi ajuta să faci curăţenie, apoi trebuie să mă întorc la Londra. Mă bucur atât de mult că v-am vizitat!

– Tata va face curăţenie, rânji Suza. Avem o înţelegere.

– Mă tem că aşa e, consimţi Ashford. Nu vrea să fie servitoarea nimănui, cu atât mai puţin a mea.

Această remarcă îl miră pe Dickstein, deoarece nu era deloc adevărat. Nu l-o fi slujit Suza ca o servitoare, dar, cu siguranţă, avea grijă de el aşa cum ar fi făcut o soţie devotată.

– Te însoţesc până în oraş, zise Suza. Aşteaptă să-mi iau haina.

Ashford îi strânse mâna lui Dickstein.

– Mă bucur că te-am văzut, băiete, mă bucur enorm.

Suza se întoarse, purtând o jachetă din catifea. Ashford îi conduse până la uşă şi le făcu cu mâna, zâmbind.

În timp ce străbăteau strada, Dickstein continua să vorbească doar ca să aibă o scuză ca s-o privească. Jacheta se asorta cu pantalonii ei din catifea neagră. Mai purta o cămaşă largă şi crem, care părea din mătase. Asemenea mamei sale, Suza ştia cum să se îmbrace ca să-şi pună în evidenţă părul negru şi lucios şi pielea măslinie. Nat îi

oferi brațul, simțindu-se oarecum de modă veche, doar ca ea să-l atingă. Nu încăpea nicio îndoială că ea degaja un magnetism ca și mama ei: avea ceva ce-i făcea pe bărbați să-și dorească s-o aibă, era o dorință care semăna mai degrabă cu lăcomia decât cu pofta; nevoia de *a deține* obiectul acela frumos și să nu-ți fie luat niciodată. Dickstein era suficient de matur ca să știe cât de amăgitoare erau acele dorințe și că Eila Ashford nu l-ar fi făcut fericit. Dar fiica părea să aibă ceva ce mamei îi lipsise, și anume căldură. Regreta că n-o va mai revedea niciodată pe Suza. Cu timpul, ar putea…

Ei bine, n-a fost să fie.

– Mergi vreodată la Londra? o întrebă el când ajunseră la gară.

– Desigur, răspunse ea. Merg mâine.

– De ce?

– Ca să iau cina cu tine.

După moartea mamei, tatăl se comportase minunat.

Suza avea unsprezece ani: era suficient de mare ca să înțeleagă moartea, însă prea tânără ca să-i facă față. Tatăl fusese calm și o consolase. Știuse când s-o lase să plângă singură și când s-o convingă să se îmbrace, ca să iasă la masa de prânz. Fără să se simtă stânjenit, îi vorbise despre menstruație și o însoțea binevoitor la cumpărături de sutiene noi. Îi oferise un nou rol în viață: deveni stăpâna casei, îi dădea instrucțiuni menajerei, făcea lista cu rufele de spălat, oferea pahare cu vin în diminețile de duminică. La vârsta de paisprezece ani, ea se ocupa de cheltuielile gospodăriei. Avea grijă de tatăl ei mai bine decât o făcuse

vreodată Eila. Îi arunca la gunoi cămășile uzate și le înlocuia cu altele identice, dar noi, fără ca tatăl să observe. Ea descoperi că se simțea utilă, în siguranță și iubită, însă fără mamă.

Tatăl îi oferise un rol, așa cum îi oferise și mamei și, la fel ca mama ei, Suza se răzvrătise împotriva acestui rol, continuând în tot acest timp să-l joace.

El își dorea ca ea să rămână la Oxford, să fie mai întâi studentă, apoi absolventă și în cele din urmă profesoară. Asta ar fi însemnat că ea să se afle mereu prin preajmă ca să aibă grijă de el. Suza îi spuse că nu era suficient de deșteaptă, lăsând impresia că era doar o scuză pentru altceva, și-și găsi o slujbă care o obliga să stea departe de casă. În felul acesta nu mai putea să aibă grijă de tatăl ei săptămâni la rând. Ca însoțitoare de bord și la mii de kilometri depărtare de Oxford, servea băuturi și mâncare bărbaților de vârstă mijlocie, întrebându-se dacă schimbase, într-adevăr, ceva.

În timp ce făcea cale întoarsă de la gară, se gândea la rutina în care se afla și se întreba dacă va reuși vreodată să iasă din ea.

Suza se afla la sfârșitul unei relații amoroase care, la fel ca restul vieții ei, urmase același făgaș obișnuit. Julian avea treizeci și ceva de ani și era lector în Filosofie, specializat în Grecia presocratică. Avea o minte sclipitoare, era dedicat și fără nicio speranță. Lua droguri pentru orice: canabis ca să facă dragoste, amfetamină ca să lucreze, Mogadon ca să doarmă. Era divorțat, fără copii. La început, i se păruse interesant, șarmant și sexy. Când erau în pat, lui îi plăcea ca ea să stea deasupra. O ducea la teatre de periferie din Londra și la petreceri studențești ciudate. Însă vraja se risipi: ea își dădu seama că el nu prea era

interesat de sex, că o scotea în oraș deoarece arăta bine la brațul lui, că lui îi plăcea compania ei doar pentru că ea era impresionată de intelectul lui. Într-o zi, ea se trezi că-i călca hainele în timp ce el medita un student; de atunci, relația fu ca și încheiată.

Uneori, ea se culca în secret cu bărbați de vârsta ei sau mai tineri, de cele mai multe ori fiindcă tânjea după trupurile lor. De obicei, era dezamăgită, plictisindu-se de ei în cele din urmă.

Regreta deja că se lăsase pradă impulsului de a stabili o întâlnire cu Nat Dickstein. El se încadra descurajator de bine în tipar: cu o generație mai în vârstă decât ea și, evident, dornic de grijă și atenție. Cel mai rău dintre toate, fusese îndrăgostit de mama ei. La o primă vedere, părea a fi imaginea tatălui.

Cu toate acestea, era diferit în unele privințe, își spuse ea. Era fermier, nu academician, și, probabil, cea mai necitită persoană dintre toate cu care se întâlnise vreodată. Nat plecase în Palestina, în loc să-și piardă vremea prin cafenelele din Oxford vorbind despre ea. Putea ridica un colț al frigiderului cu mâna dreaptă. În timpul petrecut împreună, o surprinsese nu o dată prin faptul că nu era conform așteptărilor ei.

„Poate că Nat Dickstein nu se încadrează în tipar, chibzui ea. Poate mă amăgesc din nou."

Nat Dickstein sună la Ambasada Israelului dintr-o cabină telefonică din Paddington Station. Când i se făcu legătura, ceru la Biroul de Credit Comercial. Nu exista un astfel de departament: acesta era un cod pentru centrul de

mesaje al Mossadului. Îi răspunse un tânăr, cu accent ebraic. Și asta fu pe placul lui Dickstein, deoarece era bine de știut că existau oameni pentru care ebraica era limba nativă, nu o limbă moartă. Știa că era înregistrată automat convorbirea, prin urmare, transmise mesajul: „Grăbiți facturarea. Vânzare pusă în pericol de prezența concurenței. Henry". Închise fără să mai aștepte confirmarea.

Merse pe jos de la gară până la hotel, gândindu-se la Suza Ashford. Va avea o întâlnire cu ea la Paddington în seara următoare. Femeia va rămâne peste noapte în apartamentul unei prietene. Dickstein nu știa de unde să înceapă – nu-și amintea să fi ieșit vreodată cu vreo femeie la cină doar din plăcere. În adolescență, fusese prea sărac; după război, fusese prea emoționat și neîndemânatic; și când mai înaintă în vârstă, nu-și mai făcu acest obicei. Firește că ieșise la cină împreună cu colegii și cu muncitorii din kibuț, după ce mersese la cumpărături în Nazaret, dar să iasă cu o femeie la cină, doar pentru a se bucura unul de compania celuilalt...

Cum trebuia să procedezi? S-o iei cu mașina, să fii îmbrăcat la costum și să-i oferi o cutie cu ciocolată, legată cu o panglică mare. Stabiliseră să se întâlnească la gară și el n-avea nici mașină, nici costum. Unde s-o ducă? Nu cunoștea niciun restaurant luxos în Israel, darămite în Anglia.

În timp ce se plimba singur prin Hyde Park, zâmbi larg. Pentru un bărbat de patruzeci și trei de ani, aceasta era o situație comică. Ea știa că el nu era sofisticat și era evident că nici nu-i păsa, fiindcă, de fapt, Suza se autoinvitase la cină. Știa, de asemenea, restaurantele și ce să comande. Nu era o chestiune de viață și de moarte. Indiferent ce urma să se întâmple, el avea de gând să se bucure de moment.

Exista o pauză în activitatea lui. Deși descoperise că fusese deconspirat, nu putea face nimic până când nu vorbea cu Pierre Borg, care va decide dacă să abandoneze sau nu misiunea. În seara aceea se duse să vadă un film franțuzesc intitulat *Un Homme et Une Femme*, în regia lui Claude Lelouch. O poveste simplă de dragoste, frumos spusă, și coloana sonoră era o melodie latino-americană care se repeta mereu. Plecă înainte de jumătatea filmului, deoarece povestea îl făcea să plângă, însă melodia nu și-o mai scoase din minte toată noaptea.

Dimineața, se duse la o cabină telefonică de pe strada din apropierea hotelului în care se cazase și sună din nou la ambasadă.

– Aici Henry. Vreun răspuns? întrebă el când i se făcu legătura cu centrul pentru mesaje.

– Du-te la nouăzeci și trei de mii și discută mâine, răspunse vocea.

– Răspuns: Program conferință la punctul de informații din aeroport, spuse Nat.

Pierre Borg urma să ajungă cu avionul în ziua următoare, la ora 9.30.

Cei patru bărbați ședeau în mașină cu acea răbdare specifică unor spioni, tăcuți și vigilenți, în timp ce afară se lăsa întunericul.

Piotr Tyrin stătea la volan. Era un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un impermeabil. Bătea cu unghiile pe bord, imitând sunetul scos de picioarele porumbeilor pe un acoperiș. Yasif Hassan se afla lângă el. David Rostov și Nik Bunin ședeau pe bancheta din spate.

Nik îl găsise pe curier în a treia zi, pe când supraveghea clădirea Jean-Monnet din Kirchberg. Raportase identificarea pozitivă.

– Nu prea seamănă cu un fătălău îmbrăcat în costum, dar sunt convins că e el. Cred că lucrează aici.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Rostov. Dacă Dickstein caută să descopere secrete, informatorii lui nu vor fi din aeroport sau din hotelul Alfa. Ar fi trebuit să-l trimit mai întâi pe Nik la Euratom.

El i se adresă lui Piotr Tyrin, însă Hassan auzi și spuse:

– Nu te poți gândi la toate.

– Ba da, pot, îi replică Rostov.

David îi zisese lui Hassan să facă rost de o mașină mare și neagră. Buick-ul american în care se aflau în acel moment sărea puțin în ochi, dar era negru și încăpător. Nik îl urmărise pe tipul de la Euratom până acasă, unde cei patru spioni așteptau pe strada pietruită, aproape de vechea reședință cu etaj.

Rostov detesta acele misiuni clandestine. Erau atât de demodate! Se practicau în anii '20 și '30, în locuri precum Viena, Istanbul și Beirut, nu în Europa Occidentală a anului 1968. Era prea periculos să răpești un civil de pe stradă, să-l vâri într-o mașină și să-l bați ca să obții informații de la el. Puteai fi văzut de trecători cărora nu le-ar fi fost frică să meargă la poliție și să declare ceea ce observaseră. Lui Rostov îi plăcea ca lucrurile să se desfășoare simplu, curat și previzibil și prefera să-și folosească mai degrabă creierul decât pumnii. Însă acel curier devenea din ce în ce mai important cu fiecare zi în care Dickstein stătea ascuns. Rostov trebuia să afle ce-i livrase acesta lui Dickstein, și neapărat în acea zi.

– Mi-aș dori să iasă din casă, zise Piotr Tyrin.

– Nu ne grăbim, spuse Rostov.

Nu era adevărat, dar nu voia ca membrii echipei să înceapă să se agite, să-și piardă răbdarea și să facă greșeli. Pentru a mai detensiona atmosfera, el continuă să vorbească:

– Bineînțeles că și Dickstein a procedat la fel. A făcut ce-ați făcut și voi și ce facem acum. A supravegheat clădirea Jean-Monnet, l-a urmărit pe bărbat până acasă și a așteptat aici, în stradă. Bărbatul a ieșit și s-a dus la clubul de homosexuali, așa Dickstein a aflat care-i era punctul slab și s-a folosit de această slăbiciune ca să-l transforme în informatorul lui.

– N-a fost la club de două nopți, interveni Nik.

– A descoperit că totul are un preț, mai ales iubirea, adăugă Rostov.

– Iubirea?! exclamă Nik disprețuitor.

Rostov nu răspunse.

Devenea din ce în ce mai întuneric, iar felinarele stradale se aprinseră. Aerul care pătrundea prin geamul deschis al mașinii era ușor umed: Rostov observă un vârtej sau două în jurul felinarelor. Vaporii veneau dinspre râu. Ar fi fost prea mult să spere că se va lăsa ceața în iunie.

– Cine-i ăsta? întrebă Tyrin.

Un bărbat blond, care purta un sacou cu două rânduri de nasturi, străbătea strada cu pași repezi înspre ei.

– Liniște! ordonă Rostov.

Bărbatul se opri în dreptul casei pe care o supravegheau ei. Apăsă butonul soneriei.

Hassan își așeză o mână pe clanța portierei.

– Încă nu, îi șuieră Rostov printre dinți.

Perdeaua de plasă a ferestrei de la mansardă fu dată scurt la o parte.

Bărbatul blond aștepta, bătând din picior.

– Iubitul, poate? sugeră Hassan.

– Taci din gură, pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Rostov.

După un minut, ușa de la intrare se deschise și bărbatul blond păși înăuntru. Rostov zări persoana care-i deschisese: era curierul. Ușa se închise și ei ratară ocazia.

– Prea repede, zise Rostov. La naiba!

Tyrin începu să bată din nou cu unghiile pe bord, iar Nik, să se scarpine. Hassan făcu un semn disperat, ca și când ar fi știut în tot acest timp că era o prostie să aștepte. Rostov hotărî că sosise momentul să-l umilească.

Totuși, nu se întâmplă nimic timp de o oră.

– Își petrec seara acasă, zise Tyrin.

– Dacă au avut de-a face cu Dickstein, probabil le e teamă să iasă seara din casă, spuse Rostov.

– Intrăm? întrebă Nik.

– Există o problemă, răspunse Rostov. Pot vedea pe fereastră cine e la ușă. Bănuiesc că nu le vor deschide unor străini.

– S-ar putea ca iubitul să rămână peste noapte, adăugă Tyrin.

– Foarte posibil.

– Va trebui să dăm buzna înăuntru, zise Nik.

Rostov îl ignoră. Nik era mereu dispus să dea buzna undeva, însă nu va iniția nicio acțiune în forță până când nu va primi ordin. Se gândea că s-ar putea să fie nevoiți să răpească doi oameni, lucru care era mai complicat și mai periculos.

– Avem arme? întrebă el.

Tyrin deschise torpedoul și scoase un pistol.

– Bine, zise Rostov. Atât timp cât nu tragi cu el.

– Nu este încărcat, spuse Tyrin.

Vârî arma în buzunarul impermeabilului.

– Dacă iubitul va rămâne peste noapte, vom pune mâna pe ei dimineaţă? întrebă Hassan.

– Fireşte că nu, răspunse Rostov. Nu putem face chestia asta în plină zi.

– Şi-atunci?

– Nu m-am decis încă.

El reflectă cum să procedeze până la miezul nopţii, când problema îşi găsi singură rezolvarea.

Rostov supraveghea uşa cu ochii pe jumătate închişi. Zări prima mişcare a uşii când aceasta începu să se deschidă.

– Acum, zise el.

Nik fu primul care coborî din maşină. Tyrin îl urmă. Hassan avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce se petrecea, apoi ieşi şi el.

Cei doi bărbaţi îşi spuneau noapte bună, cel mai tânăr pe trotuar, iar cel mai în vârstă în pragul uşii, purtând un halat. Cel mai în vârstă, curierul, îşi întinse mâna şi-i strânse braţul iubitului său, în semn de rămas-bun. Amândoi îşi ridicară privirile alarmaţi când Nik şi Tyrin ieşiră repede din maşină şi se năpustiră asupra lor.

– Nu faceţi nicio mişcare, nu scoateţi o vorbă, le spuse încet Tyrin în franceză, arătându-le arma.

Rostov observă că Nik acţionase sub impulsul instinctului tactic şi se postase în lateral şi uşor în spatele bărbatului mai tânăr.

– Vai, Doamne, nu mai vreau, vă rog! se văită bărbatul mai în vârstă.

– Urcă în maşină, îi ordonă Tyrin.

– De ce nu ne lăsaţi în pace, ticăloşilor? întrebă bărbatul mai tânăr.

În timp ce privea și asculta de pe bancheta din spate, Rostov chibzui: „Acesta este momentul în care hotărăsc dacă să se supună sau să creeze probleme". Aruncă tăcut o privire în susul și în josul străzii întunecate. Era pustie.

Simțind că bărbatul mai tânăr se gândea să se împotrivească, Nik îl apucă de ambele brațe, chiar sub umeri, și-l ținu strâns.

– Nu-i faceți rău, vin cu voi, zise bărbatul mai în vârstă și ieși din casă.

– Vei merge pe naiba! spuse prietenul lui.

„Fir-ar să fie!", reflectă Rostov.

Bărbatul mai tânăr se luptă să scape din strânsoarea lui Nik, apoi încercă să-l calce pe picior. Nik făcu un pas în spate și-l lovi în rinichi cu pumnul drept.

– Nu, Pierre! zise bărbatul mai în vârstă, prea tare.

Tyrin îl luă prin surprindere și-i acoperi gura cu mâna lui mare. Acesta se smuci, își eliberă gura și strigă după ajutor, înainte ca Tyrin să i-o acopere din nou.

Pierre se lăsase într-un genunchi, gemând.

– Să plecăm! strigă Rostov prin geamul deschis, aplecându-se peste bancheta din spate.

Tyrin îl luă pe sus pe bărbatul mai în vârstă și-l cără până la mașină. Pierre își reveni brusc după pumnul încasat de la Nik și o luă la fugă. Hassan își întinse piciorul și-i puse piedică. Tânărul căzu lat pe strada pietruită.

Rostov văzu aprinzându-se lumina la una dintre ferestrele de la etajul unei case învecinate. Dacă zarva mai continua mult, vor fi arestați cu toții.

Tyrin îl îngrămădi pe curier pe bancheta din spate a mașinii. Rostov îl imobiliză.

– Mă ocup eu de el. Pornește motorul. Repede! îi spuse lui Tyrin.

Nik îl ridicase de jos pe bărbatul mai tânăr și-l căra spre mașină. Tyrin se așeză la volan, iar Hassan deschise portiera cealaltă.

– Hassan, închide ușa de la casă, idiotule! șuieră Rostov.

Nik îl împinse pe tânăr în mașină, lângă prietenul lui, apoi se așeză pe bancheta din spate. Cei doi captivi se aflau între Rostov și el. Hassan închise ușa casei și sări pe scaunul pasagerului. Tyrin demară în trombă.

– Doamne Dumnezeule, ce mizerie! rosti Rostov în engleză.

Pierre continua să geamă.

– Nu v-am făcut niciun rău, bâigui prizonierul mai în vârstă.

– Serios? replică Rostov. În urmă cu trei seri, la clubul de pe Rue Dicks, ai livrat o servietă unui englez.

– Ed Rodgers?

– Nu acesta este numele lui.

– Sunteți polițiști?

– Nu tocmai, zise sec Rostov, care avea de gând să-l lase pe bărbat să creadă ce vrea. Nu mă interesează să strâng dovezi, să construiesc un caz și să te duc în fața justiției, ci doar să știu ce se afla în servietă.

Se așternu tăcerea.

– Vrei să ies din oraș, să caut un loc mai retras? vorbi Tyrin peste umăr.

– Așteaptă, răspunse Rostov.

– Vă voi spune, spuse bărbatul mai în vârstă.

– Condu prin oraș, îi ceru Rostov lui Tyrin, apoi se uită la angajatul Euratom: Spune-mi.

– Conținea un listing din computerul Euratom.

– Și informațiile de pe print?

– Erau detalii referitoare la transporturile autorizate de materiale fisionabile.

– Fisionabile? Te referi la chestii nucleare?

– „Prăjitură galbenă", minereu de uraniu, reziduuri nucleare, plutoniu...

Rostov se lăsă pe spate și privi pe geam la luminile orașului pe care-l străbăteau. Începea să se înfierbânte: misiunea lui Dickstein prindea contur. Transporturi autorizate de materiale fisionabile... evreii voiau combustibil nuclear. Dickstein ar căuta unul din două lucruri de pe listingul acela: fie un deținător de uraniu care ar putea fi dispus să vândă o anumită cantitate pe piața neagră, fie o livrare de uraniu pe care ar putea s-o fure.

Cât despre ce ar *face* cu marfa odată ce vor fi pus mâna pe ea...

– Ne lăsați să plecăm acasă? îi întrerupse șirul gândurilor angajatul Euratom.

– Am nevoie de o copie a listingului, spuse Rostov.

– Nu pot scoate încă unul, dispariția primului print a trezit suficiente bănuieli!

– Mă tem că va trebui s-o faci, îi zise Rostov. Dacă vrei, îl poți duce înapoi la birou după ce-i vom face o poză.

– Doamne! bombăni bărbatul.

– N-ai de ales.

– Bine.

– Fă cale întoarsă! îi ordonă Rostov lui Tyrin, apoi i se adresă angajatului Euratom: Adu listingul mâine-seară. Va trece cineva pe la tine ca să-l fotocopieze.

Mașina spațioasă străbătea străzile orașului. Lui Rostov i se părea că răpirea nu fusese un dezastru, la urma urmei.

– Nu te mai holba la mine, mârâi Nik Bunin spre Pierre.

Ajunseră pe strada pietruită. Tyrin opri mașina.

– În regulă, zise Rostov. Lăsați-l să coboare pe cel mai în vârstă. Prietenul lui rămâne cu noi.

– De ce? sări ca ars angajatul Euratom.

– În caz că vei fi tentat să cedezi și să le mărturisești totul mâine șefilor tăi. Tânărul Pierre va rămâne ostaticul nostru.

Nik deschise portiera și ieși, ca să-l lase pe bărbat să coboare. Acesta rămase o clipă pe trotuar. Când Nik urcă din nou în mașină, Tyrin porni din loc.

– E demn de încredere? Se va conforma? întrebă Hassan.

– Va lucra pentru noi până când îl vom elibera pe prietenul lui, răspunse Rostov.

– Și pe urmă?

Rostov tăcu. Se gândea că, probabil, era mai chibzuit să-i omoare pe amândoi.

Acesta este coșmarul Suzei.

Se lasă seara la casa verde cu alb de pe malul râului. Ea este singură. Face baie și stă mult timp în apa fierbinte și parfumată. După aceea, intră în dormitorul principal, se așază în fața oglinzii formate din trei părți și se pudrează cu pudra din cutiuța de onix care i-a aparținut mamei sale.

Deschide dulapul, așteptându-se să descopere că hainele mamei sunt mâncate de molii, că atârnă de umerașe asemenea unor zdrențe decolorate și subțiate de vreme; însă nu este așa: sunt toate curate, noi și perfecte, cu excepția unui iz slab de naftalină. Alege o cămașă de noapte, albă ca giulgiul, și o îmbracă. Se bagă în pat.

Stă întinsă și nemișcată multă vreme, așteptând ca Nat Dickstein să vină la Eila lui. Seara lasă locul nopții. Râul șoptește. Ușa se deschide. Bărbatul se oprește la capătul patului și se dezbracă. Se întinde peste ea, iar panica

izbucnește asemenea unei prime scântei când își dă seama că bărbatul nu este Nat Dickstein, ci tatăl ei; și că ea este, desigur, moartă de mult: când cămașa de noapte se transformă în țărână, îi cade părul și carnea îi pălește, iar pielea de pe față i se usucă și se micșorează, dezvelindu-i dinții și craniul, ea țipă și țipă, și se trezește. Apoi zace înspăimântată, plină de transpirație, tremurând și întrebându-se de ce nu vine nimeni în fugă s-o întrebe ce s-a întâmplat, asta până când conștientizează ușurată că până și țipetele ei au aparținut visului. Consolată, se întreabă vag despre semnificația visului, pe urmă adoarme la loc.

Dimineața, este din nou cea veselă, cu excepția unei umbre vagi, asemenea unui nor, pe cerul dispoziției ei, fiindcă nu-și amintește deloc visul, conștientă doar că există ceva ce o tulbură. Dar nu-și mai face griji, deoarece, la urma urmei, visul înlocuiește grijile.

Capitolul 7

– Nat Dickstein are de gând să fure uraniu, zise Yasif Hassan.

David Rostov dădu aprobator din cap. Mintea lui era în altă parte. Încerca să găsească o cale prin care să scape de Yasif Hassan.

Se plimbau prin valea de la poalele stâncii pe care se afla vechiul oraș Luxemburg. Acolo, pe malurile râului Petrusse, existau pajiști, copaci ornamentali și alei.

– Israelienii au un reactor nuclear într-un loc numit Dimona, în Deșertul Negev, adăugă Hassan. Francezii i-au ajutat să-l construiască și, probabil, le-au oferit și combustibilul necesar. De la Războiul de Șase Zile, de Gaulle a întrerupt furnizarea de arme și, poate, și livrarea de uraniu.

„Asta este evident", se gândi Rostov. Prin urmare, cel mai bine era să-i înlăture orice bănuială lui Hassan, încuviințând prompt.

– Ar fi o mutare tipică pentru Mossad să fure, pur și simplu, uraniul de care are nevoie, zise el. Acesta este exact modul lor de gândire. Au o mentalitate rudimentară, care le permite să ignore orice subtilități ale diplomației internaționale.

Rostov avea o capacitate mai bună decât Hassan de a anticipa desfășurarea unor evenimente. Acesta era motivul

pentru care era atât de nerăbdător să scape o vreme de arab. David era la curent cu proiectul nuclear egiptean de la Qattara: era aproape sigur că Hassan nu știa – de ce i-ar dezvălui un astfel de secret unui agent din Luxemburg?

Cu toate acestea, având în vedere că în Luxemburg se scurgeau informații, era probabil ca și Israelul să fi aflat despre bomba egiptenilor. Ce ar face în această situație? Și-ar construi și ei una, pentru care ar avea nevoie, după cum spusese angajatul Euratom, de „material fisionabil". Rostov credea că Dickstein încerca să obțină uraniu pentru bomba atomică a evreilor. Dar Hassan, cu însușirea lui mai slabă de a anticipa, nu putea ajunge încă la această concluzie. Și Rostov n-avea de gând să-l ajute, deoarece nu voia ca serviciile secrete de la Tel Aviv să descopere cât de aproape se afla.

Când va intra în posesia listingului, acesta îl va ajuta să ajungă și mai departe. Era listingul de pe care Dickstein își alesese, probabil, ținta. Iar Rostov nu voia ca Hassan să intre în posesia acelor informații.

Lui Rostov îi clocotea sângele în vene. Se simțea așa cum o făcea în timpul unui joc de șah, când trei sau patru mutări ale adversarului său formau un tipar, iar el anticipa de unde va veni atacul și cum să-l contracareze. Nu uitase motivele pentru care intrase în lupta împotriva lui Dickstein – celălalt conflict din interiorul KGB-ului între el și Feliks Voronțov, cu Iuri Andropov în calitate de arbitru, și un loc la Școala de Fizică-Matematică drept premiu –, însă le depozitase undeva într-un colț al minții. Ceea ce-i dădea avânt în acel moment și-l ținea tensionat, alert și neliniștit era plăcerea vânătorii și adulmecarea prăzii.

Hassan îi stătea în cale. Înfocatul, amatorul, susceptibilul, stângaciul Hassan, care raporta în Cairo, era un dușman

mai periculos decât Dickstein. În ciuda greșelilor lui, nu era prost – într-adevăr, chibzui Rostov, avea o minte șireată tipic levantină, pe care o moștenise, fără îndoială, de la tatăl lui capitalist. Și-ar da seama că Rostov voia să se descotorosească de el. Prin urmare, David va trebui să-i dea o misiune reală.

Trecură pe sub Pont Adolphe, iar Rostov se opri și privi în urmă, admirând priveliștea prin arcada podului. Îi amintea de Oxford. Brusc, știu cum trebuia să procedeze în privința lui Hassan.

– Dickstein știe că cineva îl urmărește și, probabil, a făcut legătura între acest lucru și întâlnirea cu tine, zise Rostov.

– Crezi? întrebă Hassan.

– Uite care-i treaba. Pleacă în misiune, dă întâmplător peste un arab care-i cunoaște adevăratul nume și, deodată, începe să fie urmărit.

– O fi bănuind, însă nu *știe*.

– Ai dreptate.

Privindu-l pe Hassan, Rostov conștientiză că arabului îi plăcea să-l audă zicându-i: „Ai dreptate". Și reflectă: „Nu mă place, dar vrea aprobarea mea – cu toată ființa. Este un om mândru, mă pot folosi de asta".

– Dickstein trebuie să verifice, continuă Rostov. Ai un dosar în Tel Aviv?

Hassan ridică din umeri, păstrând o urmă din nonșalanța lui aristocratică.

– Cine știe?

– Cât de des te-ai întâlnit față în față cu ceilalți agenți – americani, britanici, evrei?

– Niciodată. Sunt mult prea atent.

Rostov abia se stăpâni să nu pufnească în râs. Adevărul era că Hassan era un spion mult prea nesemnificativ

ca să trezească interesul serviciilor secrete și nu făcuse niciodată ceva suficient de important ca să ajungă să întâlnească alți spioni.

– Dacă n-ai dosar, Dickstein va trebui să discute cu prietenii tăi. Aveți cunoștințe în comun?

– Nu. Nu l-am mai văzut din facultate. Și oricum, nu va afla nimic de la prietenii mei. Aceștia nu știu nimic despre viața mea secretă. Nu bat toba...

– Nu, nu, spuse Rostov, ascunzându-și nerăbdarea. Dickstein nu trebuie decât să pună întrebări obișnuite despre comportamentul tău, în general, ca să-și dea seama dacă el se conformează tiparului muncii clandestine – de exemplu, primești telefoane misterioase, lipsești brusc, ai prieteni pe care nu-i prezinți cunoscuților... Există cineva în Oxford cu care te mai întâlnești?

– Cu niciunul dintre studenți.

Tonul lui Hassan devenise defensiv, iar Rostov știa că urma să afle ceea ce voia.

– Am păstrat legătura cu unele dintre cadrele didactice, cu întreruperi: cu profesorul Ashford în special – o dată sau de două ori m-a pus în legătură cu persoane dispuse să investească bani în cauza noastră.

– Dickstein îl cunoaște pe Ashford, dacă nu mă înșel.

– Firește. Ashford preda Literatură ebraică și la cursurile lui asista și Dickstein, alături de mine.

– Poftim! Tot ce trebuie să facă Dickstein este să-l viziteze pe Ashford și să amintească numele tău în treacăt. Profesorul îi va spune ce faci și cum te comporți. Atunci, Dickstein își va da seama că ești spion.

– E puțin cam complicat, rosti Hassan neîncrezător.

– Deloc, spuse Rostov însuflețit, cu toate că Hassan avea dreptate. Este o tehnică standard. Am folosit-o și eu. Funcționează.

– Și dacă a luat legătura cu Ashford...

– Avem ocazia să-i dăm din nou de urmă. Așadar, vreau să mergi la Oxford.

– Oh!

Hassan nu anticipase direcția în care o lua discuția și era încolțit.

– Dickstein ar fi putut să-i dea un simplu telefon...

– Desigur, dar o astfel de anchetă este mai ușor de făcut personal. Poți spune că erai în trecere prin oraș și i-ai făcut o vizită, ca să vorbiți despre vremurile de odinioară... Este greu să fii atât de degajat într-o convorbire internațională. Din aceleași motive trebuie să mergi și tu acolo în loc să suni.

– Cred că ai dreptate, zise Hassan, fără tragere de inimă. Voiam să raportez celor din Cairo de îndată ce vom fi citit listingul...

Exact acest lucru încerca să evite Rostov.

– O idee bună, spuse el. Însă raportul va fi mult mai credibil dacă vei menționa că i-ai dat din nou de urmă lui Dickstein.

Hassan admira priveliștea, privind în depărtare de parcă ar fi încercat să zărească Oxfordul.

– Haide să ne întoarcem, zise el brusc. Ne-am plimbat suficient.

Era momentul ca Rostov să devină prietenos. Îl cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Voi, europenii, sunteți nehotărâți sau lipsiți de inițiativă.

– Să nu-mi spui că KGB-ul duce o viață grea în Moscova.

– Vrei să-ți spun o glumă rusească? îl întrebă Rostov în timp ce urcau dealul spre șosea. Brejnev îi zicea bătrânei lui mame cât de bine o ducea. I-a arătat apartamentul

lui – era imens, cu mobilă occidentală, mașină de spălat vase, frigider, servitori, totul. Ea a rămas tăcută. A dus-o la *dacha* lui de pe țărmul Mării Negre. Era o vilă cu piscină, plajă privată, mai mulți servitori. Însă ea tot n-a fost impresionată. A dus-o la cabana lui de vânătoare în limuzina Zil, i-a arătat domeniul frumos, armele, câinii. Într-un final, a întrebat-o: „Mamă, de ce nu spui nimic? Nu ești mândră?" Ea i-a răspuns: „Este minunat, Leonid. Dar ce vei face dacă se vor întoarce comuniștii?"

Rostov izbucni în râs la propria glumă, însă Hassan doar zâmbi.

– Nu ți se pare amuzantă?

– Nu prea. Sentimentul de vină te face să râzi la gluma asta. Nu mă simt vinovat, așa că nu mi se pare amuzantă.

Rostov ridică din umeri și reflectă: „Mulțumesc, Yasif Hassan, răspunsul islamului la Sigmund Freud". Ajunseră la șosea și stătură acolo o vreme, privind cum mașinile treceau în viteză în timp ce Hassan își trăgea răsuflarea.

– Hei, ascultă, e ceva ce am vrut să te întreb. Chiar te-ai culcat cu soția lui Ashford? îl întrebă Rostov.

– Doar de patru sau cinci ori pe săptămână, răspunse Hassan și râse zgomotos.

– Cine se simte vinovat acum? îl ironiză Rostov.

Nat ajunse la gară devreme, însă trenul avea întârziere. Fu deci nevoit să aștepte o oră. Pentru prima oară în viața lui citi *Newsweek* de la un capăt la altul. Suza veni, trecând prin turnicheții din fața ghișeului de bilete cu pas grăbit și cu un zâmbet larg întipărit pe față. Așa cum făcuse și cu o zi înainte, își încolăci brațele în jurul gâtului

lui și-l sărută, dar de astă dată sărutul fu mai lung. Se așteptase oarecum s-o vadă îmbrăcată într-o rochie lungă și haină de nurcă, asemenea unei soții de bancher care ieșea seara în Club 61 în Tel Aviv, însă firește că Suza aparținea unei alte țări și unei alte generații și purta cizme înalte, care dispăreau sub tivul fustei ce-i acoperea genunchii, și o cămașă din mătase pe sub vesta brodată, asemănătoare cu cea de matador. Nu era machiată. Nu ținea nimic în mâini: nici haină, nici geantă, nici valiză. Rămaseră nemișcați o clipă și-și zâmbiră. Dickstein, neștiind sigur ce să facă, îi oferi brațul așa cum făcuse cu o zi înainte, iar acest gest păru să-i fie pe plac ei. Se îndreptară spre stația de taxiuri.

– Unde vrei să mergem? o întrebă Nat după ce urcară în taxi.

– N-ai făcut rezervare?

„Ar fi trebuit să rezerv o masă", se gândi el.

– Nu cunosc restaurantele din Londra.

– Kings Road, îi spuse ea șoferului.

Când taxiul porni din loc, ea se uită la Dickstein și spuse:

– Bună, Nathaniel!

Nimeni nu-i spunea Nathaniel. Lui îi plăcea.

Restaurantul Chelsea pe care-l alese ea era mic, întunecat și modern. Pe când se îndreptau spre masă, lui Dickstein i se păru că zări una sau două fețe cunoscute și i se strânse stomacul încercând să le identifice; apoi își dădu seama că erau cântăreți de muzică pop pe care-i văzuse prin reviste și se relaxă din nou. Se bucura că nu-și pierduse reflexele, în ciuda modului atipic în care-și petrecea timpul în acea seară. De asemenea, era încântat că ceilalți clienți din local erau de vârste diferite, deoarece se temuse puțin să nu fie cel mai bătrân de acolo.

– Îți aduci toți partenerii tăi tineri aici? o întrebă el după ce se așezară la masă.

Suza îi zâmbi rece.

– Este primul lucru prostesc pe care l-ai spus.

– Îmi recunosc greșeala.

Îi venea să-și tragă palme.

– Ce-ai vrea să mănânci? îl întrebă ea, iar acel moment stânjenitor trecu.

– Acasă mănânc multă mâncare simplă și sănătoasă. Când sunt plecat, stau prin hoteluri, unde consum produse gastronomice de „înalt nivel", clasicul *haute cuisine*. Îmi place mâncarea pe care n-o găsești în multe locuri: pulpă de miel la cuptor, friptură și budincă de rinichi, specialitatea „Lancashire".

– Ce-mi place la tine, zâmbi ea, este că n-ai nici cea mai mică idee ce e la modă și ce nu. Ba mai mult, nici măcar nu-ți pasă.

El își atinse reverele.

– Nu-ți place costumul?

– Îl ador, răspunse ea. Trebuie să fi fost demodat atunci când l-ai cumpărat.

El își comandă o friptură de vită, iar ea o porție de ficăței sote, pe care-i savură cu o enormă plăcere. El mai comandă o sticlă cu Bourgogne: un vin mai fin n-ar fi mers bine cu ficatul. Cunoștințele lui în materie de vinuri erau singura lui realizare decentă. Cu toate acestea, el o lăsă să-l bea aproape pe tot: apetitul lui era mai scăzut.

Ea îi povesti despre perioada când lua LSD.

– A fost de neuitat. Îmi simțeam tot trupul, pe dinăuntru și pe dinafară. Îmi auzeam bătăile inimii. Pielea era catifelată atunci când o atingeam. Și culorile, totul... Și totuși, rămâne întrebarea: drogul mi-a dat niște senzații uimitoare

sau doar m-a uluit? Era un mod nou de a percepe lumea ori doar sintetiza senzațiile pe care le trăiai dacă ai fi perceput, într-adevăr, lumea dintr-o nouă perspectivă?

– N-ai simțit nevoia să mai iei după aceea?

Ea scutură din cap.

– Nu-mi place să-mi pierd controlul. Dar mă bucur că știu cum este.

– Asta detest în legătură cu îmbătatul – îți pierzi autocontrolul. Deși sunt convins că nu este același lucru. Oricum, în cele câteva dăți în care m-am îmbătat, n-am simțit că am descoperit cheia Universului.

Ea făcu un gest cu mâna în sensul de a abandona subiectul. Avea degete lungi și subțiri ca ale Eilei. Brusc, Dickstein își aminti că Eila obișnuia să recurgă la același gest grațios.

– Nu sunt convinsă că drogurile sunt o soluție la probleme, zise Suza.

– Și în ce crezi, Suza?

Ea ezită, îl privi și schiță un zâmbet.

– Am convingerea că nu e nevoie decât de iubire.

Tonul ei era ușor defensiv, ca și când ar fi anticipat o atitudine disprețuitoare.

– Filosofia asta se potrivește mai bine unui londonez visător decât unui evreu călit în luptă.

– Presupun că n-are rost să încerc să te convertesc.

– N-am eu norocul ăsta.

Ea îl privi în ochi.

– N-ai de unde să știi care ți-e norocul.

El se uită în meniu și spuse:

– Trebuie să fie căpșuni.

Brusc, ea zise:

– Spune-mi pe cine iubești, Nathaniel.

– O femeie bătrână, un copil și o fantomă, răspunse el imediat, deoarece își pusese și el aceeași întrebare. Pe femeia bătrână o cheamă Esther și ea își amintește de masacrele din Rusia țaristă. Copilul este un băiat pe care-l cheamă Mottie. Îi place cartea *Comoara din insulă*. Tatăl lui a murit în timpul Războiului de Șase Zile.

– Și fantoma?

– Vrei niște căpșuni?

– Da, te rog.

– Smântână?

– Nu, mulțumesc. Nu-mi vei povesti despre fantomă, nu-i așa?

– Când voi ști și eu, vei ști și tu.

Era luna iunie, iar căpșunile erau perfecte.

– Și-acum spune-mi tu pe cine iubești, o tachină Dickstein.

– Ei bine, zise ea, apoi căzu o clipă pe gânduri. Ei bine… La naiba! Nathaniel, cred că te iubesc, mărturisi ea și lăsă lingura jos.

Primul ei gând fu: „Ce *naiba* m-a apucat? De ce am spus asta?"

Apoi: „Nu-mi pasă, este adevărat".

Și, într-un final: „Dar *de ce* îl iubesc?"

Deși nu știa de ce, ea știa de când. Existaseră două ocazii în care reușise să pătrundă înlăuntrul lui și să-l vadă pe adevăratul Dickstein: prima oară, când el vorbise despre fasciștii din Londra din anii '30, și a doua oară, când îl amintise pe băiatul al cărui tată fusese ucis în Războiul de Șase Zile. În ambele dăți renunțase la mască. Ea se

aşteptase să vadă un bărbat mic şi speriat, ghemuit într-un colţ ca un laş. În realitate, părea a fi puternic, încrezător şi hotărât. În acele clipe ea îi percepea forţa ca şi cum aceasta ar fi fost un miros puternic. Se simţea uşor ameţită.

Bărbatul era ciudat, interesant şi puternic. Voia să se apropie de el, să-i înţeleagă mintea, să-i cunoască gândurile ascunse. Să-i atingă trupul osos, să simtă cum o cuprinde cu mâinile puternice şi să privească în ochii lui căprui, atunci când striga plin de pasiune. Îşi dorea iubirea lui.

Ea nu mai simţise asta până atunci.

Nat Dickstein ştia că nu era bine.

Suza se ataşase de el când avea cinci ani, iar el era genul de adult care ştia cum să discute cu copiii şi cu pisicile. În acel moment la restaurant, el specula acea afecţiune din copilărie.

O iubise pe Eila, care murise. Era nepotrivită o relaţie cu fiica sa, care-i semăna leit.

Nu era doar evreu, era israelian; nu era un simplu israelian, ci un agent Mossad. Dintre toţi oamenii, nu putea iubi o fată care era pe jumătate arăboaică.

Ori de câte ori o fată frumoasă se îndrăgosteşte de un spion, acesta este nevoit să se întrebe pentru care serviciu secret inamic ar putea lucra ea.

De-a lungul anilor, de fiecare dată când o femeie se ataşa de Dickstein, el găsea motive pentru a se comporta cu răceală faţă de ea şi, mai devreme sau mai târziu, înţelegea şi pleca dezamăgită. Faptul că Suza reuşise să-i manipuleze subconştientul acţionând prea repede pentru

ca el să apuce să intre în defensivă era un motiv un plus ca să fie suspicios.

Nu era bine.

Însă lui Dickstein nu-i păsa.

Luară un taxi până la apartamentul unde ea plănuia să rămână peste noapte. Îl invită înăuntru – prietenii ei, proprietarii apartamentului, erau plecați în vacanță – și se culcară împreună; din acel moment începură problemele lor.

La început, Suza crezu că va fi prea nerăbdător când, stând în holul mic, el o apucă de brațe și o sărută cu sălbăticie, apoi gemu: „Oh, Doamne" când ea îi luă mâinile și i le așeză pe sâni. Suzei îi trecu prin minte un gând cinic: „Am mai văzut acest gen de comportament. Este prea copleșit de frumusețea mea, încât, practic, mă violează, apoi, după cinci minute în pat, adoarme repede și începe să sforăie". I se desprinse din brațe și privi în ochii lui blânzi, mari și căprui, reflectând: „Indiferent ce se va întâmpla, nu va fi doar o partidă de sex".

Îl conduse spre dormitorul mic, aflat în partea din spate a apartamentului și care oferea o priveliște spre curte. Venea acolo atât de des, încât era considerat a fi camera ei; ba chiar avea câteva haine în dulap și în sertare. Se așeză pe patul de o persoană și se descălță. Dickstein stătea în prag și o privea. Suza se uită la el și zâmbi.

– Dezbracă-te, îi zise ea.

El stinse lumina.

Era intrigată: acel sentiment o străbătu asemenea primei prize de canabis. Cum era el în realitate? Era

londonez, dar și israelian; era un învățăcel de vârstă mijlocie; un bărbat zvelt la fel de puternic precum un cal; puțin cam stângaci și emoționat superficial, însă încrezător și, ciudat, cu o structură interioară de nezdruncinat. Ce făcea un *astfel* de bărbat în pat?

Se vârî în așternuturi, intrigată că el voia să facă dragoste pe întuneric. Dickstein se întinse lângă ea și o sărută, cu blândețe de astă dată. Își trecu mâinile peste corpul lui osos și-și deschise gura ca să-l sărute. După o clipă de ezitare, el îi răspunse. Bănuia că el nu se sărutase niciodată așa sau cel puțin n-o făcuse de ceva vreme.

O atingea cu tandrețe, cu vârful degetelor, explorând, și exclamă „Oh!" cu o ușoară mirare în glas atunci când îi descoperi sfârcul întărit. Mângâierile lui n-aveau nimic din acea familiaritate cu care era obișnuită din aventurile anterioare. Se comporta… ei bine, ca un virgin. Acest gând o făcu să zâmbească pe întuneric.

– Ai sâni frumoși, zise el.

– Și tu, spuse ea, atingându-i.

Magia începu să se producă și ea se lăsă învăluită de senzații: pielea aspră, părul de pe picioare, mirosul lui masculin. Apoi, brusc, simți o schimbare la el. Nu exista niciun motiv aparent pentru asta și, preț de o clipă, se întrebă dacă nu-și imagina, deoarece el continua s-o mângâie. Își dădu seama că Nat o făcea mecanic, că se gândea la altceva, că-l pierduse.

Dădu să vorbească despre asta, când el își retrase mâinile și spuse:

– Nu merge. Nu pot s-o fac.

Simți că o cuprinde panica, totuși încercă să se liniștească. Îi era teamă, nu pentru ea – „Ai cunoscut suficiente mădulare tari în viața ta, fată, ca să nu mai zic de cele

câteva moi" –, ci pentru el, pentru reacţia lui, în caz că va fi dezamăgit sau ruşinat şi…

Îl cuprinse cu ambele braţe şi-l ţinu strâns.

– Indiferent ce vei face, te rog să nu pleci.

– N-am să plec.

Vru să aprindă lumina ca să-i vadă faţa, dar i se păru un lucru nepotrivit în acel moment. Îşi lipi obrazul de pieptul lui.

– Ai vreo soţie pe undeva?

– Nu.

Ea îşi scoase limba şi-i gustă pielea.

– Cred că te simţi vinovat pentru ceva. Poate pentru că sunt pe jumătate arăboaică?

– Nu cred.

– Sau că sunt fiica Eilei Ashford? Ai iubit-o, nu-i aşa?

– Cum ţi-ai dat seama?

– Din felul în care ai vorbit despre ea.

– Oh! Ei bine, nu cred că mă simt vinovat din cauza asta, dar m-aş putea înşela, doctore.

– Mmm!

El ieşea din carapacea lui. Ea îl sărută pe piept.

– Vrei să-mi spui ceva?

– Cred că da.

– Când ai făcut sex ultima oară?

– În 1944.

– Glumeşti! exclamă ea, sincer mirată.

– Este primul lucru prostesc pe care l-ai spus.

– Eu… ai dreptate, îmi cer scuze. Dar de ce? întrebă ea după ce ezită puţin.

– Nu pot… oftă el. Nu sunt capabil să vorbesc despre asta.

– Însă *trebuie*.

Ea se întinse și aprinse veioza de pe noptieră. Dickstein închise ochii ca să și-i ferească de lumină. Suza se propti în cot.

– Ascultă, zise ea, nu există reguli. Suntem adulți, stăm dezbrăcați în pat și suntem în 1968: nu e nimic greșit, contează ce anume te incită.

– Nu există nimic.

El își ținea în continuare ochii închiși.

– Și nu există secrete. Dacă ești speriat sau dezgustat, sau înflăcărat, poți să spui, chiar trebuie. N-am mai zis niciodată „Te iubesc" până în seara aceasta, Nat. Vorbește cu mine, te rog!

Se așternu o tăcere lungă. Stătea nemișcat, impasibil, cu ochii închiși. Într-un final, el începu să vorbească:

– Nu știam unde mă aflam – nici acum nu știu. Am fost dus acolo într-un camion de vite, iar pe vremea aceea nu puteam deosebi o țară de alta după peisaj. Era un lagăr special, un centru de cercetări medicale. Prizonierii erau aleși din alte lagăre. Eram cu toții tineri, sănătoși și evrei. Condițiile erau mai bune decât în primul lagăr în care am fost. Aveam mâncare, pături, țigări; nu existau furturi, nici încăierări. La început, am crezut că a dat norocul peste mine. Am fost supuși mai multor teste: sânge, urină, trebuia să suflăm într-un tub, să prindem o minge, să citim literele de pe cartonașe. Era ca și când ne-am fi aflat în spital. Apoi au început experimentele. Nici până azi nu știu dacă a existat vreodată vreo curiozitate științifică în spatele lor. Adică, dacă cineva a făcut acele chestii pe animale, aș putea înțelege că a fost destul de interesant. Pe de altă parte, doctorii trebuie să fi fost nebuni. Nu știu.

El tăcu și înghiți în sec. Îi era din ce în ce mai greu să rămână calm în timp ce vorbea.

– Trebuie să-mi povestești ce s-a întâmplat, totul, îi șopti Suza.

– M-au dus într-un laborator. Gărzile care mă escortau îmi făceau cu ochiul, mă înghionteau și-mi spuneau că eram *glücklich* – „norocos". Era o încăpere mare, cu tavanul jos și lumini foarte puternice. Înăuntru se găseau șase sau șapte oameni, cu un aparat de filmat. În mijlocul încăperii se afla un pat jos, cu o saltea pe el, fără așternuturi. Pe saltea era întinsă o femeie. Mi-au spus să i-o trag. Femeia era dezbrăcată și tremura – era și ea prizonieră. Ea mi-a șoptit: „Îmi salvezi viața și eu o salvez pe a ta". Apoi am făcut-o. Dar acesta a fost doar începutul.

Suza își trecu mâna peste zona lui inghinală și descoperi că penisul lui era tare. *În acel moment* înțelegea. Îl mângâie pe Dickstein, cu blândețe la început, și așteptă ca el să continue, deoarece știa că-i va relata întreaga poveste.

– După aceea, ei au variat experimentul. Timp de mai multe luni, în fiecare zi se întâmpla ceva. Droguri, uneori. O femeie bătrână. Un bărbat, o dată. Sex în diferite poziții: în picioare, șezând, totul. Sex oral, sex anal, masturbare, sex în grup. Dacă nu te conformai, erai biciuit sau împușcat. De aceea nu s-a aflat povestea după război, înțelegi? Fiindcă toți supraviețuitorii erau vinovați.

Suza îl mângâie mai tare. Era convinsă, fără să știe de ce, că era lucrul potrivit.

– Spune-mi tot.

Lui i se acceleră respirația. Își deschise ochii și se holbă la tavanul alb, văzând un alt loc și o altă epocă.

– Într-un final... cel mai rușinos dintre toate... ea era călugăriță. La început, am crezut că mă minteau, că o costumaseră astfel, însă ea a început să se roage, în franceză.

N-avea picioare… i le amputaseră, doar ca să vadă reacția mea… a fost îngrozitor, iar eu… eu…

Pe urmă el se smuci, iar Suza se aplecă și-i cuprinse penisul cu buzele. Nat exclama: „Oh, nu, nu, nu!" în ritm cu spasmele lui. Apoi totul se termină și el începu să plângă.

Ea îi săruta lacrimile și-l asigura necontenit că totul era bine. El se liniști treptat și, într-un final, păru să doarmă preț de câteva minute. Ea îl privea, observând cum fața lui se destindea și era marcată de serenitate. Apoi el își deschise ochii și o întrebă:

– De ce ai făcut asta?

– Păi…

Atunci ea nu înțelesese exact motivul, însă ulterior credea că înțelegea.

– Aș fi putut să-ți țin o prelegere, adăugă ea. Cum că n-ai de ce să te rușinezi, că toată lumea are fantezii întunecate, că femeile visează să fie biciuite, iar bărbații își imaginează cum le biciuiesc, că poți cumpăra aici, în Londra, cărți pornografice despre sex cu persoane cu membre amputate, conținând și poze colorate. Ți-aș fi zis că mulți bărbați reușesc să acumuleze în ei suficientă bestialitate încât să performeze în acel laborator nazist. Te-aș fi putut contrazice, dar n-ar fi avut nicio importanță. A trebuit să te fac să te oprești. Și-apoi… Am și eu o latură întunecată, zâmbi ea trist.

El îi mângâie obrazul, pe urmă se aplecă și o sărută pe buze.

– De unde ai atâta înțelepciune, copilă?

– Nu este înțelepciune, ci iubire.

După aceea o ţinu foarte strâns, o sărută, îi spuse „iubito", iar după un timp făcură dragoste, foarte simplu, fără să vorbească, fără mărturisiri şi fără fantezii întunecate sau dorinţe ciudate. Ofereau şi primeau plăcere cu familiaritatea a doi parteneri care se cunoşteau foarte bine. Apoi adormiră, copleşiţi de un sentiment de pace şi bucurie.

David Rostov era extrem de dezamăgit de listingul din computerul Euratom. După ce el şi Piotr Tyrin petrecuseră ore în şir încercând să-l înţeleagă, deveni limpede că listingul de transporturi era foarte lung şi deci imposibil să verifice fiecare ţintă. Singura cale prin care puteau să descopere adevărata ţintă era să-i dea din nou de urmă lui Dickstein.

Misiunea lui Yasif Hassan la Oxford căpătă deci o importanţă mai mare.

Ei aşteptau să-i sune arabul. După orele zece, Nik Bunin, căruia îi plăcea somnul la fel de mult cum altor oameni le plăcea să stea la soare, se duse la culcare. Tyrin rămase treaz până la miezul nopţii, pe urmă se retrase şi el. Într-un sfârşit, lui Rostov îi sună telefonul la ora 1 dimineaţa. Tresări, speriat, înşfăcă telefonul, după aceea aşteptă câteva clipe să-şi revină înainte să vorbească.

– Alo? răzbătu vocea lui Hassan, aflat la 500 de kilometri depărtare. Am reuşit. Bărbatul a fost aici. În urmă cu două zile.

Rostov îşi strânse pumnul, încercând să-şi stăpânească încântarea.

– Iisuse! Ce noroc!

– Şi-acum?

Rostov căzu pe gânduri.

– Acum știe că noi știm.

– Da. Să mă întorc la bază?

– Nu prea cred. Ți-a zis profesorul cât timp are de gând bărbatul să rămână în Anglia?

– Nu. I-am pus această întrebare fără ocolișuri. Profesorul nu știe: bărbatul nu i-a spus.

– Nici nu-i va spune.

Rostov se încruntă, calculând.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facă bărbatul este să raporteze că a fost deconspirat. Asta înseamnă că trebuie să ia legătura cu biroul lui din Londra.

– Poate a făcut-o deja.

– Da, însă s-ar putea să-și dorească o întâlnire. Acest bărbat își ia măsuri de precauție, iar ca să faci asta, ai nevoie de timp. În regulă, lasă asta în seama mea. Voi ajunge în Londra azi, mai târziu. Unde ești acum?

– Tot în Oxford. Am venit direct aici de la aeroport. Nu mă pot întoarce în Londra până dimineață.

– În regulă. Cazează-te la Hilton și te voi contacta acolo în jurul prânzului.

– Înțeles. *À bientôt*![1]

– Așteaptă!

– Sunt aici.

– Să nu faci ceva din proprie inițiativă. Așteaptă până când voi ajunge acolo. Te-ai descurcat bine, n-o da în bară!

Hassan închise.

Rostov rămase nemișcat o clipă, întrebându-se dacă arabul plănuia să facă vreun lucru necugetat sau dacă respingea, pur și simplu, ideea de a i se spune să fie băiat bun. Era a doua variantă, hotărî el. Oricum, nu putea provoca prea multe pagube în următoarele câteva ore.

[1] Pe curând (în fr., în orig.) (n.red.)

Apoi se concentră din nou asupra lui Dickstein. Bărbatul nu le va mai da ocazia să-i dea de urmă. Rostov trebuia să acționeze repede. Își îmbrăcă haina, ieși din hotel și luă un taxi spre Ambasada Rusiei.

Fu nevoit să aștepte un timp și să se legitimeze în fața a patru persoane, înainte să i se dea drumul înăuntru în toiul nopții. Operatorul de serviciu stătea drepți când Rostov intră în camera de comunicații.

– Stai jos, zise Rostov. Avem treabă. Fă-mi mai întâi legătura cu biroul din Londra.

Operatorul ridică receptorul telefonului cu dispozitiv de bruiaj și începu să formeze numărul Ambasadei Rusiei din Londra. Rostov își dădu haina jos și-și suflecă mânecile cămășii.

– Tovarășul colonel David Rostov vrea să vorbească din sediul ambasadei noastre cu cel mai înalt în grad ofițer de securitate de acolo, spuse operatorul, pe urmă îi făcu semn să ridice receptorul de interior.

– Colonelul Petrov.

Era vocea unui ofițer de vârstă mijlocie.

– Petrov, am nevoie de ajutor, zise Rostov fără nicio introducere. Credem că un agent israelian pe nume Nat Dickstein se află în Anglia.

– Da, ne-a fost trimisă poza lui în valiza diplomatică, dar n-am fost înștiințați că s-ar afla acolo.

– Ascultă. Cred că s-ar putea să ia legătura cu ambasada lui. Vreau să-i pui sub supraveghere pe toți oficialii israelieni din Londra, începând cu dimineața aceasta.

– Stai puțin, Rostov, spuse Petrov, râzând scurt. Asta înseamnă multe efective.

– Nu fi prost! Ai sute de oameni, israelienii n-au decât vreo câțiva.

– Îmi pare rău, Rostov, nu pot iniția o astfel de operațiune doar pentru că zici tu.

Lui Rostov îi venea să-l strângă de gât pe colonel.

– Este o chestiune urgentă!

– După ce voi obține documentația corespunzătoare, îți voi sta la dispoziție.

– Până atunci el va fi în altă parte!

– Nu e vina mea, tovarășe.

Rostov trânti receptorul, furios.

– Ruși afurisiți! Nu fac niciodată nimic fără șase seturi de aprobări. Sună la Moscova, spune-le să-l găsească pe Feliks Voronțov și să-mi facă legătura cu el oriunde s-ar afla.

Operatorul se puse pe treabă. Rostov bătea nerăbdător darabana pe birou. Petrov era, probabil, un ofițer bătrân aflat în pragul pensionării, pe care nu-l mai interesa nimic în afară de pensie. Existau prea mulți oameni ca el în KGB.

Câteva minute mai târziu, se auzi la telefon vocea adormită a șefului lui Rostov, Feliks:

– Da, cine e?

– David Rostov. Sunt în Luxemburg. Am nevoie de ajutoare. Cred că Piratul urmează să ia legătura cu Ambasada Israelului din Londra și vreau ca toți oficialii lor să fie supravegheați.

– Sună în Londra.

– Am sunat. Au nevoie de aprobare.

– Atunci, cere una.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Feliks, o cer chiar acum!

– Nu pot face nimic la ora asta din noapte. Sună-mă dimineața.

– Ce înseamnă asta? Bineînțeles că poți…

Brusc, Rostov înțelese ce se întâmpla. Făcu eforturi să se stăpânească.

– Bine, Feliks. Ne auzim dimineaţă.

– La revedere!

– Feliks…

– Da?

– Voi ţine minte asta.

Convorbirea se întrerupse.

– Ce facem acum? întrebă operatorul.

Rostov se încruntă.

– Ţine deschisă linia cu Moscova. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Ar fi trebuit să ştie că nu va obţine ajutor din partea lui Feliks. Bătrânul cel prost voia ca el să eşueze în acea misiune, să dovedească faptul că el, Feliks, ar fi trebuit să preia controlul încă de la început. Era posibil ca Feliks să se fi împrietenit cu Petrov din Londra şi să-i fi spus neoficial colonelului de vârstă mijlocie să nu coopereze.

Rostov avea un singur lucru de făcut. Era un plan de acţiune periculos, care l-ar fi scos din misiune – de fapt, ar putea fi ceea ce spera Feliks. Însă nu se putea plânge că miza era ridicată, deoarece chiar el contribuise la asta.

Se gândi un minut sau două cum ar trebui să procedeze mai exact.

– Spune-le celor din Moscova să-mi facă legătura cu apartamentul lui Iuri Andropov, Kutuzov Prospekt[1] numărul 26, îi ceru el operatorului.

Acesta ridică din sprâncene – era, probabil, prima şi ultima oară când primea ordin să-l sune pe şeful KGB-ului –, dar nu spuse nimic. Rostov aşteptă, foindu-se.

– Pun pariu că e la fel când lucrezi pentru CIA, bombăni el.

[1] Bulevard (în rusă, în original) (n.red.)

Operatorul îi făcu semn, iar el ridică receptorul.

– Da? rosti o voce.

– Numele și rangul tău! se răsti Rostov ridicând tonul.

– Maior Piotr Eduardovici Scherbatsky.

– Aici colonelul Rostov. Vreau să vorbesc cu tovarășul Iuri Andropov. Este urgent și, dacă nu vine la telefon în următoarele două minute, îți vei petrecere restul vieții construind baraje în Bratsk, ai înțeles?

– Da, tovarășe colonel. Rămâneți pe fir, vă rog!

O clipă mai târziu, Rostov auzi vocea gravă și încrezătoare a lui Iuri Andropov, unul dintre cei mai puternici oameni din lume.

– Ai reușit să bagi spaima în tânărul Eduardovici, David.

– N-am avut de ales, tovarășe Andropov.

– În regulă, s-auzim. Sper să fie ceva important.

– Mossadul vrea să pună mâna pe uraniu.

– Dumnezeule!

– Cred că Piratul este în Anglia. S-ar putea să ia legătura cu ambasada lui. Vreau ca toți israelienii de acolo să fie supravegheați, dar un bătrân nebun din Londra, pe care-l cheamă Petrov, m-a trimis la plimbare.

– Voi vorbi cu el acum, înainte să mă întorc la culcare.

– Mulțumesc.

– Și, David?

– Da?

– A meritat să mă trezești, însă doar într-o mică măsură.

Se auzi un clic atunci când Andropov închise. Rostov râse, se detensionă și-și zise: „N-au decât să-și arate colții – Dickstein, Hassan, Feliks – le voi ține piept".

– Ați avut succes? îl întrebă operatorul, zâmbind.

– Da, răspunse Rostov. Sistemul nostru este ineficient, greoi și corupt, însă în cele din urmă obținem ceea ce vrem.

Capitolul 8

Lui Dickstein îi fu foarte greu să se desprindă de Suza și să-și reia activitatea.

Era în continuare... ei bine, uluit... la ora unsprezece dimineața, în timp ce ședea la o masă la fereastră, într-un restaurant de pe Fulham Road și-l aștepta pe Pierre Borg să vină. Lăsase un mesaj la biroul de informații din aeroportul Heathrow, în care îi scria lui Borg să meargă la o cafenea aflată peste drum de restaurantul în care se afla Dickstein în acel moment. Se gândea că s-ar putea să rămână uluit mult timp, poate pentru totdeauna.

Se trezise la ora șase dimineața și fu cuprins de panică o clipă, întrebându-se unde se afla. Apoi văzu mâna lungă și cafenie a Suzei odihnindu-se pe perna de lângă capul lui, ghemuită asemenea unui animal mic care dormea și, brusc, amintirea nopții trecute îi inundă mintea. Nu-i venea să creadă că dăduse norocul peste el. Se gândi că n-ar trebui s-o trezească, însă nu se putu abține să nu-i mângâie trupul. Suza își deschise ochii la atingerea lui și făcură dragoste într-o manieră jucăușă: își zâmbiră, râseră uneori și se priviră în ochi în momentul orgasmului. Apoi se prostiră în bucătărie, pe jumătate dezbrăcați, făcând cafeaua prea slabă și arzând pâinea.

Dickstein ar fi vrut să rămână acolo pentru totdeauna.

Suza îi ridică maioul, scoțând un strigăt.

– Ce-i ăsta?

– Maioul meu.

– Maiou? Îți interzic să porți maiouri. Sunt demodate și neigienice, și mă încurcă atunci când vreau să-ți pipăi sfârcurile.

Privirea ei era atât de lascivă, încât el izbucni în râs.

– Bine. N-am să le mai port.

– În regulă.

Ea deschise fereastra și aruncă maioul afară, în stradă, iar el râse din nou.

– Nici tu n-ar trebui să porți pantaloni.

– De ce?

Era rândul lui să-i arunce priviri deocheate.

– Dar toți pantalonii mei au fermoar.

– Degeaba. Nu este spațiu de manevră.

Și tot așa.

Se comportau ca și când tocmai ar fi inventat sexul. Singurul moment ușor trist fu acela în care ea îi privi cicatricele și-l întrebă de unde le avea.

– Au fost trei războaie de când m-am întors în Israel.

Îi spuse adevărul, însă nu tot adevărul.

– Ce anume a contribuit la decizia de a merge acolo?

– Siguranța.

– Însă în Israel este exact opusul *siguranței*.

– Este un alt fel de siguranță.

Rosti aceste cuvinte în grabă, nedorind să dea explicații, pe urmă se răzgândi, fiindcă voia ca ea să știe totul despre el.

– Trebuia să găsesc un loc în care nimeni să nu spună: „Ești diferit, nu ești o ființă omenească, ești evreu", unde nimeni să nu-mi spargă geamurile sau să facă experimente pe trupul meu doar pentru că sunt evreu. Vezi tu…

Îl privea cu acei ochi limpezi și pătrunzători ai ei, iar el se străduia să-i spună tot adevărul, fără să se eschiveze, fără să încerce să pună totul într-o lumină mai bună.

– N-ar fi avut importanță pentru mine dacă aș fi ales Palestina sau Uganda, sau Insula Manhattan – oriunde aș fi ajuns, aș fi zis: „Locul acesta este *al meu*", și aș fi luptat cu toate forțele ca să-l păstrez. Tocmai de aceea nu încerc niciodată să contest drepturile morale și nedreptățile Statului Israel. Justiția și jocul cinstit n-au fost luate niciodată în considerare. După război... ideea potrivit căreia conceptul de „fair-play" ar juca un rol în politica internațională mi s-a părut o glumă proastă. Nu pretind că ar fi o atitudine admirabilă, îți spun doar cum văd eu lucrurile. Oriunde ar trăi evreii – în New York, Paris, Toronto – și indiferent cât de bine ar trăi, cât de bine s-ar adapta, nu știu cât timp va dura, cât de curând ar izbucni o nouă criză care va fi pusă, în mod convenabil, în cârca lor. În Israel știu că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu voi fi victima acestei *gândiri*. Așadar, ținând cont că n-avem această problemă, ne putem vedea mai departe de activitățile de zi cu zi: să plantăm și să culegem roadele, să cumpărăm și să vindem, să luptăm și să murim. Cred că de aceea m-am dus acolo... Poate că n-am văzut totul atât de limpede pe vremea aceea – de fapt, n-am mai vorbit niciodată astfel –, însă așa am simțit.

– Tata crede că Israel este în prezent o societate rasistă, zise Suza după o clipă.

– Asta susțin tinerii. Au dreptate. Dacă...

Ea îl privi, așteptând.

– Dacă noi doi am avea un copil, vor refuza să-l considere evreu și l-ar categorisi drept cetățean de rang inferior. Dar nu cred că asta ar dura o veșnicie. În acest moment,

fanaticii religioși au o mare influență în guvern: este inevitabil, sionismul a fost o mișcare religioasă. Pe măsură ce națiunea se va maturiza, acest lucru va dispărea. Legile rasiale sunt deja controversate. Luptăm împotriva lor și vom câștiga într-un final.

Ea se apropie de el și-și așeză capul pe umărul lui, rămânând îmbrățișați în tăcere. Știa că ei nu-i păsa de politica israeliană: ceea ce o emoționase fusese faptul că el menționase de copil.

În timp ce ședea în restaurant, la masa de la fereastră, și-și amintea, știu că și-o dorea pe Suza în viața lui și se întrebă ce ar face dacă ea ar refuza să meargă în țara lui. La cine ar renunța el, la Israel sau la Suza? Nu știa.

Privi în stradă. Vremea era caracteristică pentru luna iunie: ploua mărunt și era destul de frig. Bine-cunoscutele autobuze roșii și taxiurile negre treceau într-o direcție și-n cealaltă, străpungând ploaia și împroșcând apa din băltoacele de pe stradă. O țară doar a lui, o femeie doar a lui: poate le va putea avea pe amândouă.

„Ce norocos aș fi!"

Un taxi opri în fața cafenelei de pe partea cealaltă a străzii. Dickstein se încordă, se apropie mai mult de fereastră și privi cu atenție prin ploaie. Recunoscu silueta îndesată a lui Pierre Borg când coborî din mașină: purta un impermeabil scurt de culoare închisă și o pălărie de fetru. Nu-l recunoscu însă pe cel de-al doilea bărbat care coborî și-i plăti șoferului. Cei doi bărbați intrară în cafenea. Dickstein privi în susul și în josul străzii.

Un Jaguar Mark II cenușiu se oprise pe linia dublă, galbenă, la cincizeci de metri de cafenea. Dădu cu spatele și se retrase pe o străduță lăturalnică, parcând lângă colț, ca să aibă vedere spre cafenea. Pasagerul coborî și se apropie pe jos de cafenea.

Dickstein se ridică de la masă și se duse la cabina telefonică aflată în holul de la intrare al restaurantului. De acolo vedea cafeneaua de pe trotuarul de vizavi. Formă numărul de telefon al acesteia.

– Da?

– Vreau să vorbesc cu Bill, vă rog.

– Bill? Nu-l cunosc.

– Vreți să întrebați?

– Sigur. Hei, e vreun Bill aici?

Tăcere.

– Da, vine.

– Da? zise Borg după câteva clipe.

– Cine-i cu tine?

– Șeful Biroului de Contrainformații din Londra. Crezi că putem avea încredere în el?

Dickstein ignoră această remarcă ironică.

– Unul din voi e urmărit. Doi bărbați într-un Jaguar cenușiu.

– I-am văzut.

– Scăpați de ei.

– Bineînțeles. Ascultă, cunoști orașul – care-ar fi cea mai bună cale?

– Trimite-l pe șeful Biroului înapoi la ambasadă cu un taxi. Ar trebui să scăpăm astfel de Jaguar. Așteaptă zece minute, apoi ia un taxi până la…

Dickstein ezită, încercând să-și amintească o stradă liniștită din apropiere.

– Până la Redcliffe Street. Ne vedem acolo.

– În regulă.

Nat aruncă o privire pe stradă.

– Urmăritorul vostru tocmai intră în cafenea, zise el, apoi închise.

Se întoarse la masa de la fereastră și privi. Celălalt bărbat ieși din cafenea, își deschise umbrela și rămase pe marginea trotuarului, uitându-se după un taxi. Urmăritorul fie îl recunoscuse pe Borg la aeroport, fie îl urmărise pe șeful Biroului de contrainformații dintr-un alt motiv. N-avea importanță. Un taxi opri lângă trotuar. Când acesta plecă, Jaguarul cenușiu pătrunse în trafic de pe străduță și-l urmări. Dickstein ieși din restaurant și opri și el un taxi. „Taximetriștii câștigă bine de pe urma spionilor", chibzui Nat.

Îi spuse șoferului să-l ducă pe Redcliffe Street și să aștepte. După unsprezece minute, un alt taxi pătrunse pe stradă și Borg coborî din el.

– Semnalizează cu farurile, zise Dickstein. El e bărbatul cu care trebuie să mă întâlnesc.

Borg văzu semnalul și făcu un gest de confirmare. În timp ce plătea, un al treilea taxi intră pe stradă și se opri. Borg îl observă.

Urmăritorul din cel de-al treilea taxi așteptă să vadă ce se întâmpla. Borg își dădu seama și începu să se îndepărteze de taxiul cu care venise. Dickstein îi spuse șoferului său să nu mai semnalizeze cu farurile.

Borg trecu pe lângă ei. Urmăritorul coborî din taxi, îi plăti șoferului și o luă după Pierre. De îndată ce taxiul urmăritorului plecă, Borg se întoarse, se apropie agale de taxiul în care se afla Dickstein și urcă.

– În regulă, să plecăm! spuse Nat.

Și-l lăsară pe urmăritor în mijlocul străzii, uitându-se după un alt taxi. Era o stradă liniștită: nu va găsi unul în următoarele cinci sau zece minute.

– Ingenios, zise Borg.

– Ușor, răspunse Dickstein.

– Ce-a fost asta? întrebă taximetristul.

– Nu-ți face griji, îl asigură Dickstein. Suntem agenți secreți.

Taximetristul râse.

– Încotro, MI5?

– Muzeul de Ştiinţe.

Dickstein se lăsă pe banchetă. Îi zâmbi lui Borg.

– Bill, bătrâne, ce naiba mai faci?

Borg îl privi încruntat.

– De ce naiba ești așa de vesel?

Nu mai vorbiră în taxi și Dickstein își dădu seama că nu se pregătise suficient pentru acea întâlnire. Ar fi trebuit să se gândească dinainte ce voia de la Borg și cum avea să obțină acel lucru.

El reflectă: „Ce să fac?" Răspunsul îi veni de undeva dintr-un colț al minții și-l lovi ca o palmă: „Vreau să obțin bomba atomică pentru Israel, apoi să revin acasă".

Își luă privirea de la Borg. Picăturile de ploaie se prelingeau pe parbrizul taxiului ca niște lacrimi. Brusc, se bucură că nu puteau vorbi din cauza șoferului. Pe trotuar stăteau trei hipioți fără jachete pe ei, uzi până la piele, cu fețele și palmele ridicate spre cer, bucurându-se de ploaie. „Dacă voi reuși să fac asta și voi îndeplini misiunea, mă voi putea odihni."

Acest gând îl umplu de bucurie. Se uită la Borg și zâmbi. Pierre se întoarse cu fața la geam.

Ajunseră la muzeu și intrară. Se opriră în fața unui dinozaur reconstruit.

– Mă gândesc să te retrag din misiune, îl înștiință Borg.

Dickstein încuviință din cap, reprimându-și panica și încercând să gândească repede. Hassan trebuie să fi raportat la Cairo, iar omul lui Borg din Cairo trebuie să fi primit aceste rapoarte și să le fi transmis mai departe la Tel Aviv.

– Am descoperit că am fost deconspirat, îi spuse el lui Borg.

– Da, am fost informat în urmă cu câteva săptămâni. Dacă ai fi ţinut legătura, ai fi ştiut asta.

– Dacă aş păstra legătura, aş fi deconspirat mai des.

Borg mârâi şi merse mai departe, apoi îşi scoase un trabuc.

– Fumatul este interzis aici.

Borg îşi puse trabucul deoparte.

– Nu e mare lucru că am fost deconspirat, adăugă Dickstein. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori. Ceea ce contează e cât de mult ştiu ei.

– Ai fost recunoscut de acest Hassan, care te ştie de mai demult. Acum lucrează pentru ruşi.

– Şi ei ce *ştiu*?

– Că ai fost în Luxemburg şi în Franţa.

– Nu e mare lucru.

– Ştiu că nu e mare lucru. Şi eu am fost informat că ai fost în Luxemburg şi în Franţa şi habar n-am ce-ai făcut acolo.

– Aşadar, rămân în joc, spuse Dickstein, privindu-l intens pe Borg.

– Depinde. *Ce-ai* făcut în tot acest timp?

– Păi…

Dickstein nu-şi luă privirea de la Borg. Bărbatul începea să se agite, neştiind ce rost să dea mâinilor de vreme ce nu putea fuma. Lumina puternică a vitrinelor îi evidenţia faţa îngrijorată, care semăna cu o parcare acoperită cu pietriş. Nat trebuia să fie foarte atent cât îi spunea lui Borg: suficient cât să lase impresia că ajunsese foarte departe şi nu atât de mult încât Borg să creadă că va pune pe altcineva să ducă la bun sfârşit planul lui Dickstein.

– ...am ales un transport de uraniu pe care să-l furăm, începu el. De pe vaporul care va ridica ancora în noiembrie din Antwerp cu destinaţia Geneva. Vreau să-l deturnez.

– La naiba!

Borg părea atât încântat, cât şi speriat de acea idee îndrăzneaţă.

– Cum naiba vei ţine secret acest lucru?

– Mă ocup de asta acum.

Dickstein se hotărî să-i spună mai mult lui Borg.

– Trebuie să vizitez compania Lloyd's, aici, în Londra. Sper ca vasul să fie unul dintr-o serie de vase identice – mi s-a spus că aproape toate vasele sunt construite astfel. Dacă voi putea cumpăra un vas identic, aş putea să le schimb între ele undeva, pe Mediterana.

Borg îşi trecu de două ori mâna prin părul tuns scurt, apoi se trase de lobul urechii.

– Nu văd...

– N-am stabilit încă detaliile, dar sunt singur că este singura cale prin care să facem asta clandestin.

– Atunci, pune-te pe treabă şi stabileşte detaliile.

– Însă vrei să mă retragi din misiune.

– Mda...

Borg îşi înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, un gest de nehotărâre.

– Dacă aş pune un om experimentat în locul tău, ar putea fi depistat şi el.

– Iar dacă mă vei înlocui cu unul necunoscut, s-ar putea să fie neexperimentat.

– Plus că nu ştiu dacă ar exista cineva în afară de tine, experimentat sau nu, care ar putea face treaba asta. Mai e ceva ce nu ştii.

Se opriră în faţa unui model de reactor nuclear.

– Ei bine? se arătă nerăbdător Dickstein.

– Am primit un raport din Depresiunea Qattara. Pe egipteni îi ajută acum rușii. Trebuie să ne grăbim, Dickstein. Nu-mi permit întârzieri, iar schimbările de plan provoacă întârzieri.

– Noiembrie va fi suficient de devreme?

– Oarecum, răspunse Borg, care căzuse pe gânduri și părea să ia o hotărâre. În regulă, te las în joc. Va trebui să acționezi prin manevre de învăluire.

Dickstein zâmbi larg și-l lovi încet cu palma pe spate.

– Ești de treabă, Pierre. Nu-ți face griji, am să-i joc pe degete.

Borg se încruntă.

– Ce-i cu tine? Ești tot un zâmbet.

– Datorită faptului că te revăd. Fața ta acționează ca un tonifiant. Dispoziția ta senină este molipsitoare. Atunci când zâmbești, lumea zâmbește odată cu tine.

– Ești nebun, idiotule! zâmbi Borg.

Pierre Borg era vulgar, impasibil, malițios și plictisitor, însă nu și prost. „O fi el un ticălos, zice lumea, dar este un ticălos deștept." Când se despărțiră, știu că se schimbase ceva important în viața lui Nat Dickstein.

Se gândea la asta în timp ce se întorcea pe jos la Ambasada Israelului din Place Green nr. 2 din Kensington. În cei douăzeci de ani de când se știau, Dickstein nu se schimbase aproape deloc. Arareori se întâmpla ca bărbatul să lase să i se vadă latura omenească. Fusese întotdeauna tăcut și retras, continua să arate ca un funcționar de bancă și, cu excepția câtorva momente de sclipiri ironice, Nat rămăsese un dur.

Până în acea zi.

La început, se comportase ca de obicei – succint până aproape de grosolănie. Însă către sfârșit, devenise acel londonez vesel și vorbăreț din filmele hollywoodiene.

Borg trebuia să afle care era motivul.

Era extrem de tolerant cu agenții lui. Dacă ei erau eficienți, puteau fi nevrotici, agresivi, sadici sau nesupuși – atât timp cât știa și el. Putea fi îngăduitor față de greșeli, dar nu și-n privința factorilor necunoscuți. Va fi nesigur pe controlul lui asupra lui Dickstein până când va descoperi motivul schimbării acestuia. Punct. În principal, n-avea nimic împotrivă ca agenții lui să fie binedispuși.

Ajunse aproape de ambasadă. Va ordona supravegherea lui Dickstein, hotărî el. Va fi nevoie de două mașini și trei echipe de oameni care să lucreze în ture de opt ore. Șeful Biroului de contrainformații din Londra se va plânge. La naiba cu *el*!

Dorința de a afla de ce se schimbase dispoziția lui Dickstein era doar unul dintre motivele pentru care Borg hotărâse să nu-l retragă din misiune. Celălalt motiv era mai important. Nat avea deja un plan conturat pe jumătate, era posibil ca altcineva să nu fie capabil să-l îndeplinească. Dickstein era priceput la astfel de lucruri. Odată ce va găsi o soluție, abia *atunci* altcineva ar putea să-i ia locul. Borg hotărî să-l retragă din misiune cu prima ocazie. Dickstein va fi furios: va crede că a fost tras pe sfoară.

Să-l ia naiba și pe el.

În realitate, maiorul Piotr Alekseivici Tyrin nu-l plăcea pe Rostov. De fapt, nu-l agrea pe niciunul dintre superiorii

lui: după părerea lui, trebuia să fii un ticălos ca să fii promovat peste rangul de maior în KGB. Cu toate acestea, vădea o afecțiune surprinzătoare față de șeful lui deștept și serviabil. Tyrin avea aptitudini considerabile, în special în domeniul electronicii, dar nu și în manipularea oamenilor. Fusese avansat la gradul de maior doar pentru că făcea parte din echipa lui Rostov, care se bucura de un succes incredibil.

– Abba Allon. Ieșire High Street. Cincizeci și doi sau nouă? Unde ești, cincizeci și doi?

– Cincizeci și doi. Suntem aproape. Ne ocupăm noi de el. Cum arată?

– Impermeabil din fâș, pălărie verde, mustață.

Rostov nu era prea prietenos, însă, ca dușman, era mult mai rău. Colonelul Petrov din Londra aflase asta pe pielea lui. Încercase să se pună cu Rostov și avusese surpriza de a fi trezit în toiul nopții de un telefon din partea șefului KGB-ului, Iuri Andropov însuși. Angajații ambasadei din Londra spuseseră că Petrov devenise alb ca varul la față când încheiase convorbirea. De atunci, Rostov obținea tot ce-și dorea: dacă strănuta, cinci agenți dădeau fuga să-i cumpere batiste.

– OK, e Ruth Davisson și se îndreaptă spre... nord...

– Nouăsprezece, ne ocupăm noi de ea...

– Relaxează-te, nouăsprezece. Alarmă falsă. Este o secretară care seamănă cu ea.

Rostov îi luase în subordinea lui pe cei mai buni artiști stradali ai lui Petrov, precum și majoritatea mașinilor acestuia. Perimetrul din jurul Ambasadei Israelului la Londra era împânzit de agenți – unii spuneau: „Sunt mai mulți Roșii aici decât în clinica din Kremlin" –, însă erau

greu de depistat. Se aflau în mașini, în dubițe, în taxiuri, în camioane și într-un vehicul care semăna izbitor de bine cu un autobuz al poliției metropolitane, nemarcat. Mai existau și alții pe jos, unii în clădiri publice, alții plimbându-se pe străzi sau pe aleile din parc. Exista unul chiar și în ambasadă, informându-se într-o engleză stâlcită cum putea emigra în Israel.

Ambasada reprezenta locul ideal pentru un asemenea exercițiu. Era situată într-un mic ghetou diplomatic, lângă Kensington Garden. Atât de multe dintre acele case vechi și frumoase aparțineau legațiilor străine, încât zona era cunoscută sub denumirea „Embassy Row", o aluzie la hotelul american The Embassy Row, situat între ambasade de importanță istorică și case cu terasă fermecătoare, în districtul Dupont Circle din Washington, D.C. Într-adevăr, ambasada sovietică se afla aproape de Kensington Palace Gardens. Micul grup de străduțe forma o proprietate privată și trebuia să-i spui unui polițist scopul vizitei tale dacă voiai să intri.

– Nouăsprezece, de data asta este Ruth Davisson... nouăsprezece, ai recepționat?
– Aici nouăsprezece, da.
– Vă aflați tot în nord?
– Da. Știm cum arată femeia.

De fapt, niciunul dintre agenți nu se găsea în apropierea Ambasadei Israelului. Doar un singur membru al echipei supraveghea ușa, Rostov, care se afla la o distanță de o jumătate de kilometru, la etajul 20 al unui hotel, și privea printr-un telescop Zeiss puternic, montat pe un trepied. Câteva clădiri înalte din cartierul West End din Londra ofereau o vedere clară asupra zonei Embassy Row.

Într-adevăr, unele apartamente din anumite hoteluri aveau prețuri exorbitante, deoarece se spunea că de acolo puteai vedea în curtea din spate a palatului învecinat, care aparținea Prințesei Margareta și după care fuseseră botezate Green Palace și Kensington Palace Gardens.

Rostov se afla într-unul dintre acele apartamente și avea un radioemițător, precum și un telescop. Fiecare echipă de pe teren comunica printr-un walkie-talkie. Petrov le vorbea repede în rusă oamenilor săi, folosind cuvinte codificate derutante, iar lungimea de undă pe care transmitea el sau pe care răspundeau oamenii lui era schimbată la un interval de cinci minute, conform programului de computer implementat în toate dispozitivele. Sistemul funcționa foarte bine, credea Tyrin – doar el îl inventase –, numai că, la un moment dat, pe durata acestui interval toți erau nevoiți să asculte cinci minute emisiunile postului BBC Radio One.

– *Opt, mișcați-vă înspre partea nordică.*
– *Recepționat.*

Dacă israeliții s-ar fi aflat în Belgravia, cartierul ambasadelor mai importante, misiunea lui Rostov ar fi fost mult mai grea. În Belgravia nu existau magazine, cafenele sau instituții publice – agenții n-ar fi avut cum să treacă neobservați. Deoarece cartierul era unul liniștit, bogat și plin de ambasadori, poliției i-ar fi fost ușor să supravegheze orice activitate suspectă. Orice alte stratageme standard de filaj – dubă destinată reparațiilor de telefoane, echipă de muncitori cu corturi – ar fi atras într-un minut o mulțime de copoi. În schimb, perimetrul din jurul micii oaze Embassy Row era Kensington, o zonă comercială importantă, cu câteva colegii și patru muzee.

Tyrin se afla într-un pub de pe Kensington Church Street. Agenţii rezidenţi KGB îi spuseseră că barul era frecventat de detectivii de la „Divizia Specială" – o denumire mai blândă pentru Serviciul de Poliţie Metropolitană din Londra. Cei patru bărbaţi tineri, care purtau costume elegante şi beau whisky la bar, erau, probabil, detectivi. Aceştia nu-l cunoşteau pe Tyrin şi nici n-ar fi fost prea interesaţi de el dacă l-ar fi cunoscut. Dacă Tyrin i-ar fi abordat şi le-ar fi spus: „Apropo, KGB-ul îi supraveghează pe toţi oficialii israelieni din Londra în acest moment", aceştia probabil că i-ar fi răspuns: „Poftim, iar?" şi ar mai fi comandat un rând de băutură.

Oricum, Tyrin ştia că nu era genul de persoană care să atragă privirile. Era mic de înălţime şi destul de rotofei, avea nasul mare şi faţă de alcoolic. Purta un impermeabil cenuşiu peste un pulover verde. Ploaia îi îndepărtase şi ultima urmă de cută de pe pantalonii negri din flanelă. Şedea într-un colţ, cu un pahar de bere englezească în faţă şi o pungă mică de chipsuri. Staţia radio din buzunarul de la cămaşă era conectată printr-un fir de culoarea pielii la casca – semănând cu un aparat auditiv – din urechea stângă. Stătea puţin întors către perete. Putea vorbi cu Rostov, prefăcându-se că scotoceşte în buzunarul impermeabilului şi întorcându-se cu faţa spre perete. Sau şoptind în discul metalic perforat, montat pe marginea de sus a staţiei radio.

Îi privea pe detectivi cum beau whisky şi se gândea că „Divizia Specială" trebuie să fi avut un cont de cheltuieli mai generos decât cel al ruşilor: el avea voie să bea o halbă de bere pe oră, punga de chipsuri şi-o cumpărase din banii lui. Într-o vreme, agenţii englezi erau nevoiţi să cumpere doar o jumătate de halbă de bere, până când

celor de la departamentul de contabilitate li se spusese că, în multe baruri, un bărbat care bea bere la jumătăți de halbe era la fel de ciudat ca un rus care-și sorbea votca în loc s-o dea pe gât toată.

– Treisprezece, ia urma Volvo-ului verde, doi bărbați, High Street.

– Recepționat.

– Și unul pe jos… Cred că este Yigael Meier… Douăzeci?

Tyrin era „Douăzeci". Își întoarse fața spre umăr și răspunse:

– Da. Descrie-mi-l.

– Înalt, păr cărunt, umbrelă, haină cu cordon. Poarta High Street.

– Plec, spuse Tyrin.

Își goli paharul și ieși din bar.

Ploua. Își scoase din buzunarul impermeabilului umbrela pliabilă și o deschise. Trotuarele ude erau aglomerate cu cumpărători. Când ajunse la semafor, zări Volvo-ul verde și, trei mașini mai în spate, pe „Treisprezece" într-un Austin.

– O altă mașină. Cinci, asta e a ta. Volkswagen Beetle albastru.

– Recepționat.

Ajunse la Palace Gate, privi de-a lungul Palace Avenue și văzu un bărbat venind spre el și care se potrivea descrierii. Tyrin își continuă drumul fără să ezite. Când calculă că bărbatul avusese timp să ajungă la stradă, se opri pe marginea trotuarului, ca și când ar fi vrut să traverseze, și se asigură, privind în stânga și-n dreapta. Ținta ieși de pe Palace Avenue și o luă înspre vest, îndepărtându-se de Tyrin.

Acesta se luă după el.

Îi era ușor să-l urmărească pe High Street, datorită aglomerației. Apoi se îndreptară spre sud, printr-un labirint de străduțe lăturalnice, iar Tyrin începu să se agite puțin. Dar israelianul nu părea să fie atent la „umbre". Înainta prin ploaie cu pași repezi – o siluetă înaltă și aplecată sub o umbrelă – spre o destinație sigură.

Bărbatul nu merse prea departe. Pătrunse într-un hotel mic și modern de pe Cromwell Road. Tyrin trecu pe lângă intrare și, când privi prin ușa din sticlă, își văzu ținta intrând într-o cabină telefonică din hol. Puțin mai încolo, depăși Volvo-ul verde și concluzionă că israelianul și colegii lui din mașină supravegheau hotelul.

Traversă strada și reveni pe trotuarul celălalt, în caz că ținta lui va ieși din nou imediat. Se uită după Volkswagenul Beetle albastru, însă nu-l văzu, deși era sigur că se afla prin apropiere.

Vorbi în stația radio din buzunarul cămășii:

– Aici Douăzeci. Meier și Volvo-ul verde supraveghează hotelul Jacobean.

– Confirmat, Douăzeci. Cinci și Treisprezece se ocupă de mașinile israeliene. Unde-i Meier?

– În hol.

Tyrin privi în susul și-n josul străzii și zări Austinul care urmărea Volvo-ul verde.

– Rămâi cu el.

– Recepționat.

Avea de luat o decizie dificilă. Dacă intra în hotel, Meier putea să-l depisteze, iar dacă-și pierdea timpul căutând intrarea din spate, Meier putea pleca.

Hotărî să caute intrarea din spate, pe motiv că era ajutat de cele două mașini care ar fi supravegheat hotelul câteva minute dacă se întâmpla ceva rău. În partea laterală a hotelului se afla o alee îngustă, destinată furgonetelor care livrau marfă. Merse de-a lungul ei și dădu peste ușa de ieșire în caz de incendiu, aflată în peretele lateral. Era descuiată. Pătrunse înăuntru și se trezi în casa scării din beton, evident construită pentru a servi drept ieșire în caz de incendiu. În timp ce urca scările, își strânse umbrela și o vârî în buzunarul impermeabilului, apoi și-l scoase. Îl împături și-l lăsă pe primul palier, de unde l-ar fi putut lua repede în caz că ar fi fost nevoit s-o ia la fugă. Urcă până la etajul al doilea, apoi coborî cu liftul până în hol. Când ieși îmbrăcat doar în pulover și pantaloni, putea fi confundat cu un musafir al hotelului.

Israelianul era tot în cabina telefonică.

Tyrin se apropie de ușa din sticlă de la intrarea în hol, privi afară, se uită la ceas și se întoarse să se așeze în zona de așteptare, lăsând impresia că trebuia să întâlnească pe cineva. Nu părea să fie ziua lui norocoasă. Scopul întregii operațiuni era să-l găsească pe Nat Dickstein. Se știa că se afla în Anglia și se spera să aibă o întâlnire cu unul dintre oficiali. Rușii îi urmăreau pe oficiali cu scopul de a fi părtași la acea întâlnire, în așa fel încât să-i ia urma lui Dickstein. Era limpede că israelienii din acel hotel nu erau preocupați de vreo întâlnire. Filau pe cineva, cu gândul, probabil, de a-l urmări de îndată ce-și va fi făcut apariția, iar acel cineva nu era unul dintre agenții lor. Tyrin nu putea decât să spere că-i va trezi interesul ceea ce *făceau* ei.

Privi cum ținta lui ieși din cabina telefonică și se îndreptă către bar. Se întrebă dacă putea supraveghea

holul de la bar. Se părea că nu, deoarece ţinta reveni după câteva minute, ţinând în mână un pahar cu băutură, pe urmă se aşeză vizavi de el şi luă un ziar.

Ţinta n-avu timp să-şi bea berea.

Uşa liftului se deschise cu un şuierat şi din el ieşi Nat Dickstein.

Tyrin fu atât de surprins, încât făcu greşeala de a se holba la Nat câteva secunde. Acesta îi surprinse privirea şi dădu politicos din cap. Tyrin schiţă un zâmbet şi se uită la ceas. Mai mult din speranţă decât din convingere, se gândi că făcuse o greşeală atât de gravă că se holbase, încât Dickstein ar putea considera acest lucru drept o dovadă că Tyrin *nu era* spion.

N-avea timp de reflecţii. Mişcându-se repede, aproape în pas alert – i se păru lui Tyrin –, Dickstein se apropie de recepţie şi lăsă cheia de la cameră, apoi ieşi în stradă. Urmăritorul israelian, Meier, puse ziarul pe masă şi-i luă urma. Când uşa din sticlă se închise în urma lui, Tyrin se ridică în picioare, zicându-şi: „Sunt un spion care urmăreşte un spion şi acesta urmăreşte un alt spion. Ei bine, măcar ne păstrăm locul de muncă".

Intră în lift şi apăsă butonul pentru primul etaj. Vorbi în staţia radio:

– *Aici Douăzeci. Îl am pe Pirat.*

Nu primi niciun răspuns – pereţii clădirii îi blocau transmisia. Ieşi din lift la primul etaj şi coborî în fugă scările de incendiu, luându-şi impermeabilul pe care şi-l lăsase pe palier. De îndată ce ajunse afară, încercă din nou staţia radio.

– *Aici Douăzeci, îl am pe Pirat.*
– *În regulă, Douăzeci. Şi Treisprezece l-a reperat.*

Tyrin văzu că ţinta lui traversa Cromwell Road.

– Îl urmăresc pe Meier, zise el în staţia radio.

– Cinci şi Douăzeci, ascultaţi-mă. Nu urmăriţi. Aţi recepţionat – Cinci?

– Da.

– Douăzeci?

– Recepţionat, confirmă Tyrin.

Se opri din mers şi rămase la colţul străzii, privindu-i pe Meier şi Dickstein dispărând în direcţia Chelsea.

– Douăzeci, întoarce-te la hotel. Află numărul camerei în care stă. Rezervă o cameră lângă a lui. Sună-mă de îndată ce rezolvi.

– Recepţionat.

Tyrin făcu cale-ntoarsă, repetându-şi replicile: „Mă scuzaţi, individul care tocmai a ieşit, bărbatul scund cu ochelari, cred că-l cunosc, dar a urcat într-un taxi înainte să apuc să-l prind din urmă… îl cheamă John, însă obişnuiam să-i spunem Jack, în ce cameră…?" Din fericire, nu fu nevoie de scenariul acela. Cheia lui Dickstein era încă pe tejgheaua de la recepţie. Tyrin memoră numărul.

Recepţionerul îşi făcu apariţia.

– Vă pot ajuta?

– Aş dori o cameră, răspunse Tyrin.

Nat o sărută asemenea unui bărbat care fusese însetat toată ziua. Îi adulmeca mirosul pielii şi-i savura buzele moi. Îi atinse faţa şi-i spuse:

– De asta am nevoie.

Se priveau în ochi ca şi când n-ar fi existat secrete între ei. Dickstein chibzui: „Pot să fac tot ceea ce vreau". Această idee îi venea mereu în minte asemenea unei incantaţii,

a unui descântec. Îi atingea trupul cu lăcomie. Stăteau față în față în bucătăria albastru cu galben și o privea în ochi în timp ce-i pipăia cele mai secrete locuri ale trupului. Buzele ei roșii se întredeschiseră o secundă, iar el îi simți respirația accelerată și fierbinte. Inspiră adânc de parcă ar fi vrut să-i respire aburul. Reflectă: „Dacă eu pot să fac tot ceea ce vreau, atunci și ea poate". Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea îi desfăcu nasturii de la cămașă și se aplecă spre pieptul lui, luându-i sfârcurile între dinți și sugându-i-le. Acea plăcere neașteptată și surprinzătoare îl făcu să geamă.

Îi cuprinse cu blândețe capul și i-l legănă înainte și înapoi, pentru a intensifica senzația, și murmurând: „Tot ce vreau eu!" Apoi își întinse mâinile în spatele ei, îi ridică fusta și-și bucură privirea cu chiloții albi care i se mulau pe fese și contrastau cu pielea măslinie de pe picioarele ei. Cu mâna dreaptă, îi mângâia fața, o apuca de umăr și-i pipăia sânii; cu mâna stângă, îi mângâia șoldurile, apoi și-o băgă în chiloții ei și între picioarele femeii. Era o senzație atât de plăcută, încât și-ar fi dorit să aibă patru mâini cu care s-o mângâie, șase chiar. Pe urmă simți brusc nevoia să-i vadă fața și, apucând-o de umeri, îi îndreptă spatele, zicând: „Vreau să te privesc". Ochii ei se umplură de lacrimi. El știu că ele nu erau semne ale tristeții, ci ale plăcerii intense. Se priviră din nou în ochi și de astă dată nu mai exista doar adevărul între ei, ci și râuri, torente de emoție pură care se revărsau din amândoi.

După aceea îngenunche în fața ei, ca un supus. Mai întâi, își așeză capul pe coapse și simți căldura degajată prin haine de trupul Suzei. Apoi îi vârî ambele mâini sub fustă, găsi banda chiloților și-i trase încet în jos. Pe urmă el se ridică în picioare. Stăteau în același loc în care se sărutaseră atunci când el intrase în încăpere. Începură să facă dragoste acolo, în poziția aceea. El o privea. Trăsăturile îi

păreau liniștite și-și ținea ochii pe jumătate închiși. Își dorea să facă asta de mult timp, să se miște încet, dar trupul lui era nerăbdător. Era hotărât s-o penetreze tare și repede. Când simți că-și pierde echilibrul, o cuprinse cu ambele brațe, o ridică un centimetru de la pardoseală și, fără să iasă din ea, făcu doi pași și o lipi cu spatele de perete. Suza îi scoase cămașa din pantaloni și-și înfipse degetele în spatele lui musculos. Nat își împreună mâinile sub fesele ei și o ridică. Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui, îl cuprinse cu gleznele și, incredibil, el părea s-o penetreze și mai adânc.

Nat avea impresia că se răsucea asemenea mecanismului unui ceas și tot ce făcea ea, fiecare expresie de pe fața ei păreau să întindă arcurile. O privea copleșit de dorință. La un moment dat, în ochii ei apăru o expresie semănând cu panica; o emoție care se întrezărea în ochii sălbatici ai unui animal. Acest lucru îl excită și mai mult și simți că va exploda, și voia să-i spună asta, prin urmare, rosti: „Suza, sunt pe cale să explodez", iar ea îi răspunse: „Și eu". Își înfipse unghiile în spatele lui și le trase în jos de-a lungul coloanei vertebrale, într-o zgârietură prelungă și usturătoare pe care el o simți asemenea unui șoc electric. Mai simți cum vulcanul dinlăuntrul ei izbucnește tocmai în momentul în care erupse și cel dinlăuntrul lui. Și văzu cum ea își deschide gura, trăgând aer în piept. Când ajunseră amândoi pe culmile plăcerii, ea *țipă*.

– Noi îi urmărim pe israeliți, iar israeliții îl urmăresc pe Dickstein. Mai trebuie să înceapă și Nat să ne urmărească pe noi, ca să ne învârtim în jurul cozii toată ziua, spuse Rostov.

Înainta cu pași mari pe coridor. Tyrin mergea repede lângă David, aproape fugind, și de-abia putea ține pasul cu el, din cauza picioarelor scurte și durdulii.

– Mă întrebam la ce te-ai gândit mai exact când ai renunțat la filaj de îndată ce l-am văzut?

– Este evident, răspunse Rostov, iritat, apoi își reaminti că loialitatea lui Tyrin era prețioasă și se hotărî să-i explice. Dickstein a fost sub supraveghere mult timp în ultimele săptămâni. De fiecare dată, a reușit să ne descopere și să scape de noi. Era inevitabil ca Dickstein, aflat în joc de atâta vreme, să fie supravegheat. Însă în cazul unei operațiuni speciale, cu cât este urmărit mai mult, cu atât mai probabil este ca el să renunțe la ceea ce face și să predea ștafeta altcuiva – și noi s-ar putea să nu știm cui. Se întâmplă adesea ca informațiile pe care le obținem atunci când urmărim pe cineva să nu mai fie valabile, deoarece persoana în cauză descoperă că suntem pe urmele ei și, prin urmare, știe că deținem informațiile respective. Dar dacă renunțăm la filaj, așa cum am făcut-o azi, știm unde este el, însă el nu știe că noi știm.

– Am înțeles, zise Tyrin.

– Îi va depista pe israeliții ăia cât ai zice pește, adăugă Rostov. Ar trebui să fie deja cu toate simțurile în alertă.

– De ce crezi că-l urmăresc pe omul lor?

– Chiar nu înțeleg, se încruntă Rostov, gândind cu voce tare. Sunt sigur că Dickstein s-a întâlnit cu Borg în dimineața asta – ceea ce ar explica de ce Pierre a scăpat de urmăritorul lui făcând manevra aceea cu taxiul. Se prea poate ca Borg să-l fi retras pe Dickstein din misiune, iar acum nu face decât să verifice dacă, într-adevăr, Nat s-a retras sau își continuă misiunea în mod neoficial.

Rostov clătină din cap – era un gest de frustrare.

– Asta nu mă convinge. O altă variantă ar fi că Borg nu mai are încredere în Dickstein, însă și acest lucru mi se pare neverosimil. Cu grijă, acum.

Se aflau la ușa camerei de hotel a lui Dickstein. Tyrin scoase o lanternă mică din buzunar, cu lumină puternică, și verifică marginile ușii.

– Niciun indiciu, spuse el.

Rostov încuviință din cap, așteptând. Acesta era domeniul lui Tyrin. Bărbatul scund și rotofei era cel mai bun tehnician din KGB, după părerea lui David. Îl privi cum scoase din buzunar un șperaclu, unul din colecția mare de astfel de instrumente pe care o avea. După ce încercase câteva pe ușa camerei pe care o închiriase acolo, aflase care dintre ele se potrivea încuietorilor din hotelul Jacobean. Deschise încet ușa și rămase afară, privind înăuntru.

– Nicio capcană, zise el după un minut.

Păși înăuntru, urmat de Rostov, care închise ușa. Lui Rostov nu-i plăcea deloc partea aceea din joc. Prefera să privească, să facă speculații, să comploteze: intrarea prin efracție nu era genul lui. Se simțea expus și vulnerabil. Dacă în acel moment ar fi venit vreo cameristă sau managerul hotelului, sau chiar Dickstein, trecând pe lângă santinelele de la recepție… ar fi fost atât de rușinos, de umilitor.

– Haide să ne grăbim! zise el.

Camera respecta normele standard: ușa se deschidea într-un hol mic, cu baia într-o parte și cu un dulap în partea opusă. Dincolo de baie, camera era pătrată, cu un pat de o persoană lipit de un perete și cu televizorul așezat lângă peretele celălalt. Pe peretele exterior, vizavi de ușă, se afla o fereastră mare.

Tyrin ridică receptorul și începu să deșurubeze capacul. Rostov stătea la piciorul patului și privea în jurul lui, încercând să-și facă o părere despre bărbatul care ocupa acea cameră. Nu existau prea multe indicii. Pe noptieră se aflau o carte cu probleme de șah și un ziar. Nu se vedeau semne de tutun sau alcool. Coșul de gunoi era gol. Valiza neagră din vinilin de pe scăunel conținea lenjerie de corp și o cămașă, curate.

– Bărbatul călătorește doar cu o cămașă de schimb! bombăni Rostov.

Sertarele comodei erau goale. Rostov aruncă o privire în baie. Văzu o periuță de dinți, un aparat de ras electric, cu adaptoare pentru diferite tipuri de priză, și o folie cu pastile pentru indigestie.

Rostov se întoarse în dormitor, unde Tyrin reasambla telefonul.

– Gata.

– Pune unul și în spatele tăbliei, îi spuse Rostov.

Tyrin tocmai prindea cu bandă adezivă un microfon de peretele din spatele patului, când sună telefonul.

În cazul în care Dickstein se întorcea, santinela de la recepție trebuia să telefoneze în camera lui Dickstein și după două apeluri să închidă.

Telefonul sună a doua oară. Rostov și Tyrin stăteau nemișcați, tăcuți și așteptau.

Telefonul sună din nou.

Ei se relaxară.

Aparatul rămase tăcut după ce primise șapte apeluri.

– Mi-aș fi dorit să aibă o mașină, ca să-i punem microfon, zise Rostov.

– Am un nasture de cămașă.

– Poftim?

– Un microfon care seamănă cu un nasture de cămașă.

– Nu știam că există așa ceva.

– E ceva nou.

– Ac n-ai? Și ață?

– Ba da.

– Atunci, dă-i drumul.

Tyrin se duse la valiza lui Dickstein și, fără să scoată cămașa din ea, smulse al doilea nasture, îndepărtând cu grijă ața desfăcută. Din câteva mișcări rapide, cusu nasturele cel nou. Degetele lui dolofane erau surprinzător de dibace.

Rostov îl privea, dar era cu gândul în altă parte. Își dorea cu disperare să facă mai mult decât să se asigure că va auzi ceea ce spunea și făcea Dickstein. Israelianul ar putea descoperi microfoanele din telefon și din spatele tăbliei patului; nu va purta mereu cămașa cu microfonul. Lui Rostov îi plăcea să dețină controlul asupra situației, iar Dickstein era atât de alunecos, încât îl înnebunea: n-aveai nicio șansă să-l prinzi în plasă. David nutrise o mică speranță că va găsi undeva, în acea cameră, o fotografie cu o persoană pe care Dickstein o iubea.

– Gata, îl anunță Tyrin și-i arătă rezultatul muncii lui.

Cămașa era una simplă și albă din nailon, cu nasturi albi, obișnuiți. Cel nou nu se deosebea de ceilalți.

– Bine, zise Rostov. Închide valiza.

Tyrin se conformă.

– Altceva?

– Ar fi bine să mai aruncăm o privire rapidă după alte capcane. Nu-mi vine să cred că Dickstein a ieșit în oraș fără să-și ia nicio măsură de precauție.

Căutară din nou, repede, în tăcere, cu mișcări exersate și simple, fără să trădeze vreun semn de presiune, pe care

o simţeau amândoi. Existau nenumărate metode de a planta capcane. Un fir de păr lipit uşor peste o crăpătură din uşă era cea mai simplă; o bucată de hârtie îndesată în fundul unui sertar ar cădea atunci când sertarul era tras; un cub de zahăr sub un covor gros s-ar zdrobi fără zgomot sub talpă; un bănuţ în spatele căptuşelii unei valize ar aluneca din faţă în spate dacă ar fi deschisă…

Nu găsiră nimic.

– Toţi israeliţii sunt paranoici. El de ce ar fi diferit? întrebă Rostov.

– Poate a fost retras din misiune.

– Atunci, de ce ar fi atât de neglijent? mormăi Rostov.

– S-o fi îndrăgostit, sugeră Tyrin.

– Sigur, râse el. Şi Iosif Vissarionovici Stalin ar fi putut fi canonizat de Vatican. Haide să plecăm de-aici!

Ieşi, iar Tyrin îl urmă, închizând încet uşa în urma lui.

Aşadar, era vorba despre o femeie.

Pierre Borg era şocat, uluit, perplex, intrigat şi profund îngrijorat.

Dickstein n-avusese *niciodată* o femeie.

Şeful Mossadului şedea sub umbrelă, pe o bancă din parc. Îi fusese imposibil să gândească în ambasadă, cu telefoanele care sunau şi oamenii punându-i mereu întrebări, prin urmare, ieşise la aer, în ciuda vremii proaste. Vântul sufla în rafale peste parc şi, din când în când, câte o picătură de ploaie îi ateriza pe vârful trabucului, obligându-l să şi-l reaprindă.

Încordarea şi tensiunea pe care le simţise la Dickstein îl făcuseră să fie atât de înverşunat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Borg era ca Nat să înveţe să se relaxeze.

Artiștii stradali îl urmăriseră pe Dickstein până la imobilul mic cu apartamente din Chelsea, unde se întâlnise cu o femeie. „Este o relație sexuală, spusese unul dintre ei. Am auzit-o când a atins orgasmul." Îi puseseră întrebări administratorului clădirii, însă acesta nu știa nimic despre femeie în afară de faptul că era o prietenă apropiată a proprietarilor apartamentului.

Concluzia evidentă fu aceea că Dickstein deținea apartamentul (și că-l plătise pe administrator ca să mintă); îl folosea pentru întâlnirile lui amoroase; se întâlnea cu cineva din tabăra adversă, cu o femeie; făceau dragoste, iar el îi dezvăluia secrete.

Borg ar fi putut crede această variantă dacă ar fi aflat altfel despre femeie. Dar dacă Dickstein devenise brusc trădător, n-ar fi permis ca Pierre să cadă la bănuieli. Era mult prea deștept. Și-ar fi acoperit urmele. Nu i-ar fi condus pe artiștii stradali direct la apartament, fără să arunce măcar o privire peste umăr. Comportamentul lui era cât se putea de nevinovat. Când se întâlnise cu Borg, semănase cu o pisică prinsă la borcanul cu smântână, fără să știe sau să-i pese că starea de spirit i se citea pe față. Când îl întrebase ce se întâmpla, Dickstein făcuse glume. Borg hotărâse să-l fileze. Câteva ore mai târziu, Nat i-o trăgea unei fete căreia îi plăcea atât de mult să facă sex, că o puteai auzi din *stradă*. Întreaga situație era atât de puerilă, încât n-avea cum să nu fie adevărată.

Prea bine, atunci. O femeie reușise să penetreze scutul lui Dickstein și să-l seducă. Nat se comporta ca un adolescent, fiindcă n-avusese parte de adolescență. Întrebarea importantă care se punea: cine era femeia?

Rușii aveau și ei dosare, deci trebuie să fi presupus, ca Borg, că Dickstein era invulnerabil la avansuri

sexuale. Poate se gândiseră că merita să încerce și poate că aveau dreptate.

Încă o dată, instinctul îi dicta lui Borg să-l retragă de urgență pe Dickstein din misiune. Și încă o dată, ezită. Dacă ar fi fost vorba despre un alt proiect, și nu despre acela, despre un alt agent, și nu despre Dickstein, ar fi știut ce să facă. Însă Dickstein era singura persoană care putea rezolva acea problemă. Borg n-avea de ales decât să păstreze schema inițială: să aștepte până când Nat va veni cu un plan, apoi să-l retragă din misiune.

Ar putea să le comunice celor din Londra s-o cerceteze pe femeie și să afle tot ce puteau despre ea.

Urma o perioadă plină de pericole, dar numai atât putea Borg să facă.

Trabucul i se stinsese, însă el abia dacă observă. În parc nu era nici țipenie de om. Ședea pe bancă, nemișcat, ținându-și umbrela deasupra capului. Semăna cu o statuie. Și era foarte îngrijorat.

„Distracția s-a încheiat", reflectă Dickstein. Sosise timpul să se apuce de muncă.

Când se întoarse la hotel la ora zece dimineața, își dădu seama – incredibil – că nu lăsase capcane menite să-i indice dacă intrase cineva în cameră. Pentru prima dată în cei douăzeci de ani de când era spion, uitase, pur și simplu, să-și ia măsuri elementare de precauție. Rămase în prag, privind în jur și gândindu-se ce efect tulburător avusese ea asupra lui. A o părăsi și a se întoarce la muncă era ca și când s-ar fi urcat într-o mașină care zăcuse în garaj timp de un an: trebuia să îngăduie vechilor obiceiuri,

instinctelor și paranoiei de odinioară să i se strecoare din nou în minte.

Se duse în baie și lăsă să curgă apă în cadă. Avea un oarecare răgaz emoțional. Suza urma să se întoarcă la muncă în ziua respectivă. Lucra pentru compania aeronautică BOAC și călătorea prin toată lumea. Trebuia să se întoarcă peste douăzeci și una de zile, dar putea dura mai mult. El habar n-avea unde se va afla peste trei săptămâni, ceea ce însemna că nu știa când o va revedea. Însă dacă va rămâne în viață, o va revedea, cu siguranță.

Totul părea diferit în acel moment, trecut și viitor. Ultimii douăzeci de ani din viața lui păreau plictisitori, în ciuda faptului că împușcase oameni și fusese și el țința altora, călătorise prin toată lumea, se deghizase și-i înșelase pe mulți, și dăduse lovituri scandaloase, clandestine. Totul părea trivial.

În timp ce ședea în cadă, se întreba ce va face pentru tot restul vieții. Luase hotărârea să nu mai fie spion – însă ce va fi? Părea să aibă o mulțime de posibilități. Ar putea participa la alegerile pentru Knesset sau să-și înceapă propria afacere, sau să rămână în kibuț și să facă cel mai bun vin din Israel. S-ar căsători cu Suza? Dacă da, vor locui în Israel? Găsea acea nesiguranță savuroasă. Era ca atunci când te întrebi ce vei primi de ziua ta de naștere.

„Dacă voi supraviețui", reflectă el. Brusc, miza deveni și mai mare. Îi era teamă să moară. Până în acel moment, moartea fusese ceva de evitat cu toată priceperea doar pentru că reprezenta, ca să spunem așa, o mutare greșită în joc. În acea clipă își dorea cu disperare să trăiască: să doarmă din nou cu Suza, să-și întemeieze împreună un cămin, să afle totul despre ea, despre predispozițiile, obiceiurile și

secretele ei, despre cărțile pe care-i plăcea să le citească și despre părerea ei despre Beethoven sau dacă sforăia.

Ar fi fost îngrozitor să-și piardă viața atât de devreme după ce ea i-o salvase.

Ieși din cadă, se șterse cu prosopul și se îmbrăcă. Singura cale de a rămâne în viață era să câștige acea bătălie: misiunea lui.

Următoarea mutare era un apel telefonic. Se gândi la telefonul hotelului, apoi hotărî să înceapă să fie foarte atent de acum înainte și ieși ca să caute o cabină telefonică.

Vremea se schimbase. Cu o zi înainte turnase cu găleata, pe urmă se însorise și razele soarelui erau călduțe. Trecu pe lângă cabina telefonică aflată lângă hotel și se duse la următoarea: foarte atent. Căută compania maritimă Lloyd's din Londra în cartea de telefoane și formă numărul.

– Lloyd's, bună dimineața!

– Am nevoie de informații referitoare la o navă.

– Lloyd's London Press se ocupă de asta. Vă fac legătura.

Pe când aștepta să-i fie transferat apelul, Dickstein privea prin geamurile cabinei telefonice la traficul din Londra și se întreba dacă cei de la Lloyd's îi vor da informațiile de care avea nevoie. Spera să fie așa, deoarece nu știa de unde altundeva putea face rost de acele informații. Începu să bată agitat din picior.

– Lloyd's London Press.

– Bună dimineața, aș avea nevoie de niște informații referitoare la o navă.

– Ce fel de informații? întrebă un bărbat, a cărui voce lui Dickstein i se păru ușor suspicioasă.

– Aș vrea să știu dacă a fost construită ca parte dintr-o serie și dacă da, aș vrea să-mi spuneți numele celorlalte nave-surori, ale proprietarilor acestora și locațiile lor curente. Plus planuri, dacă se poate.

– Mă tem că nu vă pot ajuta.

Dickstein se descurajă.

– De ce?

– Nu păstrăm planurile, de asta se ocupă Lloyd's Register, iar ei le dau doar proprietarilor.

– Dar celelalte informații? Despre navele-surori?

– Nici cu asta nu vă pot ajuta.

Lui Dickstein îi venea să-l strângă de gât pe bărbat.

– Atunci, cine poate?

– Noi suntem singurii care deținem aceste informații.

– Și le țineți secrete?

– Nu le oferim la telefon.

– Stați puțin, vreți să spuneți că nu mă puteți ajuta *la telefon*.

– Exact.

– Însă mă puteți ajuta dacă fac o cerere scrisă sau vin în persoană.

– Ăăă... da, această solicitare de informații n-ar trebui să dureze prea mult, așa că puteți veni personal.

– Dați-mi adresa.

Și-o notă.

– Puteți face rost de aceste informații cât aștept?

– Cred că da.

– Bine. Vă voi spune numele navei. Ar trebui să aveți la dispoziție toate informațiile până voi ajunge acolo. Nava este botezată *Coparelli*.

Silabisi numele pe litere.

– Și numele dumneavoastră?

– Ed Rodgers.

– Compania?

– *Science International*.

– Doriți să facturăm pe numele companiei?

– Nu, voi plăti cu cec personal.

– Atât timp cât veţi arăta un act de identitate.

– Desigur. Voi ajunge acolo într-o oră. La revedere!

Închise şi ieşi din cabina telefonică, exclamând: „Slavă Cerului!" Traversă strada, intră într-o cafenea şi comandă cafea şi un sendviş.

Bineînţeles că-l minţise pe Borg: ştia exact cum va deturna vasul *Coparelli*. Va cumpăra una dintre navele-surori – dacă exista aşa ceva – şi, împreună cu echipajul său, se vor întâlni cu *Coparelli* pe mare. După deturnare, în locul acţiunii riscante de a transfera încărcătura de pe un vas pe celălalt, îşi va scufunda propriul vas şi va transfera actele pe *Coparelli*. Va acoperi numele *Coparelli* cu vopsea şi-l va înlocui cu cel al vasului scufundat. Apoi va naviga până la Haifa cu ceea ce va părea a fi propriul vas.

Era o idee bună, însă rămânea doar o schiţă a planului său. Ce va face cu echipajul de pe *Coparelli*? Cum va fi explicată pierderea aparentă a vasului? Cum va putea evita o anchetă internaţională în privinţa pierderii pe mare a tonelor de minereu de uraniu?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai dificilă părea acea ultimă problemă. Se vor declanşa căutări pe scară largă pentru orice vas mare despre care se va crede că s-a scufundat. Având în vedere încărcătura de uraniu de la bord, căutările vor atrage atenţia publică, prin urmare, acestea vor fi şi mai minuţioase. Şi dacă anchetatorii nu vor descoperi nava *Coparelli*, ci nava-soră presupusă ca aparţinându-i lui Dickstein?

Rumegă o vreme problema, fără să găsească vreun răspuns. Existau încă prea multe necunoscute în ecuaţie. Fie sendvişul, fie problema îi căzu greu la stomac: luă o pastilă pentru indigestie.

Se concentră la cum să-și păcălească adversarii. Oare își acoperise suficient de bine urma? Numai Borg trebuia să-i cunoască planurile. Chiar dacă în camera lui de hotel se aflau microfoane – și chiar în cabina telefonică cea mai apropiată de hotel –, nimeni n-avea de unde să știe că era interesat de nava *Coparelli*. Fusese foarte atent.

Sorbi din cafea; apoi unul dintre clienți, în drum spre ieșire din cafenea, îl lovi din greșeală în cot și Nat își vărsă cafeaua pe cămașa curată.

– *Coparelli*, zise David Rostov însufleţit. Unde-am mai auzit de un vas botezat *Coparelli*?

– Și mie îmi sună cunoscut, spuse Yasif Hassan.

– Ia să văd listingul din computer.

Se aflau într-o dubiţă care aparţinea KGB-ului, de un albastru-închis, simplă și foarte murdară, parcată lângă hotelul Jacobean. Echipamentul radio puternic ocupa aproape tot spaţiul în interior, însă în spatele scaunelor din faţă exista un compartiment mic, unde stăteau înghesuiţi Rostov și Hassan. Piotr Tyrin se afla la volan. Din boxele mari de deasupra capetelor lor răzbătea în surdină o conversaţie înăbușită și clinchetul ocazional de veselă. Cu o clipă în urmă, se auzise un schimb de replici inteligibile – cineva cerându-și scuze pentru ceva, iar Dickstein răspunzând că era în regulă, că fusese un accident. Nimic deosebit nu mai fusese rostit de atunci.

Încântarea lui Rostov că putea asculta conversaţia lui Dickstein era umbrită doar de faptul că o putea asculta și Hassan. Acesta din urmă devenise încrezător în sine de când reușise să descopere că Nat se afla în Anglia: se

credea un spion profesionist precum ceilalți. Insistase să participe la fiecare acțiune din cadrul operațiunii din Londra, amenințând că se va plânge la Cairo dacă va fi exclus. Rostov se gândise să-l demaște, dar acest lucru ar fi însemnat încă o confruntare cu Feliks Voronțov, iar Rostov nu voia să treacă peste Feliks ca să ajungă din nou atât de repede la Andropov. Deci găsise o alternativă: îi va permite lui Hassan să fie prezent, însă îl va avertiza să nu raporteze nimic la Cairo.

Hassan, care citise listingul, i-l dădu lui Rostov. În timp ce rusul răsfoia paginile, în difuzoare se auzi zgomotul stradal un minut sau două, urmat de un dialog.

– Încotro, șefu'?
– Lime Street, se auzi vocea lui Dickstein.

Rostov își ridică privirea și i se adresă lui Tyrin:

– Trebuie să fie Lloyd's, adresa pe care a primit-o la telefon. Să mergem acolo!

Tyrin porni motorul și conduse dubița înspre est, către centrul orașului. Rostov își întoarse atenția la listingul din computer.

– Cei de la Lloyd's îi vor da, probabil, un raport scris, rosti Hassan cu pesimism în glas.

– Microfonul funcționează foarte bine... până acum, zise Tyrin.

Conducea cu o mână și-și rodea unghiile de la cealaltă.

Rostov găsi ceea ce căuta.

– Iată! exclamă el și-și lovi genunchiul cu degetele, plin de entuziasm. *Coparelli.* Bine, bine, bine!

– Vreau să văd, îi ceru Hassan.

Rostov ezită o clipă, dar conștientiză că n-avea cum să se eschiveze și-i zâmbi, arătându-i ultima pagină.

– Sub „Nenuclear". Două sute de tone de „prăjitură galbenă" care urmează să fie transportate de la Antwerp la Genova la bordul motonavei *Coparelli*.

– *Asta* e deci, zise Hassan. Ţinta lui Dickstein.

– Dacă vei raporta treaba asta la Cairo, Nat îşi va schimba, probabil, ţinta. Hassan...

Arabul se făcu roşu la faţă de furie.

– Ai mai spus asta o dată, rosti el pe un ton rece.

– În regulă, zise Rostov.

Şi chibzui: „La naiba, trebuie să fiu şi diplomat!"

– Acum ştim ce are de gând să fure şi de la cine anume, adăugă rusul. Presupun că am făcut progrese.

– Nu ştim când, unde şi cum, opină Hassan.

Rostov încuviinţă din cap.

– Toată schema cu navele-surori trebuie să aibă o legătură cu asta, spuse el, apoi îşi trase nasul. Dar nu văd cum.

– Două lire şi şase pence, vă rog, şefu'.

– Păstrează restul.

– Găseşte un loc de parcare, Tyrin.

– E mai greu pe-aici, se plânse şoferul.

– Dacă nu găseşti un loc, opreşte, pur şi simplu. Nu-mi pasă dacă primeşti amendă de parcare, zise Rostov, nerăbdător.

– Bună dimineaţa. Mă numesc Ed Rodgers.

– Ah, da. O clipă, vă rog... Raportul dumneavoastră tocmai a fost redactat, domnule Rodgers. Iată şi factura.

– Sunteţi foarte eficienţi.

– *Este* un raport scris, spuse Hassan.

– Mulţumesc foarte mult.

– La revedere, domnule Rodgers.

– Nu este prea vorbăreț, nu-i așa? întrebă Tyrin.

– Spionii buni nu sunt niciodată. Ar trebui să ții minte asta.

– Da, domnule, consimți Hassan, pe urmă exclamă: La naiba! Acum nu vom avea răspunsurile la întrebările lui.

– N-are importanță. Tocmai mi-am dat seama, zâmbi David. Cunoaștem întrebările. Nu trebuie decât să punem aceleași întrebări și vom obține răspunsurile pe care le-a primit și el. Ascultă, a ieșit din nou în stradă. Fă o tură, Tyrin, să încercăm să-l depistăm.

Dubița se puse în mișcare, însă înainte să facă o tură completă a cvartalului, zgomotul stradal dispăru din nou.

– Vă pot ajuta, domnule?

– A intrat într-un magazin, zise Hassan.

Rostov îl privi. Atunci când uita de mândrie, arabul era la fel de entuziasmat ca un școlar despre toată situația: dubița, microfoanele, filajul. Poate că va păstra tăcerea, doar ca să se joace în continuare de-a spionii cu rușii.

– Am nevoie de o cămașă nouă.

– Oh, nu! exclamă Tyrin.

– Am observat, domnule. De la ce e pata?

– De la cafea!

– Ar fi trebuit să-o ștergeți imediat, domnule. Pata va fi foarte greu de scos. Doriți o cămașă similară?

– Da. Simplă, albă, din nailon, nasturi normali, mărime guler paisprezece și jumătate.

– Poftiți! Aceasta costă treizeci și două de lire și șase pence.

– O iau.

– Pun pariu că o va trece la cheltuieli, spuse Tyrin.

– Mulțumesc. Poate vreți s-o îmbrăcați chiar acum?
– Da, vă rog.
– Cabina de probă este acolo.

Se auzi zgomot de pași, apoi un scurt moment de tăcere.

– Doriți o pungă pentru cea veche, domnule?
– Poate o veți arunca dumneavoastră pentru mine.

– Nasturele a costat două mii de ruble! se extazie Tyrin.

– Desigur, domnule.

– S-a terminat, interveni Hussan. Nu vom mai putea afla nimic.

– Două mii de ruble! rosti din nou Tyrin entuziasmat.

– Cred că a meritat banii, spuse Rostov.

– Încotro? întrebă Tyrin.

– Înapoi la ambasadă, răspunse Rostov. Vreau să-mi întind picioarele. Nu mi-l mai simt deloc pe stângul. La naiba, am făcut o treabă bună în dimineața asta!

În timp ce Tyrin conducea spre vest, Hassan zise îngândurat:

– Trebuie să aflăm unde se găsește vasul *Coparelli* în acest moment.

– Pot face asta veveriţele, îl asigură Rostov.

– Veveriţele?

– Lucrătorii sediului central din Moscova. Stau pe scaun cât e ziua de mare și nu-și asumă niciodată vreun risc decât acela de a traversa strada Granovsky la oră de vârf, însă sunt plătiți mai bine decât agenții de teren.

Rostov hotărî să profite de ocazie, ca să continue instructajul lui Hassan.

– Nu uita, un agent n-ar trebui să-și irosească niciodată timpul ca să afle informații care aparțin deja domeniului public. Veveriţele pot afla tot ce se găsește în arhive, rapoarte și dosare. Având în vedere faptul că o veveriță este mai ieftină decât un agent – nu în ceea ce privește salariul, ci referitor la munca avizată –, Comitetul preferă întotdeauna ca o veveriță să ducă la bun sfârșit o anume sarcină. Folosește-te întotdeauna de veveriţe! Nimeni nu va crede că ești leneș.

Hassan zâmbi cu nonșalanță, un ecou al personalității lui apatice de odinioară.

– Dickstein nu funcţionează astfel.

– Israelienii au o abordare complet diferită. Și-apoi, cred că Dickstein nu preferă munca de echipă.

– În cât timp vor localiza veveriţele vasul *Coparelli*?

– Poate într-o zi. Voi întreba de îndată ce vom ajunge la ambasadă.

– Ai putea face și o solicitare? întrebă Tyrin peste umăr.

– De ce ai nevoie?

– De șase nasturi.

– Șase?

– Dacă vor fi asemănători cu cei din ultimul set, cinci nu vor fi de-ajuns.

– Aceasta este eficienţa comunistă? râse Hassan.

– Nu e nimic greșit cu eficienţa comunistă, îi replică Rostov. Eficienţa rusească ne omoară.

Dubița pătrunse în Embassy Row, iar poliţistul de serviciu le făcu semn să treacă mai departe.

– Ce facem odată ce vom localiza vasul *Coparelli*? întrebă Hassan.

– Vom infiltra un om al nostru la bord, evident, răspunse Rostov.

Capitolul 9

Naşul avusese o zi proastă.

Începuse odată cu micul dejun, când primise vestea că unii dintre oamenii lui fuseseră arestaţi în cursul nopţii. Poliţia oprise şi percheziţionase camionul în care se aflau două mii cinci sute de perechi de papuci de casă îmblăniţi şi cinci kilograme de heroină. Încărcătura, care era transportată din Canada spre oraşul New York, fusese capturată în Albany. Marfa fusese confiscată, iar şoferul şi şoferul de schimb, arestaţi.

Marfa nu-i aparţinea Naşului. Cu toate acestea, membrii echipei care efectua transportul îi plătiseră o taxă, aşteptând în schimb protecţie. Ei voiau ca el să-i scoată pe şoferi din închisoare şi să recupereze heroina. Acest lucru era aproape imposibil. Poate ar fi reuşit s-o facă dacă preţioasa captură ar fi implicat doar poliţia locală, dar, în acest caz, arestarea n-ar mai fi avut loc.

Şi acesta era doar începutul. Fiul lui mai mare, student la Harvard, ceruse mai mulţi bani după ce pierduse la jocurile de noroc toată suma trimisă pentru semestrul următor înainte de începerea cursurilor. Îşi petrecuse toată dimineaţa încercând să afle de ce lanţul lui de restaurante pierdea bani, şi toată după-amiaza explicându-i

amantei lui de ce n-o putea duce în Europa anul acela. Apoi doctorul îl înștiințase că avea gonoree, din nou.

Se privi în oglinda din garderobă și-și ajustă papionul, chibzuind: „Ce zi mizerabilă!"

Se adeveri că poliția din New York efectuase arestarea: aceasta îi dăduse pontul poliției locale, ca să evite necazurile cu mafia din oraș. Bineînțeles că poliția din oraș ar fi putut ignora pontul: faptul că n-o făcuse era un semn că pontul provenea de la cineva important, poate de la DEA[1] sau de la cineva din cadrul Departamentului de Trezorerie. Nașul desemnase avocați șoferilor închiși, trimisese oameni care să le facă o vizită familiilor acestora și începuse negocierile, ca să răscumpere heroina de la poliție.

Își îmbrăcă sacoul. Îi plăcea să se schimbe pentru cină; era un obicei. Nu știa ce să facă în privința fiului său, Johnny. De ce nu venea acasă pe perioada verii? Studenții se întorceau acasă în vacanța de vară. Nașul se gândise să trimită pe cineva ca să-l întâlnească pe Johnny, însă băiatul ar fi crezut că tatăl lui își făcea griji doar în privința banilor. Va trebui să meargă personal.

Telefonul sună.

– Da, răspunse el.

– Aici paza, domnule. Un englez întreabă de dumneavoastră. Nu vrea să-și spună numele.

– Trimite-l la plimbare, zise Nașul, cu gândul tot la Johnny.

– Mi-a spus să vă transmit că este un prieten de la Universitatea Oxford.

– Nu cunosc pe nimeni... stai puțin. Cum arată?

– Un tip scund cu ochelari, seamănă cu un golan.

– Nu zău?

[1] Drug Enforcement Agency (DEA) – Departamentul de Combatere a Drogurilor (n.red.)

Pe fața Nașului apăru un zâmbet.

– Adu-l înăuntru și întinde covorul roșu!

Fusese un an în care-și revăzuse vechii prieteni și observase cât se schimbaseră, dar înfățișarea lui Al Cortone îl surprinsese cel mai mult. Începuse să ia în greutate când se întorsese din Frankfurt, iar în prezent el cântărea cel puțin 120 de kilograme. Fața lui era dolofană și afișa o senzualitate care abia se întrezărise în 1947 și lipsise cu desăvârșire în timpul războiului. Chelise de tot. Lui Dickstein i se părea ceva neobișnuit la italieni.

Nat își amintea ca și când ar fi fost ieri ziua în care Cortone îi rămăsese dator. În zilele acelea, el învățase ceva despre psihologia unui animal încolțit. Îți dai seama cu câtă înverșunare poți lupta doar atunci când nu mai ai nicio scăpare. Ajuns într-o țară străină, izolat de detașamentul lui și traversând un teritoriu necunoscut cu pușca în mână, Nat acumulase rezerve nebănuite de răbdare, viclenie și cruzime de care nu se știa capabil. Stătuse o jumătate de oră ascuns în acel tufiș, supraveghind tancul despre care *știa* – fără să înțeleagă cum – că era o capcană. Îl zărise pe lunetist și-i căuta din priviri pe ceilalți, când americanii își făcură apariția.

Prin urmare, fără să se gândească la nimic altceva decât cum să supraviețuiască, Nat crease o diversiune și-i salvase viața lui Al.

Cortone fusese și mai nepriceput într-ale războiului decât Dickstein, însă învățase repede. Amândoi erau băieți descurcăreți, care aplicau principiile vechi noilor situații. O vreme, luptaseră cot la cot, înjuraseră, râseseră și vorbiseră despre femei împreună. Când insula căzuse sub

stăpânire, cei doi se furișaseră în timpul organizării noului atac și-i vizitaseră pe verișorii sicilieni ai lui Cortone.

Aceiași verișori reprezentau un interes pentru Dickstein în acel moment.

Îl mai ajutaseră o dată, în 1948. Avuseseră de câștigat de pe urma acelei înțelegeri, așadar, Dickstein îi abordase direct cu un plan. Acest proiect era diferit: avea nevoie de o favoare, dar nu putea oferi niciun procentaj. Deci se văzu nevoit să apeleze la Al și să invoce datoria aceea veche de douăzeci și patru de ani.

Nu era deloc sigur că va reuși. Cortone era bogat. Avea o casă mare – care în Anglia ar fi considerată conac – cu un domeniu frumos înconjurat de ziduri înalte și cu paznici la poartă. Pe aleea acoperită cu pietriș se aflau trei mașini, iar Dickstein pierduse numărul servitorilor. Poate că un american între două vârste, bogat și trăind în confort, nu s-ar fi grăbit să se implice în ilegalitățile politice mediteraneene, chiar și de dragul unui om care-i salvase viața.

Cortone părea foarte încântat să-l vadă, ceea ce era un început bun. Se loveau cu palma pe spate, așa cum o făcuseră în acea duminică de noiembrie din 1947, întrebându-se unul pe celălalt: „Ce mai faci?"

Îl măsură din priviri pe Dickstein.

– Ești neschimbat! Eu mi-am pierdut tot părul și m-am îngrășat 50 de kilograme, iar tu nici măcar n-ai încărunțit. Ce-ai mai făcut?

– M-am dus în Israel. Sunt un fel de fermier. Tu?

– Afaceri, știi tu. Haide să mâncăm și să stăm de vorbă.

La masă, situația fu una ciudată. Doamna Cortone ședea în capul mesei, fără să scoată vreun cuvânt și fără să i se adreseze vreun cuvânt. Doi băieți nepoliticoși își înfulecară mâncarea și plecară mai devreme în mașinile lor sport, lăsând în urmă un nor de praf. Cortone mâncă o

porție mare de spaghete și bău câteva pahare cu vin roșu californian. Însă cel mai interesant personaj era un bărbat cu față de rechin, îmbrăcat elegant, care uneori se comporta ca un prieten, alteori ca un consilier, iar alteori ca un servitor: o dată Cortone i se adresă cu „avocat". În timpul mesei nu se discutară chestiuni legate de afaceri. În schimb, relatară întâmplări din timpul războiului, Cortone depănând multe amintiri. Povesti, de asemenea, și despre lovitura pe care le-o dăduse Dickstein arabilor în 1948: el o aflase de la verișorii lui și fusese la fel de încântat ca și aceștia. Povestea era „înflorită" de fiecare dată când era spusă.

Dickstein își dădu seama că, într-adevăr, Al Cortone era bucuros să-l revadă. Poate că bărbatul era plictisit. Cine n-ar fi fost dacă ar fi luat cina în fiecare seară împreună cu o soție tăcută, doi băieți răzgâiați și un avocat cu față de rechin? Nat se străduia din răsputeri să mențină atmosfera destinsă: voia ca bărbatul să fie binedispus atunci când îl va ruga să-i facă o favoare.

După cină, ei se așezară în fotoliile din piele din fumoar, iar majordomul le aduse coniac și trabucuri. Dickstein refuză.

– Obișnuiai să fii un băutor dat naibii, zise Cortone.

– A fost un război dat naibii, replică Dickstein.

Majordomul ieși din încăpere. Dickstein îl privea pe Cortone cum sorbea din coniac și cum pufăia din trabuc și se gândea că bărbatul mânca, bea și fuma din plictiseală, ca și când ar fi crezut că, dacă făcea toate aceste lucruri suficient de mult timp, va ajunge, într-un final, să prindă gustul. Amintindu-și de momentele amuzante petrecute alături de verii sicilieni, se întrebă dacă mai existau oameni sinceri în viața lui Cortone.

Brusc, Al izbucni în râs.

– Îmi amintesc fiecare clipă petrecută la Oxford. Hei, ai făcut-o vreodată cu soţia profesorului, arăboaica?

– Nu, răspunse Dickstein, schiţând un zâmbet. Este moartă.

– Îmi pare rău.

– S-a întâmplat un lucru ciudat. M-am întors acolo, la casa de pe malul râului, şi am cunoscut-o pe fiica ei... Seamănă leit cu Eila.

– Serios? Şi...

Cortone îi aruncă o privire cu subînţeles.

–... ai făcut-o cu fiica ei – nu pot să cred!

Dickstein încuviinţă din cap.

– Vreau să mă însor cu ea. Intenţionez să-i cer mâna când ne vom vedea data viitoare.

– Va spune „da"?

– Nu ştiu. Cred că va fi de acord. Sunt mai în vârstă decât ea.

– Vârsta nu contează. Însă ai putea să te mai împlineşti şi tu. Femeilor le place să aibă de ce prinde.

Conversaţia îl deranja pe Dickstein şi în acel moment conştientiză de ce: Cortone era hotărât să păstreze totul într-o notă trivială. Acest lucru s-ar fi putut datora unui obicei dobândit de-a lungul anilor: acela de a tăcea; s-ar fi putut datora faptului că cea mai mare parte din „afacerile de familie" erau ilegale, iar el nu voia ca Dickstein să ştie acest lucru (dar Nat ghicise deja), sau poate că era vorba despre altceva şi bărbatul se temea să-i dezvăluie despre ce anume era vorba, vreo dezamăgire secretă pe care nu i-o putea împărtăşi: oricum, tânărul deschis, vorbăreţ şi exuberant de demult nu se regăsea în bărbatul gras din faţa lui. Şi-i venea să-l întrebe: „Spune-mi ce-ţi aduce bucurie, pe cine iubeşti şi cum este viaţa ta".

În schimb, îl întrebă:

– Îți mai amintești ce mi-ai spus când eram la Oxford?

– Sigur. Ți-am zis că-ți sunt dator, fiindcă mi-ai salvat viața.

Cortone trase din trabuc.

Cel puțin asta nu se schimbase.

– Am venit să-ți cer ajutorul.

– Dă-i drumul!

– Te deranjează dacă pornesc radioul?

– Locul ăsta e verificat de microfoane o dată pe săptămână, zâmbi Cortone.

– Bine, zise Dickstein, pornind radioul. Cu cărțile pe față, Al. Lucrez pentru serviciile de contrainformații israeliene.

Cortone făcu ochii mari de uimire.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Voi avea de îndeplinit o misiune pe Mediterana în noiembrie. Este...

Dickstein se întrebă cât de mult era nevoie să-i spună și hotărî că foarte puțin.

– ...vorba despre ceva ce ar putea pune capăt războaielor din Orientul Mijlociu.

Tăcu brusc, amintindu-și de o frază pe care Cortone avea obiceiul s-o rostească și o repetă ca pe vremuri:

– Și nu te iau peste picior.

– Dacă ar fi fost să mă iei peste picior, presupun că n-ai fi așteptat douăzeci de ani să vii la mine, râse Cortone.

– Este important ca misiunea să n-atragă atenția asupra Israelului. Am nevoie de o bază de la care să pornesc: o casă mare pe coastă, cu un debarcader pentru bărci mici și un loc de ancorare nu departe de țărm pentru o navă. Cât timp voi sta acolo – vreo două săptămâni, poate mai mult – am nevoie de protecție împotriva poliției și a altor

oficiali curioși. Cunosc un singur loc unde există toate acestea și o singură persoană de la care le-aș putea obține.

Cortone încuviință din cap.

– Știu un loc – o casă părăsită din Sicilia. Nu e tocmai lux... nu există încălzire, telefon, dar îndeplinește toate formalitățile.

Dickstein zâmbi larg.

– Minunat! exclamă el. Asta am venit să-ți cer.

– Glumești, spuse Cortone. Doar *atât*?

CĂTRE: Conducerea Mossad

DE LA: Biroul de contrainformații din Londra

DATA: 29 iulie 1968

Suza Ashford este aproape sigur agent al serviciilor de informații arabe.

S-a născut la Oxford, Anglia, 17 iunie 1944 și este sigurul copil al domnului (în prezent profesor) Stephen Ashford (născut la Guildford, Anglia, 1908) și al Eilei Zuabi (născută la Tripoli, Libia, 1925). Mama, care a decedat în 1954, a fost arăboaică. Tatăl ei este ceea ce se cheamă în engleză un „arabist"; și-a petrecut primii patruzeci de ani din viață în Orientul Mijlociu și a fost explorator, antreprenor și lingvist. În prezent, predă Literatura ebraică la Universitatea Oxford, unde este cunoscut pentru părerile lui pro-arabe, oarecum moderate.

Prin urmare, deși Suza Ashford vorbește doar limba engleză, s-ar părea că prezintă afinități pentru cauza arabă.

Lucrează ca însoțitoare de bord pentru compania aeriană BOAC pe rutele intercontinentale, călătorind adesea în Teheran, Singapore și Zürich, printre altele. În consecință, i se oferă nenumărate ocazii să stabilească legături clandestine cu personalul diplomatic arab.

Este o tânără extrem de frumoasă (vedeți fotografia anexată – care, de altfel, n-o flatează, conform spuselor agentului de pe teren care se ocupă de caz). Este de moravuri ușoare, dar nu în standardele neobișnuite ale profesiei ei și ale generației sale din Londra. Mai exact: pentru ea a întreține relații sexuale cu un bărbat în scopul obținerii de informații ar putea fi o experiență neplăcută, însă nu una traumatizantă.

În încheiere – și în asta constă argumentul decisiv – Yasif Hassan, agentul care l-a depistat pe Dickstein în Luxemburg, a urmat cursurile tatălui ei, Stephen Ashford, împreună cu Dickstein, păstrând legătura din când în când cu profesorul de-a lungul anilor. Se prea poate ca el să-l fi vizitat pe Ashford – un bărbat care se potrivește acestei descrieri l-a vizitat *cu siguranță* – în perioada în care a început relația dintre Nat Dickstein și Suza Ashford.

Recomand continuarea filajului.

(Semnat)

Robert Jakes

CĂTRE: Șeful Biroului de contrainformații din Londra

DE LA: Conducerea Mossad

DATA: 30 iulie 1968

Având în vedere toate aceste argumente aduse împotriva ei, nu înțeleg de ce nu recomandați uciderea sa.

(Semnat)

Pierre Borg

CĂTRE: Conducerea Mossad

DE LA: Șeful Biroului de contrainformații din Londra

DATA: 31 iulie 1968

Nu recomand eliminarea Suzei Ashford, din următoarele motive:

1. Dovezile împotriva ei sunt puternice, însă indirecte.

2. Din ce știu despre Dickstein, mă îndoiesc că i-a furnizat vreo informație, chiar dacă are o relație de dragoste cu ea.

3. Dacă o vom elimina, partea adversă va încerca să găsească o altă cale ca să ajungă la Dickstein. E mai bine cu diavolul pe care-l cunoaștem.

4. Ne-am putea folosi de ea ca să livrăm informații false părții adverse.

5. Nu-mi place să ucid în baza unor dovezi indirecte. Nu suntem barbari. Ci evrei.

6. Dacă o vom ucide pe femeia pe care o iubește Dickstein, cred că el ne va omorî pe mine, pe tine și pe toți cei implicați.

(Semnat)
Robert Jakes

CĂTRE: Șeful Biroului de contrainformații din Londra
DE LA: Conducerea Mossad
DATĂ: 1 august 1968
Procedați cum doriți.
(Semnat)
Pierre Borg
POST-SCRIPTUM (marcat *Personal*):
Punctul 5 este foarte nobil și emoționant, dar o astfel de remarcă nu te va promova în armata acestui bărbat.
P.B.

Era o scorpie mică, bătrână, parșivă și arțăgoasă.

Rugina, asemenea urticariei, acoperea carena cu pete mari și portocalii. Dacă partea superioară fusese vreodată vopsită, atunci vopseaua se scorojise și se desprinsese de mult din cauza vântului, a ploii și a mării. Copastia de la tribord fusese grav îndoită înspre prora în urma unei coliziuni vechi și nimeni nu se obosise s-o îndrepte. Hornul era acoperit cu un strat gros de murdărie vechi de zece ani.

Puntea era găurită, zgâriată și pătată; deși spălată des, aceasta nu fusese niciodată curățată minuțios, așa că rămăseseră urmele încărcăturilor vechi – boabe de porumb, așchii de cherestea, resturi de vegetație putrezită și fâșii din pânză – ascunse sub bărcile de salvare, sub frânghiile încolăcite, în crăpături, îmbinări și găuri. În zilele calde, puntea emana un miros respingător.

Avea vreo 2 500 de tone, o lungime de 60 de metri și o lățime puțin peste 9 metri. La pupa se afla un stâlp radio înalt. Cea mai mare parte din punte era ocupată de două tambuchiuri mari, care se deschideau în cala principală, destinată încărcăturilor. Pe punte existau trei macarale: una în fața tambuchiurilor, una în spatele lor și una între ele. Cabina timonei, cea a ofițerilor, bucătăria și dormitoarele echipajului se aflau la pupa, toate dispuse în jurul hornului. Avea o singură elice pusă în funcțiune de un motor diesel cu șase cilindri, care, teoretic, era capabil să ajungă la 2 450 de cai-putere și să mențină o viteză de 13 noduri.

Încărcată la maximum, nava ar înainta greu. Și cu o încărcătură ușoară, ar devia de la traseu. Oricum, la cea mai mică provocare, va efectua o rotație de 17 grade. Dormitoarele erau înghesuite și slab ventilate, bucătăria era adesea inundată, iar camera motorului fusese proiectată de către Hieronymous Bosch.

Echipajul era alcătuit din treizeci și unu de ofițeri și mateloți și niciunul dintre ei nu era prea încântat de ea.

Singurii pasageri erau gândacii de bucătărie, câțiva șoareci și câteva sute de șobolani.

Nimeni n-o îndrăgea, iar numele ei era *Coparelli*.

Capitolul 10

Nat Dickstein se duse la New York ca să devină un magnat în transporturi. Acest lucru îi ocupă toată dimineaţa.

Căută în cartea de telefoane din Manhattan şi alese un avocat care-şi avea biroul în cartierul Lower East Side. În loc să sune la telefon, se duse acolo personal şi fu mulţumit când descoperi că biroul avocatului era o încăpere deasupra unui restaurant chinezesc. Pe avocat îl chema Chung.

Dickstein şi Chung luară un taxi până în Park Avenue, unde se aflau birourile Liberian Corporation Services, Inc., o companie înfiinţată pentru a ajuta persoanele care voiau să înregistreze o corporaţie liberiană şi aflate la 4 800 de kilometri depărtare de ţara lor. Lui Dickstein nu i se cerură referinţe şi nu fu nevoit să demonstreze că era cinstit sau sănătos mintal. În schimbul unei taxe de cinci sute de dolari – pe care o plăti în numerar – ei înregistrară Savile Shipping Corporation din Liberia. Nu interesă pe nimeni faptul că în acea clipă Dickstein nu deţinea nici măcar o barcă prevăzută cu vâsle.

Sediul companiei de transport maritim fu înregistrat la adresa Broad Street nr. 80, Monrovia, Liberia, iar directorii săi erau P. Satia, E.K. Nugba şi J.D. Boyd, toţi rezidenţi ai Liberiei. Aceasta era, de asemenea, adresa unde îşi

aveau sediile cele mai multe corporații liberiene, precum și adresa Liberian Trust Company.

Domnul Chung ceru un onorariu de cincizeci de dolari și tariful pentru taxi. Dickstein îl plăti în numerar și-i spuse să ia autobuzul.

Prin urmare, fără să furnizeze alte informații în afară de adresă, Dickstein înființă legal o companie de transport maritim, care nu-i implica nici pe el, nici Mossadul.

Satia, Nugba și Boyd își dădură demisia douăzeci și patru de ore mai târziu, după cum era obiceiul. În aceeași zi, notarul public din ținutul Montserrado, Liberia, ștampilă o declarație sub jurământ, care stipula că un anume Andrew Papagopolous deținea întreg controlul asupra Savile Shipping Corporation.

Dickstein se afla deja în autobuzul care ducea de la aeroportul din Zürich în oraș, ca să-l întâlnească pe Papagopolous la prânz.

Când avu timp să reflecteze asupra situației, până și el fu tulburat de complexitatea planului său, de nenumăratele piese pe care trebuia să le potrivească în acel puzzle, de numărul de persoane care trebuiau convinse, mituite sau constrânse ca să-și joace rolurile. Până în acel moment reușise, mai întâi cu Stiffcollar, apoi cu Al Cortone, ca să nu mai pomenim de Lloyd's din Londra și Liberian Corporation Services, Inc., și totuși, cât timp putea continua înșelătoria?

Papagopolous era un bărbat la fel de alunecos, la fel de puternic și la fel de lipsit de vulnerabilități ca și Dickstein.

S-a născut în 1912, într-un sat care, în timpul copilăriei, aparținuse pe rând turcilor, bulgarilor și grecilor. Tatăl lui era pescar. În adolescență, el a trecut de la pescuit la alte activități maritime, în principal contrabandă. După cel

de-al Doilea Război Mondial, s-a dus în Etiopia, unde a cumpărat, la un preț de nimic, armament care, brusc, deveni inutil atunci când războiul luă sfârșit. Achiziționase puști, pistoale, mitraliere, tunuri antitanc și muniția aferentă acestora. Apoi a contactat agenția evreiască din Cairo și a vândut armele armatei israeliene clandestine, scoțând un profit uriaș. S-a ocupat de transport – în acest caz, experiența lui de contrabandist fiindu-i de mare ajutor – și a livrat bunurile Palestinei. Pe urmă i-a întrebat dacă mai doreau.

Așa l-a cunoscut pe Nat Dickstein.

În scurt timp, Papagopolous a făcut o călătorie până la Cairo, în Egiptul condus de regele Farouk I, apoi în Elveția. Înțelegerile lui cu israelienii marcaseră tranziția de la afaceri complet ilegale la negocieri care erau, în cel mai rău caz, dubioase și, în cel mai bun caz, impecabile. În prezent, susținea că era agent naval și că cea mai mare parte din afacerea lui consta în asta.

N-avea adresă. Putea fi contactat la câteva numere de telefon din lumea întreagă, dar nu puteai da *niciodată* de el – exista mereu cineva care prelua mesajul, iar Papagopolous te suna înapoi. Mulți oameni îl cunoșteau și aveau încredere în el, mai ales cei din domeniul naval, deoarece nu dezamăgea niciodată pe nimeni, însă această încredere era bazată pe reputație, nu pe contact personal. Ducea un trai bun, dar liniștit, și Nat Dickstein era unul dintre puținii oameni din lume care știa de singurul viciu pe care-l avea bărbatul: plăcerea de a se culca, în același timp, cu multe fete – adică *multe*: zece sau douăsprezece. N-avea simțul umorului.

Dickstein coborî din autobuz la gară, unde îl aștepta Papagopolous. Acesta era un bărbat masiv, cu ten măsliniu și păr negru și rar, pieptănat peste un început de chelie.

În acea zi însorită din Zürich, purta un costum albastru-închis, o cămașă de un albastru-deschis și o cravată cu dungi asortată. Avea ochii mici și negri.

Dădură mâna.

– Cum merge treaba? îl întrebă Dickstein.

– Când mai bine, când mai prost, spuse zâmbind Papagopolous. În general, bine.

Cei doi străbăteau străzile curate și îngrijite, de parcă ar fi fost un director și contabilul său. Dickstein inspiră aerul rece.

– Îmi place orașul acesta, zise el.

– Am rezervat o masă la Veltliner Keller, în Centrul Vechi, spuse Papagopolous. Știu că nu te interesează mâncarea, însă pe mine, da.

– Ai fost pe Pelikanstrasse? îl întrebă Dickstein.

– Da.

– Bine.

Biroul din Zürich al Liberian Corporation Services, Inc. era pe Pelikanstrasse. Dickstein îl rugase pe Papagopolous să meargă acolo și să se înregistreze în calitate de președinte și director executiv al Savile Shipping. Pentru asta, urma să primească zece mii de dolari americani, transferați dintr-un cont pe care Mossadul îl avea la o bancă elvețiană în contul lui Papagopolous deschis la o filială a aceleiași bănci – era o tranzacție care ar fi fost descoperită foarte greu.

– N-am promis să fac și altceva. Poate ți-ai aruncat banii pe geam.

– Sunt sigur că n-am făcut-o.

Ajunseră la restaurant. Dickstein se așteptase ca Papagopolous să fie cunoscut acolo, dar chelnerul-șef nu

dădu semne că l-ar recunoaște. „Bineînțeles că nu este cunoscut peste tot", reflectă Nat.

Comandară mâncare și vin. Dickstein constată cu regret că vinul alb elvețian era mai bun decât cel israelian.

În timp ce mâncau, Nat îi explică ce sarcini avea în calitate de președinte al companiei martime Savile.

– Unu: cumperi un vas mic și rapid, de o mie sau o mie cinci sute de tone, cu echipaj restrâns. Îl înregistrezi în Liberia.

Acest lucru implica încă o vizită pe Pelikanstrasse și o taxă de un dolar pe tonă.

– Pentru achiziționare, ia-ți procentul de broker. Folosește vasul în afacerile tale și ia-ți procentul de broker și de aici. Nu mă interesează cum folosești vasul atât timp cât face o călătorie și acostează în Haifa până în data de 7 octombrie. Concediază echipajul la Haifa. Vrei să iei notițe?

– Nu cred, zâmbi Papagopolous.

Lui Dickstein nu-i scăpau implicațiile. Papagopolous asculta, dar n-acceptase încă sarcina.

– Doi: cumpără oricare dintre vasele acestea de pe listă, continuă Dickstein.

Îi întinse o foaie de hârtie pe care erau scrise numele celor patru vase-surori ale navei *Coparelli*, împreună cu proprietarii acestora și ultima locație cunoscută – erau informațiile obținute de la Lloyd's.

– Oferă prețul care ți se va cere: trebuie să pun mâna pe unul dintre vasele respective. Ia-ți procentul de broker. Trimite-l la Haifa până în data de 7 octombrie. Concediază echipajul.

Papagopolous mânca mousse de ciocolată, fără să schițeze vreun gest. El așeză lingura pe masă și-și puse pe nas ochelarii cu ramă din aur ca să citească lista. Apoi

împături hârtia în două și o așează pe masă fără să facă niciun comentariu.

Dickstein îi întinse o altă foaie de hârtie.

– Trei: cumpără vasul acesta – *Coparelli*. Însă trebuie să-l achiziționezi la momentul potrivit. Va ridica ancora din Antwerp duminică, 17 noiembrie. Trebuie să-l cumpărăm *după* ce ridică ancora, însă *înainte* să treacă prin Strâmtoarea Gibraltar.

Papagopolous se uită dubios la el.

– Păi…

– Așteaptă, nu ți-am spus tot. Patru: la începutul anului 1969, vinzi vasul nr. 1, cel mic, și vasul nr. 3, *Coparelli*. Obții de la mine un certificat care atestă că vasul nr. 2 a fost vândut la un preț mic. Vei trimite acest certificat la Lloyd's. Lichidezi compania de transport maritim Savile.

Dickstein zâmbi și sorbi din cafea.

– Vrei să provoci un dezastru maritim fără să lași urme.

Nat încuviință din cap. Papagopolous avea o minte ageră.

– După cum știi, continuă Papagopolous, toate acestea se pot realiza foarte ușor, cu excepția achiziției vasului *Coparelli* când este în larg. Procedura firească pentru vânzarea unui vas este următoarea: au loc negocieri, se convine asupra unui preț și se întocmesc apoi actele. Vasul intră în docuri, ca să fie inspectat. După ce rezultatele sunt satisfăcătoare, se semnează actele, se efectuează plata și noul proprietar îl scoate din docuri. A cumpăra un vas cât timp acesta se află în larg este o treabă neobișnuită.

– Dar nu imposibilă.

– Nu, nu este imposibilă.

Dickstein se uită la el. Era îngândurat și privea în gol: se confrunta cu problema. Era semn bun.

– Va trebui să deschidem negocierile, să convenim asupra preţului şi să programăm o inspecţie după călătoria din noiembrie, adăugă Papagopolous. Pe urmă, după ce vasul va ridica ancora, cumpărătorul, vom argumenta noi, trebuie să cheltuiască banii, poate din motive legate de taxe. El va încheia o asigurare pentru reparaţiile esenţiale care s-ar putea dovedi necesare după inspecţie... dar aceasta nu este grija vânzătorului. Pe el îl interesează reputaţia lui de expeditor. Va dori garanţii solide că încărcătura lui va fi livrată de noul proprietar al vasului *Coparelli*.

– Va accepta o garanţie în baza reputaţiei tale?

– Firește. Însă de ce aș oferi o asemenea garanţie?

Dickstein îl privi în ochi.

– Îţi promit că proprietarul încărcăturii nu se va plânge.

Papagopolous făcu un gest larg cu mâna.

– Este evident că pui la cale o escrocherie. Ai nevoie de mine ca să ai o acoperire legală. Pot face asta. Dar vrei să-mi pun reputaţia în joc şi să te cred pe cuvânt că nu va avea de suferit?

– Da. Ascultă, dă-mi voie să te întreb un lucru. Ai mai avut încredere şi altă dată în israelieni, îţi aminteşti?

– Binînţeles.

– Ai regretat vreodată?

Papagopolous zâmbi, amintindu-şi de vremurile de odinioară.

– A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

– Aşadar, poţi avea din nou încredere în noi?

Dickstein îşi ţinu respiraţia.

– Am avut mai puţin de pierdut pe vremea aceea. Aveam... treizeci şi cinci de ani. Ne amuzam copios.

Aceasta este cea mai interesantă ofertă pe care am primit-o în ultimii douăzeci de ani. La naiba, batem palma!

Dickstein își întinse mâna peste masă. Papagopolous i-o strânse.

O chelneriță le aduse ciocolată elveţiană într-un mic bol pe care ei s-o servească împreună cu cafeaua. Papagopolous luă una, Dickstein refuză.

– Detalii, spuse Nat. Deschide un cont pentru compania de transport maritim Savile la banca de aici. Ambasada va transfera fonduri în el atunci când va fi nevoie. Mă vei ține la curent, lăsându-mi mesaje scrise la bancă. Biletul va fi ridicat de cineva de la ambasadă. Dacă va trebui să ne întâlnim și să vorbim, vom folosi numerele de telefon obișnuite.

– De acord.

– Mă bucur că facem din nou afaceri împreună.

Papagopolous era îngândurat.

– Vasul nr. 2 este nava-soră a vasului *Coparelli*, cugetă el. Cred că pot ghici ce pui la cale. Este singurul lucru pe care aș vrea să-l știu, deși sunt sigur că nu-mi vei spune. Ce încărcătura naibii va transporta *Coparelli* – uraniu?

Piotr Tyrin privi posomorât vasul *Coparelli*.

– E un vas vechi și scârnav, zise el.

Rostov nu răspunse. Ședeau într-un Ford închiriat, pe un chei în docurile din Cardiff. Veveriţele de la sediul central din Moscova îi informaseră că vasul *Coparelli* va acosta acolo în acea zi, iar în acel moment ei priveau cum erau legate parâmele pe stâlpii de pe chei. Urma să fie descărcată cherestea elveţiană, noua încărcătură fiind

compusă din mașinării mici și bunuri din bumbac: operațiunea va dura câteva zile.

– Măcar popota nu este în teugă, bombăni Tyrin, mai mult sau mai puțin pentru el.

– Nu-i chiar *atât* de vechi, spuse Rostov.

Tyrin fu uluit că David îi ghicise gândurile. Îl surprindea mereu cu astfel de replici ciudate.

– E partea din față sau cea din spate a vasului? întrebă Nik Bunin de pe bancheta din spate.

Rostov și Tyrin se uitară unul la altul și zâmbiră la ignoranța lui Nik.

– Partea dinapoi, răspunse Tyrin. Se numește pupa.

Începuse ploaia, care în Țara Galilor era mai persistentă și mai monotonă decât cea din Anglia, și mai rece. Piotr Tyrin era nemulțumit. Adevărul era că servise doi ani în marina sovietică. Asta, precum și faptul că era expert în transmisiuni de radio și în electronică îl făcuseră candidatul perfect pentru a fi infiltrat la bordul vasului *Coparelli*. Nu voia să se întoarcă în larg. De fapt, motivul principal pentru care aplicase să intre în KGB era acela de a ieși din marină. Detesta umezeala, frigul, mâncarea și disciplina. Și-apoi, avea o soție îngăduitoare și iubitoare care-l aștepta într-un apartament din Moscova și de care-i era dor.

Bineînțeles că nu încăpea vorbă să-l refuze pe Rostov.

– Te vom îmbarca în calitate de operator radio, însă trebuie să-ți iei propriul echipament, ca plan de rezervă.

Tyrin se întreba cum vor reuși să facă asta. Varianta lui era să-l găsească pe operatorul radio de pe vas, să-l lovească în cap, să-l arunce în apă și să se îmbarce pe navă, zicând: „Am auzit că aveți nevoie de un operator radio". Rostov va reuși, fără îndoială, să găsească o soluție ceva mai subtilă: tocmai de aceea era colonel.

Activitatea de pe punte încetă, iar motoarele vasului *Coparelli* se opriră. Cinci sau șase marinari începură să coboare de pe punte, râzând și strigând, și o luară spre oraș.

– Vezi în care pub intră, Nik, zise Rostov.

Bunin coborî din mașină și se ținu după marinari.

Tyrin îi privi. Îl deprima întreaga priveliște: siluetele care traversau betonul ud al cheiului, cu gulerele pelerinelor de ploaie ridicate, sunetul scos de remorchere și bărbați strigând instrucțiuni nautice, lanțuri care erau strânse și desfăcute, stivele de paleți, macaralele goale care stăteau asemenea unor santinele, mirosul de ulei de motor, frânghiile vasului și apa sărată pulverizată. Toate îl făceau să se gândească la apartamentul din Moscova, la scaunul din fața reșoului, la peștele sărat și la pâinea neagră, la berea și la votca din frigider și la o seară în fața televizorului.

Nu reușea să împărtășească veselia nestăpânită a lui Rostov pricinuită de modul în care decurgea operațiunea. Încă nu știau unde se afla Dickstein – deși nu-i pierduseră urma de tot, îl lăsaseră în pace în mod voit. Fusese decizia lui Rostov: îi era teamă să se apropie prea mult de Dickstein, ca să nu-l sperie. „Vom urmări vasul *Coparelli*, iar Dickstein va veni la noi", afirmase Rostov.

Yasif Hassan îi adusese contraargumente, dar Rostov avusese câștig de cauză. Tyrin, care nu se implicase în aceste discuții de strategie, credea că Rostov avea dreptate, însă mai era convins că n-avea motive să fie încrezător.

– Treaba ta este să te împrietenești cu echipajul, zise Rostov, întrerupându-i șirul gândurilor lui Tyrin. Ești operator radio. Ai suferit un accident minor la bordul ultimului vas pe care ai fost, *Christmas Rose* – ți-ai rupt brațul – și ai fost debarcat aici, în Cardiff, pentru că ești în

convalescență. Ai primit o sumă compensatorie frumușică din partea proprietarilor. Îți cheltuiești banii și te distrezi. Amintești într-o doară că-ți vei căuta o altă slujbă atunci când ți se vor termina banii. Trebuie să afli două lucruri: identitatea operatorului radio și data și ora estimativă când vasul va ridica ancora.

– Bine, spuse Tyrin, cu toate că nu era deloc bine.

Cât de mult trebuia să „lege o prietenie" cu acei oameni? Nu prea știa să joace teatru. Trebuia să fie jovial și prietenos? Și dacă membrii echipajului îl vor considera un individ plictisit și singuratic, care încerca să intre într-un grup vesel? Dacă nu-l vor plăcea, pur și simplu?

Își îndreptă umerii lați din instinct. Fie va reuși, fie va exista un motiv pentru care va eșua. Nu putea decât să promită că va face tot ce-i va sta în putință.

Bunin făcea cale-ntoarsă, traversând cheiul.

– Treci pe bancheta din spate, lasă-l pe Nik să conducă, zise Rostov.

Tyrin coborî din mașină și-i ținu portiera lui Nik. Ploaia șiroia pe fața tânărului. El porni motorul. Tyrin urcă în mașină.

Când autovehiculul porni din loc, Rostov se întoarse ca să-i vorbească lui Tyrin, care ședea pe bancheta din spate.

– Uite 100 de lire, îi spuse el, întinzându-i un sul de bancnote. Nu te zgârci să le folosești.

Bunin opri mașina vizavi de un pub mic din zona docurilor, care se afla pe colț. Pe tăblița de afară, care se mișca ușor în bătaia vântului, scria: Brains Beers. O lumină galbenă și difuză strălucea dincolo de ferestrele cu sticlă mată. „Există locuri și mai nepotrivite unde să te afli într-o zi ca asta", chibzui Tyrin.

– Care este naționalitatea membrilor echipajului? întrebă el brusc.

– Suedeză, răspunse Bunin.

În actele false ale lui Tyrin apărea că el era austriac.

– În ce limbă să vorbesc cu ei?

– Toți suedezii vorbesc engleza, îi spuse Rostov, apoi, după o clipă de tăcere, continuă: Alte întrebări? Vreau să mă întorc la Hassan înainte să facă vreo prostie.

– Nu mai am întrebări.

Tyrin deschise portiera mașinii.

– Să vii să vorbești cu mine când te vei întoarce la hotel în seara asta, oricât ar fi de târziu.

– Sigur.

– Succes!

Tyrin trânti portiera și traversă strada spre pub. Când ajunse la intrare, cineva ieși, iar mirosul cald de bere și tabac îl învălui o clipă. Intră.

Era un local mic, cu bănci din lemn aliniate de-a lungul pereților și mese din plastic, bătute în cuie de podea. Patru marinari jucau darts într-un colț, iar al cincilea stătea la bar și-i încuraja.

Barmanul îl salută cu un semn din cap.

– Bună dimineața, zise Tyrin. O halbă cu bere, un pahar mare cu whisky și un sendviș cu șuncă.

Marinarul de la bar se întoarse și zâmbi prietenos. Tyrin zâmbi și el.

– Acum ați acostat?

– Da. *Coparelli*, răspunse marinarul.

– *Christmas Rose*, zise Tyrin. M-a lăsat în urmă.

– Ești norocos.

– Mi-am rupt brațul.

– Și? rânji marinarul suedez. Poți bea cu cealaltă mână.

– Îmi place ce spui, îl măguli Tyrin. Lasă-mă să-ți fac cinste! Ce să fie?

Trecuseră două zile și ei continuau să bea. Se făcură câteva schimbări în alcătuirea grupului, deoarece unii marinari plecau la datorie, iar alții debarcau. Era o perioadă scurtă între 4 dimineața și ora deschiderii, când nicăieri în oraș nu puteai găsi ceva de băut, legal sau ilegal. Altminteri, viața era un șir lung de puburi. Tyrin uitase cât de mult erau în stare să bea marinarii. Se temea de mahmureală. Era bucuros totuși că nu fusese pus în situația de a fi obligat să meargă cu prostituatele: pe suedezi îi interesau femeile, nu târfele. Tyrin n-ar fi reușit s-o convingă pe soția lui că se pricopsise cu o boală venerică slujind Patria Mamă. Alt viciu al suedezilor erau jocurile de noroc. Tyrin pierduse la pocher vreo 50 de lire din banii KGB-ului. Se împrietenise cu membrii echipajului de pe *Coparelli*, iar noaptea fusese invitat la bord. Adormise în popotă, iar ei îl lăsaseră acolo până la ora opt.

În seara aceea n-avea să fie la fel. *Coparelli* urma să pornească în larg odată cu mareea de dimineață și toți ofițerii și marinari trebuiau să urce pe punte până la miezul nopții. Era unsprezece și zece minute. Proprietarul pubului se plimba de colo colo prin încăpere, adunând paharele și golind scrumierele. Tyrin juca domino cu Lars, operatorul radio. Pe urmă au renunțat la jocul propriu-zis și se întreceau să vadă care din ei reușea să așeze cât mai multe piese în șir, fără ca ele să se dărâme. Lars

era beat turtă, însă Tyrin doar se prefăcea. De asemenea, îi era foarte teamă de ce urma să facă peste câteva minute.

– E timpul, domnilor, vă rog! strigă proprietarul. Vă mulţumesc foarte mult.

Tyrin își dărâmă piesele de domino și râse.

– Vezi? Rezist puţin mai mult la băutură decât tine, zise Lars.

Ceilalţi membri ai echipajului se pregăteau să plece. Tyrin și Lars se ridicară în picioare. Tyrin îl luă de după umeri pe Lars și ieșiră împreună în stradă, împleticindu-se.

Aerul nopţii era rece și umed. Tyrin tremura. De acum înainte, va trebui să stea aproape de Lars. „Sper ca Nik să se sincronizeze, reflectă el. Și să nu se strice mașina. Mă rog lui Dumnezeu ca Lars să nu fie ucis."

Cei doi rămaseră câţiva metri în spatele grupului de marinari.

Începu să-l întrebe pe Lars despre casa și familia lui.

Trecură pe lângă o femeie blondă, care purta o fustă foarte scurtă. Ea își atinse sânul stâng.

– Bună, băieţi, aveţi nevoie de o mângâiere?

„Nu în seara asta, scumpo", se gândi Tyrin, mergând mai departe. N-avea voie să-l lase pe Lars să se oprească și să stea de vorbă cu altcineva. Era vorba despre sincronizare. „Unde eşti, Nik?"

Nu prea departe. Se apropiau de un Ford Capri 2000 de un albastru-închis, parcat pe marginea drumului, cu farurile stinse. Când lumina din interiorul mașinii se aprinse și se stinse, Tyrin zări faţa bărbatului aflat la volan: era Nik Bunin. Tyrin scoase din buzunar o beretă albă și plată și și-o puse pe cap. Era semnalul că Bunin putea acţiona. Când marinarii trecură pe lângă mașină, aceasta porni din loc și se deplasă în direcţia opusă.

„Nu mai e mult", chibzui Tyrin.

– Am o logodnică, zise Lars.

„Oh, nu, nu începe cu asta."

– E mereu... fierbinte, chicoti Lars.

– Vrei să te căsătorești cu ea?

Tyrin privea atent în față, ascultând și vorbind doar ca să-l țină pe Lars lângă el.

– De ce? întrebă Lars, aruncând ocheade.

– Îți este credincioasă?

– Ar face bine, altminteri îi tai gâtul.

– Credeam că suedezii cred în iubirea libertină.

Tyrin zicea orice îi trecea prin minte.

– Iubire libertină, da. Dar ar face bine să-mi fie credincioasă.

– Înțeleg.

– Pot să-ți explic...

„Haide, Nik. Fă-ți treaba..."

Unul dintre marinarii din grup se opri să urineze în șanț. Ceilalți rămaseră pe loc, făcând remarci obscene și râzând. Tyrin își dorea ca bărbatul să se grăbească – sincronizarea, sincronizarea –, însă părea să dureze o veșnicie.

Într-un final, acesta termină și marinarii își văzură mai departe de drum.

Tyrin auzi o mașină.

Se încordă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lars.

– Nimic.

Tyrin văzu farurile. Mașina venea încet în direcția lor, pe mijlocul drumului. Marinarii se urcară pe trotuar, făcându-i loc. Nu era corect, n-ar fi trebuit să fie așa, nu va funcționa în felul acesta! Se simți brusc confuz și cuprins de panică. Zări mașina mai clar atunci când

aceasta trecu pe sub un felinar și-și dădu seama că nu era cea pe care o aștepta, ci o mașină de poliție. Vehiculul trecu pe lângă ei.

Strada dădea într-o piață mare și pustie, cu pavaj deteriorat. Nu era trafic. Marinarii o luară drept spre mijlocul pieței.

„Acum. Haide!"

Se aflau în centrul pieței.

„Haide *odată*!"

O mașină ieși în viteză de după colț și pătrunse în piață, cu farurile aprinse. Tyrin îl strânse mai tare de umeri pe Lars. Mașina vira nebunește.

– Șofer beat, zise Lars, cu vocea răgușită.

Era un Ford Capri. Acesta viră spre grupul de marinari din față. Ei se opriră din râs și se ferira, strigând înjurături. Mașina se îndepărtă, se întoarse cu un scârțâit de roți și veni în viteză spre Tyrin și Lars.

– Ai grijă! strigă Tyrin.

Când mașina se apropie prea mult de ei, îl trase deoparte pe Lars, făcându-l să-și piardă echilibrul, iar el se aruncă în lateral. Se auzi o bubuitură care-ți întorcea stomacul pe dos, urmată de un țipăt și zgomot de sticlă spartă. Mașina își continuă drumul.

„S-a terminat", reflectă Tyrin.

Se ridică brusc în picioare și-l căută din priviri pe Lars.

Marinarul zăcea pe șosea, câțiva metri mai încolo. Sângele lucea la lumina felinarului.

Lars gemea.

„Trăiește, se gândi Tyrin. Slavă Cerului!"

Mașina frână. Unul din faruri se stinsese – cel care-l lovise pe Lars, bănui el. Vehiculul înainta încet, ca și când șoferul ar fi ezitat. Pe urmă prinse viteză și dispăru în noapte.

Tyrin se aplecă deasupra lui Lars. Ceilalți marinari se strânseră în jurul lor, vorbind în suedeză. Tyrin îi atinse piciorul rănitului. Acesta țipă de durere.

– Cred că are piciorul rupt, zise Tyrin.

„Slavă Cerului că e doar atât!"

Luminile începeau să se aprindă în câteva clădiri din jurul pieței. Unul dintre ofițeri spuse ceva și un marinar fugi la o casă, ca să cheme, probabil, ambulanța. După un schimb rapid de replici, un altul o luă la fugă spre docuri.

Lars sângera, dar nu prea abundent. Ofițerul se aplecă deasupra lui. Nu lăsă pe nimeni să-i atingă piciorul.

Ambulanța ajunse în câteva minute, deși lui Tyrin i se păru că durase o veșnicie: nu omorâse niciodată pe nimeni și nici nu voia.

Îl puseră pe Lars pe o targă. Ofițerul urcă în ambulanță și se întoarse să i se adreseze lui Tyrin:

– Ar fi bine să vii și tu.

– Da.

– I-ai salvat viața, cred.

– Oh.

Tyrin se urcă în ambulanță cu ofițerul.

Străbăteau în viteză străzile ude și lumina albastră și pâlpâitoare a ambulanței arunca o strălucire stranie pe clădiri. Tyrin ședea în spate, incapabil să se uite la Lars sau la ofițer. Nu dorea să privească pe geam asemenea unui turist, neștiind în ce direcție să se uite. Făcuse multe lucruri neplăcute în slujba patriei și a colonelului Rostov – înregistrase conversațiile amanților pentru șantaj, le arătase teroriștilor cum să confecționeze bombe, ajutase la prinderea oamenilor care ulterior fuseseră torturați –, dar nu fusese niciodată obligat să-și însoțească victima într-o ambulanță. Nu-i plăcea acest lucru.

Ajunseră la spital. Brancardierii transportară targa înăuntru. Lui Tyrin și ofițerului li se arătară unde să aștepte. Și, brusc, agitația încetă. Nu mai aveau nimic de făcut decât să-și facă griji. Tyrin fu surprins când se uită la ceasul simplu, electronic, de pe peretele spitalului și văzu că nu era încă miezul nopții. Parcă trecuseră ore de când plecaseră de la pub.

După o lungă așteptare, își făcu apariția un doctor.

– Are piciorul rupt și a pierdut ceva sânge, zise acesta, părând foarte obosit. E îmbibat de alcool, iar asta n-ajută. Însă este tânăr, puternic și sănătos. Piciorul i se va vindeca. Ar trebui să fie apt în câteva săptămâni.

Tyrin răsuflă ușurat. Își dădu seama că tremura.

– Ridicăm ancora dimineață, zise ofițerul.

– El nu va fi la bord, spuse doctorul. Căpitanul vostru este pe drum?

– Am trimis după el.

– Bine.

Doctorul se întoarse și intră într-un salon.

Căpitanul sosi în același timp cu poliția. Acesta i se adresă ofițerului în suedeză în timp ce un sergent tânăr nota descrierea vagă a mașinii pe care i-o oferea Tyrin.

După aceea, căpitanul îl abordă pe Piotr.

– Cred că l-ai salvat pe Lars de la un accident mult mai grav.

Tyrin își dorea să nu-i mai spună nimeni asta.

– Am încercat să-l trag deoparte, dar a căzut. Era foarte beat.

– Horst zice că nu ești pe niciun vas.

– Da, domnule.

– Ești operator radio calificat?

– Da, domnule.

– Am nevoie de un înlocuitor pentru bietul Lars. Vrei să pornești cu noi în larg dimineață?

– Te retrag din misiune, zise Pierre Borg.

Dickstein se albi la față. Se holbă la șeful lui.

– Vreau să te întorci la Tel Aviv și să coordonezi operațiunea din birou, adăugă Borg.

– Du-te naibii! replică Dickstein.

Stăteau pe malul lacului din Zürich. Era plin de ambarcațiuni, ale căror pânze viu colorate fluturau și se unduiau în bătaia soarelui.

– Fără comentarii, Nat.

– Fără comentarii, *Pierre*. N-am să fiu retras. Punct.

– E un ordin.

– Du-te naibii!

– Uite, continuă Borg și trase aer în piept. Ți-ai îndeplinit planul. Singurul cusur din el este acela că ai fost compromis: partea cealaltă știe că ești implicat și încearcă să-ți dea de urmă și să-ți încurce planurile. Nu te mai poți ocupa de proiectul acesta, trebuie să te dai la fund.

– Nu, se opuse Dickstein. Acesta nu este genul de proiect pe care să-l coordonezi din birou, apăsând pe butoane. Este prea complex, există prea multe variabile. Trebuie să fiu pe teren, ca să pot lua decizii pe moment.

Dickstein tăcu și căzu pe gânduri: „*De ce* vreau s-o fac chiar eu? Sunt, într-adevăr, singurul bărbat din Israel care ar putea reuși? Este doar pentru că-mi doresc gloria?"

Borg dădu glas gândurilor lui:

– Nu încerca să faci pe eroul, Nat. Ești prea deștept pentru asta. Ești profesionist: asculți ordinele.

Dickstein clătină din cap.

– Ar trebui să știi mai bine că nu trebuie să folosești replica asta cu mine. Îți amintești ce cred evreii despre cei care ascultă mereu ordinele?

– Ai fost într-un lagăr de concentrare, de acord. Asta nu-ți dă însă dreptul să faci ce vrei tot restul vieții!

Dickstein făcu un gest depreciativ.

– Poți să mă oprești și să-ți retragi sprijinul. Dar n-ai să pui mâna nici pe uraniu, fiindcă n-am de gând să spun nimănui cum se poate obține.

Borg se holbă la el.

– Chiar vorbești serios, nenorocitule!

Dickstein urmări expresia de pe fața lui Borg. Avusese odată experiența stânjenitoare de a asista la o ceartă între Pierre și fiul lui adolescent, Dan. Băiatul stătea impasibil, afișând o atitudine indolentă, în timp ce Borg încerca să-i explice că participarea la marșurile pentru pace era o lipsă de loialitate față de tatăl, mama și țara lui și față de Dumnezeu, până când Borg se înecase cu propriile-i cuvinte din cauza furiei. Dan, la fel ca și Dickstein, învățase cum să nu accepte să fie agresat, iar Borg nu va ști niciodată cum să se comporte cu oamenii care nu se lăsau călcați în picioare.

Conform obiceiului, Borg ar fi trebuit să se roșească la față de furie și să înceapă să țipe. Brusc, Dickstein conștientiză că asta n-avea să se întâmple. Borg își păstră calmul.

– Cred că i-o tragi unei agente secrete a opoziției, zâmbi timid Pierre.

Lui Dickstein i se tăie respirația. Avea impresia că fusese lovit din spate cu un baros. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat. Fu cuprins de o vină irațională, asemenea unui băiat prins masturbându-se: rușine, jenă și sentimentul că

iubirea lui era distrusă. Suza reprezenta ceva personal, un capitol separat de restul vieții lui, și în acel moment Borg o scotea la lumină și o ținea în văzul tuturor: „Ia *uitați-vă* ce face Nat!"

– Nu, rosti Dickstein pe un ton sec.

– Lasă-mă să-ți dau detalii. Suza e arăboaică, politica tatălui ei este pro-arabă, ea călătorește prin toată lumea datorită unei slujbe de acoperire care-i oferă șansa de a stabili contacte, iar agentul secret Yasif Hassan, care te-a descoperit în Luxemburg, este un prieten de familie.

Dickstein se întoarse cu fața la Borg. Stătea foarte aproape și-l privea cu înverșunare în ochi. Vina lui se transformă în resentiment.

– Asta e tot?

– Tot? Cum adică „tot"? Ai împușca oameni pentru o asemenea dovadă!

– Nu oameni pe care-i cunosc.

– A obținut vreo informație de la tine?

– Nu! strigă Dickstein.

– Te înfurii deoarece știi că ai făcut o greșeală.

Dickstein se întoarse și privi în zare, abia reușind să-și păstreze calmul: furia era o trăsătură a lui Borg, nu a lui. După o tăcere lungă, el consimți:

– Da, sunt furios pentru că am făcut o greșeală. Ar fi trebuit să-ți pomenesc despre ea, nu invers. Înțeleg cum pare...

– Cum pare? Adică nu crezi că este spioană?

– Ai verificat cu cei din Cairo?

Borg râse scurt.

– Vorbești de parcă serviciul de contrainformații din Cairo ar fi al *meu*. Nu pot să-i sun, pur și simplu, și să le cer s-o caute în dosarele lor cât timp aștept la telefon.

– Însă ai un agent dublu foarte bun în Mukhabarat el-Khabeya, serviciul de contrainformații militare din Egipt.

– Cum ar putea fi bun? Toată lumea pare să știe despre existența lui.

– Încetează cu prefăcătoria! Încă de pe vremea Războiului de Șase Zile se scrie în ziare că ai agenți dubli buni în Egipt. Ideea este că n-ai verificat-o.

Borg își ridică ambele mâini, în semn de conciliere.

– Bine, am să-i întreb pe cei de la Cairo despre ea. Va dura ceva timp. Deocamdată, vei scrie un raport în care vei da toate detaliile referitoare la planul tău, iar eu voi desemna alți agenți secreți să se ocupe de treaba asta.

Dickstein se gândi în acel moment la Al Cortone și la Andrew Papagopolous: niciunul din ei nu va accepta să facă ceea ce convenise să facă pentru nimeni în afară de Dickstein.

– Nu va funcționa, Pierre, zise el încet. Trebuie să obții uraniul, iar eu sunt singurul care ți-l poate livra.

– Și dacă cei de la Cairo vor confirma că este spioană?

– Sunt sigur că răspunsul va fi negativ.

– Și dacă nu va fi?

– O vei omorî, bănuiesc.

– Ah, nu! exclamă Borg și arătă cu degetul înspre nasul lui Dickstein. N-o voi face! Dacă este spioană, *tu* o vei omorî, rosti el și în voce i se simți o răutate reală, care venea din străfundul lui.

Cu o mișcare înceată și voită, Nat îl apucă pe Borg de încheietura mâinii și-i dădu la o parte degetul din fața lui. Când vorbi, i se simți doar un mic tremur în voce:

– Da, Pierre. O voi omorî.

Capitolul 11

În barul din aeroportul Heathrow, David Rostov comandă încă un rând de băutură și hotărî să-și încerce norocul cu Yasif Hassan. Problema era aceeași: cum să-l oprească pe arab să-i spună tot ceea ce știa unui agent dublu israelian din Cairo. Rostov și Hassan se întorceau amândoi pentru a da raportul, prin urmare, Rostov trebuia să ia hotărârea atunci. David voia să-i divulge totul lui Hassan, apoi să apeleze la profesionalismul acestuia – așa cum era el. Varianta alternativă era să-l provoace, dar în acel moment avea nevoie ca bărbatul să-i fie aliat, nu un antagonist suspicios.

– Uită-te la asta, zise Rostov și-i arătă un mesaj decodificat.

CĂTRE: Colonelul David Rostov via *Reședința din Londra*

DE LA: Sediul central din Moscova

DATA: 3 septembrie 1968

Tovarășe colonel,

Facem referire la semnalul dumneavoastră g/35-21a, prin care cereți informații suplimentare despre cele patru nave menționate în semnalul dumneavoastră r/35-21.

Motonava Stromberg, *2 500 de tone, proprietate și înregistrare olandeză, are de curând un nou proprietar. A fost cumpărată cu 1 500 000 mărci germane de numitul*

Andrew Papagopolous, agent naval, în numele Savile Shipping Corporation din Liberia.

Compania de transport maritim Savile a fost înregistrată în data de 6 august anul curent la biroul din New York al Liberian Corporation Services, Inc., cu un capital social de cinci sute de dolari. Acționarii sunt domnul Lee Chung, un avocat din New York, și domnul Robert Roberts, a cărui adresă apare la biroul domnului Chung. Cei trei directori au fost desemnați conform protocolului obișnuit de către Liberian Corporation Services și și-au dat demisia după ce a fost înființată compania, din nou conform protocolului obișnuit. Domnul Papagopolous a preluat conducerea în calitate de președinte și director executiv.

Compania de transport maritim Savile a cumpărat, de asemenea, motonava Gil Hamilton, *1 500 tone, la prețul de 80 000 £.*

Oamenii noștri din New York l-au interogat pe Chung. Acesta a mărturisit că „dl. Roberts" a intrat în biroul lui de pe stradă, nu i-a dat nicio adresă și i-a plătit onorariul în numerar. Părea să fie englez. Avem descrierea detaliată la dosar, dar nu ne ajută prea mult.

Papagopolous ne este cunoscut. Este un bogat om de afaceri internațional, de naționalitate necunoscută. Negoțul cu nave este activitatea lui principală. Se crede că face afaceri la limita legalității. N-avem nicio adresă a lui. Există multe materiale despre el în dosar, însă cele mai multe sunt doar speculații. Se crede că a făcut afaceri cu serviciul de contrainformații israelian în 1948. Cu toate acestea, nu se știe dacă ar avea vreo afiliere politică.

Vom continua să strângem informații despre toate navele de pe listă.

Sediul central din Moscova

Hassan îi dădu înapoi foaia de hârtie lui Rostov.

– Cum au intrat în posesia acestor informații?

Rostov rupse mesajul în bucăți.

– Se află toate undeva, în dosar. Vânzarea navei *Stromberg* ar fi fost anunțată la Lloyd's din Londra. Cineva de la consulatul nostru din Liberia a obținut detalii despre compania de transport maritim Savile din registrele publice din Monrovia. Oamenii noștri din New York au obținut adresa lui Chung din cartea de telefon, iar Papagopolous apare în dosarele din Moscova. Niciuna dintre aceste informații nu este secretă, cu excepția dosarului lui Papagopolous. Șmecheria este să știi unde să apelezi. Veveriţele sunt specialiste. Cu asta se ocupă.

Rostov așează bucățile de hârtie într-o scrumieră mare din sticlă și le dădu foc.

– Și ai tăi ar trebui să aibă veverițe, adăugă el.

– Presupun că ne ocupăm de asta.

– Ce-ar fi să le sugerezi. N-o să pățești nimic. Poate vei primi chiar sarcina să te ocupi de asta. Te-ar putea ajuta în carieră.

Hassan încuviință din cap.

– Poate o voi face.

Li se aduse băutura: votcă pentru Rostov, gin pentru Hassan. David era mulțumit că Yasif reacționa bine la propunerile lui prietenoase. Examină cenușa din scrumieră, ca să se asigure că mesajul arsese în totalitate.

– Bănuiești că Dickstein s-ar afla în spatele companiei de transport Savile, zise Hassan.

– Da.

– Ce vom face în privința navei *Stromberg*?

– Păi... începu Rostov, își goli paharul și-l puse pe masă. Bănuiala mea este că a cumpărat nava *Stromberg* ca să obțină un plan exact al navei-surori *Coparelli*.

– Va fi o schiță scumpă.

– Poate vinde din nou nava. Oricum, s-ar putea folosi de *Stromberg* ca să deturneze vasul *Coparelli*. Încă nu-mi dau seama cum.

– Vei pune un om la bordul vasului *Stromberg*, așa cum a făcut Tyrin în cazul motonavei *Coparelli*.

– N-are rost. Dickstein va scăpa, cu siguranță, de vechiul echipaj și va aduce la bord marinari israelieni. Trebuie să găsesc o altă variantă.

– Știm unde se află *Stomberg* acum?

– Le-am întrebat pe veverițe. Vor avea un răspuns până când voi ajunge în Moscova.

Fu anunțat zborul lui Hassan. El se ridică în picioare.

– Ne întâlnim în Luxemburg?

– Nu sunt sigur. Te voi anunța. Ascultă, trebuie să-ți spun ceva. Ia loc.

Hassan se așeză.

– Când am început să lucrăm împreună la cazul lui Dickstein, am fost foarte ostil cu tine. Îmi pare rău acum, îmi cer scuze, însă trebuie să-ți dezvălui că a existat un motiv. Vezi tu, Cairo nu prezintă siguranță. Știu sigur că există agenți dubli în serviciul egiptean de contrainformații militare. Îmi făceam griji – și încă îmi fac – că tot ce raportezi superiorilor tăi va ajunge, via un agent dublu, la Tel Aviv, iar atunci Dickstein va ști cât de mult ne-am apropiat de el și va face manevre evazive.

– Îți apreciez sinceritatea.

„Apreciază, chibzui Rostov, îi place la nebunie."

– Cu toate astea, acum că ai intrat și tu în joc, trebuie să discutăm cum să facem ca informațiile pe care le deții să n-ajungă înapoi la Tel Aviv.

Hassan încuviință din cap.

– Ce sugerezi?

– Trebuie să le spui ce am aflat, bineînțeles, dar vreau să fii cât se poate de evaziv în ceea ce privește detaliile. Nu da nume, date, locuri. Dacă vor face presiuni, plânge-te de mine, zi-le că am refuzat să te las să împărtășești toate informațiile. Nu vorbi cu nimeni în afară de cei cărora trebuie să le dai raportul. Mai ales să nu pomenești nimănui despre compania de transport maritim Savile sau despre navele *Stromberg* și *Coparelli*. Cât despre Piotr Tyrin la bordul motonavei *Coparelli* – scoate-ți din minte asta.

Hassan părea îngrijorat.

– Ce a mai rămas de spus?

– Multe. Dickstein, Euratom, uraniu, întâlnirea cu Pierre Borg... Dacă vei relata jumătate din poveste, vei deveni erou în Cairo.

Hassan nu era convins.

– Voi fi la fel de sincer ca tine. Dacă voi proceda așa cum ai menționat, raportul meu nu va fi la fel de impresionant ca al tău.

Rostov zâmbi silit.

– Este incorect?

– Nu, este meritul tău în mare parte, concluzionă Hassan.

– Și-apoi, nimeni în afară de noi doi nu va ști cât de diferite sunt rapoartele noastre. Într-un final, vei obține toate laudele.

– În regulă, zise Hassan. Voi fi evaziv.

– Bine, conchise Rostov, apoi îi făcu semn unui chelner. Mai avem puțin timp, mai trage o dușcă înainte să pleci.

Se lăsă pe spătarul scaunului, picior peste picior. Era satisfăcut: Hassan va face așa cum îi spusese.

– Abia aștept să revin acasă.

– Ai planuri?

– Voi încerca să petrec câteva zile pe coastă împreună cu Mariya și cu băieții. Avem o *dacha* în Golful Riga.

– Sună bine.

– E plăcut acolo – nu la fel de cald ca în locul unde mergi tu, desigur. Unde pleci, în Alexandria cumva?

Ultimul anunț pentru zborul lui Hassan răsună în difuzoare și arabul se ridică în picioare.

– N-am eu norocul ăsta, răspunse Yasif. Mă aștept să petrec tot timpul blocat în împuțitul ăla de Cairo.

Brusc, David avu sentimentul ciudat că Yasif Hassan mințea.

Viața lui Franz Albrecht Pedler fu distrusă când Germania a pierdut războiul. La aproape cincizeci de ani, ofițer de carieră în Wehrmacht, se trezi dintr-odată fără casă, fără bani și fără slujbă. Și, la fel ca alte milioane de germani, o luă de la capăt.

Deveni vânzător pentru un fabricant francez de vopsele: avea comision mic, fără salariu. În 1946, existau puțini clienți, dar în 1951, industria germană începu să înflorească din nou și când, într-un final, lucrurile arătau promițător, Pedler deținea o poziție bună care-i permitea să profite de noile oportunități. Își deschise un birou în Wiesbaden, un nod de cale ferată de pe malul drept al Rinului, care promitea să se dezvolte într-un centru industrial. Lista lui de produse se mări, la fel și numărul clienților: în scurt timp ajunse să vândă săpun, pe lângă vopsele, și obținu accesul în bazele Statelor Unite, care, la momentul respectiv, administrau acea parte ocupată a Germaniei. Pe durata anilor de restriște, învățase să fie oportunist: dacă un ofițer responsabil cu achizițiile din armata

Statelor Unite voia dezinfectant în sticle, Pedler cumpăra dezinfectantul în butoaie de 45 de litri, turna lichidul din butoaie în sticle folosite, într-un hambar închiriat, lipea o etichetă pe care scria „Dezinfectant special produs de F.A. Pedler" și-l revindea cu un preț exorbitant.

De la achiziționare *en gros* și reambalare ajunse la achiziționarea de ingrediente și fabricare. Primul butoi al *F.A. Pedler's Special Industrial Cleanser*[1] – niciodată numit „săpun" – era amestecat în același hambar închiriat și vândut apoi Forțelor Aeriene ale SUA pentru a fi folosit de inginerii care întrețineau aeronavele. Compania era înfloritoare.

La sfârșitul anilor '50, Pedler citi o carte despre războiul chimic și câștigă un contract important al armatei pentru furnizarea unor soluții de neutralizare a anumitor tipuri de arme chimice.

F.A. Pedler deveni un furnizor al armatei, sigur și profitabil. Hambarul închiriat se transformă într-un complex mic de clădiri cu un etaj. Se recăsători – prima lui soție murise în timpul bombardamentelor din 1944 – și avu un copil. Dar în adâncul lui rămăsese un oportunist, iar când află despre o cantitate mică de minereu de uraniu care se vindea ieftin, mirosi profitul.

Uraniul aparținea unei companii belgiene intitulate Societatea Generală de Chimie. SGC era una dintre corporațiile care administrau colonia africană a Belgiei, Congo Belgian, o țară bogată în minerale. După retragerea din 1960, SGC și-a continuat activitatea. Știind însă că cei care nu plecau erau în cele din urmă înlăturați, compania făcuse tot posibilul să transporte în țară cât mai multă

[1] Agent de curățare industrial special (n.tr.)

materie primă, înainte să i se închidă porțile. Între 1960 și 1965, compania strânse o rezervă mare de „prăjitură galbenă" în rafinăria sa de lângă granița cu Olanda. Din nefericire pentru SGC, între timp fusese ratificat un tratat care interzicea testele nucleare și când compania fu expulzată în cele din urmă din Congo, puțini cumpărători erau dispuși să cumpere uraniu. „Prăjitura galbenă" rămase în siloz, strângând puțin capital.

F.A. Pedler nu folosea, de fapt, prea mult uraniu în fabricarea vopselelor. Cu toate acestea, lui Franz îi plăceau astfel de jocuri de noroc: prețul era mic, putea obține ceva bani din rafinarea mărfii, iar dacă piața uraniului își va reveni – cum era de așteptat mai devreme sau mai târziu –, va scoate un profit mare. Prin urmare, cumpără o cantitate de uraniu.

Nat Dickstein îl plăcu imediat pe Pedler. Neamțul era un bărbat sprințar, în vârstă de 73 de ani, cu o anumită strălucire în ochi. Se întâlniră într-o zi de sâmbătă. Pedler purta o jachetă sport colorată și pantaloni bej, vorbea bine engleza, cu accent american, și-i oferi lui Dickstein un pahar cu Sekt, șampania locală.

La început, cei doi se arătară precauți unul față de celălalt. La urma urmei, ambii luptaseră în tabere opuse într-un război care fusese nemilos cu amândoi. Dickstein a fost întotdeauna de părere că inamicul nu era Germania, ci fascismul, iar el se simțea agitat doar fiindcă era posibil ca Pedler să nu se simtă în largul lui. Se dovedi că și Pedler simțea la fel.

Dickstein a sunat de la hotelul din Wiesbaden, unde era cazat, ca să programeze o întâlnire. Apelul lui fusese așteptat cu nerăbdare. Consulul local israelian îl anunțase pe Pedler că domnul Dickstein, un ofițer superior de

armată responsabil cu achiziţiile, care avea o listă mare de cumpărături, era pe drum. Pedler sugerase un tur scurt al fabricii sâmbătă dimineaţa, când nu se afla nimeni acolo, urmat de masa de prânz acasă la el.

Dacă Dickstein ar fi fost ceea ce susţinea, ar fi fost dezamăgit de tur: fabrica nu era un model al eficienţei nemţeşti, ci un ansamblu dezordonat de clădiri vechi şi curţi în care domnea haosul şi persista un miros urât.

După ce stătu până târziu în noapte ca să citească un manual despre inginerie chimică, Nat era pregătit să pună câteva întrebări inteligente despre dispozitive de omogenizare şi deflectoare, manipularea materialelor, controlul calităţii şi ambalare. Se bază pe dificultăţile de limbaj ca să ascundă erorile. Părea să funcţioneze.

Era o situaţie specială. Trebuia să joace rolul cumpărătorului, să pară suspicios şi rezervat în vreme ce vânzătorul încerca să-l ademenească, deşi, de fapt, spera să-i stârnească astfel curiozitatea lui Pedler, încât neamţul să intre într-o relaţie din care va fi incapabil sau nu va putea să iasă. Voia uraniul lui Pedler, dar n-avea de gând să i-l ceară vreodată. În schimb, va încerca să-l manipuleze pe Pedler în aşa fel încât acesta să ajungă în poziţia în care existenţa lui să depindă de Dickstein.

După încheierea turului, Pedler îl duse, într-un Mercedes nou, de la fabrică la o casă mare, gen cabană, aflată pe un povârniş. Şedeau în faţa unei ferestre largi şi sorbeau din şampanie în timp ce Frau Pedler – o femeie drăguţă şi veselă, de vreo patruzeci de ani – trebăluia în bucătărie. A aduce un potenţial client acasă la masa de prânz în weekend era oarecum metoda evreiască de a face afaceri, cugetă Dickstein, întrebându-se dacă Pedler se gândise la asta.

Fereastra dădea spre vale. Jos, râul era lat și curgea încet, iar de-a lungul lui se întindea un drum îngust. Căsuțele cenușii, cu obloane albe, înghesuite în grupuri mici de-a lungul malurilor, și viile se întindeau pe deal, în sus, spre casa lui Pedler și dincolo de lizieră. „Dacă ar fi să locuiesc într-o țară cu o climă rece, aici mi-ar plăcea", reflectă Dickstein.

– Ei bine, ce crezi? îl întrebă Pedler.

– Despre priveliște sau despre fabrică?

Pedler zâmbi și ridică din umeri.

– Despre amândouă.

– Priveliștea este minunată. Fabrica este mai mică decât mă așteptam.

Fumător înrăit, Pedler își aprinse o țigară. Era norocos că era încă în viață.

– Mică?

– Poate ar trebui să-ți spun ce caut.

– Te rog.

Dickstein începu să-i relateze povestea.

– În prezent, armata cumpără materiale de curățat de la mai mulți furnizori: detergenți de la unul, săpun obișnuit de la altul, solvenți pentru mașinării de la altcineva și tot așa. Încercăm să reducem costurile și poate vom reuși să facem asta încheind afaceri în acest departament cu un singur fabricant.

Pedler făcu ochii mari.

– Asta este... bâigui el căutându-și cuvintele potrivite... o treabă grea.

– Mă tem că s-ar putea să fie prea grea pentru tine, spuse Dickstein, în sinea lui zicându-și: „Nu accepta!"

– Nu neapărat. Singurul motiv pentru care n-avem un rulaj atât de mare este, pur și simplu, pentru că nu ne-am

confruntat niciodată cu un volum atât de mare de lucru. Cu siguranță, avem acel „know-how" managerial și tehnic și cu o comandă mare și sigură, am putea obține veniturile ca să ne extindem... totul depinde de cifre, de fapt.

Dickstein își ridică servieta, pe care o așezase lângă scaunul lui, și o deschise.

– Iată specificațiile pentru produse, adăugă el, întinzându-i o listă lui Pedler. Plus cantitățile necesare și termenele-limită. Vei avea nevoie de timp ca să te consulți cu directorii tăi și să faceți calculele...

– Eu sunt șeful, zâmbi Pedler. Nu trebuie să mă consult cu nimeni. Lasă-mă să mă ocup mâine de cifre, iar luni o să vorbesc la bancă. Marți te voi suna și-ți voi spune prețurile.

– Mi s-a zis că ești un colaborator bun, preciză Dickstein.

– Există unele avantaje atunci când deții o companie mică.

Frau Pedler își făcu apariția din bucătărie și anunță:

– Prânzul este gata.

Scumpa mea Suza,

N-am mai scris niciodată o scrisoare de dragoste. Nu cred că am mai spus cuiva „scumpa mea" până acum. Trebuie să-ți mărturisesc că-mi dă o stare de bine.

Sunt singur, într-un oraș străin, într-o după-amiază rece de duminică. Orașul este chiar frumos, are multe parcuri. De fapt, chiar acum mă aflu într-unul și-ți scriu cu un pix, a cărui pastă curge pe niște foi de hârtie verde, singurele pe care le-am găsit. Banca pe care stau se află sub o pagodă cu aspect ciudat, cu un dom circular și coloane grecești dispuse în cerc – seamănă cu un foișor pe care-l găsești în parcurile englezești de la țară, proiectat de vreun

excentric victorian. În fața mea se întinde o peluză presărată cu plopi, iar în depărtare se aud acordurile unei fanfare care cântă ceva de Edward Elgar. Parcul este plin de părinți cu copii, mingi de fotbal și câini.

Nu știu de ce-ți înșir toate astea. Ceea ce vreau să-ți spun, de fapt, este că te iubesc și că doresc să-mi petrec restul vieții cu tine. Am știut asta la două zile după ce ne-am cunoscut. Am ezitat să-ți zic, nu pentru că nu eram sigur, ci, ei bine, dacă vrei să știi adevărul, am crezut că te vei îndepărta. Știu că și tu mă iubești, dar mai știu și că ai douăzeci și cinci de ani, că ți-e ușor să iubești (spre deosebire de mine) și că ar putea la fel de ușor să-ți treacă. Așadar, am chibzuit: „Încet-încet, acordă-i șansa să te placă înainte să-i ceri să spună «Pentru totdeauna»". Deoarece nu ne-am mai văzut de atâtea săptămâni, nu mai pot s-o iau pe ocolite. Trebuie să-ți mărturisesc ceea ce simt. Îmi doresc acel „Pentru totdeauna" și vreau să știi asta.

M-am schimbat. Știu că sună banal, însă atunci când ți se întâmplă ție, nu este deloc banal, dimpotrivă. Văd viața diferit acum, din mai multe privințe – de unele știi, pe celelalte ți le voi povesti într-o zi. Până și situația asta este diferită, faptul că mă aflu singur într-un loc străin, unde n-am nimic de făcut până luni. Nu că m-ar deranja neapărat. Dar înainte nici măcar nu m-aș fi gândit dacă-mi plăcea sau nu. Înainte nu preferam să fac ceva anume. Acum, există întotdeauna ceva ce aș prefera să fac, însă aș vrea ca tu să fii persoana de lângă mine. Adică persoana cu care să fiu împreună. Mă rog, sper să înțelegi. Va trebui să renunț la acest subiect, pentru că încep să mă fâstâcesc.

Voi pleca de aici peste câteva zile, nu știu unde voi ajunge, nu știu nici măcar – și asta este partea cea mai gravă – când te voi revedea. Dacă o voi face, n-am să te mai scap din ochi zece sau cincisprezece ani.

Nimic din ce-am scris nu sună cum ar trebui să sune. Vreau să-ți spun ce simt, dar nu mă pot exprima în cuvinte. Trebuie să știi ce simt atunci când îmi imaginez chipul tău

de mai multe ori pe zi, când văd o fată zveltă cu părul negru și sper, în zadar, că ai putea fi tu, când îmi imaginez tot timpul ce ai zice referitor la o privelişte, la un articol din ziar, la un bărbat mărunt cu un câine mare, la o rochie frumoasă; vreau să știi cât de mult tânjesc, atunci când mă întind în pat singur, să te ating.

Te iubesc atât de mult.

N.

Luni dimineața, secretara lui Franz Pedler îl sună pe Nat Dickstein la hotel și programă o întâlnire la prânz.

Se duseră la un restaurant modest de pe Wilhelmstrasse și comandară bere în loc de vin: era o întâlnire de afaceri. Dickstein își controla nerăbdarea – Peddler trebuia să încerce să-l ademenească.

– Ei bine, cred că te pot ajuta, zise Pedler.

Lui Dickstein îi veni să strige „Ura!", însă păstră o mină serioasă.

– Prețurile, pe care ți le voi da imediat, sunt condiționate. Avem nevoie de un contract pe cinci ani. Vom garanta prețurile pentru primele douăsprezece luni; după aceea s-ar putea să varieze în funcție de un index al prețurilor internaționale pentru anumite materii prime. Mai există o penalizare în caz de anulare de 10% din valoarea furnizărilor dintr-un an.

Lui Dickstein îi venea să spună: „Batem palma!" și să încheie înțelegerea, dar își aminti că trebuia să-și joace rolul.

– 10% e mult.

– Nu este excesiv de mult, argumentă Pedler. Cu siguranță, nu ne-ar acoperi pierderile în cazul în care veți rezilia contractul. Însă trebuie să fie suficient de mare ca să vă descurajeze să anulați contractul, cu excepția unor circumstanțe imperioase.

– Înțeleg asta, dar am putea sugera un procentaj mai mic.

Pedler ridică din umeri.

– Orice se negociază. Iată prețurile.

– Se apropie de ce vrem noi, spuse Dickstein după ce studie lista.

– Asta înseamnă că batem palma?

Dickstein chibzui: „Da, da!", însă răspunse:

– Nu, înseamnă că puteam colabora.

– În cazul acesta, haide să bem o băutură adevărată, propuse Pedler radiind. Chelner!

Când li se aduseră băuturile, Pedler își ridică paharul, ca să toasteze.

– La cât mai mulți ani de colaborare împreună!

– Să fie! zise Dickstein.

În timp ce-și ridică paharul, el reflectă: „Ca să vezi – am reușit din nou!"

Viața pe mare nu era ușoară, dar nici rea așa cum se așteptase Piotr Tyrin. În marina sovietică, vasele erau conduse în baza unor principii: muncă grea și perseverență, strictețe și mâncare proastă. Motonava *Coparelli* era foarte diferită. Căpitanul, Eriksen, cerea doar siguranță și experiență în navigare, însă chiar și în acest caz standardele lui nu erau foarte ridicate. Puntea era frecată arareori, dar nimic nu era niciodată lustruit sau vopsit. Mâncarea era destul de bună, iar Tyrin avea avantajul de a împărți o cabină cu bucătarul. Teoretic, Piotr putea fi chemat la orice oră din zi și din noapte, ca să trimită semnale radio, însă, practic, toată activitatea se desfășura în timpul programului normal de lucru, prin urmare, se bucura de cele opt ore de somn pe noapte. Era un regim confortabil și lui Piotr Tyrin îi plăcea confortul.

Din nefericire, vasul era opusul confortului. Era o pacoste. De îndată ce ocoliră Capul Wrath, în partea de nord-vest a Scoției, și lăsară în urmă Strâmtoarea Minch și Marea Nordului, nava începu să se legene asemenea unui iaht de jucărie în mijlocul furtunii. Tyrin avea rău de mare, dar trebuia să ascundă asta, având în vedere că era marinar. Din fericire, acea indispoziție generală se petrecu în timp ce bucătarul era ocupat în bucătărie și nu era nevoie de Tyrin în camera radio. Așadar, el stătu întins pe spate în pat până când îi trecu răul.

Încăperile erau prost aerisite și încălzite insuficient, în care se simțea umezeala, iar popota se umplea cu haine atârnate la uscat.

Echipamentul radio al lui Tyrin se afla în bagajul lui, bine protejat de polietilenă, bucăți de pânză și niște haine. Însă nu-l putea instala ca să-l folosească în cabina lui, unde ar fi putut intra bucătarul sau altcineva. Stabilise deja o legătură de rutină cu Moscova prin echipamentul radio al navei într-un răgaz de liniște, deși tensionat, atunci când n-asculta nimeni. Avea însă nevoie de ceva mai sigur și mai de încredere.

Tyrin era dominat într-un fel de instinctul de a-și face un „cuib". Dacă Rostov se muta de la ambasadă în camera de hotel și de acolo la adăpost fără să observe mediul înconjurător, lui Tyrin îi plăcea să aibă o bază, un loc cunoscut, unde să se simtă confortabil și în siguranță. În timpul filajului static, genul de misiune pe care-l prefera, găsea mereu un fotoliu pe care-l așeza în fața ferestrei; ședea și privea prin telescop ore în șir, mulțumindu-se cu punga de sendvișuri, sticla cu suc și gândurile lui. La bordul motonavei *Coparelli*, își găsise un loc unde să se cuibărească.

Când explorase vasul în timpul zilei, descoperise un mic labirint de magazii aflate la prora, dincolo de trapă. Cel care proiectase nava le așezase acolo doar pentru a umple spațiul între cală și prora. Puteai pătrunde în magazia principală printr-o ușă semiascunsă care se deschidea către niște scări. Înăuntru se aflau scule, câteva butoaie cu unsoare pentru macarale și, în mod inexplicabil, o mașină de tuns iarba, veche și ruginită. Alte câteva încăperi mici se deschideau din cea principală: în una se aflau frânghii, piese de mașinării și cutii vechi din carton cu piulițe și șuruburi; altele erau goale, fiind prezente doar insecte. Tyrin nu văzuse niciodată pe nimeni intrând acolo – lucrurile utilizate erau păstrate la pupa, unde era nevoie de ele.

Alese un moment pe înserate, când aproape toți membrii echipajului și ofițerii erau la cină. Se duse în cabina lui, își luă rucsacul și urcă pe punte. Luă o lanternă dintr-un dulap de sub punte, dar n-o aprinse.

Conform almanahului nautic, trebuia să fie o seară cu Lună, însă astrul nopții nu se zărea printre norii groși. Înaintă cu băgare de seamă, aproape de marginea punții sidefii, unde silueta lui era mai puțin vizibilă. De pe covertă și din timonerie răzbea o lumină difuză, dar ofițerii de serviciu supravegheau largul, nu puntea.

Stropii reci îl udau și, când motonava intră în tangajul obișnuit, fu nevoit să se prindă de balustradă cu ambele mâini, ca să nu cadă peste bord. Uneori, apa inunda puntea – nu prea mult, însă suficient cât să-i intre în cizme și să-i înghețe picioarele. Spera din tot sufletul să nu se întâmple ceva cu vasul, în situația în care s-ar dezlănțui o furtună puternică.

Era ud leoarcă și tremura când ajunse la prora și intră în mica magazie dezafectată. Închise ușa în urma lui,

aprinse lanterna și-și croi drum printre obiectele depozitate spre una dintre încăperile mici de lângă cea principală. Închise și ușa acesteia în urma lui. Își scoase pelerina de ploaie, își frecă mâinile de pulover, ca să și le usuce și să și le încălzească, apoi își deschise rucsacul. Așeză transmițătorul într-un colț, îl prinse de perete cu o sârmă pe care o trecu printre inelele fixate în punte și-l rezemă de o cutie din carton.

Deși talpa încălțămintei era din cauciuc, își puse și mănuși cauciucate ca măsură suplimentară de precauție, pentru următoarea sarcină pe care o avea de îndeplinit. Cablurile camerei radio a vasului treceau printr-o țeavă montată de-a lungul plafonului, deasupra capului. Cu ajutorul unui fierăstrău mic pe care-l șterpelise din camera motoarelor, tăie cincisprezece centimetri din conductă, lăsând la vedere cablurile. Branșă un cablu electric la dispozitivul de alimentare al transmițătorului, apoi conectă mufa radioului său cu cablul de transmitere a semnalelor din camera radio.

Porni radioul și luă legătura cu Moscova.

Semnalele pe care le transmitea nu interferau cu cele emise de stația radio a vasului, deoarece el era operatorul radio și era puțin probabil ca altcineva să încerce să utilizeze echipamentul motonavei. Cât timp întrebuința propriul radio, semnalele nu ajungeau în camera radio a vasului și nici nu le auzea, deoarece echipamentul lui era potrivit pe o altă frecvență. Ar fi putut conecta totul în așa fel încât ambele radiouri să primească semnale în același timp, însă atunci răspunsurile pe care i le-ar fi trimis Moscova ar fi fost interceptate de radioul vasului, iar cineva ar fi observat acest lucru... Un vas mic care avea nevoie de câteva minute ca să intercepteze semnalele n-ar

fi stârnit suspiciuni. Tyrin va avea grijă să-și întrebuințeze radioul doar atunci când nu erau emise semnale de pe vas.

Când luă legătura cu Moscova, el comunică: „Verific transmițătorul secund".

Aceștia interceptară mesajul și comunicară: „Așteaptă semnal de la Rostov".

Totul se desfășura conform codului standard KGB.

Tyrin transmise: „Aștept, dar grăbiți-vă".

Veni mesajul: „Ține-te deoparte până se va întâmpla ceva. Rostov".

Tyrin transmise: „Recepționat. Terminat".

Fără să aștepte un răspuns, deconectă firele și legă la loc cablurile vasului. Acțiunea de a răsuci și dezrăsuci firele, fie folosind și clești izolați, necesita timp și nici nu oferea protecție. Printre piesele de echipament din camera radio a vasului găsi și câțiva conectori cu eliberare rapidă: își vârî câțiva în buzunar în scopul de a-i aduce acolo data viitoare, ca să grăbească procedura.

Era extrem de mulțumit de realizarea lui din acea seară. Își găsise cuibul, deschisese liniile de comunicare și nu fusese descoperit. Nu mai trebuia să facă nimic altceva decât să aștepte, iar lui îi convenea de minune.

Hotărî să mai tragă o cutie din carton pe care s-o pună în fața echipamentului radio, ca să-l ascundă de ochii curioșilor. Deschise ușa și îndreptă lumina lanternei înspre magazia principală – avu un șoc.

Nu era singur.

Becul din tavan era aprins, iar strălucirea lui gălbuie arunca umbre jucăușe. În mijlocul magaziei, rezemat de un butoi cu unsoare și cu picioarele întinse înspre el, ședea un marinar tânăr. Acesta își ridică privirea, la fel de surprins ca și Tyrin și – conștientiză Piotr – cu o expresie la fel de vinovată întipărită pe față ca a lui.

Îl recunoscu. Îl chema Ravlo. Avea vreo nouăsprezece ani, părul blond-deschis și fața trasă și lividă. Deși nu făcuse parte din grupul care bătuse barurile din Cardiff, acesta arăta adesea ca și când ar fi fost mahmur. Avea cearcăne adânci la ochi și un aer absent.

– Ce cauți aici? îl întrebă Tyrin, apoi văzu că Ravlo își suflecase mâneca stângă deasupra cotului.

Pe podea, între picioarele lui se aflau o fiolă, o sticlă de ceas și un rucsac mic impermeabil. În mâna dreaptă ținea o seringă hipodermică.

– Suferi de diabet și vrei să-ți faci o injecție? îl întrebă Tyrin, încruntându-se.

Ravlo se strâmbă și râse sec.

– Ești dependent de droguri, conchise Tyrin.

Deși nu cunoștea prea multe despre droguri, știa că Ravlo putea fi deportat în următorul port dacă s-ar fi aflat despre viciul lui. Piotr se detensionă puțin. Putea face față acelei situații.

Ravlo privea dincolo de el, în magazia mai mică. Tyrin se uită peste umăr și observă că echipamentul radio era cât se poate de vizibil. Cei doi bărbați se priviră în ochi, fiecare înțelegând că celălalt făcea ceva ce trebuia ținut în secret.

– Îți voi păstra secretul dacă-l vei păstra și tu pe al meu, zise Tyrin.

Ravlo zâmbi din nou strâmb și râse sec; apoi își luă privirea de la Tyrin, îndreptându-și atenția spre braț. Își vârî acul în carne.

Schimbul de mesaje dintre motonava *Coparelli* și Moscova fu interceptat și înregistrat de postul de ascultare

al US Naval Intelligence (USNI), serviciul de contrainformații al marinei SUA. Având în vedere că erau în codul standard pe care-l folosea KGB-ul, ei reușiră să le descifreze. Dar nu aflară decât că cineva de la bordul vasului – nu știau care vas – își verifica transmițătorul secundar și că cineva cu numele Rostov – numele nu se afla în niciunul dintre dosarele lor – voia ca persoana respectivă să stea liniștită. Deoarece nimeni nu înțelegea nimic, fu deschis un dosar intitulat „Rostov". Mesajele fură introduse în acesta, apoi uitate.

Capitolul 12

După ce dădu raportul la Cairo, Hassan ceru permisiunea să călătorească în Siria, ca să-și viziteze părinții, aflați într-o tabără de refugiați. Primi patru zile de învoire. Luă avionul până în Damasc și taxiul până la tabăra de refugiați.

Nu-și vizită părinții.

Adresă unele întrebări celor din tabără, iar unul dintre refugiați îl duse, schimbând mai mult autobuze, în Dara, dincolo de granița iordaniană, apoi până în Amman. De acolo, împreună cu un alt bărbat, călători tot cu un autobuz până la râul Iordan.

În noaptea celei de-a doua zile, el traversă râul, călăuzit de doi bărbați înarmați cu mitraliere. Hassan purta o robă arăbească și turban ca ei, însă nu ceruse o armă. Bărbații erau tineri, iar pe fețele lor adolescentine abia li se putea citi oboseala și cruzimea, asemenea recruților într-o armată nouă. Ei străbăteau valea Iordanului în tăcere, călăuzindu-l pe Hassan printr-o atingere sau o vorbă rostită în șoaptă: păreau să fi parcurs acel drum de multe ori. La un moment dat, toți trei se întinseră pe burtă în spatele unui cactus când văzură lumini și auziră vocile soldaților răzbătând de la o jumătate de kilometru depărtare.

Hassan se simțea neajutorat și oarecum străin. La început, crezu că senzația se datora faptului că se afla în mâinile

celor doi tineri, viața lui depinzând de cunoștințele și de curajul acestora. Dar ulterior, când ei îl lăsară în urmă și se trezi singur în mijlocul unui drum de țară, făcând autostopul, își dădu seama că voiajul acela reprezenta o întoarcere în timp. Era de mulți ani un bancher european, care trăia în Luxemburg, cu mașina, frigiderul și televizorul lui. Și iată-l în acea călătorie străbătând în sandale drumurile prăfuite din Palestina, locul copilăriei lui: fără mașină, fără avion. Era din nou arab, un țăran, un cetățean de clasă mijlocie în țara lui natală. Niciuna dintre facilitățile de acasă nu funcționa acolo – nu putea rezolva o problemă dând un telefon sau scoțând cardul de credit, sau chemând un taxi. Se simțea ca un copil, ca un sărăntoc și ca un fugar, toate la un loc.

Merse pe jos aproape zece kilometri fără să se intersecteze cu vreun vehicul, apoi trecu pe lângă el un camion cu fructe, al cărui motor huruia bolnăvicios și scotea fum, și se opri la câțiva metri în fața lui. Hassan fugi după el.

– La Nablus? strigă el.

– Urcă!

Șoferul era un bărbat mătăhălos, iar mușchii brațelor se umflau când ținea volanul și lua curbele cu viteză mare. Fuma întruna. Trebuie să fi știut sigur că nu va întâlni niciun alt vehicul pe drum toată noaptea, de vreme ce conducea cu viteză pe marginea drumului, fără să folosească frâna. Lui Hassan i-ar fi prins bine să doarmă puțin, însă șoferul avea chef de taclale. Îi spuse că evreii erau conducători buni, că afacerile prosperaseră de când aceștia ocupaseră Iordanul și că teritoriul trebuia să fie eliberat, desigur, într-o bună zi. Jumătate din ceea ce afirma era fals, fără îndoială, dar Hassan nu-și dădea seama care jumătate.

Intrară în Nablus, oraș palestinian situat în centrul Palestinei istorice, într-o dimineață răcoroasă. Soarele roșu răsărea de după deal, iar orașul era cufundat în somn. Camionul pătrunse huruind în piață și se opri. Hassan își luă rămas-bun de la șofer.

Apoi străbătu încet străzile pustii, în timp ce soarele alunga răcoarea nopții. Se bucură de aerul curat și de clădirile albe și joase, admirând fiecare detaliu, desfătându-se cu nostalgia copilăriei lui: se afla în Palestina, era acasă.

Avea instrucțiuni să meargă la o casă fără număr, aflată pe o stradă fără nume. Era un cartier sărac, unde căsuțele din piatră erau îngrămădite unele într-altele și nimeni nu curăța străzile. Afară era priponită o capră. Pentru o clipă, se întrebă cu ce se hrănea, deoarece nu exista iarbă. Ușa era descuiată.

Ezită să intre, încercând să scape de starea de nervozitate. Fusese plecat prea mult timp și iată-l în acel moment revenit în Patria Mamă. Așteptase mulți ani ocazia de a se răzbuna pentru ceea ce-i făcuseră tatălui său. Îndurase exilul, fusese răbdător și-și alimentase ura suficient, poate prea mult.

Hassan intră.

Întinși pe jos, dormeau patru sau cinci oameni. Unul dintre ei, o femeie, își deschise ochii, îl văzu și se ridică brusc în șezut, întinzându-și mâna sub pernă, poate după o armă.

– Ce vrei?

Hassan rosti numele bărbatului care-i conducea pe fedaini.

Mahmoud locuise nu departe de Yasif Hassan pe vremea când erau amândoi copii la sfârșitul anilor '30, însă

nu se întâlniseră niciodată sau, dacă o făcuseră, niciunul din ei nu-și amintea. După cel de-al Doilea Război Mondial, Yasif plecă în Anglia la studii, iar Mahmoud rămase să aibă grijă de oi împreună cu toată familia lui. Viețile lor ar fi luat-o în direcții diferite dacă n-ar fi fost Războiul Arabo-Israelian din 1948-1949. Tatăl lui Mahmoud, la fel ca și tatăl lui Yasif, hotărî să-și ia lucrurile și să fugă. Cei doi fii – Yasif era cu câțiva ani mai mare decât Mahmoud – se cunoscură în tabăra de refugiați. Reacția lui Mahmoud la acordul de încetare a focului fu și mai puternică decât a lui Yasif, ceea ce constitui un paradox, având în vedere faptul că Yasif pierduse mai mult. Dar Mahmoud era stăpânit de o mare furie, care-l va impulsiona să lupte pentru eliberarea patriei. Până atunci, nu luase în seamă politica, estimând că ea n-avea nicio legătură cu ciobanii, însă ulterior își puse în gând s-o înțeleagă. Înainte de asta, trebuia să învețe să citească.

Cei doi se întâlniră din nou în anii '50, în Fâșia Gaza. Până în acel moment, Mahmoud prosperase, dacă ăsta era termenul potrivit pentru ceva atât de feroce. Citise scrierile despre război ale istoricului militar Carl von Clausewitz, *Republica* lui Platon, *Capitalul* lui Karl Marx și *Mein Kampf* al lui Adolf Hitler, precum și din John Maynard Keynes și Mao Zedong, John Kenneth Galbraith și Mahatma Gandhi, cărți de istorie și autobiografice, romane clasice și piese de teatru moderne. Vorbea engleza bine și rusa, prost, și o rupea pe cantoneză. Coordona un grup mic de teroriști în incursiunile din Israel, unde aruncau bombe, împușcau și furau, apoi se întorceau, ascunzându-se în taberele din Gaza, asemenea șobolanilor într-un maldăr de gunoi. Teroriștii primeau bani, arme și informații din Cairo. Hassan făcea parte din serviciile de contrainformații și,

când se întâlniseră din nou, Yasif îi mărturisi lui Mahmoud față de cine era loial – nu față de Cairo, nici măcar față de cauza panarabă, ci față de Palestina.

Yasif se hotărî să renunțe la tot pe loc – la postul de la bancă, la casa din Luxemburg, la rolul pe care-l juca în serviciile de contrainformații egiptene – și să se alăture luptătorilor pentru libertate. Dar Mahmoud refuză; rolul de conducător i se potrivea ca o mănușă. În câțiva ani, zicea el, deoarece gândea în perspectivă, vor strânge trupe de gherilă, însă vor avea nevoie în continuare de prieteni sus-puși, de legături europene și de informații secrete.

Cei doi se întâlniră în Cairo și stabiliră moduri de comunicare mai performante decât cele ale egiptenilor. Pentru serviciile de informații, Hassan crease o imagine înșelătoare: se prefăcea a fi mai puțin receptiv decât era. La început, el trimise cam aceleași informații pe care le dădea celor din Cairo, în principal numele arabilor loiali care-și ascundeau averile în Europa și cărora li se puteau cere fonduri. Recent, găsi o utilitate mai practică, deoarece mișcarea palestiniană începuse să întreprindă acțiuni în Europa. Rezervase camere de hotel și bilete de avion, închiriase mașini și case, strânsese arme și transferase fonduri.

Nu era genul de bărbat care să folosească arma. Știa asta și se simțea puțin rușinat. Prin urmare, era cu atât mai mândru să se facă util în alte moduri, mai puțin violente, totuși practice.

În anul acela, rezultatele muncii lui începuseră să fie vizibile în Roma. Yasif credea în programul lui Mahmoud referitor la terorismul în Europa. Era convins că armatele arabe, fie și cu sprijinul rușilor, nu i-ar putea învinge niciodată pe evrei, deoarece acest lucru i-ar face pe evrei să se considere un popor asediat, care-și apăra patria împotriva

soldaților străini, iar asta îi dădea putere. Adevărul era, din punctul de vedere al lui Yasif, că arabii din Palestina își apărau țara împotriva sioniștilor cotropitori. Existau mai mulți arabi palestinieni decât evrei israeliți, punându-i la socoteală și pe exilații din tabere; *ei*, și nu o gloată de soldați din Cairo și din Damasc, vor fi cei care vor elibera patria. Însă, mai întâi, aceștia trebuiau să creadă în fedaini. Acte precum acțiunea din aeroportul din Roma îi va convinge că fedainii aveau resurse internaționale. Când poporul va crede în fedaini, poporul *va deveni* fedain, și atunci va fi de neoprit.

Acțiunea din aeroportul din Roma era un fleac, un *peccadillo*, în comparație cu ceea ce-și propusese Hassan să facă.

Era un plan scandalos, șocant, care-i va ține pe fedaini pe primele pagini ale ziarelor din întreaga lume săptămâni la rând și care va dovedi că ei reprezentau o forță internațională puternică, nu o șleahtă de refugiați răpciugoși. Hassan spera din tot sufletul ca Mahmoud să-l accepte.

Yasif Hassan voia să propună ca fedainii să declanșeze un nou Holocaust.

Cei doi se îmbrățișară ca niște frați, se sărutară pe obraz, apoi făcură un pas în spate, ca să se privească unul pe celălalt.

– Miroși ca o târfă, îi spuse Mahmoud.

– Iar tu miroși ca un cioban, îi zise Hassan.

Cei doi râseră și se îmbrățișară din nou.

Mahmoud era un bărbat voinic, puțin mai înalt decât Hassan și mai lat în umeri; *părea* mai mare prin felul în care-și ținea capul, pășea și vorbea. Și chiar

mirosea: emana un iz acru, specific celor care trăiau îngrămădiți cu alți oameni într-un loc privat de invențiile moderne: baie, mediu igienic și salubru. Deși trecuseră trei zile de când Hassan nu mai folosise loțiune după ras și pudră de talc, după părerea lui Mahmoud, el mirosea ca o femeie.

Reședința avea două încăperi: cea în care intrase Mahmoud și dincolo de ea o alta, unde el dormea pe jos, împreună cu alți doi bărbați. Casa n-avea etaj. Se gătea în curtea din spate, iar cea mai apropiată sursă de apă se afla la câteva sute de metri. Femeia aţâţă focul și începu să pregătească un terci din boabe de fasole zdrobite. În timp ce așteptau să mănânce, Hassan îi istorisi lui Mahmoud povestea lui.

– În urmă cu trei luni, m-am întâlnit în Luxemburg cu un bărbat pe care-l cunosc de la Oxford, un evreu pe nume Dickstein. S-a dovedit a fi un agent secret important al Mossadului. De atunci îl supraveghez, cu ajutorul rușilor, în special printr-un agent KGB pe care-l cheamă Rostov. Am descoperit că Dickstein plănuiește să fure o motonavă încărcată cu uraniu, minereu cu care sioniștii vor să producă bombe atomice.

La început, Mahmoud refuză să creadă. Îl chestionă pe Hassan: cât de reală era informația, ce dovezi avea, cine ar putea minți, ce greșeli s-ar fi putut face? Apoi, pe măsură ce răspunsurile lui căpătau treptat logică, adevărul începu să iasă la iveală și Mahmoud deveni foarte serios.

– Asta nu este doar o amenințare pentru cauza palestiniană. Bombele astea ar putea distruge întreg Orientul Mijlociu.

„Așa e el, vede imaginea de ansamblu", reflectă Hassan.

– Ce propuneți, tu și rușii ăștia? întrebă Mahmoud.

– Misiunea este să-l oprim pe Dickstein și să demascăm planul israeliților, arătând că sioniștii sunt niște aventurieri fără scrupule. Nu ne-am gândit încă la detalii. Dar am o propunere alternativă, răspunse el, apoi tăcu, încercând să găsească frazarea corectă, pe urmă continuă: În opinia mea, fedainii ar trebui să deturneze nava cu uraniu înainte ca Dickstein să ajungă la ea.

Mahmoud se holbă la el fără să clipească timp îndelungat.

Hassan se gândi: „Spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu!" Mahmoud începu să clatine încet din cap, după aceea zâmbi și, într-un sfârșit, izbucni în râs: inițial un mic chicot, dar culmină cu hohote de râs, de se scutura din tot corpul. Toți ai casei veniră să vadă ce se întâmplase.

– Cum ți se pare? cuteză Hassan să întrebe.

– Minunat, oftă Mahmoud. Nu știu cum am putea reuși, însă este o idee ingenioasă.

Apoi începu să pună întrebări.

Și le adresă pe tot parcursul micului dejun și al dimineții: despre cantitatea de uraniu, despre numele navelor implicate, despre cum a fost transformată „prăjitura galbenă" în explozibil nuclear, despre locuri, date și oameni. Stăteau de vorbă în odaia din spate, doar ei doi în cea mai mare parte a timpului, dar din când în când, Mahmoud îl invita pe câte unul înăuntru și-i spunea să asculte pe când Hassan repeta anumite detalii.

La amiază, el chemă doi bărbați, care păreau să fie locotenenții lui. Cu ei de față, trecu din nou în revistă aspectele care i se păreau cruciale.

– *Coparelli* este un vas comercial obișnuit, cu un echipaj obișnuit?

– Da.

– Va naviga pe Mediterana spre Genova?
– Da.
– Cât cântărește „prăjitura galbenă"?
– Două sute de tone.
– Și este depozitată în butoaie, presupun.
– Sunt cinci sute șaizeci în total.
– La prețul pieței?
– Două milioane de dolari americani.
– Și se folosește la confecționarea bombelor atomice?
– Da. E materie primă.
– Transformarea uraniului în explozibil este un proces scump sau ieftin?
– Nu și dacă avem un reactor nuclear. Altminteri, da.
Mahmoud încuviință din cap spre cei doi locotenenți.
– Mergeți și spuneți-le asta celorlalți!

După-amiaza, când soarele trecu de zenit și afară se răcori suficient de mult, Mahmoud și Yasif ieșiră la o plimbare pe dealurile din afara orașului. Yasif își dorea cu disperare să afle ce gândea cu adevărat Mahmoud despre planul lui, dar Mahmoud refuză să vorbească despre uraniu. Așadar, Yasif deschise o discuție despre David Rostov și spuse că admiră profesionalismul de care dă dovadă rusul, în ciuda obstacolelor pe care i le ridicase în cale.

– E bine să-i admirăm pe ruși, zise Mahmoud, atât timp cât n-avem încredere în ei. Aceștia nu servesc cauzei noastre. Colaborăm cu ei din trei motive. Cel mai puțin important este acela că noi le facem probleme occidentalilor și orice e rău pentru Occident este bine pentru ruși. Apoi mai este imaginea lor. Națiunile mai puțin dezvoltate se identifică mai degrabă cu noi decât cu sioniștii, deci, prin

faptul că ne sprijină, rușii câștigă încredere din partea Lumii a Treia – și ține minte, în situația dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică, Lumea a Treia deține un electorat influențabil. Cel mai important motiv însă – singurul *cu adevărat* important – este petrolul. Arabii au petrol.

Trecură pe lângă un băiat care avea grijă de o turmă mică de oi costelive. Băiatul cânta la fluier. Yasif își aminti că și Mahmoud fusese odinioară un băiat care păzea oi și nu știa nici să citească, nici să scrie.

– Înțelegi cât este de important petrolul? întrebă Mahmoud. Hitler a pierdut războiul din Europa din cauza petrolului.

– Nu.

– Ascultă. Rușii l-au învins pe Hitler. Aveau obligația asta. Trebuiau s-o facă. Hitler era conștient de generalul Iarnă: știa despre Napoleon și că nimeni nu putea cuceri Rusia. Atunci, de ce a încercat? Fiindcă nu mai avea petrol. În Georgia există petrol, în câmpurile petrolifere caucaziene. Hitler trebuia să pună stăpânire pe Caucaz. Dar nu poți să deții Caucazul decât dacă ai orașul Volgograd, care pe vremea aceea se numea Stalingrad, locul unde situația s-a întors împotriva lui Hitler. Petrolul. Despre asta este lupta noastră, fie că ne place sau nu, înțelegi? Dacă n-ar fi fost petrolul, nimănui în afară de noi nu i-ar fi păsat că o mână de arabi și de evrei se luptă pentru o țară mică și prăfuită ca a noastră.

Mahmoud era fascinant atunci când vorbea. Cu vocea puternică și limpede rostea fraze scurte, explicații pertinente, afirmații care semănau cu niște adevăruri simple, însă devastatoare: Hassan bănuia că el spunea aceleași lucruri și în fața trupelor lui. Își aducea oarecum aminte despre felurile sofisticate în care se discuta politica în locuri precum Luxemburg și Oxford, iar în acel moment i

se părea că, în ciuda tonelor de informații, acei oameni știau mai puține decât Mahmoud. Și el știa că politica internațională *era* complicată: că era vorba despre ceva mai mult decât despre petrol. Dar, în principal, credea că Mahmoud avea dreptate.

Se așezară la umbra unui smochin. Peisajul fumuriu se întindea în jurul lor, pustiu. Cerul albastru dogorea, lipsit de nori de la un orizont la altul. Mahmoud scoase dopul sticlei cu apă și i-o întinse lui Hassan, care bău din lichidul călduț, apoi i-o dădu înapoi. Îl întrebă pe Mahmoud dacă voia să conducă Palestina după ce sioniștii vor fi alungați.

– Am omorât mulți oameni, se destăinui Mahmoud. La început, am făcut-o cu propriile mâini, folosind un cuțit sau o armă, sau o bombă. Acum omor urzind planuri și dând ordine, însă omor în continuare. Știm că este un păcat, dar nu mă pot pocăi. N-am nicio remușcare, Yasif. Chiar dacă facem o greșeală și omorâm copii și arabi în loc de soldați și sioniști, îmi spun doar atât: „Este rău pentru reputația noastră", și nu: „Este rău pentru sufletul meu". Am mâinile mânjite de sânge și n-am de gând să mi le spăl. Nu voi încerca. Există o carte intitulată *Portretul lui Dorian Gray*. Este vorba despre un bărbat care duce o viață nefastă și debilă, genul de existență care ar trebui să-l facă să pară bătrân, cu riduri și cearcăne, cu ficatul distrus și boli venerice. Cu toate acestea, el nu suferă. Dimpotrivă, pe măsură ce trec anii, pare să-și păstreze tinerețea, ca și când ar fi descoperit elixirul tinereții. Însă într-o odaie încuiată din casa lui se află un portret al lui, și tocmai acel portret este cel care îmbătrânește, care suferă ravagiile provocate de rău și de o boală teribilă. Cunoști povestea? Este din literatura engleză.

– Am văzut filmul, spuse Yasif.

– Am citit-o când eram în Moscova. Mi-ar plăcea să văd filmul. Îmi amintești cum se termina?

– Oh, da. Dorian Gray a distrus portretul și toată boala și răul au căzut asupra lui într-o clipită și a murit.

– Da, zise Mahmoud, astupă sticla cu dopul și privi absent povârnișurile cafenii, apoi adăugă: Când Palestina va fi eliberată, portretul meu va fi distrus.

În acea seară, la asfințit, veniră la căsuța din Nablus câțiva bărbați, cu puțin înainte de ora care anunța interdicția de circulație. Hassan nu știa exact cine erau; puteau fi liderii locali ai mișcării sau un grup organizat de oameni a căror părere Mahmoud o prețuia, sau un consiliu permanent de război care stătea în apropierea lui Mahmoud, fără a locui efectiv cu el. Hassan vedea logica din ultima alternativă, deoarece, dacă ar fi locuit împreună, ar fi putut fi distruși cu toții.

Femeia îi servi cu pâine, pește și vin slab alcoolizat, iar Mahmoud le detalie planul lui Hassan. De fapt, îl gândise mai în amănunt decât o făcuse Hassan. Propuse deci să deturneze motonava *Coparelli* înainte ca Dickstein să ajungă la ea, apoi să-i prindă într-o ambuscadă pe israeliți când aceștia vor urca la bord. Așteptându-se doar la un echipaj obișnuit și la o ripostă slabă, grupul lui Dickstein va fi nimicit. Pe urmă fedainii vor duce *Coparelli* într-un port din Africa de Nord și vor invita lumea să urce la bord și să vadă trupurile lăsate în urmă de criminalii sioniști. Încărcătura va fi oferită proprietarilor săi contra unei răscumpărări la jumătate din prețul de pe piață – un milion de dolari americani.

Urmă o dezbatere îndelungată. Era evident că o fracțiune a mișcării era deja agitată din cauza politicii lui Mahmoud de a duce războiul în Europa și considera deturnarea ca pe o prelungire a aceleiași strategii. Membrii grupării sugerară că fedainii puteau realiza mai multe organizând o conferință de presă în Beirut sau Damasc și dezvăluind presei internaționale planul israeliților. Hassan era convins că asta nu era suficient: acuzațiile erau ieftine și nu fărădelegile Israelului trebuiau demonstrate, ci puterea fedainilor.

Bărbații vorbiră ca niște egali și Mahmoud părea să-l asculte pe fiecare în parte cu aceeași atenție. Hassan ședea liniștit și asculta vocile joase și calme ale acelor oameni care arătau ca niște țărani și vorbeau ca niște senatori. Brusc, se simți deopotrivă plin de speranță și temător că ei îi vor accepta planul: plin de speranță, pentru că ar fi dus la îndeplinirea unei răzbunări la care visa de douăzeci de ani; temător, deoarece ar însemna să facă lucruri mai dificile, mai violente și mai riscante decât munca pe care o prestase până în acel moment.

În cele din urmă, nu mai suportă, ieși afară și se lăsă pe vine în curte, adulmecând aerul nopții și fumul focului care se stingea. Puțin mai târziu, înăuntru se auziră niște voci șoptite la unison, ca și când s-ar fi votat.

Mahmoud veni afară și se așeză lângă Hassan.

– Am trimis după o mașină.

– De ce?

– Trebuie să plecăm la Damasc. În seara asta. Avem multe de făcut. Va fi cea mai importantă acțiune a noastră. Trebuie să ne punem de îndată pe treabă.

– S-a hotărât deci.

– Da. Fedainii vor deturna motonava și vor fura uraniul.

– Așa să fie, spuse Yasif Hassan.

Lui David Rostov îi plăcuse întotdeauna compania familiei, deși ocaziile când era cu ea erau puține. Și, pe măsură ce îmbătrânea, ocaziile au devenit tot mai rare. Prima lui zi de concediu fu una plăcută. Pregăti micul dejun, se plimbară pe plajă, iar după-amiaza, Vladimir, micul geniu, jucă șah cu Rostov, cu Mariya și cu Iuri simultan, câștigând toate trei partidele. Serviră cina fără să se grăbească, spunându-și noutățile din ultima perioadă și savurând un pahar cu vin. A doua zi fu asemănătoare, dar ei se bucurară mai puțin. În a treia zi, bucuria de a fi împreună se estompă. Vladimir își aminti că era un fenomen și-și vârî nasul în cărți; Iuri puse muzică occidentală decadentă la casetofon și se contrazise cu tatăl lui pe tema poeților disidenți, iar Mariya se închise în bucătăria vilei și renunță să se mai machieze.

Așadar, când primi un mesaj prin care era anunțat că Nik Bunin se întorsese din Rotterdam și reușise să instaleze microfoane la bordul navei *Stromberg*, Rostov îl folosi drept scuză ca să se întoarcă la Moscova.

Nik raportă că vasul *Stromberg* fusese andocat pentru inspecția obișnuită înainte să fie vândut companiei de transport maritim Savile. Se făceau mici reparații. Se strecurase fără dificultate la bord, dându-se drept electrician, și instalase un transmițător radio puternic la prora vasului. Când dăduse să plece, fusese luat la întrebări de supervizorul docului, pe tura căruia nu era programată

în acea zi nicio lucrare la partea electrică. Nik îi răspunsese că, dacă nu fusese solicitată intervenţia lui, atunci nu va cere să fie plătit.

Din acel moment, ori de câte ori era pornită electricitatea pe vas – lucru care se întâmpla de fiecare dată când nava se afla în larg şi în cea mai mare parte a timpului când era în doc – transmiţătorul trimitea un semnal la fiecare treizeci de minute, până când vasul avea să se scufunde sau să fie demontat în bucăţi. În rest, oriunde s-ar fi aflat în lume, Moscova îl putea localiza într-o oră.

După ce-l ascultă pe Nik, Rostov îl trimise acasă. Avea planuri pentru seara aceea. Trecuse mult timp de când nu se mai întâlnise cu Olga şi era nerăbdător să vadă cum utiliza ea vibratorul pe baterii pe care i-l adusese din Londra.

În serviciul de contrainformaţii al marinei israeliene era un tânăr căpitan pe care-l chema Dieter Koch şi avea pregătire de mecanic naval. Atunci când *Coparelli* ridică ancora din Antwerp, cu încărcătura de „prăjitură galbenă", Koch trebuia să se afle la bord.

Nat Dickstein ajunse la Antwerp având doar o idee vagă cum să procedeze. Îl sună din camera de hotel pe reprezentantul local al companiei care deţinea vasul *Coparelli*.

„Când voi muri, chibzui el în timp ce aştepta să se facă legătura, mă vor îngropa dintr-o cameră de hotel."

O fată răspunse la telefon.

– Aici Pierre Beaudaire, vreau să vorbesc cu directorul, spuse Dickstein repede.

– Aşteptaţi, vă rog!

– Da? se auzi vocea unui bărbat.

– Bună dimineața, aici Pierre Beaudaire de la Beaudaire Crew List.

Dickstein inventa în timp ce vorbea.

– N-am auzit de voi.

– De aceea vă sun. Dorim să deschidem un birou în Antwerp și mă întrebam dacă ați fi dispus să colaborăm.

– Mă îndoiesc, însă îmi puteți scrie și...

– Sunteți mulțumit de agenția care recrutează în prezent echipajele?

– Ar putea fi și mai rău. Uitați care e treaba...

– Încă o întrebare și n-am să vă mai deranjez. Îmi puteți spune cu cine colaborați în prezent?

– Cohen's. Nu mai am timp...

– Înțeleg. Mulțumesc pentru amabilitate. La revedere!

Cohen's! Ce noroc! „Poate voi reuși să rezolv treaba asta fără violență", reflectă Nat, punând jos receptorul. Cohen's! Era surprinzător – docurile și transportul naval nu țineau de domeniul de afaceri al evreilor. Ei bine, uneori aveai, pur și simplu, noroc.

Căută agenția Cohen's în cartea de telefoane, memoră adresa, își luă haina, ieși din hotel și chemă un taxi.

Cohen avea un birou mic, format din două încăperi, deasupra unui bar marinăresc în Cartierul Roșu al orașului. Nu era amiază și „păsările de noapte" dormeau încă – târfele și hoții, muzicienii și stripperii, chelnerii și oamenii de ordine, cei care însuflețeau locul noaptea. Ar fi putut fi orice cartier de afaceri dărăpănat, posomorât și rece dimineața, și deloc curat.

Urcă scările până ajunse în fața unei uși de la primul etaj, bătu și intră. O secretară între două vârste prezida peste o încăpere mică, plină cu dosare și scaune portocalii din plastic.

– Aș dori să vorbesc cu domnul Cohen.

Ea îl măsură din priviri, părând să creadă că nu semăna cu un marinar.

– Vreți un vas? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Nu, răspunse el. Sunt din Israel.

– Oh.

Femeia ezită. Avea părul negru și ochi adânciți și umbriți și purta verighetă. Dickstein se întrebă dacă nu era cumva doamna Cohen. Ea se ridică în picioare și intră pe o ușă din spatele mesei la care lucra într-un birou. Purta un costum cu pantaloni, iar din spate nu-și arăta vârsta.

Un minut mai târziu, deschise din nou ușa și-i făcu semn să intre în biroul lui Cohen. Acesta se ridică în picioare, dădu mâna cu el și spuse, fără alte amabilități:

– Donez cauzei în fiecare an. În timpul războiului, am dat douăzeci de mii de guldeni, vă pot arăta cecul. E un nou apel? Va fi un alt război?

– Nu sunt aici ca să colectez bani, domnule Cohen, îl asigură Dickstein zâmbind.

Doamna Cohen lăsase ușa deschisă. Dickstein o închise.

– Pot să iau loc?

– Dacă nu vreți bani, puteți să luați loc, să serviți o cafea, să stați aici toată ziua, zise Cohen râzând.

Dickstein se așeză. Cohen era un bărbat scund, cu ochelari, chel și proaspăt ras, și părea să aibă vreo cincizeci de ani. Purta un costum cafeniu care nu era foarte nou. Deși avea o afacere destul de profitabilă, nu era milionar, presupuse Nat.

– V-ați aflat aici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial? întrebă Dickstein.

Cohen încuviință din cap.

– Eram tânăr. M-am dus la țară și am lucrat la o fermă unde nu mă cunoștea nimeni, unde nimeni nu știa că eram evreu. Am avut noroc.

– Credeți că se va întâmpla din nou?

– Da. S-a întâmplat mereu de-a lungul istoriei, de ce ar înceta acum? Se va întâmpla din nou, dar nu cât voi trăi eu. Am totul aici. Nu vreau să mă întorc în Israel.

– În regulă. Lucrez pentru guvernul din Israel. Am dori să faceți ceva pentru noi.

Cohen ridică din umeri.

– Ce anume?

– Peste câteva săptămâni, unul dintre clienții dumneavoastră vă va suna cu o cerere urgentă. Vor dori un mecanic naval pentru un vas numit *Coparelli*. Vrem să le trimiteți un om desemnat de noi. Îl cheamă Koch și este israelian, însă va folosi un alt nume și acte false. *Este* mecanic naval – clienții dumneavoastră nu vor fi nemulțumiți.

Dickstein așteptă ca bărbatul scund să spună ceva. „Ești un om cumsecade, se gândi el; un om de afaceri evreu decent, inteligent și muncitor și puțin cam ramolit; nu mă face să fiu violent cu tine."

– Nu-mi veți dezvălui de ce guvernul din Israel îl vrea pe acest bărbat, Koch, la bordul vasului *Coparelli*?

– Nu.

Se așternu tăcerea.

– Aveți un act de identitate?

– Nu.

Secretara intră fără să bată la ușă și le oferi cafea. Dickstein percepea vibrații ostile din partea ei. Cohen se folosi de această întrerupere, ca să-și adune gândurile.

– Ar trebui să fiu *meshugah*[1] să fac asta, preciză el după ce femeia ieși.

[1] Nebun, în idiș (n.red.)

– De ce?

– Intri de pe stradă susținând că ești reprezentant al guvernului din Israel și, cu toate acestea, nu-mi arăți un act de identitate, nu-mi spui cum te numești. Îmi ceri să mă implic în ceva ce este evident necinstit, probabil ilegal; nu-mi zici ce încerci să faci. Chiar dacă aș crede povestea ta, n-aș fi de acord ca israeliții să facă ce vrei să facă.

Dickstein oftă, gândindu-se la alternative: să-l șantajeze, s-o răpească pe soția lui, să pună stăpânire pe biroul lui într-o zi crucială…

– Ce aș putea face ca să vă conving? îl iscodi el.

– Am nevoie de o cerere personală din partea prim-ministrului Israelului înainte să fac ceva.

Dickstein se ridică în picioare și dădu să plece, apoi chibzui: „De ce nu? De ce nu, la naiba?" Era o idee nebunească, vor crede că și-a pierdut mințile… însă va funcționa, va servi scopului… Rânji în timp ce se gândea. Pierre Borg va face apoplexie.

– Bine, îi spuse el lui Cohen.

– Cum adică „bine"?

– Luați-vă haina! Mergem la Ierusalim.

– Acum?

– Sunteți ocupat?

– Vorbești serios?

– V-am zis că este o chestiune importantă, adăugă Dickstein, pe urmă arătă spre telefonul de pe birou: Vă rog s-o sunați pe soția dumneavoastră.

– E dincolo de ușă.

Ea intră în grabă, părând îngrijorată.

– Ce este, Josef?

– Bărbatul acesta vrea să merg la Ierusalim cu el.

– Când?

– Acum.

– Adică săptămâna aceasta?

– Adică în dimineața aceasta, doamnă Cohen, precizează Nat. Trebuie să subliniez că este o chestiune de maximă confidențialitate. I-am cerut soțului dumneavoastră să facă ceva pentru guvernul israelian. Firește că dumnealui vrea să se asigure că, într-adevăr, guvernul îi cere această favoare, și nu vreun criminal. Prin urmare, îl voi duce acolo, ca să se convingă.

– Nu te implica, Josef...

Cohen ridică din umeri.

– Sunt evreu, sunt deja implicat. Ai grijă de birou.

– Nu știi nimic despre acest bărbat!

– Atunci, voi afla.

– Nu-mi place treaba asta.

– Nu e niciun pericol, o liniști Cohen. Vom zbura la Ierusalim, mă voi întâlni cu prim-ministrul și ne vom întoarce.

– Prim-ministrul!

Dickstein conștientiză cât de mândră va fi dacă soțul ei se va întâlni cu prim-ministrul Israelului.

– Trebuie să fie o călătorie secretă, doamnă Cohen. Vă rog să le spuneți oamenilor că soțul dumneavoastră se află la Rotterdam, cu afaceri. Se va întoarce mâine.

Ea îi privi îndelung pe cei doi.

– Josef al meu se va întâlni cu prim-ministrul, iar eu nu-i pot spune lui Rachel Rothstein?

Atunci, Dickstein știu că totul va decurge bine.

Cohen își luă haina din cui și o îmbrăcă. Doamna Cohen îl sărută, apoi îl îmbrățișă.

– E în regulă, îi spuse el. Totul e foarte neașteptat și ciudat, dar va fi în regulă.

Ea dădu prostește din cap și se eliberă din strânsoare.

Cei doi luară un taxi până la aeroport. Dickstein se simți din ce în ce mai încântat. Planul era nebunesc, parcă era un școlar. Deși plănuise o mare păcăleală. Nu-și putea stăpâni zâmbetul și-și întoarse fața, ca să nu-l vadă Cohen.

Pierre Borg își va ieși din *minți*.

Dickstein cumpără două bilete dus-întors spre Tel Aviv, plătind cu cardul de credit. Trebuiau să ia un zbor de legătură spre Paris. Înainte de decolare, sună la ambasada din Paris și aranjă să fie întâmpinați de cineva în sala de tranzit internațional.

În Paris, îi dădu bărbatului un mesaj adresat lui Borg, în care explica de ce era nevoie. Diplomatul era un om din Mossad și-l trată pe Dickstein cu respect. Lui Cohen i se îngădui să asiste la discuție, iar când bărbatul se înapoie la ambasadă, Josef spuse:

– Ne putem întoarce, m-am convins.

– Oh, nu, replică Dickstein. Dacă tot am ajuns până aici, vreau să fiu sigur de dumneavoastră.

– Trebuie să fii un om important în Israel, zise Cohen în avion.

– Nu. Dar ceea ce fac eu este important.

Cohen voia să știe cum să se comporte, cum să i se adreseze prim-ministrului.

– Nu știu, nu l-am întâlnit niciodată, îl lămuri Nat. Strângeți-i mâna și spuneți-i pe nume.

Cohen zâmbi. Începea să împărtășească spiritul poznaș al lui Dickstein.

Pierre Borg îi așteptă la aeroportul Lod cu o mașină, ca să-i ducă la Ierusalim. El zâmbi și-i strânse mâna lui Cohen, însă clocotea pe dinăuntru. În timp ce se apropiau de mașină, îi șuieră printre dinți lui Dickstein:

– Ar fi bine să ai un motiv bun pentru toate astea.

– Am.

Se aflară în compania lui Cohen tot drumul, prin urmare, Borg n-avu ocazia să-l interogheze pe Dickstein. Se duseră direct la reședința prim-ministrului. Nat și Cohen așteptau într-o anticameră, în timp ce Borg îi explica prim-ministrului ce era nevoie și de ce.

După câteva minute, fură invitați înăuntru.

– Acesta este Nat Dickstein, domnule, îl prezentă Borg.

Își strânseră mâinile, apoi prim-ministrul spuse:

– Deși nu ne-am întâlnit până acum, am auzit de dumneata, domnule Dickstein.

– Iar dumnealui este domnul Josef Cohen din Antwerp, adăugă Borg.

– Domnule Cohen, zâmbi prim-ministrul. Sunteți un om extrem de prudent. Ar trebui să fiți politician. Și-acum... vă rog să faceți treaba asta pentru noi. Este foarte important și nu veți avea de suferit.

Cohen era vrăjit.

– Da, domnule, voi face asta, desigur. Îmi cer iertare că v-am deranjat...

– Nu vă faceți probleme. Ați procedat corect, spuse el și-i strânse din nou mâna lui Cohen. Vă mulțumesc pentru vizită. La revedere.

Borg fu mai puțin politicos pe drumul de întoarcere spre aeroport. Ședea pe scaunul din față în mașină,

fumând un trabuc și foindu-se. Când ajunseră la aeroport, Borg reuși să-l tragă o clipă deoparte pe Dickstein.

– Dacă mai faci o dată o chestie ca asta…

– Am fost obligat, se scuză Dickstein. A durat mai puțin de un minut. De ce nu?

– De ce nu? Fiindcă jumătate din departamentul meu a lucrat toată ziua, ca să rezolve minutul ăsta. De ce nu i-ai pus o armă la tâmplă bărbatului sau ceva de genul ăsta?

– Deoarece nu suntem barbari, răspunse Dickstein.

– Asta-mi spune toată lumea.

– Zău? E un semn rău.

– De ce?

– Fiindcă n-ar trebui să ți se spună.

Fu anunțat zborul lor. În timp ce se îmbarca în avion împreună cu Cohen, Dickstein se gândea la relația lui cu Borg, care începea să degenereze. Întotdeauna își vorbiseră astfel, aruncându-și insulte zeflemitoare, dar până în acel moment existase un substrat dacă nu de afecțiune, măcar de respect. Și iată că dispăruse. Borg îi era, într-adevăr, potrivnic. Refuzul lui Dickstein de a fi retras din misiune reprezentase un act de sfidare care nu putea fi tolerat. Dacă Nat ar fi dorit să rămână în Mossad, ar fi trebuit să lupte împotriva lui Borg pentru postul de director – nu mai era suficient loc pentru amândoi în organizație. Însă nu va mai exista o întrecere, deoarece Dickstein avea de gând să demisioneze.

În timpul zborului de noapte spre Europa, Cohen bău niște gin, apoi adormi. Dickstein trecu în revistă munca pe care o făcuse în ultimele cinci luni. În mai, începuse misiunea fără să aibă nici cea mai vagă idee despre cum va fura uraniul de care avea nevoie Israelul. Soluționase problemele pe măsură ce se lovise de ele, găsind câte o

rezolvare pentru fiecare: cum să localizeze uraniul, cum să-l fure, cum să deturneze un vas, cum să camufleze implicarea Israelului în furt, cum să prevină ca dispariția uraniului să fie raportată autorităților, cum să-i îmbuneze pe proprietarii mărfii. Dacă s-ar fi gândit puțin la început și ar fi încercat să-și imagineze tot planul, n-ar fi reușit să anticipeze toate complicațiile.

Avusese și noroc, și ghinion. Faptul că proprietarii vasului *Coparelli* colaborau cu o agenție evreiască de recrutare a echipajului fusese un crâmpei de noroc; la fel fusese și comanda de uraniu în scopuri nenucleare și transportul maritim. Ghinionul consta, în principal, în întâlnirea întâmplătoare cu Yasif Hassan.

Arabul, junghiul din coastă. Dickstein era aproape sigur că scăpase de adversari când luase avionul spre Buffalo, ca să-l întâlnească pe Cortone, și că ei nu-i luaseră urma de atunci. Însă asta nu însemna că renunțaseră.

I-ar fi fost de folos să știe cât de mult aflaseră aceștia înainte să-i piardă urma.

Se putea întâlni din nou cu Suza când toată afacerea aceea se va fi încheiat, iar Hassan era cel învinuit pentru asta. Dacă ar fi să meargă la Oxford, cu siguranță, arabul i-ar da cumva de urmă.

Avionul începu manevrele de aterizare. Își prinse centura de siguranță. Totul era pus la punct: planul stabilit, pregătirile făcute. Zarurile fuseseră aruncate. Știa ce cărți avea în mână și cunoștea și unele dintre cărțile adversarilor, iar ei pe unele pe care le ținea el. Nu mai rămânea decât să înceapă jocul. Nimeni nu putea prezice rezultatul. Și-ar fi dorit să vadă limpede viitorul, și-ar fi dorit ca planul lui să fi fost mai puțin complicat, și-ar fi dorit să nu-și riște din nou viața și și-ar fi dorit să înceapă jocul, pentru a înceta să-și mai dorească și să treacă la acțiune.

Cohen se trezi.

– Oare am visat tot ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu, zâmbi Dickstein.

Mai avea o sarcină neplăcută de îndeplinit: trebuia să bage spaima în Cohen.

– V-am spus că este o chestiune importantă și secretă.

– Firește, înțeleg.

– Nu înțelegeți. Dacă veți vorbi despre asta altcuiva în afară de soția dumneavoastră, vom lua măsuri drastice.

– Este o amenințare? Ce vrei să sugerezi?

– Vreau să sugerez că, dacă n-o să vă țineți gura, o vom ucide pe soția dumneavoastră.

Cohen se zgâi și păli. După o clipă, își întoarse capul și privi pe hublou la aeroportul care se întrezărea jos.

Capitolul 13

Hotelul Rossiya din Moscova era cel mai mare din Europa. Avea 5 738 de paturi, 15 kilometri de covoare și niciun aparat de aer condiționat.

Yasif Hassan dormi foarte prost acolo.

Era ușor să spui: „Fedainii ar trebui să deturneze motonava înainte ca Dickstein să ajungă la ea", însă cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai îngrozit era.

În 1986, Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP) nu era entitatea politică omogenă care pretindea a fi. Nu era nici măcar o federație liberă de grupuri individuale care lucrau împreună. Ci mai mult un club pentru oamenii care împărtășeau același interes: îi reprezenta pe membrii lui, dar nu-i controla. Grupurile individuale de gherilă puteau să-și susțină punctul de vedere în OEP, însă nu puteau acționa ca o singură entitate și nici n-o făceau. Prin urmare, atunci când Mahmoud spusese că fedainii vor face ceva, vorbise doar în numele grupului său. Mai mult, în situația dată, n-ar fi fost o idee prea înțeleaptă să le ceară membrilor OEP să colaboreze. Egiptenii ofereau organizației bani, baze de antrenament și un cămin, dar avea și oameni infiltrați în interiorul ei: dacă voiai să păstrezi un secret față de arabi, atunci trebuia să-l păstrezi și față de OEP. Desigur, după deturnare, când vasul capturat

cu încărcătura lui de uraniu va intra în atenția presei internaționale, egiptenii vor ști și vor bănui că fedainii îi contracaraseră în mod deliberat, însă Mahmoud va face pe nevinovatul, iar egiptenii vor fi obligați să se alăture aclamațiilor generale ale fedainilor, pentru că incomodaseră un act de violență al israelienilor.

Oricum, Mahmoud nu considera că avea nevoie de ajutorul celorlalți. Grupul lui deținea cele mai bune legături în afara Palestinei, cea mai bună organizare din Europa și suficienți bani. Se afla în prezent în Benghazi și făcea aranjamente, ca să împrumute un vas, în timp ce membrii echipei lui internaționale erau convocați din diferite părți ale lumii.

Dar sarcina crucială cădea pe umerii lui Hassan: dacă fedainii trebuiau să ajungă la *Coparelli* înaintea israelienilor, atunci arabul trebuia să stabilească exact când și unde va avea loc deturnarea plănuită de Dickstein. Pentru asta, avea nevoie de KGB.

Se simțea teribil de neliniștit în preajma lui Rostov. Până să-l viziteze pe Mahmoud, Hassan crezuse că lucra pentru două organizații care aveau un scop comun. În acel moment era, indiscutabil, agent dublu, care se prefăcea, pur și simplu, că lucra cu egiptenii și cu KGB-ul în timp ce le sabota planurile. Se simțea diferit – ca un trădător, într-un fel – și se temea că Rostov va observa această schimbare la el.

Când Hassan zbura la Moscova cu avionul, Rostov era și el cuprins de îngrijorare. Îi zisese lui Yasif că n-avea suficient spațiu în apartament pentru a-l găzdui, deși arabul știa că ceilalți membrii ai familiei erau plecați în vacanță. Părea că Rostov ascundea ceva. Hassan bănuia că se întâlnea cu o femeie și nu voia să fie incomodat.

După noaptea agitată petrecută în hotelul Rossiya, Yasif se întâlni cu Rostov în clădirea KGB-ului de lângă șoseaua de centură a Moscovei, în biroul șefului lui David, Feliks Voronțov. Și acolo situația era încordată. Cei doi bărbați aveau o discuție în contradictoriu atunci când Hassan intră în încăpere și, chiar dacă ei tăcură brusc, atmosfera era tensionată. Cu toate acestea, Hassan era prea ocupat de mutările lui clandestine și nu le acordă prea multă atenție. El se așeză.

– Ceva noutăți?

Rostov și Voronțov se uitară unul la celălalt. Rostov ridică din umeri. Voronțov răspunse:

– *Stromberg* a fost echipat cu un transmițător radio foarte puternic. A părăsit docul și navighează înspre sud, traversând Golful Biscaya. Bănuim că se îndreaptă spre Haifa, de unde va lua la bord un echipaj alcătuit din agenți ai Mossadului. Cred că putem fi cu toții destul de mulțumiți de informațiile pe care le-am strâns. Proiectul se încadrează în sfera acțiunii pozitive. Sarcina noastră devine mai degrabă prescriptivă decât descriptivă, cum a fost.

– Toți cei din sediul central de la Moscova vorbesc așa, rosti Rostov, pe un ton necuviincios.

Voronțov se uită urât la el.

– Ce acțiune? întrebă Hassan.

– Rostov se va duce la Odesa și se va îmbarca pe un vas comercial polonez numit *Karla*, răspunse Voronțov. Este un cargobot obișnuit, însă este foarte rapid și deține un anume echipament suplimentar – îl folosim destul de des.

Rostov se holba la tavan, cu o expresie de dezgust întipărită pe față. Hassan bănuia că David voia să le ascundă egiptenilor unele detalii: poate tocmai acesta era motivul pentru care se certase cu Voronțov.

– Treaba ta este să faci rost de un vas egiptean și să stabilești un contact cu *Karla* în Mediterana, continuă Feliks.

– Și-apoi? întrebă Hassan.

– Îl așteptăm pe Tyrin, la bordul motonavei *Coparelli*, ca să ne spună când are loc deturnarea vasului de către israelieni. Mai trebuie să ne comunice dacă uraniul va fi transferat de pe *Coparelli* pe *Stromberg* sau dacă, pur și simplu, va rămâne la bordul lui *Coparelli*, ca să fie transportat la Haifa și descărcat acolo.

– Și-apoi? insistă Hassan.

Voronțov dădu să vorbească, dar Rostov i-o luă înainte:

– Vreau să le spui celor din Cairo o poveste de acoperire. Și ca oamenii tăi să creadă că noi nu știm despre *Coparelli*, doar că israelienii plănuiesc ceva în Mediterana și că încercăm încă să descoperim ce anume.

Hassan încuviință din cap, cu o expresie impasibilă. *Trebuia* să știe care era planul, iar Rostov nu voia să i-l spună!

– Le voi zice asta dacă-mi veți dezvălui planul adevărat, replică el.

Rostov se uită la Voronțov și ridică din umeri.

– După deturnare, *Karla* va stabili un traseu pentru vasul lui Dickstein, indiferent care din ele va transporta uraniul. *Karla* se va ciocni cu vasul respectiv, adăugă Feliks.

– Se va ciocni?!

– Căpitanul vasului pe care te vei afla va fi martor la coliziune, o va raporta și va observa că echipajul este alcătuit din israelieni și că încărcătura pe care o transportă este uraniu. Veți raporta și aceste lucruri. Se va deschide o anchetă internațională, referitoare la această ciocnire. Prezența israelienilor, precum și a uraniului la bordul vasului va fi stabilită dincolo de orice îndoială. Între timp,

uraniul va fi înapoiat proprietarilor lui de drept, iar israelienii vor cădea în dizgrație.

– Israelienii se vor împotrivi, opină Hassan.

– Cu atât mai bine, având în vedere că vasul tău va fi acolo, ca să asiste la atacul lor și să ne ajute să-i învingem, zise Rostov.

– Este un plan bun, spuse Voronțov. Este simplu. Nu trebuie decât să se ciocnească, restul va veni de la sine.

– Da, este un plan bun, conchise Hassan.

Se potrivea perfect cu schema fedainilor. Spre deosebire de Dickstein, Yasif știa că Tyrin se afla la bordul motonavei *Coparelli*. După ce fedainii o vor deturna și-i vor prinde în ambuscadă pe israelieni, îl vor arunca pe Tyrin în mare, cu tot cu stația lui radio, și atunci Rostov nu va mai avea cum să-i localizeze.

Numai că Hassan trebuia să afle când și unde intenționa Dickstein să deturneze vasul, în așa fel încât fedainii să ajungă acolo primii.

Era cald în biroul lui Voronțov. Hassan se apropie de fereastră și privi traficul de pe șoseaua de centură a Moscovei.

– Trebuie să aflăm exact când și unde va deturna Dickstein motonava *Coparelli*, spuse el.

– De ce? întrebă Rostov, făcând un gest cu ambele brațe deschise lateral, cu palmele în sus. Îl avem pe Tyrin la bordul ei și un transmițător pe *Stromberg*. Știm unde se află ambele nave în orice clipă. Nu trebuie decât să ne ținem pe-aproape și să intervenim la momentul oportun.

– Vasul meu trebuie să se afle în zona potrivită, la momentul crucial.

– Atunci, urmărește vasul *Stromberg*, rămânând dincolo de orizont – îi poți intercepta semnalele radio. Sau păstrezi legătura cu mine de pe *Karla*. Sau ambele variante.

– Să presupunem că transmițătorul se va defecta sau Tyrin va fi deconspirat.

– Riscul să se întâmple asta trebuie pus în balanță cu pericolul de a ne da de gol dacă vom începe să-l urmărim din nou pe Dickstein – admițând că-i vom da de urmă.

– Are dreptate totuși, interveni Voronțov.

Fu rândul lui Rostov să se uite urât la el.

Hassan își desfăcu nasturele de la guler.

– Pot să deschid o fereastră?

– Nu se deschid, răspunse Voronțov.

– Voi n-ați auzit de aer condiționat?

– În Moscova?

Hassan se întoarse și i se adresă lui Rostov:

– Mai gândește-te. Vreau să mă asigur că le venim de hac oamenilor aceștia.

– M-am gândit, replică Rostov. Suntem foarte siguri. Întoarce-te la Cairo, găsește vasul și păstrează legătura cu mine!

„Ticălos încrezut", chibzui Hassan. Apoi se întoarse spre Voronțov.

– Sincer, nu pot să le spun alor mei că sunt mulțumit cu acest plan decât dacă eliminăm orice incertitudine.

– Sunt de acord cu Hassan, spuse Voronțov.

– Ei bine, eu nu sunt, zise Rostov. Planul, așa cum e el acum, a fost aprobat de Andropov.

Până în acel moment, Hassan crezuse că va obține ce-și dorea, având în vedere faptul că Voronțov era de partea lui și că era șeful lui Rostov. Dar pomenirea numelui șefului KGB părea să constituie o mutare câștigătoare în acel joc: Voronțov era aproape intimidat de acel nume și Hassan fu nevoit să-și ascundă din nou disperarea.

– Planul poate fi schimbat, zise Voronțov.

– Doar cu aprobarea lui Andropov, spuse Rostov. Nu vei obține sprijinul meu pentru această schimbare.

Buzele lui Voronțov se subțiară. „Îl urăște pe Rostov, reflectă Hassan, la fel ca și mine."

– Prea bine, atunci, conchise Voronțov.

De când lucra în serviciile de informații, Hassan făcuse parte dintr-o echipă de profesioniști – serviciul egiptean de contrainformații militare, KGB, chiar și fedainii. Mai existaseră persoane, oameni cu experiență și putere de decizie, care-i dăduseră ordine, îl îndrumaseră și-și asumaseră răspunderea. Însă în timp ce ieșea din clădirea KGB-ului, ca să se întoarcă la hotel, Hassan își dădu seama că era pe cont propriu.

Trebuia să găsească singur un bărbat extrem de alunecos și de deștept și să-i descopere cel mai bine ascuns secret.

Câteva zile, se simți cuprins de panică. Se întoarse la Cairo, le spuse alor săi povestea de acoperire sugerată de Rostov și făcu rost de vasul egiptean pe care-l ceruse acesta. Problema părea asemenea unei stânci ascuțite, pe care nu se putea cățăra. Fără să-și dea seama, începu să caute printre amintiri, atitudini și abordări menite să-i permită să-și ducă la bun sfârșit sarcina, să acționeze independent.

Fu nevoit să deruleze în minte destul de multe amintiri.

Odinioară, Yasif Hassan fusese un alt om: un tânăr arab bogat, aproape un aristocrat, care avea lumea la picioare. Era dominat de atitudinea că putea face orice, mai mult sau mai puțin – și făcuse, punându-și în gând asta. Plecase să studieze în Anglia, o țară străină, fără remușcări; se integrase în societate fără să-i pese sau măcar să se întrebe ce părere aveau oamenii despre el.

Existaseră perioade, chiar și atunci când fusese nevoit să învețe, dar făcuse și acest lucru cu ușurință. Odată, un coleg de-al lui, un viconte „de nu știu ce", îl invitase la țară, ca să joace polo pe iarbă. Hassan nu mai jucase niciodată polo pe iarbă. Întrebase despre reguli și-i urmărise o vreme pe ceilalți jucând, observând cum țineau crosele din lemn, cum loveau mingea, cum o pasau și de ce; apoi intrase în joc. Deși mânuia cu stângăcie crosa, călărea ca vântul: jucă destul de bine, bucurându-se de joc, iar echipa lui câștigă.

Mai târziu, în 1968, el își spuse: „Pot face orice, însă pe cine să imit?"

Răspunsul îl indică, desigur, pe David Rostov.

David era o fire independentă, încrezătoare, capabilă de orice, o minte sclipitoare. Îl putea găsi pe Dickstein chiar și atunci când părea împotmolit, dezorientat sau intrat într-o înfundătură. O făcuse de două ori. Hassan își aminti:

Întrebare: Ce știi despre mișcările lui Dickstein înainte de asta, când se afla aici, în Luxemburg?

Întrebare: Ce există aici, în Luxemburg? De ce este un loc atât de important? De ce banca ta se află aici, de exemplu?

Răspuns: Este o capitală europeană importantă. Banca mea se află aici pentru că Banca Europeană de Investiții se află aici. Dar mai există aici și câteva instituții ale Pieței Comunitare: Secretariatul Parlamentului European, Consiliul de Miniștri și Curtea de Justiție. Ah, și Euratom...

Euratom!

Întrebare: Dickstein a dispărut – unde ar fi putut merge?

Răspuns: Nu știu.

Întrebare: Dar pe cine credem că ar cunoaște?

Răspuns: Doar pe profesorul Ashford din Oxford...

Oxford!

Abordarea lui Rostov era aceea de a descoperi frânturi de informații – *orice fel* de informație, oricât de neînsemnată –, ca să ajungă la țintă.

Problema era că păreau să fi folosit toate frânturile de informații pe care le dețineau.

„Atunci voi obține mai multe, chibzui Hassan. Pot face orice."

Își stoarse creierii, încercând să-și amintească tot din perioada pe care o petrecuseră împreună la Oxford. Dickstein fusese în război, juca șah, purta haine ponosite…

Avea o mamă.

Însă murise.

Hassan nu-i cunoscuse nici frații, nici surorile, nici vreo rudă. Trecuse foarte mult timp de-atunci, și nici măcar în acea perioadă nu fuseseră apropiați.

Mai exista totuși cineva care ar putea ști mai multe despre Dickstein: profesorul Ashford.

Așadar, în disperare de cauză, Yasif Hassan se duse la Oxford.

Tot drumul – în avion, prin Cairo, în taxi, de la aeroportul din Londra la gara Paddington, în trenul spre Oxford și iar în taxi, spre căsuța verde cu alb de pe malul râului – se gândi la Ashford. Adevărul era că-l disprețuia. O fi fost el un aventurier în tinerețe, dar se transformase într-un bătrân slab, un diletant politic, un profesor universitar care nu reușea nici măcar să-și țină soția în frâu. Nu puteai respecta un încornorat și faptul că englezii nu credeau la fel nu făcea decât să sporească disprețul lui Hassan.

Își făcea griji că slăbiciunea lui Ashford, coroborată cu un soi de loialitate față de Dickstein, care-i fusese atât prieten, cât și student, îl vor opri să se implice.

Se întrebă dacă să scoată în evidență aspectul că Dickstein era evreu. Știa încă de pe vremea când fusese la Oxford că cel mai trainic sentiment antisemitic în Anglia era cel al clasei superioare: cluburile londoneze care încă îi respingeau pe evrei se aflau în West End, nu în East End. Însă Ashford era excepția. Iubea Orientul Mijlociu și atitudinea lui proarabă era una etică, nu rasială, în motivație. Nu: abordarea aceea ar fi o greșeală.

În cele din urmă, hotărî să joace cu cărțile pe față; să-i spună lui Ashford de ce voia să dea de urma lui Dickstein și să spere că profesorul va fi de acord să-l ajute din același motiv.

După ce-și strânseră mâinile și-și turnară niște Sherry, se așezară în grădină.

– Ce te aduce înapoi în Anglia atât de curând? îl întrebă Ashford.

Hassan îi spuse adevărul.

– Sunt pe urmele lui Nat Dickstein.

Ședeau pe malul râului, în acel colț mic de grădină izolat de gardul viu, unde Hassan o sărutase pe frumoasa Eila cu mulți ani în urmă. Colțul era ferit de vântul de octombrie, iar soarele de toamnă îi încălzea.

Ashford era reținut, precaut, fără să i se citească pe față ceva.

– Cred c-ar fi mai bine să-mi zici ce se întâmplă.

Hassan observă că, în timpul verii, profesorul acordase mai multă atenție modei. Își lăsase perciuni, avea părul tuns asemenea călugărilor din abații, cu breton, și purta o pereche de blugi cu o curea lată din piele pe sub jacheta veche din tweed.

– Vă voi spune, zise Hassan, cu un sentiment oribil că Rostov ar fi fost mai subtil decât el, dar trebuie să-mi promiteți că nu veți zice nimănui.

– De acord.

– Dickstein este spion israelian.

Ashford miji ochii, însă nu spuse nimic.

– Sioniștii plănuiesc să facă bombe atomice, dar le lipsește plutoniul, continuă Yasif. Au nevoie de o anumită cantitate de uraniu pentru reactorul lor, ca să scoată plutoniu. Dickstein are sarcina să fure uraniul și eu am misiunea să-l găsesc și să-l opresc. Vreau să mă ajutați.

Ashford se holbă la paharul cu vin și-l goli dintr-o înghițitură.

– Există două întrebări, zise el, iar Hassan își dădu seama că Ashford urma să trateze situația ca pe o problemă intelectuală, apărarea caracteristică a academicianului speriat. Prima este aceea dacă *pot* sau nu să te ajut; cealaltă, dacă *ar trebui* sau nu s-o fac. A doua variantă este prioritară, cred; cel puțin din punct de vedere moral.

Hassan reflectă: „Îmi vine să te iau de după ceafă și să te scutur. Aș putea face asta, cel puțin la figurat".

– Bineînțeles că *ar trebui*. Credeți în cauza noastră.

– Nu este atât de simplu. Mi se cere să intervin într-o luptă dintre doi oameni și ambii îmi sunt prieteni.

– Însă doar unul singur este de partea binelui.

– Așadar, ar trebui să-l ajut pe cel care este de partea binelui și să-l trădez pe cel care este de partea răului?

– Desigur.

– Nu există niciun „desigur" în treaba asta… Ce vei face când îl vei găsi pe Dickstein? Dacă-l vei găsi…

– Lucrez pentru serviciul egiptean de informații militare, domnule profesor. Dar sunt loial Palestinei, așa cum cred că sunteți și dumneavoastră.

Ashford refuză să muște momeala.

– Continuă, rosti el pe un ton evaziv.

– Trebuie să aflu exact când și unde plănuiește Dickstein să fure uraniul, adăugă Hassan ezitând. Fedainii vor ajunge acolo înaintea lui Dickstein și vor fura ei înșiși uraniul.

Lui Ashford îi luceau ochii.

– Dumnezeule! exclamă el. Ce grozăvie!

„Mai are puțin, se gândi Hassan. Este speriat, dar și curios."

– Dumneavoastră vă este ușor să fiți loial Palestinei, aici, în Oxford, ținând prelegeri, mergând la întruniri. Lucrurile sunt puțin mai dificile pentru aceia dintre noi care luptă pentru țară. Sunt aici ca să vă cer să faceți ceva concret pentru convingerile pe care le aveți, să hotărâți dacă idealurile dumneavoastră au sau nu vreo însemnătate. Acum vom afla, atât eu, cât și dumneavoastră, dacă, într-adevăr, cauza arabă reprezintă ceva mai mult decât un concept romantic. Acesta este testul, domnule profesor.

– Poate că ai dreptate, spuse Ashford.

Iar Hassan reflectă: „Te-am prins!"

Suza hotărî să-i spună tatălui ei că era îndrăgostită de Nat Dickstein.

La început, nici ea nu prea fusese sigură de asta. Cele câteva zile pe care le petrecuseră împreună în Londra fuseseră fericite și pline de iubire, însă după aceea își dăduse seama că sentimentele acelea ar putea fi trecătoare. Alesese să nu ia nicio hotărâre. Va lăsa lucrurile să decurgă firesc și va vedea ce va ieși din asta.

Ceva se întâmplase în Singapore și asta o făcu să se răzgândească. Doi dintre însoțitorii de bord erau homosexuali și ocupau doar una din cele două camere de hotel rezervate pentru ei, așadar, echipajul putea folosi cealaltă cameră ca să petreacă. În timpul petrecerii, pilotul îi făcuse avansuri Suzei. Era un bărbat tăcut și zâmbitor, cu părul blond și trăsături fine și cu un simț dezvoltat al umorului, însă cam trăsnit. Toate stewardesele îl considerau o partidă bună. În mod normal, Suza s-ar fi culcat cu el fără să stea pe gânduri. Dar îl refuzase, uimind întregul echipaj. Gândindu-se la asta ulterior, hotărî că nu mai simțea nevoia să și-o tragă. Renunțase complet la acest gând. Nu-l dorea decât pe Nathaniel. Semăna oarecum cu acel moment când apăruse al doilea album al formației Beatles, în urmă cu cinci ani, iar ea își verificase vraful de discuri cu Elvis, Roy Orbison și Everly Brothers și-și dăduse seama că nu mai voia să le asculte, că n-o mai încântau, deoarece ascultase de prea multe ori acele melodii bine cunoscute. Iar în acel moment își dorea să asculte muzică de calitate superioară. Ei bine, situația era oarecum asemănătoare, chiar mai mult.

Scrisoarea lui Dickstein fusese elementul-cheie. Scrisă Dumnezeu știe unde și trimisă de pe aeroportul Orly, Paris. Cu scrisul lui mărunt și îngrijit și cu bucle exagerate la literele „g" și „i", el își deschisese inima într-un mod care era cu atât mai devastator cu cât venea de la un bărbat taciturn din fire. Ea plânsese când citise scrisoarea.

Își dorea să găsească o cale prin care să-i explice toate astea tatălui ei.

Știa că el nu-i îndrăgea pe evrei. Dickstein era un fost student și tatăl ei fusese sincer încântat să-l vadă și pregătit să treacă peste faptul că vechiul student era de partea inamicului. Dar în acel moment, ea plănuia ca Dickstein

să facă parte din viața ei, să-l facă membru al familiei. El scria în scrisoare: „Îmi doresc să fim împreună pentru totdeauna". Și Suza abia aștepta să-i spună: „Oh, da, și eu".

Ea credea că ambele tabere greșeau în Orientul Mijlociu. Calvarul prin care treceau refugiații era nedrept și demn de milă și Suza era de părere că ei ar trebui să-și clădească alte cămine. Nu era ușor, însă era o treabă mai ușoară decât războiul, iar ea îi disprețuia actele eroice teatrale pe care atât de mulți arabi le considerau irezistibile. Pe de altă parte, era limpede că dezastrul acela nenorocit începuse din vina sioniștilor, care puseseră stăpânire pe o țară ce aparținea altui popor. Pe tatăl ei nu-l atrăgea o astfel de perspectivă cinică. El vedea „Binele" de o parte și „Răul" de partea cealaltă, iar pe fantoma frumoasă a soției lui de partea „Binelui".

Va fi greu pentru el. Ea îi alungase de mult visul de a-și conduce la altar fiica îmbrăcată în rochie albă de mireasă, dar, din când în când, o sfătuia să se așeze la casa ei și să-i ofere o nepoată. Gândul că nepoata sau nepotul ar putea fi evreu va fi ca o lovitură sub centură.

Oricum, acesta era riscul de a fi părinte, își spuse Suza când intră în casă.

– Am venit, tată! strigă ea, scoțându-și haina și așezându-și jos valiza.

Nu primi niciun răspuns, însă servieta lui se afla în hol: „Trebuie să fie în grădină", reflectă ea. Puse ibricul pe foc și ieși din bucătărie, luând-o înspre râu și gândindu-se la cuvintele potrivite prin care să-i anunțe vestea. Poate ar trebui să înceapă prin a-i povesti despre călătoria ei, apoi să continue treptat...

Auzi voci când se apropie de gardul viu.

– Și ce-ai de gând să faci cu el? întrebă tatăl ei.

– Doar să-l urmăresc, răspunse celălalt bărbat, un străin. Dickstein nu trebuie omorât decât după aceea, desigur.

Își astupă gura cu mâna, ca să-și înăbușe un strigăt de groază. Pe urmă se întoarse și o luă la fugă, în vârful picioarelor, înspre casă.

– Și-acum, zise profesorul Ashford, urmând ceea ce am putea numi „Metoda Rostov", haide să ne reamintim tot ce știm despre Nat Dickstein.

„Fă cum vrei, chibzui Hassan, dar vino cu *ceva*, pentru numele lui Dumnezeu!"

– S-a născut în East End, Londra, continuă Ashford. Tatăl lui a murit când el era mic. Ce știm despre mama lui?

– Și ea a murit, conform dosarelor noastre.

– Hm! S-a înrolat în armată în toiul războiului – cred că în 1943. Oricum, a fost acolo ca să ia parte la atacul asupra Siciliei. A fost luat prizonier la scurt timp după aceea, cam pe la jumătatea Italiei, nu-mi mai amintesc locul. S-a zvonit – îți amintești, sunt sigur – că a avut destul de mult de suferit în lagărul de concentrare, fiind evreu. După război, a venit aici. El…

– Sicilia, îl întrerupse Hassan.

– Da?

– Sicilia apare în dosarul lui. Se presupune că a fost implicat în furtul unui vas încărcat cu arme. Oamenii noștri le-au cumpărat de la o grupare criminală din Sicilia. Ai noștri bănuiesc că tâlharii i-au mituit pe sicilieni, ca să le vândă pontul.

– Nu în Sicilia i-a salvat viața bărbatului?

Hassan se întrebă la ce se referea Ashford. Își stăpâni nerăbdarea, zicându-și: „Lasă-l să bată câmpii – tocmai asta-i ideea".

– A salvat viața cuiva?

– A unui american. Nu-ți amintești? N-am uitat niciodată. Dickstein l-a adus pe bărbat aici. Un soldat cam grosier. Mi-a relatat întreaga poveste chiar aici, în casa asta. Acum ajungem undeva. Trebuie să-l fi cunoscut și tu pe bărbat, ai fost aici în ziua aceea, nu-ți amintești?

– Nu pot spune că-mi amintesc, bombăni Hassan.

Se simțea stânjenit… probabil fusese în bucătărie, pipăind-o pe Eila.

– A fost… tulburător, zise Ashford.

El privea apa care curgea lin, derulând timpul în urmă cu douăzeci de ani. Pe fața lui trecu o umbră de tristețe pentru o secundă, de parcă și-ar fi amintit de soția lui. Apoi Ashford adăugă:

– Eram strânși cu toții, cadre academice și studenți, discutând, probabil, despre muzica atonală sau despre existențialism în timp ce savuram un pahar cu Sherry, când a sosit un soldat masiv și a început să vorbească despre lunetiști, și tancuri, și sânge, și moarte. M-au trecut fiorii: de aceea îmi amintesc atât de bine. Zicea că familia lui era originară din Sicilia și că verișorii lui îl sărbătoriseră pe Dickstein după ce acesta îi salvase viața. Ai spus că o bandă siciliană i-a vândut pontul lui Dickstein despre vasul plin cu arme?

– Este posibil, atâta tot.

– Poate n-a fost nevoit să-i mituiască.

Hassan clătină din cap. Acela era genul de informație banală din care Rostov reușea întotdeauna să extragă ceva, și totuși, cum avea de gând s-o întrebuințeze?

– Nu văd cum ne-ar fi de folos această informație, zise el. Ce legătură ar putea avea deturnarea din trecut pusă la cale de Dickstein cu Mafia?

– Mafia, repetă Ashford. Iată cuvântul pe care-l căutam. Iar pe bărbat îl chema Cortone – Tony Cortone – nu, Al Cortone, din Buffalo. Îmi amintesc fiecare detaliu, ți-am spus.

– Și legătura? întrebă Hassan, pierzându-și răbdarea.

Ashford ridică din umeri.

– Pur și simplu, asta. Dickstein s-a folosit încă o dată de legăturile lui cu Cortone, ca să ceară ajutorul Mafiei siciliene în săvârșirea unui act de piraterie în Mediterana. Oamenii repetă faptele din tinerețe, să știi: ar putea face din nou același lucru.

Hassan începea să înțeleagă: și, pe măsură ce se lumina, devenea și mai plin de speranță. Era o posibilitate improbabilă, o presupunere, însă avea noimă, șansele erau reale, poate va reuși să-l prindă din nou din urmă pe Dickstein.

Ashford părea mulțumit de sine.

– Este un exemplu frumos de raționament speculativ – mi-aș dori să-l pot publica într-o zi, cu note de subsol.

– Oare? îl iscodi Hassan, cu nerăbdare. Oare?

– Se lasă frigul, haide să intrăm în casă.

În timp ce traversau grădina, lui Hassan îi trecu prin minte un gând fulgerător, că nu învățase să fie ca Rostov; abia dacă găsea în Ashford un înlocuitor. Poate că spiritul de independență de odinioară al profesorului dispăruse pentru totdeauna. Avea ceva efeminat. Se întrebă dacă și ceilalți fedaini simțeau același lucru și dacă ăsta constituia motivul pentru care erau atât de însetați de sânge.

– Problema este că nu cred că Al Cortone îți va spune ceva, indiferent ce știe, zise Ashford.

– Dumneavoastră v-ar spune?

– De ce ar face-o? Abia dacă-și mai amintește de mine. Dacă Eila ar fi trăit, s-ar fi putut duce la el și i-ar fi îndrugat o poveste…

– Ei bine…

Hassan și-ar fi dorit ca Eila să nu fie adusă în discuție.

– ...atunci va trebui să încerc singur.

Cei doi intrară în casă. Când păși în bucătărie, dădură cu ochii de Suza; apoi se uitară unul la celălalt și știură că găsiseră răspunsul.

Înainte de a intra cei doi bărbați în casă, Suza se convinsese deja că se înșelase atunci când ieșise în grădină și crezuse că-i auzise vorbind despre uciderea lui Nat Dickstein. Pur și simplu, nu putea fi adevărat: grădina, râul, soarele tomnatic, un profesor și musafirul lui… crima nu-și avea locul acolo, întreaga idee era ireală, ca prezența unui urs polar în deșertul Sahara. Și-apoi, exista o explicație psihologică întemeiată pentru greșeala ei: își pusese în gând să-i dezvăluie tatălui ei că-l iubea pe Dickstein și se temuse de reacția lui – probabil că Freud ar fi prezis că, în acel moment, își imagina că tatăl ei punea la cale un plan să-i ucidă iubitul.

Deoarece aproape credea acest raționament, ea le zâmbi larg și întrebă:

– Cine vrea cafea? Tocmai am făcut-o.

Tatăl ei o sărută pe obraz.

– N-am știut că te-ai întors, draga mea.

– Doar ce-am sosit. Mă gândeam să ies afară să te caut.

„Oare de ce spun minciunile astea?"

– Nu-l cunoști pe Yasif Hassan – mi-a fost student când erai mică.

Hassan îi sărută mâna și se holbă la ea așa cum făceau persoanele care o cunoscuseră pe Eila.

– Ești la fel de frumoasă ca mama ta, rosti el cu o voce în care nu se simțea nici urmă de cochetărie, nici măcar de flatare, ci de uimire.

– Yasif a venit aici în urmă cu câteva luni, la scurt timp după vizita unui contemporan al lui – Nat Dickstein, o lămuri tatăl. Pe Dickstein l-ai cunoscut, cred, dar ați plecat amândoi înainte să vină Yasif.

– A existat vreo legă... legătură? întrebă ea, înjurând în gând că vocea îi tremurase când rostise ultimul cuvânt.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt.

– Ca să fiu sincer, da, răspunse Ashford.

În acel moment, ea știu că era adevărat, că n-auzise greșit, chiar aveau de gând să-l ucidă pe singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Simți că era pe punctul de a plânge, așa că se întoarse cu spatele la ei, făcându-și de lucru cu ceștile și cu farfurioarele.

– Vreau să te rog să faci ceva, draga mea. Ceva foarte important, în memoria mamei tale. Ia loc.

„Nu mai vreau, reflectă ea; nu vreau să fie mai rău de-atât, te rog."

Ea inspiră adânc, se întoarse și se așeză cu fața la el.

– Vreau să-l ajuți pe Hassan să dea de urma lui Nat Dickstein.

Din acea clipă, își urî tatăl. Brusc, știu că dragostea lui pentru ea era falsă, că n-o văzuse niciodată ca pe o ființă omenească și că se folosea de ea așa cum se folosise de mama ei. Nu va mai avea niciodată grijă de el, nu-l va

mai sluji; nu-şi va mai face niciodată griji despre cum se simţea, indiferent dacă încerca un sentiment de singurătate, dacă avea nevoie de ceva... Conştientiză, în acea clipă de introspecţie şi ură, că şi mama ei ajunsese în acel punct cu el, la un moment dat; şi că va face exact ceea ce făcuse şi Eila: îl va dispreţui.

– Există un bărbat în Statele Unite care s-ar putea să ştie unde se află Dickstein, continuă Ashford. Vreau să mergi acolo împreună cu Hassan şi să-l întrebi pe acest bărbat.

Suza nu spuse nimic. Hassan îi interpretă tăcerea ca pe o lipsă de înţelegere şi începu să-i explice:

– Vezi tu, acest Dickstein este un spion israelian. Lucrează împotriva poporului nostru. Trebuie să-l oprim. Cortone – bărbatul din Buffalo – s-ar putea să-l ajute, iar dacă o va face, nu ne va ajuta pe noi. Însă îşi va aminti de mama ta, aşa că s-ar putea să coopereze cu tine. I-ai putea spune că Dickstein şi cu tine sunteţi iubiţi.

– Ha-ha!

Râsul Suzei era uşor isteric şi spera ca ei să suspecteze motivul greşit. Îşi găsi totuşi stăpânirea de sine şi reuşi să rămână nemişcată şi cu faţa inexpresivă, în timp ce ei îi detaliau despre „prăjitura galbenă", despre bărbatul de la bordul motonavei *Coparelli*, despre transmiţătorul radio de la bordul vasului *Stromberg*, despre Mahmoud şi planul *lui* de deturnare, despre cât de mult va însemna acest lucru pentru Organizaţia de Eliberare a Palestinei. La sfârşit, ea *chiar* rămase nemişcată şi cu faţa inexpresivă, nu mai fu nevoită să se prefacă.

– Deci, draga mea, ne vei ajuta? O vei face?

Cu o autostăpânire de sine care şi pe ea o uimi, le zâmbi larg, se ridică de pe scaun şi răspunse:

– Sunt prea multe informații de procesat dintr-odată, nu-i așa? Mă voi gândi la asta în timp ce voi face o baie.

Apoi ieși.

Totul începu să prindă contur, treptat, pe când zăcea în apa fierbinte, cu ușa încuiată.

Așadar, acesta era lucrul pe care trebuia să-l facă Nathaniel înainte să se întâlnească din nou cu ea: să fure o navă. Și apoi, spunea Nat, n-o va mai lăsa să plece de lângă el în următorii zece sau cincisprezece ani... Poate asta însemna că Nathaniel va renunța la planul lui.

Firește că niciunul dintre planurile lui nu va reuși, deoarece inamicii lui știau despre ele. Rusul acela intenționa să ciocnească nava lui Nat, iar Hassan urzea să fure nava primul și să-l prindă într-o ambuscadă pe Nat. Oricare ar fi fost situația, Dickstein se afla în pericol și ei voiau să-l distrugă. Suza l-ar putea avertiza.

Dacă ar fi știut unde se afla!

Cât de puțin o cunoșteau bărbații de la parter! Hassan bănuia, pur și simplu, asemenea unui ticălos arab șovin, că ea va face ce i se va spune. Tatăl ei bănuia că ea va fi de partea palestinienilor, fiindcă și el era și, pe deasupra, era creierul familiei. El nu știuse niciodată ce gândea fiica lui: în această privință, fusese la fel și în cazul soției lui. Eila reușise mereu să-l păcălească: el nu bănuise niciodată că ea putea fi altfel decât lăsa să pară.

Suza se îngrozi din nou când înțelese ce trebuia să facă.

Exista totuși o cale prin care să dea de Nathaniel, pentru a-l avertiza.

„Găsește-l pe Nat", asta voiau *ei* să facă ea.

Suza știa că putea să-i păcălească, deoarece ei presupuseseră deja că ea era de partea lor, când, de fapt, nu era.

Prin urmare, putea face ce voiau ei. Putea da de urma lui Nat și să-l avertizeze.

Oare ar înrăutăți lucrurile? Ca să-l descopere singură ar fi însemnat să-i conducă pe bărbați la el.

Chiar dacă nu-l găsea Hassan, pe Nat îl păștea pericolul din partea rușilor.

Dacă era avertizat, putea să se ferească de ambele primejdii.

Poate că va reuși să se descotorosească într-un fel de Hassan, înainte să-l găsească pe Nat.

Care era alternativa? Să aștepte, văzându-și mai departe de viață ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, în speranța unui telefon pe care s-ar putea să nu-l mai primească niciodată... Își dădu seama că dorința aceasta era parțial din nevoia de a-l revedea pe Dickstein, parțial datorită gândului că după deturnare el s-ar putea să moară, că asta s-ar putea să fie singura ei șansă. Însă existau și motive întemeiate: dacă nu făcea nimic, îi putea încurca planul lui Hassan, dar tot mai rămâneau rușii și schema lor.

Luă o hotărâre. Deși era prinsă în capcană, se simțea liberă; îi dădea ascultare tatălui ei și cu toate astea conștientiza că, în sfârșit, îl sfida; îi era credincioasă lui Nathaniel, la bine și la rău.

De asemenea, era foarte înspăimântată.

Ieși din cadă, se șterse cu prosopul, se îmbrăcă și coborî la parter, ca să le dea vestea cea bună.

La ora 4 dimineața, în 16 noiembrie 1968, motonava *Coparelli* acostă la Vlissingen, pe coasta olandeză, și luă

la bord un pilot portuar care s-o dirijeze prin Canalul Westerschelde până la Antwerp. Patru ore mai târziu, la intrarea în port, la bordul ei urcă un alt pilot care negocie trecerea navei printre docuri. Din portul principal, ea trecu prin ecluza Royers, de-a lungul Canalului Suez, pe sub podul Siberia și pătrunse în docul Kattendijk, unde acostă la dană.

Nat Dickstein privea.

Când o văzu pătrunzând încet în dană, citi *Coparelli* pe partea laterală și se gândi la butoaiele cu „prăjitură galbenă" care-i vor umple în curând cala, fu copleșit de un sentiment aparte, ca atunci când privise trupul gol al Suzei… da, era aproape o dorință arzătoare.

Își luă ochii de la dana nr. 42 și se uită la linia de cale ferată care înainta aproape de-a lungul marginii docului. Pe șine se afla un tren, compus din unsprezece vagoane și o locomotivă. Zece dintre vagoane erau încărcate cu cincizeci și unu de butoaie de 200 de litri, cu capace sigilate și cu cuvântul „Plumbat" imprimat pe lateral; cel de-al unsprezecelea vagon conținea doar cincizeci de butoaie. Se afla atât de aproape de acele butoaie, de uraniu; putea să meargă până acolo și să atingă vagoanele – făcuse deja acest lucru, dimineața, devreme, și se gândise: „N-ar fi minunat să întreprind aici un raid cu elicoptere și câteva trupe de comando israeliene și *să fur*, pur și simplu, uraniul?"

Motonava *Coparelli* era programată pentru o escală rapidă. Autoritățile portuare fuseseră convinse că manevrarea „prăjiturii galbene" se putea face în siguranță. Cu toate acestea, nu voiau ca marfa să zăbovească în portul lor nici măcar un minut în plus dacă nu era nevoie. Fusese pregătită o macara care să încarce butoaiele pe navă.

Și totuși, existau anumite formalități de îndeplinit, înainte să înceapă încărcarea.

Prima persoană pe care Dickstein o văzu urcând pe vas fu un reprezentant al companiei maritime de transport. Acesta trebuia să le dea piloților *pourboire*[1] și să primească de la căpitan o listă cu membrii echipajului pentru poliția portuară.

A doua persoană care urcă la bord fu Josef Cohen. El se afla acolo de dragul relațiilor cu clienții: îi va oferi căpitanului o sticlă cu whisky și va sta la un pahar cu el și cu reprezentantul companiei maritime de transport. Mai avea la el un teanc de bilete pentru intrare liberă și o băutură gratis la cel mai bun club de noapte din oraș, pe care intenționa să i le dea căpitanului pentru ofițeri. Și trebuia să afle numele mecanicului navei. Nat sugerase ca el să facă asta cerând lista cu membrii echipajului, apoi să pună deoparte un bilet pentru fiecare ofițer de pe listă.

Oricum ar fi ales să procedeze, ar fi reușit: după ce coborî de pe vas și traversă docul, ca să se întoarcă la biroul lui, Josef trecu pe lângă Dickstein și-i șopti: „Pe mecanic îl cheamă Sarne", fără să se oprească din mers.

Macaraua fu pusă în funcțiune abia după-amiaza, iar hamalii începură să încarce butoaiele în cele trei compartimente ale motonavei *Coparelli*. Butoaiele trebuiau mutate pe rând și prinse cu pene din lemn în cala vasului. Încărcarea nu fu terminată în acea zi, după cum era de așteptat.

Seara, Dickstein se duse la cel mai bun club de noapte din oraș. La bar, aproape de telefon, ședea o femeie splendidă, de vreo treizeci de ani, cu păr negru și o față lungă, cu trăsături aristocrate și cu un ușor aer de superioritate. Purta o rochie neagră, elegantă, care-i scotea în evidență picioarele senzaționale și sânii mari și rotunzi. Nat îi făcu un semn din cap aproape imperceptibil, însă nu vorbi cu ea.

[1] Bacșiș (n.red.)

Se așează într-un colț, cu un pahar cu bere în față, sperând să-și facă apariția marinarii. Cu siguranță, vor veni. Refuzau vreodată marinarii băutura gratuită?

Da.

Clubul începea să se aglomereze. Femeii în rochie neagră i se făcuseră avansuri, dar îi refuzase pe ambii bărbați, sugerând astfel că nu era prostituată. La ora nouă, Dickstein ieși pe hol și-l sună pe Cohen. Conform unor aranjamente anterioare, Cohen îl sunase pe căpitanul navei *Coparelli* sub un pretext oarecare. El îi spuse lui Dickstein ce aflase: că toți ofițerii, exceptând doi dintre ei, își foloseau biletele gratuite. Excepțiile erau căpitanul însuși, care era ocupat cu hârțogăria, și operatorul radio, răcit, un individ pe care-l luaseră la bord în Cardiff, după ce Lars își rupsese piciorul.

Dickstein formă numărul clubului în care se afla. Ceru cu domnul Sarne, care, din câte înțelesese, se afla în bar. În timp ce aștepta, îl auzi pe barman strigându-l pe Sarne: acesta primi două răspunsuri, unul de la bar, iar celălalt prin câțiva kilometri de cablu de telefon.

– Da? Alo? Aici Sarne. E cineva acolo? Alo?

Dickstein închise și se întoarse repede în club. Privi înspre telefonul de pe bar. Femeia în rochie neagră vorbea cu un bărbat blond înalt și bronzat, la vreo treizeci de ani, pe care Nat îl văzuse pe doc mai devreme. Așadar, acela era Sarne.

Femeia îi zâmbea mecanicului. Avea un zâmbet frumos care ar fi atras privirea oricărui bărbat. Cald și incitant, lăsând la vedere niște dinți albi și drepți, era însoțit de o privire galeșă pe sub gene, foarte sexy și care nu părea să fi fost repetată de nenumărate ori în fața oglinzii.

Dickstein privea vrăjit. Habar n-avea cum funcționa chestia asta, dacă bărbații seduceau femeile sau dacă

femeile seduceau bărbaţii şi înţelegea şi mai puţin cum reuşea o femeie să seducă un bărbat, lăsându-i în tot acest timp impresia că *el* o seducea.

Sarne avea şi el farmecul lui, pare-se. Îi zâmbea în felul lui. Era un zâmbet ştrengăresc, care-l făcea să pară cu zece ani mai tânăr. El îi spuse ceva, iar ea îi zâmbi din nou. El ezită, asemenea unui bărbat care ar vrea să poarte o conversaţie, dar nu găseşte nimic de spus; apoi, spre groaza lui Dickstein, bărbatul se întoarse să plece.

Şi femeia avu aceeaşi reacţie: Dickstein nu trebuia să-şi facă griji. Ea atinse mâneca blazerului lui Sarne şi acesta se întoarse înspre ea. În mâna ei apăru brusc o ţigară. Sarne îşi pipăi buzunarele în căutarea chibriturilor. Se părea că el nu era fumător. Dickstein mârâi înfundat. Femeia luă o brichetă din suportul de pe bar şi i-o întinse. El îi aprinse ţigara.

Nat nu putea pleca, nici să privească de la depărtare; va avea o cădere nervoasă. Trebuia să tragă cu urechea. Îşi croi drum până la bar şi se postă în spatele lui Sarne, care stătea cu faţa la femeie. Dickstein mai comandă o bere.

Vocea femeii era caldă şi ademenitoare. Dickstein ştia deja asta, însă în acel moment ea chiar o folosea. Unele femei aveau o privire galeşşă, altele aveau o voce languroasă.

– Întotdeauna mi se întâmplă chestia asta, îi zise Sarne.

– Apelul telefonic? întrebă femeia.

Sarne încuviinţă din cap.

– Probleme cu femeile. Urăsc femeile. Femeile mi-au adus durere şi suferinţă toată viaţa. Mi-aş fi dorit să fiu homosexual.

Dickstein era uluit. La ce se referea? Vorbea serios? Încerca să scape de ea?

– De ce nu devii unul? îl iscodi femeia.

– Nu mă atrag bărbații.

– Fă-te călugăr.

– Păi, vezi tu, mai am o problemă, am un apetit sexual de nestăvilit. Trebuie să mi-o trag tot timpul, adesea de mai multe ori pe noapte. Este o mare problemă pentru mine. Dorești ceva de băut?

Ah. Era o frază de agățat. Cum i-o fi venit? Dickstein credea că marinarii făceau chestia asta mereu, că aduseseră tehnica la rang de artă.

Lucrurile se desfășurară în acea direcție. Dickstein trebuia să admire felul în care femeia îl ducea de nas pe Sarne, lăsându-l să creadă că el controla situația. Ea îi spuse că înnopta în Antwerp și că închiriase o cameră la un hotel bun. În scurt timp, el îi propuse să bea niște șampanie, însă nu din cea vândută în club, de calitate slabă, ci o altă varietate pe care o puteau servi în altă parte; la hotel, să zicem; la hotelul ei, de exemplu.

Cei doi plecară când începu spectacolul. Dickstein era mulțumit; deocamdată era bine. Privi un șir de fete dând din picioare vreo zece minute, apoi ieși.

Luă un taxi până la hotel și urcă în cameră. Se apropie de ușa care despărțea cele două camere. O auzi pe femeie chicotind și pe Sarne zicând ceva în șoaptă.

Se așeză pe pat și verifică butelia de gaz. Răsuci repede robinetul și simți un miros dulceag prin masca pe care o purta pe față. Acesta n-avu niciun efect asupra lui. Se întrebă cât de mult trebuia să inspiri înainte să-și facă efectul. N-avusese timp suficient să verifice.

Zgomotele din camera alăturată se intensificară și începu să se simtă stânjenit. Se întrebă cât de conștiincios era Sarne. Oare își va dori să se întoarcă pe vas de îndată ce va fi terminat cu femeia? Ar fi fost penibil. Asta ar fi

însemnat o încăierare pe holul hotelului – o acțiune lipsită de profesionalism și riscantă.

Aștepta – încordat, stânjenit, nerăbdător. Femeia era profesionistă. Știa că Nat Dickstein voia ca Sarne să adoarmă după, iar ea încerca să-l obosească. Părea să dureze o veșnicie.

Trecuse de ora două noaptea când ea bătu în ușa despărțitoare. Codul era trei bătăi încete, care însemnau că Sarne dormea, șase bătăi rapide, semnificând că mecanicul pleca.

Ea bătu de trei ori, încet.

Dickstein deschise ușa. Cărând butelia cu gaz într-o mână și masca de față în cealaltă, pătrunse în vârful picioarelor în camera alăturată.

Sarne zăcea întins pe spate, gol pușcă. Avea părul blond ciufulit, gura deschisă și ochii închiși. Plus un trup musculos și puternic. Se apropie și ascultă cum respiră. Bărbatul inspiră, apoi expiră, pe urmă, tocmai când începu să inspire din nou, Nat răsuci robinetul și așeză masca pe nasul și gura bărbatului care dormea.

Sarne deschise brusc ochii. Dickstein apăsă tare masca. Jumătate de respirație: nedumerire în ochii lui Sarne. Respirația se transformă în gâfâit, iar Sarne își mișcă anemic capul, fără a reuși să scape din strânsoarea lui Dickstein, după aceea începu să se zbată. Nat se lăsă pe pieptul marinarului cu un cot, zicându-și: „Își face efectul prea încet, pentru numele lui Dumnezeu!"

Sarne expiră. Nedumerirea din privirea lui se transformă în teamă, apoi în panică. Gâfâi din nou, zbătându-se. Lui Dickstein îi trecu prin minte să-i ceară ajutorul femeii, ca să-l liniștească pe bărbat. Însă când inspiră a doua oară, bărbatul fu învins. Zbaterile lui deveniră vizibil mai slabe;

dădu din pleoape, pe urmă își închise ochii; iar când expiră a doua oară, adormi.

Toată scena dură cam trei secunde. Dickstein se relaxă. Probabil că Sarne nici nu-și va aminti. Îi mai administră o doză mică de gaz, ca să se asigure, după aceea se ridică în picioare.

Se uită la femeie. Aceasta purta pantofi, ciorapi și jartiere; nimic altceva. Era splendidă. Îi surprinse privirea și-și deschise brațele, oferindu-se: „La dispoziția dumneavoastră, domnule". Dickstein clătină din cap, zâmbind cu regret, doar pe jumătate.

Se așeză pe scaunul de lângă pat și o privi îmbrăcându-se: chiloți minusculi, sutien fin, bijuterii, rochie, haină, geantă. Femeia se apropie și Dickstein îi dădu opt mii de guldeni olandezi. Ea îl sărută pe obraz, apoi sărută bancnotele. Ieși fără să rostească o vorbă.

Dickstein se duse lângă fereastră. Câteva minute mai târziu, văzu farurile aprinse ale mașinii ei sport trecând prin fața hotelului și îndreptându-se spre Amsterdam.

Se așeză din nou și așteptă. După un timp, începu să i se facă somn. Se duse în camera cealaltă și comandă cafea.

În dimineața următoare, Cohen îl sună și-l anunță că primul ofițer de pe *Coparelli* își căuta mecanicul prin barurile, bordelurile și magherniţele din Antwerp.

La 12.30, îl sună din nou. Căpitanul îl chemase la el și-l înștiințase că marfa fusese încărcată, dar că n-avea mecanic. Cohen îi spusese: „Domnule căpitan, azi e ziua dumneavoastră norocoasă".

La 14.30, îl sună și-i zise că-l văzuse pe Dieter Koch la bordul motonavei *Coparelli* cu trusa lui de scule pe umăr.

Dickstein îi administra lui Sarne câte o doză de gaz de fiecare dată când acesta dădea semne de trezire. Ultima

doză fu la ora 6, în dimineaţa următoare, apoi Nat plăti factura pentru ambele camere şi plecă.

Când Sarne se trezi în cele din urmă, descoperi că femeia cu care se culcase plecase fără să-şi ia rămas-bun. Mai descoperi că avea o foame de lup.

În timpul dimineţii, constată şi că dormise nu doar o noapte, cum îşi închipuise, ci două nopţi şi o zi.

Avea o senzaţie stăruitoare că uitase ceva important, dar nu află niciodată ce se întâmplase cu el de când plecase cu femeia aceea la hotel.

Între timp, duminică, 17 noiembrie 1968, vasul *Coparelli* ridicase ancora.

Capitolul 14

Suza ar fi trebuit să sune la orice ambasadă israeliană și să transmită un mesaj pentru Nat Dickstein, asta ar fi trebuit să facă.

Gândul acesta îi veni la o oră după ce-i spusese tatălui ei că-l va ajuta pe Hassan. Își împachetă câte o valiză pe rând și ridică imediat receptorul telefonului din dormitor, ca să ceară numărul de la serviciul „Informații". Tatăl ei intră în cameră și o întrebă pe cine suna. Îi răspunse că la aeroport, însă el o asigură că se va ocupa personal de asta.

Prin urmare, ea căută mereu să prindă o ocazie în care să dea un telefon pe ascuns, dar nu i se ivi niciuna. Hassan era mereu în preajma ei. Ei fură duși cu mașina la aeroport, luară avionul, făcură escală pe aeroportul Kennedy, unde schimbară cu un zbor către Buffalo și se duseră direct acasă la Cortone.

În timpul călătoriei, ajunse să-l disprețuiască pe Yasif Hassan. Se lăuda întruna că lucra pentru fedaini; avea un zâmbet libidinos și-i punea mereu mâna pe genunchi; făcea aluzie că el și Eila fuseseră mai mult decât prieteni și că i-ar plăcea ca Suza să fie mai mult decât prietenă. Ea îi spuse că Palestina nu va fi liberă până când femeile care trăiau acolo nu vor fi libere și că bărbații arabi trebuiau să facă diferența dintre a fi bărbat și a fi porc. Replica ei îl făcu să tacă.

Aflară cu greu adresa lui Cortone – Suza spera că n-o vor descoperi –, însă, într-un final, ei găsiră un șofer de taxi care știa casa. Suza fu lăsată la adresă; Hassan o va aștepta jumătate de kilometru mai încolo.

Era o casă mare, înconjurată de un zid înalt, cu paznici la poartă. Suza se gândi să-i anunțe că voia să-i vorbească lui Cortone, că era o prietenă a lui Nat Dickstein.

Chibzuise mult timp ce să-i spună lui Cortone: oare să-i dezvăluie tot adevărul sau doar o parte? Se presupunea că bărbatul știa sau putea afla unde era Dickstein: de ce i-ar zice ei? Ea îi va preciza că Dickstein se afla în pericol, că trebuia să-l găsească și să-l avertizeze. Ce motive avea Cortone s-o creadă? Îl va seduce – știa cum să procedeze cu bărbații de vârsta lui –, dar el va rămâne în continuare bănuitor.

De fapt, voia să-i explice lui Cortone întreaga situație: că-l căuta pe Nat, ca să-l avertizeze, că inamicii lui se foloseau de ea, pentru a ajunge la el, că Hassan se afla la o jumătate de kilometru mai încolo și o aștepta într-un taxi. Atunci, cu siguranță, Al nu-i va spune nimic.

Îi era foarte greu să-și păstreze mintea limpede. Existau atâtea înșelăciuni și minciuni la mijloc! Iar ea își dorea cu atâta ardoare să-l vadă pe Nathaniel și să-i vorbească!

Încă nu știa ce să spună după ce paznicii îi vor deschide poarta și o vor conduce pe aleea acoperită cu pietriș, care ducea spre casă. Era un loc frumos, deși oarecum cam extravagant, ca și când un decorator l-ar fi amenajat fără să se zgârcească, apoi proprietarii ar fi adăugat după capul lor multe alte chestii scumpe. Păreau să existe mulți servitori. Domnul Cortone lua micul dejun în dormitor, chiar și la o oră târzie a dimineții.

Când ea intră, el ședea la o masă mică și înfuleca ouă și cartofi copți. Era un bărbat gras și chel. Suza nu și-l mai

amintea de când acesta vizitase Oxfordul, însă trebuie să fi arătat foarte diferit pe vremea aceea.

El îi aruncă o privire, apoi sări în picioare, îngrozit, și exclamă:

– Ar trebui să fii bătrână!

Mâncarea i se opri în gât, făcându-l să tușească și să scuipe.

Servitorul o apucă pe Suza din spate, imobilizându-i brațele într-o strânsoare dureroasă; apoi îi dădu drumul și se duse să-l bată pe spate pe Cortone.

– Ce-ai făcut? țipă el la ea. Ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu?!

În mod ciudat, acest incident o ajută să se mai liniștească puțin. Nu putea s-o înfricoșeze un bărbat care era atât de speriat de ea. Plină de încredere, se așeză la masa lui și-și turnă niște cafea. Când Cortone se opri din tușit, ea spuse:

– Ea a fost mama mea.

– Dumnezeule! exclamă Cortone.

Mai tuși o dată, pe urmă îi făcu semn servitorului să plece și se așeză din nou.

– Semeni atât de mult cu ea, la naiba, m-ai speriat de moarte!

El strânse din ochi, amintindu-și.

– Cred că aveai vreo patru sau cinci ani în 1947, nu?

– Corect.

– La naiba, îmi amintesc de tine, aveai o panglică prinsă în păr. Iar acum, Nat și cu tine sunteți împreună.

– Așadar, a trecut pe-aici, ghici ea și inima îi tresări de bucurie.

– Poate, zise Cortone.

Atitudinea lui prietenoasă dispăru. Suza își dădu seama că nu-i va fi ușor să-l manipuleze.

– Vreau să știu unde se află, adăugă ea.

– Iar eu vreau să știu cine te-a trimis aici.

– Nu m-a trimis nimeni.

Suza își adună gândurile, încercând să-și mascheze încordarea.

– Am bănuit că poate a apelat la ajutorul tău pentru acest... proiect la care lucrează. Ideea este că arabii știu despre el și vor să-l ucidă, iar eu trebuie să-l avertizez... Te rog, dacă știi unde e, te rog, ajută-mă.

Era pe punctul de a începe să plângă, dar Cortone nu părea impresionat.

– Mi-e ușor să te ajut. Însă mi-e greu să am încredere în tine.

Al luă un trabuc dintr-o cutie și și-l aprinse, fără să se grăbească. Suza se uita la el nerăbdătoare. Își luă privirea de la ea și vorbi ca pentru sine:

– Știi, a existat o vreme când, dacă puneam ochii pe ceva, trebuia să-l am. Acum nu mai este atât de simplu, lucrurile sunt complicate. Trebuie să fac alegeri și niciuna nu este ceea ce-mi doresc cu adevărat. Nu știu dacă așa stau lucrurile acum sau dacă eu sunt de vină.

Se întoarse din nou cu fața la ea.

– Îi datorez viața lui Dickstein. Acum am ocazia s-o salvez și eu pe a lui, dacă spui adevărul. Aceasta este o datorie de onoare. Trebuie s-o plătesc personal. Ce trebuie deci să fac?

El tăcu.

Suza își ținu respirația.

– Dickstein se află într-o magherniță, undeva lângă Mediterana. Este o ruină, unde n-a mai locuit nimeni de ani buni și nu există telefon. Aș putea trimite un mesaj, dar nu sunt sigur că-i va parveni și, după cum spuneam, trebuie să fac treaba asta personal.

Cortone trase din trabuc.

– Ţi-aş putea spune unde să-l cauţi, însă s-ar putea să transmiţi mai departe informaţia persoanelor greşite. Nu-mi asum acest risc.

– Şi-atunci? întrebă Suza cu o voce ascuţită. Trebuie să-l ajutăm!

– Ştiu asta, rosti Cortone netulburat. Prin urmare, voi merge acolo singur.

– Oh!

Suza fu luată prin surprindere: era o variantă pe care n-o luase în considerare.

– Şi tu? continuă el. N-am de gând să-ţi spun unde mă voi duce, dar tot ai putea pune oameni să mă urmărească. De-acum înainte, trebuie să te ţin aproape. Să fim serioşi, ai putea juca în ambele tabere. Aşa că te voi lua cu mine.

Ea se holbă la el. Muşchii i se detensionară şi se lăsă moale pe scaun.

– Oh, mulţumesc, zise ea.

Apoi, într-un final, ea începu să plângă.

Zburau la prima clasă. Cortone o făcea mereu. După ce mâncară, Suza se ridică şi se duse la toaletă. Se uită prin draperia care despărţea clasa economic, sperând, deşi în zadar, şi fu dezamăgită: zări faţa tuciurie şi atentă a lui Hassan, care se holba la ea peste rândurile de tetiere.

Apoi ea aruncă o privire în bucătăria avionului şi i se adresă în şoaptă stewardului-şef, menţionându-i că avea o problemă. Trebuia să ia legătura cu iubitul ei, dar nu putea scăpa de tatăl italian, care ar fi vrut ca ea să poarte centură de castitate până la douăzeci şi unu de ani. Îl rugă să sune

la consulatul israelian din Roma și să lase un mesaj pentru Nathaniel Dickstein. Să spună doar: „Hassan mi-a povestit totul și venim amândoi la tine". Îi plăti apelul telefonic, cu o sumă mult prea mare. Era un mod de a-i da bacșiș. Stewardul notă mesajul și-i promise că-l va transmite.

Suza se întoarse la Cortone.

– Veşti proaste, zise ea. Unul dintre arabi se află la clasa economic. Cred că ne urmărește.

Cortone înjură, apoi îi spuse să nu-și bată capul, se va ocupa mai târziu de bărbat.

„Vai, Doamne, ce-am făcut?", chibzui Suza.

De la casa cea mare, aflată pe vârful stâncii, Dickstein începu să coboare scările lungi, în zigzag, care duceau la plajă. Înaintă prin nisip împroșcând apa puțin adâncă spre o șalupă care aștepta, sări în ea și-i făcu un semn din cap bărbatului de la volan.

Motorul hurui și barca despică valurile mării. Soarele tocmai apusese. În lumina difuză, norii începeau să se adune pe cer, ascunzând stelele. Dickstein era cufundat în gânduri, storcându-și creierii cu lucrurile pe care nu le făcuse, cu măsuri de precauție pe care trebuia să le ia, cu portițe de scăpare pe care mai avea timp să le închidă. Își derula necontenit planul în minte, asemenea cuiva care învățase un discurs important pe dinafară și pe care dorea să-l susțină cât mai bine.

Umbra înaltă a vasului *Stromberg* se întrezărea în față. Barcagiul întoarse mica ambarcațiune, descriind un arc înspumat, și se opri în lateralul vasului, unde atârna o scară din frânghie. Dickstein urcă și păși pe punte.

Comandantul vasului îi strânse mâna și se prezentă. Ca toți ceilalți ofițeri de la bordul vasului *Stromberg*, și el provenea din marina israeliană.

Făcură un tur al punții.

– Vreo problemă, domnule căpitan?

– Nu este un vas bun. E încet, nesigur și vechi. Dar l-am adus într-o stare bună.

Din câte putea vedea Dickstein în lumina asfințitului, nava *Stromberg* se afla într-o stare mai bună decât fusese sora ei, *Coparelli*, în Antwerp. Totul pe punte părea să fi fost curățat, pus la punct.

Urcară pe pasarelă, inspectară echipamentul performant din camera de transmisiuni radio, apoi coborâră în popotă, unde membrii echipajului tocmai terminau de cinat. Spre deosebire de ofițeri, marinarii obișnuiți erau toți agenți Mossad, cei mai mulți cu puțină experiență pe mare. Dickstein mai lucrase cu unii dintre ei. Observă că erau cu cel puțin zece ani mai tineri decât el. Aveau ochi vioi, construcție atletică, purtau un anumit sortiment de blugi și pulovere croșetate; erau niște bărbați duri, cu simțul umorului și bine pregătiți.

Își luă o cană de cafea și se așeză la una dintre mese. Deși îi depășea cu mult în rang pe toți acei bărbați, nu existau prea mulți ignoranți în forțele armate israeliene și încă și mai puțini în Mossad. Cei patru bărbați de la masă dădură din cap și-l salutară.

– Vremea se schimbă, zise Ish, un palestinian de origine israeliană, taciturn și cu ten măsliniu.

– Nu spune asta. Aveam de gând să mă bronzez în timpul croazierei.

Cel care-i dădu replica era un newyorkez deșirat, cu păr blond-cenușiu, pe nume Feinberg, un bărbat chipeș, însă înșelător, și cu niște gene pentru care îl invidiau toate

femeile. Faptul că numea acea misiune „croazieră" devenise deja o glumă preferată la bord. Când le dăduse detalii dimineaţă, Dickstein le spusese că vasul *Coparelli* va fi aproape gol atunci când îl vor deturna.

– La scurt timp după ce va trece prin Strâmtoarea Gibraltar, motorul lui va ceda. Stricăciunile vor fi atât de mari, încât nu vor putea fi reparate în larg. Căpitanul îi va anunţa pe proprietari, iar proprietarii suntem noi. Printr-o coincidenţă aparent norocoasă, un alt vas al nostru se va afla prin apropiere. Este vorba despre *Gil Hamilton*, acostat acum în partea cealaltă a golfului. Va naviga până la *Coparelli* şi va prelua tot echipajul cu excepţia mecanicului. Apoi va dispărea din peisaj: se va îndrepta spre următorul port de escală, unde echipajul de pe *Coparelli* va debarca şi va primi contravaloarea biletului de tren spre casă.

Agenţii avuseseră toată ziua la dispoziţie să se gândească la informaţiile primite şi Dickstein se aştepta la întrebări. Levi Abbas, un bărbat scund şi solid – „tare ca un tanc şi la fel de frumos", îl descrisese Feinberg –, îl întrebă pe Dickstein:

– Nu ne-ai pomenit cum de eşti atât de convins că vasul *Coparelli* se va strica atunci când vei vrea tu.

– Ah, zise Dickstein şi sorbi din cafea. Îl ştii pe Dieter Koch din serviciul de contrainformaţii al marinei israeliene?

Feinberg îl cunoştea.

– El este mecanicul de pe *Coparelli*.

Abbas încuviinţă din cap.

– Astfel ştim şi cum vom putea repara vasul, şi cauza stricăciunii.

– Corect.

– Acoperim cu vopsea cuvântul *Coparelli*, scriem *Stromberg*, schimbăm jurnalele de bord, părăsim vasul *Stromberg* şi navigăm cu *Coparelli*, acum botezat

Stromberg, până la Haifa, cu tot cu încărcătură, continuă Abbas. De ce n-am transfera încărcătura de pe un vas pe celălalt în larg? Avem macarale.

– M-am gândit la asta inițial, spuse Dickstein. Ar fi prea riscant. N-am avea nicio garanție că ar fi posibil, mai ales pe vreme rea.

– Am putea face asta dacă vremea va ține cu noi.

– Da, însă acum că avem vase identice, va fi mai ușor să schimbăm numele decât încărcătura.

– Oricum, vremea bună nu va ține mult, rosti Ish pe un ton lugubru.

Cel de-al patrulea bărbat de la masă, Porush, era căsătorit cu sora lui Abbas. Era un tânăr cu tunsoare scurtă și un piept ca un butoi cu bere.

– Dacă va fi chiar atât de ușor, ce căutăm noi, patru duri, aici? întrebă acesta.

– Am colindat lumea întreagă în ultimele șase luni, ca să pun la cale planul acesta, răspunse Nat. O dată sau de două ori, m-am întâlnit întâmplător cu oameni din tabăra adversă – e inevitabil. *Nu cred* că ei știu ce punem la cale… dar dacă știu, vom avea ocazia să aflăm cât de duri suntem.

Unul dintre ofițeri își făcu apariția cu o bucată de hârtie și se apropie de Dickstein.

– Mesaj de la Tel Aviv, domnule. *Coparelli* tocmai a trecut prin Gibraltar.

– Asta e, zise Dickstein ridicându-se în picioare. Mâine-dimineață ridicăm ancora.

Suza Ashford și Al Cortone schimbară avioanele în Roma și ajunseră în Sicilia dimineața devreme. Doi dintre

verii lui Cortone îi așteptau la aeroport. Aceștia se lansară într-o discuție lungă; nu pe un ton arțăgos, ci mai degrabă însuflețit. Deși Suza nu reușea să urmărească bine dialectul lor, reuși să înțeleagă că verii voiau să-l însoțească pe Cortone, iar el insista că era ceva ce trebuia să facă singur, deoarece era o datorie de onoare.

Cortone părea să aibă câștig de cauză. Ei plecară de la aeroport, fără veri, într-un Fiat mare și alb. Suza era cea care conducea. Cortone o îndrumă spre drumul de coastă. Ea se gândise de sute de ori la momentul în care-l va revedea pe Nathaniel, cu trupul lui deșirat; el își va ridica privirea; o va recunoaște și pe față îi va apărea un zâmbet de bucurie; ea va fugi la el; se vor îmbrățișa; el o va strânge atât de tare, încât o va durea; ea îi va spune: „Te iubesc" și-l va săruta pe obraz, pe nas, pe gură... Totuși, ea se simțea și vinovată, și speriată, întrucât își imaginase, mai rar, și o altă scenă în care el îi privea fața împietrită și o întreba: „Ce naiba crezi că faci aici?"

Era ca atunci când ea se comportase urât în ajunul Crăciunului, iar mama ei se înfuriase și-i spusese că Moș Crăciun îi va pune pietre în ciorapi în loc de jucării și dulciuri. Nu știuse dacă să creadă vorbele ei sau nu, prin urmare, nu dormise toată noaptea, ba dorindu-și, ba temându-se să vină dimineața.

Îi aruncă o privire lui Cortone, în dreapta ei. Călătoria transatlantică îl obosise. Suzei nu-i venea să creadă că era de aceeași vârstă cu Nat, deoarece era atât de gras, de chel și... ei bine, avea un aer de depravat care ar fi fost amuzant dacă nu l-ar fi îmbătrânit.

Insula era frumoasă la răsăritul soarelui. Suza admira peisajul, încercând să-și distragă atenția, ca să treacă timpul mai repede. Drumul șerpuia de-a lungul coastei de la

un oraș la altul. În dreapta ei se zăreau plajele stâncoase și apa strălucitoare a Mediteranei.

Cortone își aprinse un trabuc.

– Obișnuiam să fac asta des când eram tânăr, povesti el. Să urc în avion, să plec undeva însoțit de o fată frumoasă, să mă plimb cu mașina, să văd locuri noi. Acum n-o mai fac. N-am mai plecat din Buffalo de-o veșnicie, pare-se. Ăsta-i dezavantajul când ai afaceri – te îmbogățești, însă ai mereu griji. Așa că nu mai vizitezi locuri, vin mereu oameni la tine, îți aduc lucruri. Devii prea comod ca să te mai distrezi.

– A fost alegerea ta, spuse Suza.

Îl compătimea mai mult pe Cortone decât lăsa să se vadă: era un om care muncise din greu pentru a obține niște lucruri nepotrivite.

– A fost alegerea mea, recunoscu Cortone. Tinerii sunt nemiloși.

El schiță un zâmbet și pufăi din trabuc.

Pentru a treia oară, Suza zări în oglinda retrovizoare aceeași mașină albastră.

– Suntem urmăriți, îl anunță ea, încercând să-și păstreze vocea calmă și normală.

– Arabul?

– El trebuie să fie, nu-i disting fața de la volan. Ce facem? Ai spus că te vei ocupa de el.

– Asta voi face.

Suza îi aruncă o privire, așteptându-se ca el să spună mai multe. Al încărca un pistol cu niște gloanțe de un maroniu-închis. Suza își ținu respirația: nu mai văzuse niciodată o armă adevărată.

Cortone se uită la ea, apoi în față.

– Fii atentă la drum, Iisuse!

Ea privi în față și apăsă tare frâna când se apropie de o curbă.

– De unde ai chestia asta? întrebă ea.

– De la vărul meu.

Suza resimțea tot mai intens senzația că trăia un coșmar. Nu mai dormise de patru zile. Din momentul în care îl auzise pe tatăl ei vorbind foarte calm despre uciderea lui Nathaniel, devenise o fugară: încerca să evite adevărul îngrozitor despre Hassan și despre tatăl ei și să se refugieze în brațele protectoare ale lui Dickstein; și, la fel ca într-un coșmar, cu cât se apropia mai mult, cu atât părea să se îndepărteze de ținta ei.

– De ce nu-mi zici încotro ne îndreptăm? îl întrebă ea pe Cortone.

– Cred că pot să-ți spun acum. Nat mi-a cerut să închiriez o casă cu ponton, departe de ochii curioși ai poliției. La casa aceea mergem.

Suzei începu să-i bată inima mai repede.

– Cât mai avem?

– Vreo trei kilometri. Vom ajunge acolo, nu te grăbi, nu vrem să murim pe drum, adăugă Cortone după un minut.

Suza conștientiză că, fără să-și dea seama, accelerase la maximum. Își luă piciorul de pe pedală, iar mașina încetini. Și totuși, gândurile o măcinau în continuare. Mai avea puțin până îl va revedea, până îi va atinge fața, până îl va săruta, până îi va simți mâinile pe umeri...

– Virează la dreapta, aici.

Trecu printr-o poartă deschisă și conduse de-a lungul unei alei pietruite, năpădite de buruieni, spre o vilă dărăpănată, din piatră albă. Când opri în fața porticului, se așteptă ca Nathaniel să iasă în fugă în întâmpinarea ei.

Partea aceea din casă părea pustie.

Coborâră din mașină și urcară treptele deteriorate din piatră care duceau la intrarea principală. Ușa masivă din lemn era închisă, însă nu încuiată. Suza o deschise și pătrunseră înăuntru.

Se treziră într-un vestibul mare, cu pardoseală din marmură ciobită. Tavanul era lăsat și pereții aveau pete de igrasie. În mijlocul vestibulului zăcea un candelabru impresionant, răsfirat asemenea aripilor unui vultur mort.

– Hei, e cineva? strigă Cortone.

Nu primi niciun răspuns.

„E o casă mare, trebuie să fie aici, doar că nu ne aude, poate e în grădină", chibzui Suza.

Traversară vestibulul, ocolind candelabrul. Pătrunseră într-un salon cavernos și pustiu, în care pașii lor răsunau cu reverberații stranii, ca și cum s-ar fi aflat într-o peșteră, apoi ieșiră pe ușile franțuzești, în spatele clădirii.

O grădină mică se întindea pe marginea stâncii. Se duseră într-acolo și văzură niște trepte tăiate în stâncă, coborând în zigzag până la țărmul mării.

Nu văzură pe nimeni.

„Nu e aici, reflectă Suza; de data asta, Moș Crăciun chiar mi-a lăsat pietre."

– Uite! exclamă Cortone și arătă spre mare cu mâna lui dolofană.

Suza privi într-acolo și văzu două ambarcațiuni: un vas și o șalupă. Șalupa venea înspre ei în viteză, sărind pe coama valurilor și despicând apa cu prora ascuțită; în ea era o singură persoană. Vasul părăsea golful, lăsând în urma lui o dâră înspumată.

– Se pare că am ajuns prea târziu, spuse Cortone.

Suza coborî în fugă scările. Strigă și-și agită brațele, încercând să atragă atenția celor de la bordul vasului, deși

știa că era imposibil, deoarece erau prea departe. Alunecă și ateriză cu putere în fund. Începu să plângă.

Cortone coborî în fugă treptele până la ea, cu întreg trupul scuturându-i-se din toate măruntaiele.

– N-are rost, zise el.

O ridică în picioare.

– Șalupa, rosti ea, disperată. Am putea lua șalupa ca să ajungem din urmă vasul…

– Nici să nu te gândești. Până când va ajunge șalupa aici, vasul va fi prea departe, mult prea departe, și va prinde o viteză mai mare decât șalupa.

O conduse înapoi la scări. Ea coborâse destul de mult, iar urcarea fu destul de anevoioasă pentru el. Suza abia observa: era extrem de nefericită și se simțea pierdută în timp ce traversa grădina înspre casă.

– Trebuie să stau jos, zise Cortone, pe când traversau salonul.

Suza se uită la el. Bărbatul gâfâia, iar fața îi era pământie și scăldată în sudoare. Brusc, ea își dădu seama că fusese prea mult pentru trupul lui supraponderal.

– Scările, spuse ea.

Pătrunseră în vestibulul aflat în paragină. Îl sprijini și-l conduse pe Cortone spre scara mare și unduitoare. Al se așeză cu greu pe a doua treaptă, își închise ochii și-și rezemă capul de perete.

– Ascultă, zise el, poți suna pe vas… sau să trimiți o telegramă… încă putem da de el…

– Odihnește-te un minut. Nu vorbi.

– Întreabă-i pe veri mei – cine-i acolo?

Suza se roti pe călcâie. Se auzise un clinchet de cristal, care venea dinspre candelabru, și ea vedea ce anume îl provocase.

Yasif Hassan traversa vestibulul, venind înspre ei.

Brusc, Cortone se ridică în picioare, cu un efort considerabil.

Hassan se opri.

Cortone gâfâia. Scotoci în buzunar.

– Nu… spuse Suza.

Cortone scoase arma.

Hassan încremeni locului.

Suza țipă. Cortone se clătină, fluturându-și arma. Apoi apăsă pe trăgaci. Arma se descărcă de două ori, scoțând un sunet puternic, asurzitor. Se dezlănțui iadul. Cortone se prăbuși la podea, cu fața la fel de întunecată ca moartea. Arma îi căzu din mână și se izbi cu zgomot de pardoseală.

Yasif Hassan vomă.

Suza îngenunche lângă Cortone, care-și deschise ochii.

– Ascultă, rosti el cu o voce răgușită.

– Lasă-l, să plecăm! zise Hassan.

Suza își întoarse capul spre el.

– *Cară-te!* strigă ea tare, întorcându-se din nou la Cortone.

– Am omorât mulți oameni, spuse Cortone și Suza se aplecă mai mult, ca să poată auzi. Am ucis unsprezece oameni cu mâna mea… Am păcătuit cu multe femei…

Vocea lui era tărăgănată și-și ținea ochii închiși, pe urmă făcu un efort uriaș să vorbească din nou:

– Toată viața mea am fost un hoț și un ticălos nenorocit. Dar o să mor pentru prietenul meu, corect? Asta înseamnă ceva, sau ar trebui, nu?

– Da, răspunse ea. Chiar înseamnă ceva.

– În regulă, zise el.

Apoi își dădu ultima suflare.

Suza nu mai văzuse pe nimeni murind. Era îngrozitor. Brusc, nu mai exista nimic, nimic în afară de un trup;

persoana dispăruse. „Nu-i de mirare că moartea ne face să plângem, chibzui ea și-și dădu seama că fața îi era udă de lacrimi. Nici măcar nu mi-a fost simpatic, până acum."

– Te-ai descurcat foarte bine. Haide să plecăm! îi spuse Hassan.

Suza nu înțelegea. „M-am descurcat bine?", reflectă ea. Apoi se lumină. Hassan nu știa că ea îi spusese lui Cortone că erau urmăriți de un arab. În ceea ce-l privea pe Yasif, ea nu făcuse decât ceea ce-i ceruse el: îl condusese acolo. Și mai departe trebuia să continue să joace teatru că era de partea lui până când va găsi o modalitate să ia legătura cu Nat.

„Nu mai pot să mint și să păcălesc, nu mai pot, este prea mult, se gândi ea. Am obosit." Pe urmă își aminti cuvintele lui Cortone: „Poți suna pe vas… sau să trimiți o telegramă".

Încă îl putea avertiza pe Nat.

„Vai, Doamne, când voi putea dormi?"

Ea se ridică în picioare.

– Ce mai așteptăm?

Ieșiră prin ușa înaltă și părăginită.

– Vom lua mașina mea, îi spuse Hassan.

Ei îi trecu prin minte să încerce să fugă de el în acel moment, însă era o idee prostească. El îi va da drumul să plece în curând. Doar făcuse ceea ce-i ceruse, nu? Și o va trimite acasă.

Ea urcă în mașină.

– Așteaptă, îi zise Hassan.

El fugi la mașina lui Cortone, scoase cheile din contact și le aruncă în tufișuri, apoi urcă în mașina cu care venise.

– În felul ăsta bărbatul din șalupă nu ne va urmări, îi explică el. Sunt dezamăgit de atitudinea ta, adăugă Yasif când porni din loc. Bărbatul acela îi ajuta pe inamicii

noștri. Ar trebui să te bucuri, nu să plângi, atunci când moare un inamic.

Ea își acoperi ochii cu mâinile.

– Își ajuta prietenul.

Hassan o bătu ușor pe genunchi.

– Te-ai descurcat bine, n-ar trebui să te critic. Ai obținut informația de care aveam nevoie.

Ea se uită la el.

– Da?

– Sigur. Vasul cel mare pe care l-am văzut părăsind golful este *Stromberg*. Știu ora plecării și viteza maximă pe care o poate atinge, deci pot calcula momentul la care se va întâlni cu motonava *Coparelli*. Îi pot trimite pe oamenii mei acolo cu o zi mai devreme.

El o bătu din nou ușor pe genunchi, lăsându-și de astă dată mâna să se odihnească pe coapsa ei.

– Nu mă atinge, îi spuse ea.

Hassan își luă mâna.

Suza își închise ochii și încercă să se gândească. Faptele ei duseseră la cel mai rău rezultat cu putință: îl condusese pe Hassan în Sicilia, dar nu reușise să-l avertizeze pe Nat. Trebuia să afle cum putea trimite o telegramă pe vas și s-o facă de îndată ce ea și Hassan își vor vedea fiecare de drumul lui. Mai exista totuși o șansă – stewardul din avion care-i promisese că va suna la consulatul israelian din Roma.

– Of, Doamne, abia aștept să mă întorc la Oxford! exclamă ea.

– Oxford? râse Hassan. Încă nu. Trebuie să stai cu mine până la încheierea misiunii.

„Dumnezeule, nu mai suport", chibzui ea.

– Dar sunt atât de obosită!

– Ne vom odihni în curând. Nu-ţi pot da drumul. Din motive de securitate, ştii tu. Şi-apoi, nu cred că vrei să ratezi ocazia de a vedea trupul neînsufleţit al lui Nat Dickstein.

La ghişeul Alitalia din aeroport, Yasif Hassan fu abordat de trei bărbaţi. Doi dintre ei erau tineri şi ameninţători, iar al treilea era un bărbat înalt, cu trăsături ascuţite, de vreo cincizeci de ani.

– Idiotule, meriţi să fii *împuşcat*, i se adresă lui Hassan bărbatul mai în vârstă.

Yasif îşi ridică privirea la el şi Suza îi observă spaima în ochi când zise:

– Rostov!

„Dumnezeule, acum ce mai e?", reflectă ea.

Rostov îl apucă de braţ pe Hassan. Preţ de o secundă, acesta lăsă impresia că ar vrea să se împotrivească, să-şi smucească braţul. Cei doi duri veniră mai aproape. Suza şi Hassan erau încolţiţi. Rostov îl trase pe Yasif de lângă ghişeul de bilete. Unul din duri o apucă pe Suza de braţ şi-i urmară.

Se retraseră într-un colţ. Rostov era, evident, roşu de furie, însă îşi păstră tonalitatea joasă:

– Ai fi putut strica totul dacă n-ai fi întârziat câteva minute.

– Habar n-am despre ce vorbeşti, rosti Hassan, disperat.

– Crezi că nu ştiu că străbaţi lumea în căutarea lui Dickstein? Crezi că nu pot pune pe cineva să te fileze ca pe orice imbecil nenorocit? Primesc rapoarte din oră în oră despre mişcările tale încă de când ai plecat din Cairo. Ce te face să crezi că poţi avea încredere în ea?

El arătă cu degetul spre Suza.

– Ea m-a adus aici.

– Da, însă atunci nu știai asta.

Suza stătea nemișcată, era tăcută și înspăimântată. Nu mai înțelegea nimic. Nenumăratele șocuri din dimineața aceea – lipsa lui Nat, moartea lui Cortone și întâlnirea cu cei trei – îi paralizaseră simțul rațiunii. Îi fusese și așa suficient de greu să mintă atunci când îl păcălise pe Hassan și-i spusese lui Cortone un adevăr despre care Yasif credea că era o minciună. În acel moment mai era și Rostov, pe care Hassan îl mințea, și nici nu voia să se gândească dacă ce urma să-i spună ea lui Rostov ar trebui să fie adevărul sau o altă minciună.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Hassan.

– La bordul vasului *Karla*, desigur. Ne aflam la 60-70 de kilometri de Sicilia când am primit informația că ai aterizat aici. Am obținut, de asemenea, acordul celor de la Cairo să-ți ordon să te întorci acolo chiar acum.

– Cred în continuare că am procedat bine, zise Hassan.

– Piei din fața mea!

Hassan se îndepărtă. Suza dădu să-l urmeze, dar Rostov spuse:

– Tu nu.

O apucă de braț și o luă cu el.

Ea îl însoți, reflectând: „Și-acum ce fac?"

– Știu că ți-ai dovedit loialitatea față de noi, domnișoară Ashford, însă în toiul unei asemenea misiuni nu le putem permite noilor recruți să plece acasă, pur și simplu. Pe de altă parte, aici, în Sicilia, nu sunt însoțit de alți oameni în afară de cei de care am nevoie pe vas, prin urmare, n-am pe cine să pun să te însoțească. Mă tem că va trebui să urci cu mine la bordul vasului *Karla* până

când această misiune va lua sfârșit. Sper că nu te deranjează. Știi că semeni leit cu mama ta?

Ieșiră din aeroport și se apropiară de o mașină care-i aștepta. Rostov îi deschise portiera. Ea se decise că sosise momentul s-o ia la fugă: ulterior, s-ar putea să fie prea târziu. Totuși, ezită. Unul din duri stătea lângă ea. Jacheta lui se deschise ușor și zări patul armei. Își aminti zgomotul asurzitor pe care-l scosese arma lui Cortone în vila părăsită și cum țipase ea. Brusc, o cuprinse teama că va muri, că se va transforma într-o grămadă de lut la fel ca bietul Al cel gras; era speriată de moarte de acea armă și de bubuitură, și de glonțul care i-ar străpunge trupul, și începu să tremure.

– Ce este? întrebă Rostov.

– Al Cortone a murit.

– Știm. Urcă în mașină.

Suza se conformă.

Pierre Borg ieși din Atena și-și parcă mașina la capătul unei fâșii de plajă, pe unde se plimbau îndrăgostiții. Coborî și o luă de-a lungul țărmului până când se întâlni cu Kawash, care venea din direcția opusă. Se opriră unul lângă celălalt și priviră marea, cu valurile mici lovindu-se leneș de picioarele lor. Borg vedea la lumina stelelor chipul frumos al arabului înalt, care era agent dublu. Kawash nu prea era încrezător în sine, ca de obicei.

– Mulțumesc pentru că ai venit, spuse Kawash.

Borg nu știa pentru ce i se aduceau mulțumiri. El era cel care ar fi trebuit să mulțumească. Apoi își dădu seama că agentul dublu tocmai precizase acest lucru. Bărbatul era foarte subtil, chiar și atunci când insulta.

– Rușii bănuiesc că se scurg informații la Cairo, continuă Kawash. Sunt extrem de secretoși, ca niște comuniști, ca să spun așa, schiță el un zâmbet, dar Borg nu înțelese gluma. Chiar și atunci când Yasif Hassan a revenit la Cairo pentru a da raportul, noi n-am aflat prea multe – și nu *mi-au* parvenit toate informațiile pe care le-a dat Hassan.

Borg râgâi zgomotos; avusese parte de o cină grecească îmbelșugată.

– Nu-ți pierde timpul cu scuze, te rog. Spune-mi ce știi.

– Bine, rosti Kawash, cu blândețe. Ei știu că Dickstein are de gând să fure uraniu.

– Mi-ai spus asta și data trecută.

– Nu cred că ei cunosc detaliile. Intenționează să lase lucrurile să decurgă de la sine, apoi să demaște totul. Au scos câteva vase pe Mediterana, însă nu știu unde să le trimită.

O sticlă din plastic pluti pe valuri și poposi la picioarele lui Borg. El o lovi cu vârful pantofului, trimițând-o înapoi în apă.

– Și Suza Ashford? întrebă Pierre.

– Lucrează, categoric, pentru arabi. Ascultă! Rostov și Hassan au avut o dispută. Hassan a vrut să știe unde se află mai exact Dickstein, iar Rostov a considerat că este inutil.

– Vești proaste. Continuă.

– După aceea, Hassan a acționat de unul singur. A convins-o pe Suza Ashford să-l ajute să-l caute pe Dickstein. S-au dus în Buffalo, Statele Unite, și s-au întâlnit cu un gangster pe care-l cheamă Cortone, și acesta i-a dus în Sicilia. L-au ratat pe Dickstein la mustață: au văzut vasul *Stromberg* îndepărtându-se. Hassan are probleme serioase din cauza asta. A primit ordin să se întoarcă la Cairo, dar nu și-a făcut încă apariția.

– Fata i-a condus în locul unde s-a aflat Dickstein?

– Exact.

– Iisuse, e de rău!

Borg se gândi la mesajul care ajunsese la consulatul din Roma pentru Nat Dickstein din partea „iubitei" lui. Îi menționă lui Kawash despre el. „Hassan mi-a povestit totul și venim amândoi la tine." Ce naiba însemna asta? Oare fusese trimis ca să-l avertizeze pe Dickstein sau să-l întârzie, ori să-l debusoleze? Sau era o cacealma – o încercare de a-l face să creadă că ea fusese constrânsă să-l conducă pe Hassan la el?

– O cacealma, aș zice eu, adăugă sigur de el Kawash. Ea știa că va fi deconspirată la un moment dat, așa că a încercat să-i câștige încrederea lui Dickstein. Sper că nu vei da mesajul mai departe...

– Firește că nu, îl asigură Borg și-și îndreptă atenția într-o altă direcție. Dacă s-au dus în Sicilia înseamnă că știu despre *Stromberg*. Ce concluzii ar putea trage de-aici?

– Că vasul *Stromberg* va fi folosit în furtul de uraniu?

– Exact. Dacă aș fi în locul lui Rostov, aș lua urma vasului, aș îngădui ca deturnarea să aibă loc, apoi aș ataca. La naiba! Cred că va trebui să anulăm toată treaba.

Își îngropă vârful pantofului în nisipul fin.

– Care este situația în Qattara?

– Am lăsat veștile cele mai proaste la urmă. Toate testele au fost satisfăcătoare. Rușii furnizează uraniu. Reactorul va intra în funcțiune peste trei săptămâni, începând de azi.

Borg privea marea și se simțea mai nefericit, mai pesimist și mai deprimat decât se simțise vreodată în trista lui viață.

– Știi ce înseamnă asta, nu? Că nu putem renunța. Că nu-l pot opri pe Dickstein. Că Nat este ultima șansă a Israelului.

Kawash tăcea. După o clipă, Borg îl privi. Arabul își ținea ochii închiși.

– Ce faci? îl întrebă Borg.

Liniștea mai dură câteva clipe. Într-un final, Kawash își deschise ochii, se uită la Borg și-i zâmbi politicos.

– Mă rog, răspunse el.

TEL AVIV CĂTRE MV STROMBERG
BORG CĂTRE DICKSTEIN CONFIDENȚIAL
TREBUIE DECODIFICAT DE CĂTRE DESTINATAR
ÎNCEPUT SUZA ASHFORD SE CONFIRMĂ AGENT ARAB STOP L-A CONVINS PE CORTONE SĂ-I DUCĂ PE EA ȘI PE HASSAN ÎN SICILIA STOP AU SOSIT DUPĂ PLECAREA TA STOP CORTONE E MORT STOP ACEASTĂ INFORMAȚIE ȘI ALTELE SUGEREAZĂ POSIBILITATEA SĂ FII ATACAT PE MARE STOP NU PUTEM INTERVENI STOP AI ACȚIONAT DE CAPUL TĂU N-AI DECÂT SĂ IEȘI SINGUR DIN RAHAT SFÂRȘIT

Norii care se strânseseră în vest, deasupra Mediteranei, în zilele anterioare se ciocniră în seara aceea și ploaia se revărsă în curând deasupra vasului *Stromberg*. Sufla un vânt aspru, iar deficiențele vasului deveniră vizibile când începu să se legene și să plutească pe valurile agitate.

Nat Dickstein nu băga în seamă vremea.

Stătea singur în cabina mică, la masa prinsă cu șuruburi, cu un creion în mână și un carnețel, o carte de coduri și un semnal în fața lui, transcriind fiecare cuvânt chinuitor din mesajul lui Borg.

Îl citise de mai multe ori și, într-un final, rămase cu ochii țintiți la peretele din oțel din față.

Era inutil să speculeze de ce ea ar fi făcut asta, de ce ar fi inventat ipoteze cum că Hassan o constrânsese sau o șantajase, de ce și-ar fi imaginat că ea acționase din convingeri greșite sau motive neclare: Borg spusese că ea era spion, și avusese dreptate. Ea fusese spion în tot acest timp. De aceea se culcase cu el.

Pe fata aceea o aștepta un viitor strălucit în serviciile secrete.

Dickstein își îngropă fața în mâini și-și apăsă ochii înăuntru cu vârful degetelor, dar tot o vedea goală, cu excepția pantofilor cu tocuri înalte, rezemată de dulapul din bucătăria acelui apartament mic, citind ziarul de dimineață în timp ce aștepta să fiarbă apa din ceainic.

Partea cea mai rea era aceea că o iubea. Înainte s-o cunoască, fusese un insensibil lipsit de sentimente, cu sufletul pustiit, iar ea săvârșise un miracol, făcându-l să se simtă din nou împlinit. Pe urmă ea îl trădase, luându-i ceea ce-i oferise, și el se simțise mai infirm ca niciodată. Mai mult, Nat îi scrisese o scrisoare de dragoste. „Dumnezeule, se gândi el, oare ce a făcut atunci când a citit scrisoarea? A râs? I-a arătat-o lui Yasif Hassan și i-a spus: «Vezi cum a căzut în mrejele mele?»"

Dacă i-ai reda vederea unui orb, apoi, după o zi, i-ai lua-o din nou noaptea, în timp ce doarme, la fel s-ar simți și Dickstein când s-ar trezi.

Îi spusese lui Borg că o va ucide pe Suza dacă ea era spion, însă în acel moment știa că mințise. Nu i-ar putea face niciun rău, indiferent ce ar face ea.

Era târziu. Mai toți membrii echipajului dormeau, cu excepția celor care erau de cart. Când se plimbă de la trapă până la copastie, se udă până la piele, dar nici nu observă. Se opri lângă balustradă și privi în întuneric,

incapabil să vadă unde se sfârșea marea neagră și unde începea cerul înnorat, lăsând ca ploaia să i se scurgă pe față ca niște lacrimi.

Pe Suza n-o va ucide niciodată, însă Yasif Hassan era o altă chestiune.

Dacă era să aibă un dușman, atunci acela era Hassan. Nat o iubise pe Eila, doar ca s-o vadă apoi într-o ipostază senzuală cu Hassan. Pe urmă se îndrăgostise de Suza, doar ca să descopere că fusese sedusă de același vechi rival. De asemenea, Hassan o folosise pe Suza în misiunea lui de a cuceri patria lui Dickstein.

Oh, da, îl va ucide pe Yasif Hassan, și o va face cu mâinile goale dacă va fi nevoie. Și pe ceilalți. Acest gând făcu să izvorască furia din străfundul lui: voia să audă oase trosnind, să calce pe cadavre, să simtă miros de teamă și de praf de pușcă, să se înconjoare de moarte.

Borg credea că va fi atacat pe mare. Dickstein își păstra echilibrul ținându-se de balustradă în timp ce vasul despica valurile agitate; vântul se înteți o clipă, iar ploaia rece și puternică îi biciui fața. „Fie!", își zise el, apoi își deschise gura și strigă în bătaia vântului:

– N-au decât să vină, ticăloșii!

Capitolul 15

Hassan nu se mai întoarse la Cairo.

Simți un val de bucurie atunci când avionul în care se afla decolă din Palermo. Reușise să-l păcălească din nou pe Rostov! Nu-i venise să creadă atunci când îl auzise pe David zicând: „Dispari!" Fusese sigur că va fi obligat să se îmbarce pe *Karla* și, ca atare, va rata deturnarea pusă la cale de fedaini. Rostov era convins că Hassan era doar prea entuziasmat, impulsiv și lipsit de experiență. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Yasif ar putea fi trădător. Ce motive ar fi avut? Hassan fusese cooptat de serviciul egiptean de contrainformații militare și era arab. În cazul în care Rostov ar fi avut bănuieli în legătură cu loialitatea lui, și-ar fi pus întrebarea dacă nu cumva Yasif lucra pentru israelieni, deoarece reprezentau tabăra adversă. Sau pentru palestinieni, dacă erau măcar luați în considerare, întrucât ei ar fi putut fi bănuiți că erau de partea arabă.

Era minunat. Istețul, arogantul, infatuatul colonel Rostov și faimoasa putere a KGB-ului fuseseră păcăliți de un amărât de refugiat palestinian, un bărbat pe care aceștia îl considerau un nimeni.

Însă nu se terminase încă. Trebuia să se alieze cu fedainii.

Zborul de la Palermo îl duse la Roma, unde încercă să ia un avion spre Annaba sau Constantina, ambele orașe

aflându-se lângă coasta algeriană. Cel mai apropiat aeroport pe care-l puneau la dispoziție companiile aeriene erau Alger sau Tunis. Alese Tunis.

Acolo, găsi un șofer de taxi tânăr, care avea un Renault nou. Îi vârî sub nas bărbatului mai mulți dolari americani decât ar fi câștigat acesta într-un an. Taxiul străbătu cei 150 de kilometri cât avea Tunisia în lățime, dincolo de granița cu Algeria, și-l lăsă într-un sat pescăresc, prevăzut cu un mic port natural.

Unul dintre fedaini îl aștepta acolo. Hassan îl găsi pe plajă, șezând la umbra unei șalupe mici proptite, adăpostindu-se de ploaie și jucând table cu un pescar. Cei trei bărbați urcară în șalupa pescarului și porniră în larg.

Marea era agitată. Nefiind marinar, Hassan era îngrijorat că mica șalupă cu motor se va răsturna, dar pescarul zâmbi vesel, nestingherit, cât timp navigară.

Călătoria dură mai puțin de jumătate de oră. Când se apropiară de silueta impunătoare a vasului, Hassan fu copleșit din nou de acel sentiment triumfător. Un vas… aveau un *vas*.

Urcă la bord în timp ce bărbatul cu care se întâlnise îl plăti pe pescar. Mahmoud îl aștepta pe punte. Cei doi se îmbrățișară, iar Hassan spuse:

– Ar trebui să ridicăm ancora imediat – situația a scăpat de sub control.

– Vino în camera de comandă cu mine.

Hassan îl urmă. Vasul era un cabotier mic, la vreo mie de tone, destul de nou și în stare bună. Aluneca ușor și aproape toate dormitoarele se aflau sub punte. Exista o singură trapă. Vasul fusese proiectat ca să transporte repede încărcături mici și să fie manevrate în porturile locale din Africa de Nord.

Cei doi stătură o clipă pe puntea din față, privind în jurul lor.

– Este exact ce avem nevoie, zise Hassan, vesel.

– L-am rebotezat *Nablus*, îi spuse Mahmoud. Este primul vas din marina palestiniană.

Hassan simți că i se umezesc ochii.

Urcară scara.

– L-am cumpărat de la un om de afaceri libian, care a vrut să-l salveze, adăugă Mahmoud.

Camera de comandă era mică și îngrijită. Un singur lucru lipsea totuși: radarul. Multe dintre aceste vase mici de coastă reușeau să se descurce și fără, iar ei n-avuseseră timp să cumpere aparatul și să-l monteze.

Mahmoud îi făcu cunoștință cu căpitanul, tot libian – omul de afaceri le oferise și un echipaj odată cu vasul, deoarece niciunul dintre fedaini nu era marinar. Căpitanul dădu ordin să se ridice ancora și să se pornească motoarele.

Cei trei bărbați se aplecară deasupra unei hărți, când Hassan le spuse ce aflase în Sicilia.

– *Stromberg* a părăsit coasta de sud a Siciliei la prânz. *Coparelli* trebuia să treacă prin Strâmtoarea Gibraltar azi-noapte, târziu, cu direcția Genova. Sunt nave-surori, ating aceeași viteză maximă, prin urmare, cel mai devreme când se pot întâlni va fi la douăsprezece ore est de mijlocul distanței dintre Sicilia și Gibraltar.

Căpitanul făcu niște calcule și se uită pe una dintre hărți.

– Se vor întâlni la sud-est de Insula Menorca.

– Ar trebui să interceptăm motonava *Coparelli* cu opt ore mai devreme.

Căpitanul trasă cu degetul ruta comercială.

– Va ajunge la sud de Insula Ibiza, mâine-seară.

– Vom reuși?

– Da, putem ajunge mai devreme dacă nu va fi furtună.

– Va fi furtună?

– Da, la un moment dat, în următoarele zile. Nu mâine, cel puţin aşa cred.

– Bine. Unde este operatorul radio?

– Aici. El este Yaacov.

Când se întoarse, Hassan văzu un bărbat mărunt şi zâmbitor, cu dinţii pătaţi de tutun.

– La bordul motonavei *Coparelli* se află un rus, Tyrin, care transmite semnale către un vas polonez, *Karla*. Trebuie să asculţi pe această lungime de undă, spuse Yaacov şi o notă pe hârtie. De asemenea, mai există un transmiţător radio pe *Stromberg*, care emite un semnal simplu, de treizeci de secunde, din jumătate în jumătate de oră. Dacă-l vom intercepta de fiecare dată, vom şti sigur că *Stromberg* nu ne-o va lua înainte.

Căpitanul stabili un traseu. Jos, pe punte, secundul pregătise totul. Mahmoud vorbea cu unul dintre fedaini despre verificarea armelor. Operatorul radio începu să-i pună întrebări lui Hassan despre transmiţătorul de pe *Stromberg*. Yasif nu-l asculta. El chibzuia: „Indiferent ce se va întâmpla, va fi monumental".

Motoarele vasului huruiau, puntea se înclina, prora despica apa. Navigau spre locul de întâlnire.

Dieter Koch, noul ofiţer mecanic de la bordul motonavei *Coparelli*, stătea întins pe pat în toiul nopţii, reflectând: „Ce voi spune dacă mă va vedea cineva?"

Sarcina lui era simplă. Trebuia să se ridice din pat, să meargă la magazia de la pupa, să scoată pompa de ulei şi

să se descotorosească de ea. Era aproape convins că putea face asta fără să fie observat, deoarece cabina lui era aproape de magazie, aproape toți membrii echipajului dormeau, iar cei care erau treji se aflau în camera de comandă și în camera motoarelor, și existau șanse slabe să iasă de acolo. Dar „aproape convins" nu era suficient pentru o misiune de o asemenea importanță. Dacă cineva va bănui, în acel moment sau mai târziu, ce punea la cale, de fapt...

Își trase pe el puloverul, pantalonii, încălță cizmele impermeabile și-și puse haina de ploaie. Trebuia să îndeplinească neapărat sarcina asta, și imediat. Își vârî în buzunar cheile de la magazie, deschise ușa cabinei și ieși. În timp ce străbătea pasarela se gândea: „Voi spune că nu pot dormi și că m-am gândit să verific magaziile".

Odată ajuns, descuie ușa magaziei, aprinse lumina, pătrunse înăuntru și închise ușa în urma lui. Piesele de schimb erau așezate pe rafturile din jur – garnituri, valve, știfturi, cabluri, șuruburi, filtre... dacă aveai și un cilindru, puteai construi un motor cu acele piese.

Găsi pompa de ulei de rezervă într-o cutie, pe unul dintre rafturile de sus. Luă cutia – nu era voluminoasă, dar era grea –, apoi petrecu alte cinci minute ca să verifice dacă nu mai exista cumva și o a doua pompă de ulei de rezervă.

Urma partea grea.

„... N-am putut dormi, domnule, așa că am verificat piesele de rezervă." „Foarte bine, e totul în regulă?" „Da, domnule." „Și ce ai sub braț?" „O sticlă cu whisky, domnule. O prăjitură pe care mi-a trimis-o mama. Pompa de ulei de rezervă, domnule, vreau s-o arunc peste bord..."

Deschise ușa magaziei și aruncă o privire afară.

Nu văzu pe nimeni.

Stinse lumina, ieși, închise ușa în urma lui și o încuie. Străbătu pasarela și urcă pe punte.

Nu era nimeni.

Ploua în continuare. Nu putea vedea decât la vreo câțiva metri în față, ceea ce era bine, deoarece asta însemna că și ceilalți puteau vedea tot atât.

Traversă puntea până la copastie, se aplecă peste balustradă, aruncă pompa de ulei în apă, se întoarse și se lovi de cineva.

„O prăjitură pe care mi-a trimis-o mama, a fost atât de uscată..."

– Cine-i acolo? întrebă o voce cu accent englezesc.

– Mecanicul. Tu cine ești?

Când vorbi Koch, celălalt bărbat se întoarse și profilul lui era vizibil în lumina de pe punte. Koch recunoscu silueta dolofană și nasul mare al operatorului radio.

– N-am putut dormi, zise operatorul radio. Am vrut... să iau puțin aer.

„E la fel de stânjenit ca și mine, se gândi Koch. Mă întreb de ce?"

– Ce noapte urâtă! spuse Koch. Eu intru.

– Noapte bună!

Koch o luă înspre cabina lui. Ce tip ciudat, operatorul radio! Nu era unul dintre membrii obișnuiți ai echipajului. Fusese luat la bord în Cardiff, după ce operatorul inițial își rupsese piciorul. Era un străin pe vas, la fel ca și Koch. Era bine că dăduse peste el, și nu peste vreun membru al echipajului.

După ce intră în cabină, își scoase hainele ude și se întinse pe pat. Știa că nu va putea dormi. Deoarece avea deja un plan pentru ziua următoare, așadar, nu era nevoie să-l mai revizuiască. Încercă să se gândească la alte lucruri: la

mama lui, care gătea cel mai gustos *kugel*[1] din lume; la logodnica lui, care-i făcea cel mai bun sex oral din lume; la tatăl lui nebun, internat într-un ospiciu din Tel Aviv; la cel mai minunat casetofon pe care și-l va cumpăra cu banii primiți pentru acea misiune; la apartamentul lui frumos din Haifa; la copiii pe care-i va avea și la cum vor crește aceștia într-un Israel fără războaie.

Se trezi peste două ore. Se duse la popotă ca să bea niște cafea. Ucenicul bucătarului se afla acolo: stătea cu picioarele în câțiva centimetri de apă și prăjea niște bacon pentru membrii echipajului.

– Vreme nenorocită, spuse Koch.

– Se va înrăutăți.

Își bău cafeaua, apoi își umplu din nou cana, pe urmă pe o a doua, și le duse în camera de comandă. Secundul se afla acolo.

– Bună dimineața! zise Koch.

– Nu prea, răspunse secundul privind perdeaua de ploaie.

– Cafea?

– Frumos din partea ta. Mulțumesc.

Koch îi întinse cana.

– Unde suntem?

– Aici, răspunse ofițerul și-i arătă locația pe hartă. Conform planului, în ciuda vremii.

Koch încuviință din cap. Asta însemna că trebuia să oprească vasul peste cincisprezece minute.

– Ne vedem mai târziu, spuse el.

Ieși din camera de comandă și coborî în camera motoarelor.

---

[1] *Kugel* este o mâncare tradițională evreiască asemănătoare cu budinca, preparată, de obicei, din tăieței sau cartofi. (n.red.)

Adjunctul lui era acolo. Părea odihnit, ca și când ar fi avut parte de un somn lung și odihnitor în tura de noapte.

– Cum e presiunea la ulei? îl întrebă Koch.

– Constantă.

– A fluctuat puțin ieri.

– N-am observat să fie probleme azi-noapte, spuse adjunctul.

Era puțin prea convins despre asta, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie acuzat că dormise în timp ce manometrul oscilase.

– Bine. Poate că și-a revenit, zise Koch, își așeză cana pe carcasa unui motor, pe urmă o luă repede când vasul se înclină. Trezește-l pe Larsen când vei merge la culcare.

– Am înțeles.

– Somn ușor!

Adjunctul lui plecă, iar Koch își bău cafeaua, după care se puse pe treabă.

Manometrul făcea parte dintr-un grup de indicatoare din spatele motorului. Indicatoarele erau montate într-un cadran subțire din metal, vopsit în negru mat și fixat cu patru șuruburi autofiletante. Folosind o șurubelniță mare, scoase cele patru șuruburi și înlătură cadranul. În spatele lui, se afla un mănunchi de fire colorate, care duceau la diferite manometre. Schimbă șurubelnița mare cu una mică, electrică, prevăzută cu un mâner izolant. Cu câteva rotații, deconectă unul dintre fire de manometru. Înfășură câțiva centimetri de bandă izolatoare în jurul capătului liber al firului, apoi îl lipi în spatele indicatorului, în așa fel încât doar la o verificare mai amănunțită să se observe că nu era conectat la terminal. Pe urmă așeză cadranul la loc și-l fixă cu cele patru șuruburi.

Când intră Larsen, el adăuga lichid de transmisie.

– Pot să fac eu asta, domnule? întrebă Larsen.

Bărbatul era gresor, deci acesta era domeniul lui.

– Am terminat, zise Koch.

Înfiletă la loc capacul și așeză canistra într-un dulap.

Larsen se frecă la ochi și-și aprinse o țigară. Se uită la indicatoare și exclamă îngrijorat:

– Domnule! Presiunea uleiului e zero!

– Zero?

– Da!

– Opriți motoarele!

– Am înțeles, domnule.

Fără ulei, frecarea dintre piesele de metal ale motorului ar fi făcut să se acumuleze repede căldura care ar fi topit metalul, piesele ar fi fuzionat și motoarele s-ar fi oprit și n-ar mai fi pornit. Acea lipsă bruscă de presiune a uleiului era atât de periculoasă, încât Larsen ar fi putut opri motoarele din proprie inițiativă, fără să-i mai spună lui Koch.

Toți cei de pe vas auziră motoarele oprindu-se și simțiră cum motonava *Coparelli* pierde din viteză; până și zilierii, care dormeau în paturile lor, auziră prin somn când se opri motorul și se treziră. Înainte ca motorul să se oprească de tot, se auzi vocea secundului în difuzor.

– Camera de comandă! Ce se întâmplă acolo, jos?

– A scăzut brusc presiunea uleiului, răspunse Koch.

– Ai idee de ce?

– Încă nu.

– Ține-mă la curent.

– Am înțeles, domnule.

Koch se întoarse spre Larsen.

– Trebuie să verificăm rezervorul de ulei.

Larsen luă o trusă de scule și-l urmă pe Koch până la jumătatea punții, de unde puteau ajunge sub motor.

– Dacă rulmenții principali sau rulmenții de capăt ar fi fost uzați, presiunea uleiului s-ar fi diminuat treptat, îl lămuri Koch. O scădere bruscă indică o lipsă de alimentare cu ulei. Există o cantitate suficientă de ulei în sistem – am verificat mai devreme – și n-am găsit scurgeri. S-ar putea să fie un blocaj.

Desprinse rezervorul, apoi cei doi îl lăsară pe punte. Verificară sita, filtrul, supapa de presiune și supapa principală, fără să găsească vreun defect.

– Dacă nu s-a blocat înseamnă că e o problemă cu pompa, spuse Koch. Adu pompa de ulei de rezervă.

– E în magazia de sub puntea principală.

Koch îi întinse cheia, iar Larsen plecă.

Trebuia să se miște foarte repede. Scoase carcasa pompei de ulei, lăsând la vedere două roți zimțate, cu dinți mari. Înlătură membrana de protecție a bormașinii, ajustă burghiul și începu să sfredelească zimții roților, ciobindu-i și rupându-i până când aceștia deveniră inutili. Puse jos bormașina, luă o rangă și un ciocan și vârî ranga între cele două roți, depărtându-le până când auzi un trosnet puternic. La final, scoase din buzunar o bilă confecționată din oțel călit, uzată și ciobită. O adusese cu el atunci când se îmbarcase pe vas. O lăsă să cadă în rezervor.

Gata.

Larsen reveni.

Koch își dădu seama că nu scosese burghiul din bormașină: când Larsen plecase, avea membrana de protecție pusă. „Nu te uita la bormașină!", se gândi el.

– N-am găsit pompa, domnule, îl înștiință Larsen.

Koch „pescui" bila din rezervor.

– Uită-te la asta, îi distrase el atenția lui Larsen de la bormașina incriminatoare. Asta e cauza problemei.

Îi arătă roțile zimțate distruse ale pompei de ulei.

– Bila trebuie să fi căzut ultima oară când au fost schimbate filtrele. A pătruns în pompă și s-a învârtit de atunci între roțile zimțate. Mă mir că n-am auzit zgomotul, chiar și peste uruitul motorului. Oricum, pompa de ulei nu mai poate fi reparată, așa că trebuie s-o găsești pe cea de rezervă. Ia-ți niște ajutoare ca s-o căutați.

Larsen plecă. Koch scoase burghiul din bormașină și montă membrana de protecție. Urcă scările în fugă până în camera principală a motoarelor, ca să scape de cealaltă dovadă incriminatoare. Mișcându-se repede ca nu cumva să-l surprindă cineva, scoase cadranul de pe manometre, pe urmă reconectă manometrul care măsura presiunea uleiului. Negreșit, va indica, într-adevăr, zero. Fixă cadranul la loc și aruncă banda adezivă.

Terminase. Mai rămânea să-l amăgească pe căpitan.

De îndată ce echipa de căutare anunță că nu găsise o altă pompă, Koch se duse sus, în camera de comandă.

– Un mecanic trebuie să fi scăpat o bilă în rezervorul de ulei atunci când a verificat ultima oară motorul, îl anunță el pe căpitan și-i arătă proba incriminatoare. La un moment dat – poate când vasul s-a înclinat mai mult – bila a pătruns în pompa de ulei. După aceea, n-a fost decât o chestiune de timp. Bila s-a învârtit între roțile zimțate, până când le-a distrus complet. Mă tem că nu putem face astfel de roți zimțate la bord. Vasul ar trebui să aibă o pompă de ulei de rezervă, dar n-are.

Căpitanul era furios.

– Cine se face vinovat de asta va plăti cu vârf și îndesat.

– Este treaba mecanicului să verifice piesele de rezervă, însă după cum bine știți, domnule, am urcat la bord în ultimul moment.

– Asta înseamnă că este vina lui Sarne.

– S-ar putea să existe o explicație…

– Într-adevăr. Cum ar fi că a petrecut prea mult timp alergând după târfele belgiene în loc să verifice motorul. Ne putem continua traseul în situația dată?

– Categoric nu, domnule. Nu vom înainta nici o sută de metri și va ceda.

– La naiba! Unde-i operatorul radio?

– Mă duc să-l caut, domnule, răspunse secundul, apoi plecă.

– Ești sigur că nu putem încropi ceva?

– Mă tem că nu putem face o pompă de ulei din piese de schimb și ață. Acesta este motivul pentru care trebuie să avem o pompă de rezervă.

Secundul se întoarse cu operatorul radio.

– Unde dracu' ai fost? îl întrebă căpitanul.

Operatorul radio era bărbatul dolofan, cu nas mare, pe care Koch îl întâlnise întâmplător pe punte în timpul nopții. Bărbatul părea jignit.

– Am fost cu ceilalți care căutau pompa de rezervă în magazia din față, domnule, pe urmă m-am dus să mă spăl pe mâini.

Îi aruncă o privire lui Koch, dar în ochii lui nu se observă nicio urmă de bănuială: Dieter nu era sigur cât de mult văzuse în scurta lor întâlnire de pe punte, însă dacă făcea legătura dintre o piesă de schimb care lipsea și un pachet aruncat peste bord de mecanic, atunci ar fi tăcut mâlc.

– În regulă, conchise căpitanul. Transmite-le un mesaj proprietarilor: Raportează că s-a stricat motorul la… Care este locația noastră exactă, secund?

Secundul îi solicită operatorului radio locația.

– Cere o pompă de ulei nouă sau să fim remorcați la țărm. Așteptăm instrucțiuni, adăugă căpitanul.

Koch își coborî ușor umerii. Reușise.

Într-un final, primiră un răspuns de la proprietar:

COPARELLI *VÂNDUTĂ COMPANIEI DE TRANSPORT MARITIM SAVILE DIN ZÜRICH. MESAJUL VOSTRU TRANSMIS NOULUI PROPRIETAR. AȘTEPTAȚI NOI INSTRUCȚIUNI.*

Aproape imediat, veni un mesaj de la compania de transport maritim Savile:

VASUL NOSTRU, GIL HAMILTON, *SE AFLĂ ÎN APELE VOASTRE. VA AJUNGE LA VOI LA PRÂNZ. PREGĂTIȚI-VĂ SĂ DEBARCAȚI ECHIPAJUL, CU EXCEPȚIA MECANICULUI.* GIL HAMILTON *VA DUCE ECHIPAJUL LA MARSILIA. MECANICUL VA AȘTEPTA NOUA POMPĂ. PAPAGOPOLOUS.*

Schimbul de mesaje fu interceptat de la 100 de kilometri depărtare de Solly Weinberg, căpitanul navei *Gil Hamilton* și comandant în marina israeliană.

– Conform planului. Bravo, Koch! bombăni el.

Stabili traseul către *Coparelli* și ordonă:

– Cu toată viteza înainte!

Mesajele *nu* fură interceptate de Yasif Hassan și de Mahmoud de pe vasul *Nablus*, aflat în acel moment la o distanță de 250 de kilometri. Erau în cabina căpitanului, aplecați peste un plan al motonavei *Coparelli*, desenat de Hassan. Încercau să hotărască modalitatea de a urca la bordul ei și să preia controlul. Hassan îi spusese operatorului radio de

pe *Nablus* să asculte pe două lungimi de undă: cea pe care emitea transmiţătorul radio de pe *Stromberg* şi cea pe care o folosea Tyrin pentru mesajele lui clandestine de pe *Coparelli* către Rostov, aflat la bordul vasului *Karla*. Deoarece mesajele fuseseră transmise pe lungimea de undă pe care o întrebuinţa, *de obicei*, vasul *Coparelli*, *Nablus* nu le interceptase. Va trece un timp până când fedainii îşi vor da seama că vor deturna un vas aproape abandonat.

Schimbul de mesaje fu interceptat de la o depărtare de 200 de mile marine, din camera de comandă a vasului *Stromberg*. Când *Coparelli* primi mesajul de la Papagopolous, ofiţerii din camera de comandă aclamară şi aplaudară. Nat Dickstein, care stătea rezemat de un perete despărţitor cu o cană de cafea în mână şi privea ploaia şi marea agitată din faţă, nu se bucură. Muşchii îi erau încordaţi, faţa împietrită, ochii căprui mijiţi în spatele ochelarilor din plastic. Unul dintre ceilalţi observă că era tăcut şi făcu o remarcă, spunând că scăpaseră de primul hop. Răspunsul bombănit al lui Dickstein fu „condimentat" cu obscenităţi, lucru care nu-i stătea în caracter. Ofiţerul cel vesel se întoarse, iar mai târziu, în popotă, observă că Nat părea genul de om care te-ar fi înjunghiat cu un cuţit dacă l-ai fi călcat pe bătături.

Schimbul mai fu interceptat de David Rostov şi Suza Ashford, de la bordul vasului *Karla*, aflat la aproape 300 de mile marine depărtare.

Suza era şocată în timp ce traversa pasarela care făcea legătura între cheiul sicilian şi nava poloneză. Abia dacă

observă ce se întâmpla în jur când Rostov o conduse la cabina ei – era cabina unui ofiţer, cu toaletă proprie – şi-i zise că spera că se va simţi confortabil. Ea se aşeză pe pat. Se afla în aceeaşi poziţie când, o oră mai târziu, un marinar îi aduse mâncare rece pe o tavă şi o aşeză pe masă fără să rostească un cuvânt. Ea nu mâncă. La lăsarea întunericului, începu să tremure, aşadar, se întinse pe pat şi rămase aşa, cu ochii deschişi, privind în gol şi tremurând în continuare.

Într-un final, adormi – fu un somn spasmodic la început, cu coşmaruri lipsite de sens, însă în cele din urmă dormi profund. O trezi răsăritul soarelui.

Rămase întinsă, simţind mişcarea vasului şi privind nedumerită în jurul ei; apoi îşi dădu seama unde se afla. Era ca şi când s-ar fi trezit şi şi-ar fi amintit de coşmarul teribil, doar că în loc să-şi spună: „Slavă Domnului că a fost doar un vis!", conştientiză că era aievea şi că visul continua.

Se simţea îngrozitor de vinovată. În acel moment înţelegea că se minţise singură. Fusese convinsă că trebuia să-l găsească pe Nat şi să-l avertizeze, indiferent de riscuri, dar adevărul era că ar fi folosit orice fel de scuză ca să meargă şi să-l vadă. Urmările dezastruoase ale faptelor ei rezultaseră în mod firesc din motivele sale confuze. Era adevărat că Nat se aflase în pericol, însă în acele clipe îl păştea un pericol şi mai mare şi era vina Suzei.

Se gândea la asta şi la cum se afla pe mare, pe o navă poloneză, comandată de duşmanii lui Nat şi înconjurată de nişte ruşi duri. Strânse din ochi, îşi băgă capul sub pernă şi-şi înăbuşi criza de isterie care ameninţa s-o cuprindă.

Apoi se înfurie, iar asta o făcu să nu-şi piardă minţile.

Se gândi la tatăl ei şi la cum voia acesta s-o folosească pentru a-şi realiza convingerile politice, şi era furioasă pe

el. Se gândi la Hassan, cum îl manipula pe tatăl ei, cum își punea mâna pe genunchiul ei. Și-ar fi dorit să-i fi tras o palmă atunci când avusese ocazia. În cele din urmă, se gândi la Rostov, la fața lui dură și inteligentă, la zâmbetul lui rece și la cum intenționa să se izbească de vasul lui Nat și să-l omoare, și se înfurie de-a binelea.

Dickstein era bărbatul ei. Era amuzant, puternic, ciudat de vulnerabil și scria scrisori de dragoste, fura vapoare și era singurul bărbat pe care-l iubise *astfel*; și n-avea de gând să-l piardă.

Era prizonieră în tabăra inamicului, însă doar din punctul *ei* de vedere. Ei credeau că era de partea lor, aveau încredere în ea. Poate se va ivi ocazia să le încurce planurile. Va trebui s-o caute. Se va plimba pe navă, își va ascunde teama, va vorbi cu dușmanii ei, le va câștiga încrederea și se va preface că le împărtășește ambițiile și grijile, până când va întrezări o oportunitate.

Acest gând o făcu să tremure. Apoi chibzui: „Dacă nu voi face asta, îl voi pierde; dacă-l voi pierde, nu mai vreau să trăiesc".

Se ridică din pat. Își scoase hainele cu care dormise, se spălă și îmbrăcă un pulover și niște pantaloni curați din valiză. Se așeză la măsuța pironită în pardoseală și mușcă din cârnatul și brânza pe care i le adusese marinarul în ziua precedentă. Își pieptănă părul și, doar ca să-și mai ridice moralul, își aplică puțin machiaj.

Încercă ușa cabinei. Nu era încuiată.

Ieși.

Străbătu un coridor, urmărind mirosul de mâncare care venea de la popotă. Intră și privi încet în jur.

Rostov ședea singur și mânca încet ouă cu furculița. El își ridică privirea și o văzu. Brusc, expresia de pe fața lui

deveni malefică și rece: buzele înguste și ochii lipsiți de emoție. Suza ezită, pe urmă se apropie de el. Când ajunse la masa lui, se rezemă o clipă de un scaun, deoarece i se înmuiaseră genunchii.

– Ia loc, îi spuse Rostov.

Ea se trânti pe scaun.

– Cum ai dormit?

Respirația ei era accelerată, ca și când ar fi mers foarte repede.

– Bine, răspunse ea cu vocea tremurându-i.

Privirea lui aspră și sceptică părea să-i sfredelească nemilos creierul.

– Pari supărată.

Vocea lui era calmă, fără vreo urmă de compătimire sau ostilitate.

– Eu...

Cuvintele păreau să i se oprească în gât, înecând-o.

– Ieri... eram confuză.

Spunea adevărul: era ușor să spună asta.

– N-am văzut niciodată pe cineva murind.

– Ah.

În expresia de pe chipul lui Rostov se citi, în sfârșit, o fărâmă de compasiune: poate că-și amintea de prima oară când văzuse și el un om murind. Luă ibricul și-i turnă cafea.

– Ești foarte tânără, continuă el. Nu cred că ești mai mare decât fiul meu.

Suza sorbi încet cafeaua fierbinte, sperând că el va continua să vorbească în felul acela – ar ajuta-o să se liniștească.

– Fiul dumneavoastră?

– Iuri Davidovici, are 20 de ani.

– Cu ce se ocupă?

Zâmbetul lui Rostov nu mai era la fel de rece ca înainte.

– Din păcate, își petrece mai tot timpul fără niciun rost, ascultând muzică decadentă. Nu studiază intens, cum ar trebui. Nu așa cum o face fratele lui.

Respirația Suzei revenea încet-încet la normal, iar mâna nu-i mai tremură când luă cana. Știa că bărbatul din fața ei nu era mai puțin periculos dacă avea familie, dar *părea* mai puțin înfricoșător când vorbea astfel.

– Și celălalt fiu al dumneavoastră? Cel mai tânăr?

Rostov dădu din cap.

– Vladimir.

În acel moment nu mai avea deloc un aer înfricoșător: privea peste umărul Suzei cu o expresie afectuoasă și indulgentă întipărită pe față.

– Este foarte talentat. Va ajunge un mare matematician dacă va intra la o școală bună.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă, zise ea, privindu-l cu atenție. Educația sovietică este cea mai bună din lume.

Părea să fie cel mai potrivit lucru pe care să-l spună, însă cuvintele ei trebuie să fi avut o semnificație aparte pentru el, deoarece privirea lui pierdută dispăru și fața îi deveni din nou aspră și rece.

– Așa e, n-ar trebui să fie o problemă, admise el și continuă să mănânce micul dejun.

Suza reflectă: „Devine prietenos, nu trebuie să-l pierd". Încercă disperată să găsească ceva de spus. Ce aveau în comun, despre ce ar putea vorbi? Apoi îi veni inspirația.

– Mi-aș fi dorit să-mi aduc aminte de dumneavoastră de când ați fost la Oxford.

– Erai foarte mică, preciză el și-și turnă niște cafea. Toată lumea și-o amintește pe mama ta. Era cea mai frumoasă femeie din zonă. Iar tu îi semeni leit.

„E mai bine", se gândi Suza.

– Ce ați studiat? îl întrebă ea.

– Economia.

– Nu era o știință exactă pe vremea aceea, presupun.

– Nu e nici în ziua de azi.

Suza afișă o expresie ușor solemnă.

– Vorbim despre economia burgheză, desigur.

– Firește.

Rostov o privi ca și când n-ar fi știut dacă ea vorbea serios sau nu. El păru să decidă că era.

Un ofițer intră în popotă și vorbi cu Rostov. Acesta o privi cu părere de rău pe Suza.

– E nevoie de mine în camera de comandă.

Trebuia să-l însoțească pe Rostov. Suza se strădui să vorbească imperturbabil:

– Pot să vă însoțesc?

El ezită. Suza chibzui: „*Ar trebui* să-mi permită. Îi face plăcere să discute cu mine, crede că sunt de partea lui. Dacă voi afla vreun secret, cum își imaginează că l-aș folosi aici, pe un vas al KGB-ului?"

– De ce nu?

Rostov se îndepărtă. Suza îl urmă.

În camera de telecomunicații, Rostov zâmbea în timp ce citea mesajele și le traducea ca să înțeleagă și Suza. Părea încântat de ingeniozitatea lui Dickstein.

– Are o minte sclipitoare, zise el.

– Ce e Savile Shipping? întrebă Suza.

– O fațadă pentru serviciile de contrainformații israeliene. Dickstein îi elimină pe toți cei care au motive să fie interesați de ceea ce se întâmplă cu uraniul. Compania de transport maritim nu este interesată, deoarece nu mai deține vasul. Acum încearcă să elimine căpitanul și echipajul. Fără

îndoială că deține un oarecare control asupra proprietarilor de drept ai uraniului. Este un plan minunat.

Asta își dorea Suza. Rostov i se adresa ca unui coleg, ea se afla în miezul acțiunii; ar trebui să găsească o cale prin care să-i strice planurile.

– Presupun că pana de motor a fost aranjată, spuse ea.

– Da. Acum Dickstein poate prelua controlul vasului fără să fie nevoit să folosească arma.

Suza gândi repede. Atunci când îl „trădase" pe Nat, ea își dovedise loialitatea față de partea arabă. În acele momente partea arabă se împărțise în două tabere: într-una erau Rostov, KGB-ul și serviciul egiptean de contrainformații militare, iar în cealaltă, Hassan și fedainii. Suza își putea dovedi loialitatea față de Rostov trădându-l pe Hassan.

– La fel poate face și Yasif Hassan, desigur, rosti ea pe un ton cât se poate de calm.

– Poftim?

– Și Hassan poate prelua controlul asupra motonavei *Coparelli* fără să folosească arma.

Rostov se holbă la ea. Păli. Suza fu șocată să vadă cum, brusc, el își pierdu stăpânirea de sine și încrederea.

– Hassan intenționează să deturneze motonava *Coparelli*? întrebă el.

Suza se prefăcu uimită.

– Vreți să-mi spuneți că nu *știați*?

– Dar cine? Cu siguranță, nu egiptenii!

– Fedainii. Hassan a spus că exact acesta este planul *vostru*.

Rostovi lovi cu pumnul în peretele despărțitor, părând a fi foarte necuviincios și „rus" pentru o clipă.

– Hassan este un mincinos și un trădător!

Aceasta era șansa ei, știa asta. Și chibzui: „Dă-mi putere".

– Poate îl putem opri… zise Suza.

Rostov se uită la ea.

– Care este planul lui?

– Să deturneze motonava *Coparelli* înainte ca Dickstein să ajungă la el, apoi să ia prin surprindere echipa israeliană și să navigheze spre... nu mi-a dezvăluit destinația exactă, undeva în Africa de Nord. Care a fost planul vostru?

– Să lovim vasul după ce Dickstein va fi furat uraniul...

– Și nu mai putem face asta?

– Nu. Suntem prea departe, nu-i vom putea ajunge din urmă.

Suza știa că, dacă nu va face corect mutarea următoare, atât ea, cât și Dickstein vor muri. Își încrucișă brațele, ca să se oprească din tremurat.

– Atunci, nu putem face decât un singur lucru, adăugă ea.

Rostov o privi surprins.

– Serios?

– Trebuie să-l avertizăm pe Dickstein despre ambuscada fedainilor, ca să intercepteze motonava *Coparelli.*

Gata. Rostise cuvintele. Îl privi în față pe Rostov. Rusul trebuia să muște momeala, era o chestie logică, de fapt, singurul lucru corect pe care putea să-l facă!

Rostov căzu pe gânduri.

– Avertizați-l pe Dickstein, așa va lua înapoi motonava *Coparelli* de la fedaini. Apoi va continua conform planului lui, iar noi conform planului nostru.

– Da! exclamă Suza. Este singura posibilitate! Nu-i așa? Nu-i așa?

DE LA: SAVILE SHIPPING, ZÜRICH
CĂTRE: ANGELUZZI E BIANCO, GENOVA
TRANSPORTUL DE PRĂJITURĂ GALBENĂ DE LA F.A. PEDLER AMÂNAT PE PERIOADĂ

NEDETERMINATĂ, DIN CAUZA UNOR PROBLEME LA MOTOR ÎN LARG. VOM REVENI ÎN CURÂND CU INFORMAŢII NOI DE LIVRARE. PAPAGOPOLOUS.

Când *Gil Hamilton* apăru la orizont, Piotr Tyrin îl încolţi pe Ravlo, dependentul de droguri, pe interpuntea motonavei *Coparelli*. Tyrin acţionă cu o încredere în sine pe care n-o mai avusese până atunci. Adoptă o atitudine violentă şi-l apucă pe Ravlo de pulover. Tyrin era un tip masiv, iar Ravlo era cam ameţit.

– Ascultă, vreau să faci ceva pentru mine, îi zise Tyrin.

– Sigur, ce spui tu.

Tyrin ezită. Va fi riscant, dar n-avea de ales.

– Trebuie să rămân la bordul vasului când voi, ceilalţi, vă veţi îmbarca pe *Gil Hamilton*. Dacă îmi va fi observată lipsa, vei spune că m-ai văzut trecând dincolo.

– În regulă, sigur.

– Dacă mă vor găsi şi va trebui să mă îmbarc pe *Gil Hamilton*, poţi fi sigur că le voi dezvălui secretul tău.

– Voi face tot posibilul.

– Ar fi bine să fie aşa.

Tyrin îi dădu drumul. Nu era prea convins: un astfel de om ţi-ar promite orice, dar dacă ar da de greu, ar putea ceda.

Toţi membrii echipajului fură chemaţi pe punte pentru transbordare. Marea era prea agitată pentru ca *Gil Hamilton* să se apropie, aşa că fu trimisă o şalupă. Toată lumea trebuia să poarte vestă de salvare. Ofiţerii şi membrii echipajului de pe *Coparelli* stăteau tăcuţi în ploaia torenţială în timp ce erau număraţi, apoi primul marinar se apropie de bord, coborî scara şi sări în şalupă.

Ambarcaţiunea era prea mică pentru a încăpea tot echipajul – vor trebui să se împartă în două sau trei grupuri,

își dădu seama Tyrin. În timp ce toată atenția era îndreptată spre bărbații care treceau peste bord, Tyrin îi șopti lui Ravlo:

– Încearcă să rămâi ultimul.

– În regulă.

Cei doi se retraseră în spatele mulțimii de pe punte. Ofițerii aruncau o privire peste bord, la șalupă. Bărbații stăteau în picioare și așteptau, cu fața la *Gil Hamilton*.

Tyrin se furișă în spatele unui perete despărțitor.

Se afla la doi pași de o barcă de salvare a cărei prelată o desfăcuse mai devreme. Partea din față a bărcii se zărea de la mijlocul punții, unde stăteau marinarii, dar pupa, nu. Tyrin se apropie de pupa, ridică prelata, se furișă înăuntru și așeză la loc prelata.

„Dacă voi fi descoperit acum, s-a terminat", reflectă el.

Era un tip masiv, iar vesta de salvare îl făcea să pară și mai mare. Se târî cu mare dificultate de-a lungul bărcii până ajunse în locul de unde vedea puntea printr-un ochi al prelatei. Mai departe totul depindea de Ravlo.

Privi cum un al doilea grup de marinari cobora scara spre șalupă, apoi îl auzi pe secund:

– Unde-i operatorul radio?

Tyrin îl căută din priviri pe Ravlo și-l zări. „Vorbește, luate-ar naiba!"

– S-a dus cu primul grup, domnule, răspunse Ravlo ezitant.

„Bravo, băiete!"

– Ești sigur?

– Da, domnule, l-am văzut.

Ofițerul încuviință din cap și spuse ceva de genul că nu-i putea deosebi pe unii de ceilalți, din cauza ploii nenorocite.

Căpitanul îl strigă pe Koch, iar cei doi bărbați se duseră să vorbească la adăpostul unui perete despărțitor, aproape de ascunzătoarea lui Tyrin.

– N-am auzit de Savile Shipping, tu ai auzit? întrebă căpitanul.

– Nu, domnule.

– Nu e deloc bine să vinzi o navă cât este în larg, pe urmă să lași mecanicul la bord, ca să se ocupe de ea, și să-l debarci pe căpitan.

– Așa e, domnule. Mă tem că noii proprietari nu știu nimic despre navigare.

– Categoric, altminteri ar fi procedat altfel. Probabil că sunt contabili.

Se așternu o clipă de tăcere.

– Ai putea refuza să rămâi singur, desigur, iar eu aș fi nevoit să rămân cu tine. Te voi sprijini ulterior.

– Mă tem că-mi voi rata șansa.

– Corect, n-ar fi trebuit să sugerez asta. Succes!

– Mulțumesc, domnule.

Cel de-al treilea grup de marinari coborî în șalupă. Secundul stătea în capul scării așteptându-l pe căpitan, care bombănea în continuare despre contabili, când se întoarse, traversă puntea și-l urmă pe secund peste bord.

Tyrin își îndreptă atenția asupra lui Koch, care credea că rămăsese singurul om la bordul motonavei *Coparelli*. Mecanicul privi cum șalupa brăzda valurile înspre *Gil Hamilton*, apoi urcă scara care ducea în camera de comandă.

Înjură cu voce tare. Ar fi vrut ca Dieter să fi coborât, în așa fel încât el să meargă la magazia din față și să ia legătura prin stația radio cu *Karla*. Privi înspre camera de comandă și văzu fața lui Koch ivindu-se din când în când în spatele geamului. Dacă Dieter rămânea acolo, Tyrin era

obligat să aştepte până la lăsarea nopţii, ca să ia legătura cu Rostov şi să-i dea raportul.

Se vedea treaba că Dieter avea de gând să rămână în camera de comandă toată ziua.

Tyrin se pregăti pentru o aşteptare lungă.

Când *Nablus* ajunse în sudul Insulei Ibiza, unde Hassan se aştepta să întâlnească motonava *Coparelli*, nu se întrezărea nicio ambarcaţiune.

Făcură un ocol lung în timp ce Hassan scruta orizontul pustiu printr-un binoclu.

– Ai făcut o greşeală, zise Mahmoud.

– Nu neapărat, replică Hassan, care era hotărât să nu-şi afişeze panica. Este cel mai timpuriu moment în care ne-am fi putut intersecta cu ea. Nu trebuie să navigheze cu viteza maximă.

– De ce ar întârzia?

Hassan ridică din umeri, părând mai puţin preocupat decât era în realitate.

– Poate că motorul nu funcţionează bine. Poate că au întâmpinat o vreme mai rea decât noi. Există multe motive.

– Atunci, ce sugerezi?

Hassan conştientiză că Mahmoud era destul de îngrijorat. Nu deţinea controlul pe acel vas, doar Hassan putea lua hotărâri.

– Navigăm înspre sud-vest, în urma rutei urmate de *Coparelli*. Ar trebui să ne intersectăm cu ea mai devreme sau mai târziu.

– Dă-i instrucţiuni căpitanului, spuse Mahmoud, apoi coborî la oamenii lui, lăsându-l pe Hassan singur cu căpitanul în camera de comandă.

Mahmoud clocotea de furie, din cauza încordării. La fel și oamenii lui, observă Hassan. Se așteptaseră la o luptă în timpul zilei, și iată-i nevoiți să aștepte, trândăveau în cabinele echipajului și la popotă, își curățau armele, jucau cărți și se lăudau cu faptele de arme din trecut. Erau pregătiți pentru luptă și se antrenau în jocuri periculoase de aruncare a cuțitelor, pentru a-și dovedi curajul unul altuia și lor înșiși. Unul dintre ei se ceartă cu doi marinari din cauza unei insulte închipuite și-i tăiase pe amândoi pe față cu un ciob, înainte ca încăierarea să fie întreruptă. De atunci, membrii echipajului se ținuseră departe de fedaini.

Hassan se întrebă cum le-ar fi făcut față dacă ar fi fost în locul lui Mahmoud. Se gândise mult la asta în ultima perioadă. Mahmoud era în continuare comandantul, însă el fusese cel care făcuse toată treaba importantă: dăduse de urma lui Dickstein, își dezvăluise planul, se gândise la o contra-deturnare și descoperise locația vasului *Stromberg*. Începea să se întrebe care va fi rolul lui în acel joc atunci când totul va fi luat sfârșit.

Era evident că Mahmoud se întreba același lucru.

Ei bine, dacă exista o luptă pentru putere între cei doi, atunci aceasta trebuia să aștepte. Mai întâi, trebuiau să deturneze motonava *Coparelli* și să-l prindă în ambuscadă pe Dickstein. Hassan se simți ușor dezgustat când se gândi la asta. Bărbaților de jos, călîți în lupte, le era ușor să accepte că-i aștepta o bătălie, dar Hassan nu participase niciodată la un război și nu fusese niciodată amenințat cu o armă decât de către Cortone în vila părăsită. Îi era teamă, însă îi era și mai teamă să nu se facă de rușine arătând că se temea, întorcându-se și luând-o la fugă, vărsându-și măruntaiele așa cum o făcuse în vilă. Dar era și entuziasmat, deoarece dacă ei ar fi câștigat…

La ora patru și jumătate după-amiaza se dădu o alarmă falsă, când zăriră un vas venind înspre ei, însă după ce se uită cu binoclul, Hassan anunță că nu era motonava *Coparelli*. Când vasul trecu pe lângă ei, citiră numele scris pe partea laterală: *Gil Hamilton*.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, Hassan devenea din ce în ce mai îngrijorat. Pe vremea aceea, în ciuda luminilor de navigare, două nave ar fi putut trece noaptea una pe lângă cealaltă fără să se observe. Stația radio secretă de pe *Coparelli* nu scosese niciun sunet toată după-amiaza, deși Yaacov raportase că Rostov încerca să dea de Tyrin. Ca să se asigure că motonava *Coparelli* nu va trece pe lângă *Nablus* în timpul nopții, vor trebui să navigheze noaptea spre Genova cu viteza lui *Coparelli*, apoi să reia căutarea dimineața. Dar până atunci, *Stromberg* s-ar putea afla prin apropiere, iar fedainii să rateze ocazia de a-i întinde o capcană lui Dickstein.

Hassan era pe punctul să-i explice acest lucru lui Mahmoud, care tocmai revenise în camera de comandă, când o lumină începu să pâlpâie în depărtare.

– Vasul este ancorat, zise căpitanul.

– De unde știi? întrebă Mahmoud.

– Asta înseamnă o singură lumină albă.

– Așa se explică de ce nu s-a aflat lângă Ibiza atunci când am așteptat. Dacă vasul acela este *Coparelli*, ar trebui să vă pregătiți să urcați la bord, spuse Hassan.

– Sunt de acord, rosti Mahmoud și plecă să-i anunțe pe oamenii lui.

– Stinge luminile de navigare, îi spuse Hassan căpitanului.

Se lăsa întunericul pe măsură ce *Nablus* se apropia de cealaltă navă.

– Sunt aproape sigur că este *Coparelli*, zise Hassan.

Căpitanul își luă binoclul de la ochi.

– Are trei macarale pe punte și toate suprastructurile se află în spatele trapelor.

– Ai vederea mai bună decât a mea, spuse Hassan. Este *Coparelli*.

Coborî la popotă, unde Mahmoud le vorbea oamenilor săi. Acesta se uită la el când intră. Hassan încuviință din cap.

– A sosit momentul.

Mahmoud se întoarse la oamenii lui.

– Nu ne așteptăm la prea multă rezistență. Echipajul vasului este unul obișnuit și nu există niciun motiv pentru care să fie înarmat. Vom merge în două bărci, una va ataca babordul, iar cealaltă, tribordul. Când vom urca la bord, prima noastră grijă va fi aceea de a pune stăpânire pe camera de comandă și de a împiedica echipajul să folosească transmițătorul radio. Pe urmă adunăm echipajul pe punte.

Tăcu și se întoarse spre Hassan.

– Spune-i căpitanului să se apropie cât mai mult de *Coparelli*, apoi să oprească motoarele.

Hassan se întoarse. Brusc, devenise din nou curier: Mahmoud demonstra că era în continuare conducătorul în luptă. Hassan simți cum îi ard obrajii din cauza umilinței.

– Yasif.

El se întoarse.

– Arma ta.

Mahmoud îi aruncă o armă. Hassan o prinse. Era un pistol mic, ca de jucărie, genul de armă pe care ar purta-o o femeie în geantă. Fedainii izbucniră în râs.

„Și eu pot să joc jocul ăsta", chibzui Hassan. Găsi piedica și o trase. Îndreptă arma spre podea și apăsă pe trăgaci. Detunătura fu foarte puternică. Apoi se așternu tăcerea.

– Mi s-a părut că am văzut un șoarece, glumi el.

Îi aruncă înapoi arma lui Mahmoud.

Fedainii râseră și mai zgomotos.

Hassan ieși. Se duse în camera de comandă, îi transmise mesajul căpitanului și se întoarse pe punte. Se întunecase de-a binelea. O vreme, nu văzu decât lumina pe *Coparelli*. Apoi, după ce se uită mai bine, o siluetă neagră începu să se desluşească pe fundalul cenuşiu.

Fedainii, care erau tăcuți, ieșiseră din popotă și stăteau pe punte alături de echipaj. Motoarele vasului *Nablus* se opriră. Membrii echipajului lăsară bărcile pe apă.

Hassan și fedainii lui se apropiară de bord.

Yasif se afla cu Mahmoud în aceeași barcă. Mica șalupă se legăna pe valuri, care în acel moment păreau uriașe. Se apropiară de partea laterală a motonavei *Coparelli*. Nu observară niciun semn de activitate la bord. „Cu siguranță că ofițerul de gardă trebuie să fi auzit zgomotul a două motoare apropiindu-se", se gândi Hassan. Însă nu sună nicio alarmă, pe punte nu se aprinse nicio lumină, nimeni nu striga ordine și nici nu veni lângă balustradă.

Mahmoud fu primul care urcă scara.

Până când Hassan ajunse pe puntea motonavei *Coparelli*, ceilalți membri ai echipei invadară vasul la tribord.

Bărbații coborau și urcau scările înclinate și cele mobile. Echipajul de pe *Coparelli* nu-și făcuse apariția. Hassan avea o presimțire îngrozitoare că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

Îl urmă pe Mahmoud până în camera de comandă. Doi dintre bărbați se aflau deja acolo.

– Au avut timp să folosească stația radio? întrebă Hassan.

– Cine? întrebă Mahmoud.

Coborâră din nou pe punte. Bărbaţii ieşeau pe rând din cala vasului, părând nedumeriţi şi ţinând în mâini armele reci.

– Epava *Marie Celeste*, spuse Mahmoud.

Doi bărbaţi străbătură puntea aducând cu ei un marinar înspăimântat.

– Ce s-a întâmplat aici? i se adresă Hassan marinarului în engleză.

Marinarul îi răspunse într-o altă limbă.

Pe Yasif îl străfulgeră un gând înspăimântător.

– Haide să verificăm cala, îi spuse el lui Mahmoud.

Coborâră pe o scară care ducea jos, în cală. Hassan găsi un întrerupător şi aprinse lumina.

Cala era plină cu butoaie mari din metal, sigilate şi fixate cu pene din lemn. Butoaiele erau marcate cu cuvântul „PLUMBAT".

– Asta e, zise Hassan. Am găsit uraniul.

Ei se uitară la butoaie, pe urmă unul la celălalt. Pentru o clipă, rivalitatea dintre ei dispăru.

– Am reuşit, spuse Hassan. Dumnezeule, am reuşit!

Când se lăsă întunericul, Tyrin îl văzu pe mecanic mergând în faţă, ca să aprindă lumina albă. După ce acesta reveni, nu urcă în camera de comandă, ci se duse în spate şi intră în popotă. Căuta ceva de mâncare. Şi lui Tyrin îi era foame. Şi-ar fi dat şi braţul pentru o farfurie de hering sărat şi o felie de pâine neagră. În timp ce stătuse îngrămădit în barcă toată după-amiaza, aşteptând ca Dieter să se mişte, n-avusese nimic de făcut decât să se gândească la foame şi se torturase închipuindu-şi o masă cu caviar, somon afumat, ciuperci marinate şi pâine neagră.

„Nu încă, Piotr", reflectă el.

De îndată ce Koch dispăru din vedere, ieși din barcă, se întinse din cauza amorțelii și traversă în grabă puntea înspre magazia din față.

Mutase cutiile și obiectele din magazia principală, ca să ascundă intrarea în mica încăpere unde se afla transmițătorul radio. Fu nevoit să se lase în patru labe, să dea la o parte o cutie și să se târască printr-un tunel ca să intre.

Aparatul repeta un semnal scurt, din două litere. Citi în cartea de coduri și află că trebuia să treacă pe o altă lungime de undă înainte să confirme. Potrivi aparatul radio ca să transmită și urmă instrucțiunile.

Rostov răspunse imediat:

SCHIMBARE DE PLAN. HASSAN VA ATACA MOTONAVA COPARELLI.

Tyrin se încruntă nedumerit și transmise:

REPETĂ, TE ROG.

Rostov:

HASSAN ESTE TRĂDĂTOR. FEDAINII VOR ATACA MOTONAVA COPARELLI.

– Dumnezeule, ce se întâmplă? rosti Tyrin cu voce tare. *Coparelli* era *acolo*, el se afla la bord… De ce Hassan ar… pentru uraniu, firește.

Rostov transmitea în continuare:

HASSAN PLĂNUIEȘTE SĂ-L IA PRIN SURPRINDERE PE DICKSTEIN. CA PLANUL NOSTRU SĂ CONTINUE, TREBUIE SĂ-L AVERTIZĂM PE NAT DESPRE AMBUSCADĂ.

Tyrin se încruntă în timp ce descifra mesajul, apoi se lumină la față când înțelese.

„Atunci, o vom lua de la început, reflectă el. Ingenios. Dar ce anume trebuie să fac?"

El transmise:

CUM?

Rostov:

VEI CONTACTA VASUL STROMBERG *PE LUNGIMEA DE UNDĂ OBIȘNUITĂ A MOTONAVEI* COPARELLI *ȘI VEI TRANSMITE URMĂTORUL MESAJ ÎNTOCMAI REPET ÎNTOCMAI. GHILIMELE* COPARELLI *CĂTRE* STROMBERG *AM LA BORD ARABI CRED. VERIFICĂ. ÎNCHIDE GHILIMELE.*

Tyrin încuviință din cap. Dickstein va crede că Dieter avusese timp să scape câteva cuvinte înainte să fie ucis. Fiind avertizat, Dickstein ar trebui să preia motonava *Coparelli*. Apoi *Karla*, nava pe care se afla Rostov, se putea izbi de nava lui Dickstein, conform planului. „Și cu mine cum rămâne?", își zise Tyrin.

El transmise:

RECEPȚIONAT.

Auzi o bufnitură îndepărtată, ca și cum ceva s-ar fi izbit de carena vasului. La început nu băgă în seamă, apoi își aminti că nu se afla nimeni la bordul vasului, decât el și Koch. Ieși pe ușa magaziei din față și privi afară.

Sosiseră fedainii.

Închise ușa și se întoarse repede la transmițătorul lui. Și trimise mesajul.

HASSAN E AICI.

Rostov răspunse:

ATENȚIONEAZĂ-L PE DICKSTEIN ACUM.

Tyrin:

ȘI PE URMĂ CE FAC?

Rostov:

TE ASCUNZI.

„Mulțumesc mult", chibzui Tyrin. Se deconectă și accesă frecvența de undă normală, ca să transmită un mesaj pe *Stromberg*.

Un gând negru îi trecu prin minte: s-ar putea să nu mai guste niciodată hering sărat.

– Am auzit de zicala „Înarmat până-n dinți", dar este de-a dreptul ridicol, spuse Nat Dickstein și râseră cu toții.

Mesajul de pe *Coparelli* îi schimbase dispoziția. La început, fusese șocat. Cum reușise tabăra adversă să afle atât de multe despre planul lui și deturnaseră primii motonava *Coparelli*?

La un moment dat, trebuie să fi făcut o greșeală îngrozitoare de judecată. Suza...? N-avea rost să se pedepsească. Îl aștepta o luptă. Întristarea îi dispăru. Încordarea nu se atenuase, o resimțea încolăcită înlăuntrul lui asemenea unui arc din oțel, însă în acel moment o putea controla și folosi, era pârghia lui de salvare.

Cei doisprezece bărbați din popota vasului *Stromberg* simțiră acea schimbare la Dickstein și-i surprinseră dorința de luptă, cu toate că știau că unii dintre ei vor muri în curând.

Erau înarmați până în dinți cu câte o mitralieră Uzi de 9 mm, o armă de foc sigură și compactă, care cântărește 9 kg cu tot cu încărcătorul de 25 de gloanțe și are o lungime

de peste o jumătate de metru atunci când țeava este extinsă. Fiecare avea câte trei încărcătoare de rezervă, câte un Luger de 9 mm în tocul de la curea – aceleași cartușe se potriveau și la pistol, și la mitralieră – și patru grenade în partea cealaltă. Aproape sigur dețineau cu toții arme suplimentare alese de ei: cuțite, ciomege, baionete, boxuri, precum și alte arme mai exotice, purtate la vedere, care semănau mai mult cu niște talismane decât cu niște arme de luptă.

Dickstein le cunoștea dispoziția, știa că se molipsiseră de la el. Observase și înainte aceeași dispoziție la cei care se pregăteau de luptă. Le era teamă și, în mod paradoxal, teama îi făcea nerăbdători să înceapă, deoarece așteptarea era cea mai rea parte, iar lupta în sine era un anestezic. După aceea, fie supraviețuiai, fie mureai și nu mai avea nicio importanță.

Dickstein se gândise în cel mai mic detaliu la un plan de luptă, pe care-l expuse în fața lor. Motonava *Coparelli* era proiectată să semene cu un tanc petrolier în miniatură, cu suporți în față și la mijlocul vasului, cu suprastructura principală pe dunetă și cu o suprastructură secundară la pupa. Suprastructura principală cuprindea camera de comandă, dormitoarele ofițerilor și popota; dedesubt, se aflau dormitoarele echipajului. Suprastructura secundară conținea bucătăria, dedesubt se aflau magaziile și mai jos, camera motoarelor. Cele două suprastructuri erau despărțite pe punte, dar sub punte acestea erau conectate prin pasarele.

Urmau să acționeze în trei echipe. Echipa lui Abbas va ataca prova. Celelalte două, conduse de Bader și Gibli, vor urca scările de la babord și tribord până la pupa.

Cele două echipe de la pupa primiră instrucțiuni să coboare și să înainteze prin interiorul vasului, să scoată la

iveală dușmanul care urma să fie secerat de Abbas și oamenii lui dinspre prora. Deoarece existau șanse mici să întâmpine rezistență în camera de comandă, Dickstein avea de gând s-o ocupe de unul singur.

Atacul va avea loc pe timpul nopții; altminteri nu vor reuși să urce la bord, deoarece vor fi văzuți când vor trece peste balustradă. Mai trebuia să găsească o soluție prin care să evite să tragă unul în celălalt, precum și în dușman. Pentru aceasta, se gândi la un semnal de recunoaștere, cuvântul „Aliyah".

În acel moment, ei așteptau.

Stăteau în cerc în bucătăria vasului *Stromberg*, similară cu cea a motonavei *Coparelli*, unde urmau să lupte și să moară în curând. Dickstein vorbea cu Abbas:

– De la prova vei controla puntea din față, care va deveni un câmp deschis pentru schimb de focuri. Trimite-ți oamenii la adăpost și stați acolo. Atunci când dușmanii își vor face apariția pe punte, îi veți elimina. Marea voastră problemă va fi să deschideți focul din camera de comandă.

Cum ședea tolănit în fotoliul lui, Abbas semăna și mai mult cu un tanc decât de obicei. Dickstein se bucura că Abbas era de partea lui.

– Nu deschidem focul la început.

Dickstein clătină din cap.

– Nu. Există șanse mari să urcați la bord fără să fiți văzuți. N-are rost să trageți până când veți ști că am sosit și noi, ceilalți.

Abbas încuviință din cap.

– Văd că Porush este în echipa mea. Știi că este cumnatul meu, nu?

– Da. Mai știu că este singurul bărbat însurat de aici. M-am gândit că ai vrea să ai grijă de el.

– Mulţumesc.

Feinberg îşi ridică privirea de la cuţitul pe care-l curăţa. Pentru prima oară, newyorkezul cel deşirat nu mai rânjea.

– Ce crezi despre arabii ăştia?

Dickstein clătină din cap.

– Ar putea fi militari sau fedaini.

Feinberg rânji.

– Să sperăm că sunt militari – ne vom strâmba, iar ei se vor preda.

Era o glumă proastă, însă râseră cu toţii.

– Partea cea mai grea va fi atunci când vom trece peste balustradă, interveni Ish, veşnicul pesimist, care stătea cu picioarele pe masă şi cu ochii închişi. Vom fi dezgoliţi ca nişte prunci.

– Ţineţi minte că ei cred că noi ne aşteptăm să preluăm o navă părăsită, îi atenţionă Nat. Ambuscada lor ar trebui să fie o mare surpriză pentru noi. Ei caută să obţină o victorie uşoară, dar noi suntem pregătiţi. Şi va fi întuneric…

Uşa se deschise şi intră căpitanul.

– Am depistat motonava *Coparelli*.

Dickstein se ridică în picioare.

– Să mergem. Succes! Să nu luaţi prizonieri.

Capitolul 16

Cele trei bărci se îndepărtară de *Stromberg* cu câteva minute înainte de ivirea zorilor.

În câteva secunde, nava din spatele lor deveni invizibilă. N-avea lumini de navigaţie, iar luminile de pe punte şi cele din cabină fuseseră stinse, chiar şi cele de deasupra luciului apei, astfel încât nicio lumină să nu-i avertizeze pe cei de la bordul motonavei *Coparelli*.

Vremea se înrăutăţise în timpul nopţii. Căpitanul vasului *Stromberg* spuse că încă nu era atât de rea încât să poată fi numită furtună, însă ploua torenţial. Vântul sufla suficient de tare ca să trimită zdrăngănind o găleată din oţel de-a lungul punţii şi valurile erau foarte înalte. Dickstein se ţinea strâns de bancheta din şalupă.

O vreme doar plutiră, fără să vadă ceva în faţă sau în spate. Dickstein nu reuşea să desluşească nici măcar feţele celor patru bărbaţi aflaţi cu el în barcă.

– Susţin în continuare că ar fi trebuit să amânăm partida asta de pescuit până mâine, rupse tăcerea Feinberg.

Refuzau să vadă adevărul.

Dickstein era la fel de superstiţios ca şi ceilalţi: pe sub pelerina de ploaie şi pe sub vesta de salvare, purta jiletca veche în dungi a tatălui său, iar în buzunarul de la piept ţinea ceasul cu lanţ, care era spart. Odinioară, ceasul oprise un glonţ nemţesc.

Deși avea o gândire logică, într-un fel sau altul știa că o luase puțin razna. Aventura lui cu Suza și trădarea ei îi dăduseră lumea peste cap: vechile lui valori și motivații îi fuseseră zdruncinate, iar cele noi, pe care le dobândise cât timp fusese cu ea, se transformaseră în praf în mâinile lui. Încă îi păsa de anumite lucruri: voia să câștige acea luptă, voia ca Israelul să intre în posesia uraniului și voia să-l ucidă pe Yasif Hassan; singurul lucru de care nu-i păsa era propria persoană. Brusc, nu simți teamă pentru gloanțe, durere sau moarte. Suza îl trădase. Și el nu-și dorea deloc să trăiască o viață lungă cu experiența asta din trecut. Dacă Israelul va construi bomba, Esther va putea muri în pace, Mottie va termina *Comoara din insulă* și Yigael va avea grijă de strugurii lui.

Apucă strâns țeava mitralierei pe care o ținea sub pelerina de ploaie.

Urcară pe coama unui val și, brusc, în secunda următoare zăriră motonava *Coparelli*.

Efectuând câteva manevre specifice, Levi Abbas aduse șalupa mai aproape de prova motonavei *Coparelli*. Lumina albă de deasupra lor îi permitea să vadă suficient de bine, în timp ce carena convexă îi ascundea barca de ochii curioși de pe punte sau din camera de comandă. Când șalupa se apropie suficient de mult de scară, Abbas luă o frânghie și și-o legă în jurul taliei, pe sub pelerină. Ezită o clipă, apoi își scoase pelerina, își despachetă arma și și-o petrecu peste cap. Rămase cu un picior în șalupă și cu celălalt pe copastie, așteptă o clipă, pe urmă sări.

Se agăță de scară cu ambele mâini. Își desfăcu frânghia din jurul taliei și o legă de una dintre trepte. Urcă până aproape în vârf, după aceea se opri. Ar trebui să treacă peste balustradă în grup compact.

Privi în jos. Sharrett și Sapir urcau deja scara în urma lui, iar Porush tocmai sărea. Acesta ateriză greoi și nu reuși să se prindă și, pentru o secundă, lui Abbas i se tăie respirația. Însă Porush alunecă doar o treaptă, apoi reuși să-și încolăcească un braț în jurul scării și să se oprească din cădere.

Abbas așteptă până când Porush urcă în urma lui Sapir, pe urmă trecu peste balustradă. Ateriză fără zgomot în patru labe și se lipi de marginea bordului. Ceilalți îl urmară în tăcere: unu, doi, trei. Lumina albă strălucea deasupra lor, făcându-i vizibili.

Abbas privi în jur. Sharrett era cel mai scund și putea să se furișeze ca un șarpe. Îl atinse pe umăr și arătă cu degetul dincolo de punte.

– Ascunde-te la babord.

Sharret se târî pe burtă vreo doi metri, apoi rămase ascuns parțial de marginea înaltă a trapei din față. El înainta centimetru cu centimetru.

Abbas privi în susul și în josul punții. Puteau fi zăriți în orice clipă; nu vor ști nimic până când vor fi ciuruiți de o ploaie de gloanțe. Repede, repede! Sus, la prora, se afla pârghia pentru ancoră, unde lanțul era încolăcit într-o grămadă mare.

– Sapir.

Abbas arătă cu degetul, iar Sapir se târî de-a lungul punții spre locul indicat.

– Prefer macaraua, zise Porush.

Abbas se uită la macaraua ce se înălța deasupra lor și care domina toată puntea din față. Cabina de control se

afla la vreo trei metri deasupra nivelului punții. Era o poziție periculoasă, însă era un bun loc strategic.

– Du-te, spuse el.

Porush se târî în față, urmând traseul lui Sharrett. În timp ce privea, Abbas reflectă: „Are fundul mare – soră-mea îl hrănește bine". Porush ajunse la baza macaralei și începu să urce scara. Abbas își ținu respirația – dacă întâmplarea ar fi făcut ca vreunul dintre inamici să privească într-acolo în acel moment, în timp ce Porush urca scara, ar fi dat alarma. Din fericire, bărbatul ajunse la cabină.

În spatele lui Abbas, la prora, se afla un spațiu deasupra câtorva scări care duceau la o ușă. Nu era suficient de încăpător ca să fie numit „dormitoare" și nici primitor. Pur și simplu, era doar o magazie. Se târî înspre ea, se ghemui la baza scărilor în spațiul îngust și întredeschise încet ușa. Înăuntru era întuneric. Închise ușa și se întoarse, rezemându-și arma de capul scărilor, mulțumit că era singur.

Capătul dinspre pupa era slab luminat, iar șalupa în care se afla Dickstein fu nevoită să se apropie foarte mult de scara de la tribord a motonavei *Coparelli*. Gibli, liderul echipei, se chinuia să strunească șalupa. Dickstein descoperi un cârlig în carenă și-l folosi pentru a ține șalupa în loc, trăgând înspre *Coparelli* atunci când marea încerca să despartă cele două ambarcațiuni și împingând atunci când șalupa și nava amenințau să se lovească una de cealaltă.

Gibli, fost soldat, păstra tradiția israeliană și anume că ofițerii își conduceau oamenii pe front, nu se ascundeau în spatele lor: insistă să urce primul. Purta întotdeauna o pălărie ca să-și ascundă începutul de chelie, dar în acel

moment avea pe cap o beretă. Se ghemui la marginea șalupei când aceasta alunecă pe un val; apoi, în timpul tangajului, când șalupa și vasul se apropiară, sări. Ateriză fără probleme și începu să urce.

Aflat pe margine, așteptându-și rândul, Feinberg zise:

– Și-acum... număr până la trei și-apoi îmi deschid parașuta, corect?

Pe urmă sări.

Katzen și Raoul Dovrat făcură la fel. Dickstein dădu drumul cârligului și-i urmă. Când ajunse pe scară, se lăsă pe spate, își ridică privirea prin ploaia torențială și-l văzu pe Gibli ajungând la marginea bordului și trecându-și un picior peste balustradă.

Aruncă o privire peste umăr și văzu o fâșie subțire de lumină cenușie la orizont, primul semn al zorilor.

Apoi se auzi brusc o rafală violentă de împușcături și un țipăt.

Dickstein își ridică din nou privirea și-l văzu pe Gibli picând încet pe spate din vârful scării. Bereta îi căzu de pe cap și fu purtată de vântul puternic, dispărând în întuneric. Gibli trecu pe lângă Dickstein și ateriză în mare.

– Repede, repede, repede! strigă Nat.

Feinberg zbură peste balustradă. Dickstein știa că newyorkezul va ateriza pe punte prin rostogolire, pe urmă – da, se auzi zgomotul produs de arma lui când acesta începu să tragă ca să-i acopere pe ceilalți...

Trecu și Katzen peste balustradă, apoi se auzi zgomotul produs de patru, cinci sau mai multe arme. Dickstein urcă în grabă scara, trăgând cu dinții acul grenadei și azvârlind-o în sus, peste balustradă, vreo treizeci de metri, unde aceasta putea provoca o diversiune fără a-l răni pe vreunul dintre oamenii lui aflați deja pe punte. Dovrat trecu peste

balustradă. Dickstein îl văzu aterizând pe punte prin rostogolire, ridicându-se în picioare și plonjând, ca să se adăpostească în spatele suprastructurii de la pupa.

– Aici sunt, nenorociților! strigă Dickstein, apoi sări peste balustradă, ateriză în patru labe, se feri de o rafală de gloanțe și fugi înspre pupa.

– Unde sunt? țipă el.

Feinberg încetă să mai tragă, ca să-i poată răspunde.

– În bucătărie, zise el, arătând cu degetul înspre peretele despărțitor de lângă ei. În bărcile de salvare și în căile de acces de la mijlocul vasului.

– În regulă, spuse Dickstein și se ridică în picioare. Rămânem pe poziție până când echipa lui Bader va urca pe punte. Când vor deschide focul, puneți-vă în mișcare. Dovrat și Katzen, loviți ușa bucătăriei și coborâți. Feinberg, îi acoperi, pe urmă avansează de-a lungul marginii punții. Eu o iau înspre prima barcă de salvare. Între timp, încearcă să le distragi atenția de la scara de la babordul pupei și de la echipa lui Bader. Foc de voie.

Hassan și Mahmoud îl interogau pe marinar când izbucniseră focurile de armă. Se aflau în camera hărților, în spatele cabinei de comandă. Marinarul vorbea germana, la fel și Hassan. Prizonierul povesti că motonava *Coparelli* se stricase și că echipajul fusese preluat de o altă ambarcațiune, iar el rămăsese pe vas, ca să aștepte piesa de schimb. Nu știa nimic despre uraniu sau despre deturnări, sau despre Dickstein. Hassan nu-l crezu, deoarece – după cum îi explică lui Mahmoud – dacă Dickstein provoca stricăciuni navei, cu siguranță putea face astfel încât la

bordul ei să rămână unul dintre oamenii lui. Marinarul era legat de un scaun, iar Mahmoud îi tăia pe rând câte un deget, pentru a-l convinge să spună adevărul.

Ei auziră un schimb scurt de focuri, apoi tăcere, după aceea un al doilea schimb, urmat de un foc de baraj. Mahmoud își vârî cuțitul în toc și coborî scările care duceau de la camera hărților la cabinele ofițerilor.

Hassan încercă să evalueze situația. Fedainii erau grupați în trei locuri – bărcile de salvare, bucătăria și suprastructura principală de la mijlocul vasului. De unde se afla, Hassan vedea atât babordul, cât și tribordul punții, iar dacă înainta de la camera hărților la cabina de comandă, zărea puntea din față. Aproape toți israelienii se pare că urcaseră la bordul navei pe la pupa. Fedainii, atât cei care se aflau sub Hassan, cât și cei din bărcile de salvare, trăgeau cu armele înspre pupa. Nu se auzeau focuri de armă dinspre bucătărie, ceea ce însemna că israelienii trebuie să fi pus stăpânire pe ea și să fi coborât în cală, dar lăsaseră doi oameni pe punte, unul de fiecare parte, ca să-i acopere.

Reieșea deci că ambuscada lui Mahmoud eșuase. Israelienii ar fi trebuit să fie seceraţi pe măsură ce treceau peste balustradă. De fapt, aceștia reușiseră să se adăpostească și în acel moment forțele erau egale.

Lupta de pe punte ajunsese într-un punct mort, în care ambele tabere trăgeau una înspre cealaltă din adăposturi bune. Acesta era intenția israeliților, presupuse Hassan: să-i țină ocupați pe adversari pe punte în timp ce ei avansau dedesubt. Îi vor ataca pe fedaini în fortăreața lor, suprastructura de la mijlocul vasului, de dedesubt, după ce vor fi avansat de-a lungul pasarelelor dintre punți.

Care era cel mai bun loc în care să se posteze? Exact în locul în care se afla, hotărî Hassan. Ca să ajungă la el,

israeliții trebuiau să-și croiască drum luptând de-a lungul spațiului dintre punți, să treacă prin dormitoarele ofițerilor, apoi să urce din nou până la cabina de comandă și camera hărților. Se găsea într-o poziție delicată.

Se auzi o explozie puternică dinspre cabina de comandă. Ușa grea care despărțea cabina de comandă de camera hărților se zgudui, se desprinse din balamale și căzu în interior. Hassan se uită prin deschizătură.

O grenadă aterizase în cabina de comandă. Trupurile a trei fedaini erau împrăștiate peste pereții etanși. Toate geamurile se făcuseră țăndări. Grenada trebuie să fi fost aruncată dinspre puntea din față, ceea ce însemna că mai exista un grup de israeliți la prora. Ca o confirmare a bănuielii lui, izbucni o rafală de gloanțe dinspre macaraua din față.

Hassan ridică o mitralieră de pe jos, o propti pe rama geamului și începu să tragă.

Levi Abbas văzu cum grenada aruncată de Porush zbură prin aer și aterizează în cabina de comandă, cum explozia făcu țăndări și ceea ce mai rămăsese din sticlă. Focurile dinspre dormitoare încetară pentru o clipă, apoi începură din nou. Abbas nu-și dădu seama care era ținta noii arme, deoarece niciunul dintre gloanțe nu ateriza lângă el. Se uită într-o parte și-n cealaltă. Sapir și Sharrett trăgeau amândoi înspre cabina de comandă și niciunul nu părea a fi ținta inamicului. Abbas își ridică privirea la macara. Porush – el era ținta atacului. Se zări o scânteiere în cabina macaralei când Porush ripostă.

Împușcăturile dinspre cabina de comandă erau imprecise, dezordonate și inexacte – bărbatul nu făcea decât să

irosească gloanțele. Însă avea o poziție bună. Se afla într-un punct înalt și era protejat de pereții cabinei de comandă. Va nimeri o țintă mai devreme sau mai târziu. Abbas scoase o grenadă și o azvârli, dar aceasta ateriză la distanță mică. Doar Porush se afla suficient de aproape ca să arunce în cabina de comandă, iar el își folosise toate grenadele – doar a patra nimerise ținta.

Abbas trase din nou, pe urmă își ridică privirea la macara. Îl văzu pe Porush cum cade cu spatele din cabina de control, se rostogolește în aer și se izbește de punte.

„Cum îi voi spune surorii mele?", se gândi Abbas.

Trăgătorul din cabina de comandă încetă focul, apoi începu din nou să tragă în direcția lui Sharrett. Spre deosebire de Abbas și Sapir, Sharrett nu prea avea acoperire: stătea înghesuit între cabestan și marginea bordului. Abbas și Sapir trăgeau amândoi înspre cabina de comandă. Lunetistul invizibil își regla tirul: gloanțele se implântau în punte, descriind o linie spre cabestan, unde se afla Sharrett. Apoi Sharrett țipă, sări în lateral și se zvârcoli ca electrocutat când alte gloanțe îi ciuruiră trupul până când, în cele din urmă, rămase nemișcat și țipetele încetară.

Situația era gravă. Echipa lui Abbas ar fi trebuit să controleze puntea din față, însă, în acea clipă, bărbatul din cabina de comandă făcea acest lucru. Abbas trebuia să-l scoată din joc.

Aruncă încă o grenadă. Aceasta ateriză aproape de cabina de comandă și explodă; probabil că lumina puternică l-ar fi putut orbi pe lunetist o secundă sau două. Când avu loc explozia, Abbas se afla în picioare și fugea înspre macara, asurzit de focurile de acoperire trase de Sapir. Ajuns la baza scării, începu să tragă înainte ca lunetistul din cabina de comandă să-l zărească. Gloanțele

ciuruiau grinzile din jurul lui. I se părea că dura o veșnicie să urce fiecare treaptă. Începu să numere treptele ca un nebun: șapte, opt, nouă, zece…

Fu nimerit de un glonț ricoșat, care-l străpunse în coapsă, chiar sub osul șoldului. Acesta nu-l omorî, dar din cauza șocului, mușchii din jumătatea inferioară a trupului păreau să-i fi paralizat. Picioarele îi alunecară de pe treptele scării. O clipă, fu cuprins de panică atunci când își dădu seama că picioarele nu-l mai ascultau. Încercă din instinct să se agațe de scară, însă nu reuși și căzu. Se răsuci parțial și ateriză greoi, frângându-și gâtul; apoi muri.

Ușa magaziei din față se deschise încet și rusul, cu ochii cât cepele și o expresie speriată întipărită pe față, privi afară. Nu-l văzu nimeni, așa că se retrase înăuntru, închizând ușa.

În timp ce Katzen și Dovrat alergau înspre bucătăria navei, Dickstein profită de focurile de acoperire pe care le trăgea Feinberg, ca să avanseze. Trecu aplecat în fugă pe lângă locul unde urcaseră la bordul vasului, apoi pe lângă ușa bucătăriei și plonjă după prima barcă de salvare, cea care fusese deja distrusă de grenadă. De acolo, în lumina difuză, distinse totuși conturul suprastructurii de la mijlocul vasului, care avea forma unor scări ce urcau. La nivelul punții principale se afla popota ofițerilor, salonul ofițerilor, infirmeria și cabina pasagerului, folosită pe post de depozit. La următorul nivel se aflau cabinele ofițerilor și dormitorul căpitanului. Pe puntea superioară era cabina de comandă, cu care se învecinau camera hărților și cabina radio.

Aproape toți inamicii ar fi trebuit să se afle în acel moment la nivelul punții, în popotă și în salon. Ar putea

trece pe lângă ei urcând scara montată de-a lungul hornului, care ducea spre pasarela din jurul celei de-a doua punți, însă nu putea ajunge la cabina de comandă decât traversând a doua punte. Va trebui să elimine fiecare soldat din cabine.

Aruncă o privire în urmă. Feinberg se retrăsese în spatele bucătăriei, probabil ca să-și reîncarce arma. Așteptă până când acesta începu din nou să tragă, apoi se ridică în picioare. Executând foc în rafală la nivelul șoldului, Nat țâșni din spatele bărcii și traversă în fugă duneta înspre scară. Fără să încetinească ritmul, sări pe cea de-a patra treaptă și începu să se cațăre, conștient de faptul că, pentru câteva secunde, era o țintă ușoară. Auzi o rafală de gloanțe ciuruind coșul de lângă el, până când ajunse la puntea superioară și plonjă în partea cealaltă a pasarelei, gâfâind și tremurând din cauza efortului. Se rezemă de ușa care dădea în dormitoarele ofițerilor.

– Omorâți ciorile astea nenorocite, bolborosi el.

Își reîncărcă arma. Se rezemă cu spatele de ușă și alunecă în sus până la un hublou din ușă, aflat la nivelul ochilor. Riscă și aruncă o privire. Văzu un coridor cu trei uși pe fiecare parte, iar în capăt, scări care coborau la popotă sau urcau la camera hărților. Cu toate acestea, arabii stăpâneau în continuare acea parte a punții și acopereau scările exterioare, prin urmare, singura cale pe unde putea ajunge în cabina de comandă era aceea.

Deschise ușa și păși înăuntru. Se furișă de-a lungul coridorului până la ușa primei cabine, o deschise și aruncă înăuntru o grenadă. Îl văzu pe unul dintre inamici vrând să se întoarcă și închise ușa. Auzi grenada explodând în spațiul mic. Alergă la ușa următoare de pe aceeași parte, o deschise și aruncă o altă grenadă. Aceasta explodă în spațiul gol.

Mai exista o singură ușă pe acea parte, dar nu mai avea grenade.

Alergă într-acolo, o deschise brusc și trase o rafală. Înăuntru era un bărbat. Acesta trăsese prin hublou, însă în acel moment își scotea arma din gaură și se întorcea. Rafala de gloanțe a lui Dickstein îl ciurui.

Nat se întoarse cu fața la ușă, așteptând. Ușa cabinei din partea opusă se deschise larg și Nat îl împușcă pe bărbatul din spatele ei.

Apoi ieși pe pasarelă, trăgând orbește. Mai rămăseseră două cabine de verificat. Ușa celei mai apropiate se deschise în timp ce Dickstein trăgea cu arma și un cadavru se prăbuși.

Mai era cealaltă. Dickstein aștepta. Ușa se întredeschise, apoi se închise la loc. Nat alergă de-a lungul coridorului și o lovi cu piciorul, deschizând-o larg, pe urmă trase. Nu ripostă nimeni. Pășii înăuntru: ocupantul fusese lovit de un ricoșeu și zăcea plin de sânge pe pat.

Fu cuprins brusc de un soi de exaltare nebunească: pusese stăpânire pe punte de unul singur.

Urma cabina de comandă. O luă la fugă de-a lungul coridorului. La capătul îndepărtat, scările duceau în sus, la camera hărților, și în jos, la popota ofițerilor. Puse piciorul pe scară, privi în sus și se aruncă într-o parte atunci când zări țeava unei arme îndreptate spre el. Posesorul armei deschise focul.

Dickstein nu mai avea grenade. Bărbatul din camera hărților era ferit de focurile de armă. Acesta putea sta ascuns în spatele marginii capului scării și să tragă de voie în jos, spre scară. Nat trebuia să urce scara, deoarece intenționa să ajungă sus.

Intră într-una din cabinele din față care dădea înspre punte, ca să evalueze situația. Fu consternat când văzu ce

se întâmplase pe puntea din față: doar unul dintre cei patru oameni din echipa lui Abbas mai trăgea, iar Dickstein abia distingea trei cadavre. Două sau trei arme păreau să tragă din cabina de comandă înspre israelit, blocându-l în spatele lanțului ancorei adunat grămadă.

Privi într-o parte. Feinberg era mult în spate – nu reușise să avanseze. Bărbații care coborâseră în cală nu se vedeau nicăieri.

Fedainii se apărau bine în popota de sub el. Din poziția lor, aceștia îi țineau la distanță pe bărbații de pe punte și pe cei din spațiul dintre punți, de sub ei. Singura cale prin care putea fi cucerită popota era să fie atacată simultan din toate părțile – inclusiv de deasupra. Însă asta însemna că, mai întâi, trebuia cucerită cabina de comandă. Numai că ea era intangibilă.

Dickstein o luă la fugă înapoi de-a lungul coridorului și ieși pe ușa din spate. Deși ploua torențial, pe cer se zărea o lumină difuză. Îi văzu pe Feinberg într-o parte și pe Dovrat în partea cealaltă. Îi strigă pe nume până când le atrase atenția, apoi arătă înspre bucătărie. Pe urmă sări de pe pasarelă pe puntea din spate, o traversă în viteză și pătrunse în bucătărie.

Cei doi îi înțeleseră mișcarea. Îl urmară o clipă mai târziu.

– Trebuie să cucerim popota, îi înștiință Dickstein.

– Nu văd cum, zise Feinberg.

– Dacă taci, îți voi spune. Năvălim înăuntru simultan, din toate direcțiile: babord, tribord, dedesubt și deasupra. Mai întâi, trebuie să cucerim cabina de comandă. Voi face eu asta. Când voi ajunge acolo, voi porni sirena pentru ceață. Acesta va fi semnalul. Vreau să mergeți amândoi jos și să-i anunțați pe oamenii de acolo.

– Cum vei ajunge în cabina de comandă? îl întrebă Feinberg.

– De pe acoperiș, răspunse Dickstein.

Lui Yasif Hassan i se alăturară în cabina de comandă Mahmoud și alți doi fedaini, care luară poziție de tragere, în timp ce liderii se așezară pe jos, ca să se consfătuiască.

– N-au cum să câștige, zise Mahmoud. De aici, controlăm aproape toată puntea. Nu pot ataca popota de dedesubt, deoarece tambuchiul poate fi dominat ușor de deasupra. Nu pot ataca din părțile laterale sau din față, pentru că putem trage asupra lor de aici. Nu pot ataca de deasupra, fiindcă deținem controlul asupra compartimentelor de jos. Vom continua să tragem până când se vor preda.

– Unul dintre ei a încercat să cucerească, în urmă cu câteva minute, acest compartiment. L-am oprit.

– Ai fost aici, sus, singur?

– Da.

El își așează mâinile pe umerii lui Hassan.

– Acum ești fedain, îi spuse Mahmoud.

Hassan dădu glas gândului pe care-l aveau amândoi:

– După asta?

Mahmoud încuviință din cap.

– Parteneri cu drepturi egale.

Își strânseră mâinile.

– Parteneri cu drepturi egale, repetă Hassan.

– Cred că ei vor încerca să atace din nou tambuchiul, zise Mahmoud. Este singura lor speranță.

– Îl voi supraveghea din camera hărților, spuse Hassan.

Se ridicară amândoi în picioare; apoi un glonț dinspre puntea din față străpunse geamul și-l nimeri în cap pe Mahmoud. Acesta muri pe loc.

Hassan rămase conducătorul fedainilor.

Întins pe burtă, cu brațele și picioarele răsfirate, Dickstein se târa în față pe acoperiș, care era curbat, lipsit de mânere și alunecos din cauza ploii. În timp ce motonava *Coparelli* urca și cobora pe valuri, acoperișul se înclina în față, în spate, într-o parte și-n cealaltă. Nat nu putea face nimic decât să se lipească de metal și să încerce să-și încetinească alunecarea.

La capătul din față al acoperișului se afla o lumină de navigație. Când va ajunge acolo, va fi în siguranță, deoarece se putea prinde de suportul acesteia. Înainta anevoios înspre ea. Când se afla cam la o jumătate de metru, vasul se înclină la babord și Nat alunecă până la marginea acoperișului. Pentru o clipă, rămase atârnat de un braț și de un picior. Sub el se deschidea un hău de 10 metri până la punte. Vasul se mai înclină puțin, piciorul îi alunecă, totuși reuși să se prindă cu mâna dreaptă de marginea acoperișului.

Urmă o pauză agonizantă.

Motonava *Coparelli* reveni la poziția inițială.

Dickstein își desprinse mâna și alunecă din ce în ce mai repede spre lumina de navigație.

Dar vasul se ridică iar, acoperișul se înclină în spate și Nat trecu la un metru pe lângă lumină. Se împinse încă o dată cu mâinile și cu picioarele în acoperișul din metal, încercând să-și încetinească alunecarea. Din nou ajunse lângă margine; încă o dată rămase atârnat deasupra punții,

însă de astă dată brațul lui drept atârna peste margine. Mitraliera îi alunecă de pe umărul drept și ateriză într-o barcă de salvare.

Vasul se înclină la loc și se aplecă în față și Dickstein se trezi alunecând cu o viteză incredibilă înspre lumina de navigație. De astă dată ajunse la ea. O prinse cu ambele mâini. Instalația de iluminat se afla la un metru de marginea din față a acoperișului. Imediat sub margine erau geamurile din față ale cabinei de comandă. Sticla fusese făcută țăndări de mult și prin ele ieșeau țevile a două arme.

Deși se ținea de instalația de iluminat, nu reușea să se oprească din alunecat. Corpul lui se legăna încoace și încolo, apropiindu-se de margine. Văzu că partea din față a acoperișului, spre deosebire de părțile laterale, era prevăzută cu o rigolă îngustă din metal prin care se scurgea apa de ploaie, ca să nu ajungă pe geamurile de jos. Când alunecă peste margine, dădu drumul instalației de iluminat, se lăsă să alunece în față odată cu mișcarea vaporului, se prinse cu vârful degetelor de rigola din oțel, își lăsă picioarele să atârne și le legănă înăuntru. Zbură prin geam cu picioarele înainte și ateriză în mijlocul cabinei de comandă. Își îndoi genunchii, ca să-și atenueze aterizarea, pe urmă reveni în poziție verticală. Își pierduse mitraliera și n-avea timp să-și scoată pistolul sau cuțitul. În cabina de comandă erau doi arabi, câte unul de o parte și de cealaltă, și amândoi trăgeau cu mitralierele înspre punte. Când Dickstein reveni în poziție verticală, aceștia se întoarseră spre el, pe fețele lor citindu-se uimirea.

Nat se afla mai aproape de cel dinspre babord. Atacă și-l lovi cu piciorul în cot, amorțindu-i pentru o clipă brațul în care ținea arma. Apoi Dickstein se năpusti asupra celuilalt bărbat. Acesta își întoarse mitraliera spre el o

fracțiune de secundă mai târziu și Nat acționă. Îl lovi pe arab cu călcâiul, dându-i capul pe spate, apoi îi aplică o altă lovitură de karate, cu mâna, la nivelul gâtului.

Înainte ca bărbatul să cadă, Dickstein îl apucă de haină și-l învârti între el și celălalt arab, care-și pregătea arma. Nat îl ridică pe bărbatul mort și-l azvârli în partea cealaltă a cabinei de comandă, în timp ce arabul lovit în cot începu să tragă. Cadavrul încasă gloanțele și se izbi în celălalt arab, care-și pierdu echilibrul, căzu pe spate prin ușa deschisă și se prăbuși pe puntea de jos.

În camera hărților era un al treilea bărbat, care păzea tambuchiul ce ducea în jos. În cele trei secunde în care Dickstein se aflase în cabina de comandă, bărbatul se ridicase în picioare și se întorsese. Nat îl recunoscu pe Yasif Hassan.

Dickstein se lăsă pe vine, își întinse piciorul și lovi ușa deteriorată care zăcea pe podea între el și Hassan. Ușa alunecă de-a lungul punții, nimerindu-i picioarele lui Yasif. Fu suficient cât să-l dezechilibreze, dar când acesta își desfăcu brațele ca să-și mențină echilibrul, Dickstein acționă.

Până în acea clipă, reacționase din reflex la tot ce-i ieșise în cale, planificându-și din instinct fiecare mișcare, lăsându-se ghidat de pregătirea pe care o avea. Însă în acel moment era mai mult de-atât. În fața inamicului care amenința tot ce iubise vreodată, resimțea o ură oarbă și o furie de nestăvilit.

Acest lucru îl făcea să fie mai rapid și mai puternic.

Îl apucă pe Hassan de brațul în care ținea arma, de încheietură și de umăr, și, trăgându-i-l în jos, i-l frânse peste genunchiul lui. Yasif țipă și scăpă arma din mâna moale. Întorcându-se încet, își pregăti cotul și-l lovi sub ureche. Hassan se întoarse și căzu. Îl apucă de păr și-i trase

capul pe spate. Dickstein își ridică piciorul și-i aplică o lovitură cu călcâiul în ceafă tocmai în momentul în care Hassan își smuci capul. Se auzi un trosnet când tensiunea din mușchii bărbatului dispăru și capul bărbatului se lăsă moale pe umeri.

Dickstein îi dădu drumul, iar trupul se prăbuși pe podea.

Privi îndelung corpul neînsufleţit, copleșit de exaltare.

Apoi îl văzu pe Koch.

Mecanicul era legat de un scaun, stătea aplecat în față și era alb la față ca varul, dar conștient. Hainele îi erau mânjite de sânge. Dickstein își scoase cuţitul și tăie frânghia cu care era legat Koch. Apoi îi văzu mâinile.

– Oh! exclamă el.

– Voi supraviețui, spuse încet Koch.

Bărbatul nu se ridică în picioare.

Nat culese de pe jos mitraliera lui Hassan și-i verifică încărcătorul. Era aproape plin. Intră în cabina de comandă și localiză sirena pentru ceață.

– Koch, poţi să te ridici de pe scaunul ăla?

Dieter încercă și reuși anevoie, clătinându-se. Dickstein îl susţinu și-l conduse prin cabina de comandă.

– Vezi butonul ăsta? Vreau să numeri încet până la zece, apoi să-l apeși.

Koch scutură din cap, ca și când ar fi vrut să-și limpezească minţile.

– Cred că mă voi descurca.

– Începe numărătoarea. Acum.

– Unu, zise Koch. Doi.

Dickstein coborî prin tambuchi și ieși pe cea de-a doua punte, cea pe care o eliberase singur. Aceasta era tot pustie. Coborî în continuare și se opri înainte ca scara să ajungă în popotă. Se gândi că fedainii rămași trebuie să se

fi aflat acolo, lipiți de pereți și trăgând prin hublouri și prin ușile deschise; unul sau doi supravegheau, poate, tambuchiul. Nu exista altă modalitate sigură și prudentă pentru a lua o poziție defensivă.

„Haide, Koch!"

Nat intenționa să stea ascuns în tambuchi o secundă sau două. Unul dintre arabi și-ar putea ridica în orice moment privirea ca să verifice. Dacă Dieter va cădea, va fi nevoit să urce din nou și să...

Sirena pentru ceață începu să sune.

Dickstein sări. Deschise focul înainte să aterizeze pe pardoseală. Aproape de baza scării se aflau doi bărbați. Îi împușcă. Focurile de armă care răzbăteau de afară se intensificau. Nat se întoarse repede, descriind un semicerc, se lăsă într-un genunchi, ca să poată ochi, și-i ciurui pe fedainii aflați de-a lungul peretelui. Brusc, se auzi o altă împușcătură când Ish își făcu apariția de jos; apoi Feinberg se ivi în pragul unei uși și începu tragă; și Dovrat, care era rănit, intră pe o altă ușă. Pe urmă, ca la un semn, aceștia încetară focul și se așternu o tăcere de mormânt.

Toți fedainii erau morți.

Proptit într-un genunchi, Dickstein își lăsă capul în piept, extenuat. După o clipă, se ridică în picioare și se uită la oamenii lui.

– Unde sunt ceilalți?

Feinberg îi aruncă o privire ciudată.

– E cineva pe puntea din față, Sapri, cred.

– Și ceilalți?

– Atâta tot, răspunse Feinberg. Sunt morți.

Dickstein se rezemă de un perete despărțitor.

– Cu ce preț, rosti el încet.

Când privi prin hubloul spart, văzu că se luminase de ziuă.

Capitolul 17

Cu un an înainte, avionul companiei aeronautice BOAC în care Suza Ashford servea cina începuse brusc să piardă din altitudine, aparent fără niciun motiv, deasupra Oceanului Atlantic. Pilotul aprinse semnalul pentru centurile de siguranță. Suza se plimba de-a lungul culoarului, spunând: „Doar câteva turbulențe", și-i ajuta pe călători să-și lege centurile de siguranță, chibzuind în tot acest timp: „Vom muri, vom muri cu toții".

La fel se simțea și în acel moment.

Venise un mesaj scurt de la Tyrin: „Israeliții atacă" – apoi tăcere. În acel moment, Nathaniel devenise o țintă. Ar fi putut fi rănit, capturat sau mort. Deși era foarte încordată, Suza îi zâmbea operatorului radio, ca o adevărată însoțitoare de bord, cu experiență și mult sânge-rece.

– Ai un echipament pe cinste, îi spuse ea.

Operatorul radio de pe *Karla* era un bărbat masiv, cu părul cărunt, din Odesa. Îl chema Aleksandr și vorbea engleza destul de bine.

– A costat o sută de mii de dolari, zise el mândru. Te pricepi la comunicații?

– Puțin… Am fost însoțitoare de bord.

Spusese „am fost" fără să se gândească și se întreba dacă vremurile acelea apuseseră, într-adevăr.

– I-am văzut pe membrii echipajului folosind sistemul de comunicare. Cunosc elementele de bază.

– De fapt, sunt patru aparate radio, îi explică Aleksandr. Unul interceptează transmiţătorul de pe *Stromberg*. Altul îl interceptează pe Tyrin de pe *Coparelli*. Unul interceptează lungimea de undă obişnuită a motonavei *Coparelli*, iar acesta „rătăceşte". Priveşte!

Îi arătă un cadran pe care acul se învârtea încet.

– Caută un transmiţător şi se opreşte când găseşte unul, preciză Aleksandr.

– Incredibil. Tu l-ai inventat?

– Din nefericire, sunt operator, nu inventator.

– Şi poţi emite de pe oricare dintre ele, doar trecând pe „TRANSMITE"?

– Da, atât prin codul Morse, cât şi prin limbaj. Însă pe durata acestei misiuni nimeni nu foloseşte limbajul, desigur.

– A fost nevoie de pregătiri îndelungate ca să devii operator radio?

– Nu prea îndelungate. Codul Morse este uşor de învăţat. Dar ca să fii operator radio pe o navă trebuie să ştii să repari aparatura, răspunse el, apoi îşi coborî vocea. Şi ca să fii operator KGB, trebuie să termini şcoala de spionaj.

El râse, la fel şi Suza, care reflectă: „Haide, Tyrin", apoi dorinţa ei fu îndeplinită.

Venea mesajul şi Aleksandr începu să scrie.

– E Tyrin. Cheamă-l pe Rostov, te rog, zise el.

Suza ieşi din cabina de comandă fără tragere de inimă; voia să ştie ce conţinea mesajul. Se grăbi înspre popotă, aşteptându-se să-l găsească pe Rostov acolo, bând cafea neagră şi tare, dar încăperea era pustie. Coborî pe o altă punte şi o luă înspre cabină. Bătu la uşă.

Se auzi vocea lui în rusește, care ar fi putut însemna să intre.

Ea deschise ușa. Rostov era în boxeri și se spăla într-un lighean.

– Tyrin trimite un mesaj, îl înștiință Suza, pe urmă dădu să plece.

– Suza.

Ea se întoarse.

– Ce mi-ai spune dacă te-aș surprinde în lenjerie intimă?

– Să dispari, răspunse ea.

– Așteaptă-mă afară.

Ea închise ușa, gândindu-se: „M-am săturat".

– Îmi pare rău, îi zise ea când ieși el.

– N-aș fi fost atât de lipsit de profesionalism. Să mergem, rosti Rostov și schiță un zâmbet.

Îl urmă până în sala radio, aflată chiar sub camera de comandă, în ceea ce ar fi trebuit să fie cabina căpitanului. Din cauza multelor echipamente, fusese imposibil să-l plaseze pe operatorul radio lângă cabina de comandă, cum era obiceiul, îi explicase Aleksandr. Suza își dăduse seama singură că aranjamentul acela prezenta și avantajul de a-l izola pe operatorul radio de restul echipajului, atunci când pe navă se aflau atât marinari obișnuiți, cât și agenți KGB.

Aleksandr transcrisese mesajul de la Tyrin. I-l dădu lui Rostov, care-l citi în engleză. „Israelienii au pus stăpânire pe *Coparelli*. *Stromberg* alături. Dickstein trăiește".

Suza răsuflă ușurată. Simțea nevoia să se așeze. Se trânti pe un scaun.

Nimeni nu observă. Rostov formula deja un răspuns pentru Tyrin: „Vom ataca mâine, la 6 a.m."

Valul de ușurare dispăru, iar Suza chibzui: „Vai, Doamne, ce voi face acum?“

Nat Dickstein stătea tăcut. Purta pe cap o șapcă împrumutată de la un marinar, în timp ce căpitanul de pe *Stromberg* oficia slujba pentru cei decedați, ridicând tonul ca să acopere zgomotul vântului, al ploii și al mării. Cadavrele înfășurate în pânză erau aruncate rând pe rând peste balustradă, în apa învolburată: Abbas, Sharrett, Porush, Gibli, Bader, Remez și Jabotinsky. Șapte din doisprezece muriseră. Uraniul era cel mai costisitor metal din lume.

Mai devreme, avusese loc o altă înmormântare. Patru fedaini rămăseseră în viață – trei răniți și unul care-și pierduse autocontrolul și se ascunsese – și, după ce fuseseră dezarmați, Dickstein le permisese să-și îngroape morții. Ei aruncaseră în mare douăzeci și cinci de trupuri. Fedainii oficiaseră ceremonia în grabă sub privirile – și armele – vigilente ale israelienilor care supraviețuiseră. Ei înțelegeau această curtoazie ce trebuia oferită inamicilor, dar nu erau nevoiți să le și placă.

Între timp, căpitanul vasului *Stromberg* își adusese la bord toate documentele. Echipa de instalatori și de tâmplari, care venise cu ei în caz că era nevoie să modifice motonava *Coparelli* pentru a o face asemănătoare cu *Stromberg*, se apucase să repare stricăciunile rămase în urma luptei. Dickstein le spuse să se concentreze la ce era vizibil pe punte. Când vor ajunge în port, se vor ocupa de celelalte. Se apucară să astupe găurile, să repare mobilierul și să înlocuiască panourile din sticlă și sistemele de prindere din metal cu piese de schimb luate de pe *Stromberg*.

Un vopsitor coborî pe scară ca să îndepărteze numele *Coparelli* de pe carenă, pe care-l înlocui cu literele *S-T-R-O-M-B-E-R-G*. După ce termină, el începu să vopsească pereții despărțitori reparați și piesele din lemn de pe punte. Toate bărcile de salvare de pe *Coparelli*, distruse în totalitate, fură ciopârțite, aruncate deoparte și înlocuite cu cele de pe *Stromberg*. Noua pompă de ulei, pe care o transportase *Stromberg* la ordinele lui Koch, fu instalată în motorul motonavei *Coparelli*.

Munca fu oprită pentru funeralii. De îndată ce căpitanul rosti ultimele cuvinte, aceasta fu reluată. Motorul începu să huruie pe la sfârșitul după-amiezii. Dickstein și căpitanul se aflau în cabina de comandă când fu ridicată ancora. Echipajul de pe *Stromberg* se acomodă repede pe noul vas, care era identic cu cel vechi. Căpitanul stabili ruta și ordonă:

– Cu toată viteza înainte!

Mai era puțin până când avea să se termine totul, își zicea Dickstein. *Coparelli* dispăruse: din toate punctele de vedere, vasul pe care se afla el în acel moment era *Stromberg*, deținut în mod legal de Savile Shipping. Israel va intra în stăpânirea uraniului și nimeni nu va ști cum l-a obținut. Fuseseră luați în calcul toți cei implicați în operațiune, cu excepția lui Pedler, care rămăsese proprietarul legal al „prăjiturii galbene". Era singurul care ar fi putut strica planul dacă ar fi devenit curios sau ostil. Papagopolous ar trebui să se ocupe de el: Dickstein îi ură succes în gând.

– Suntem pregătiți, spuse căpitanul.

Expertul în explozive din camera hărților ridică pârghia de pe detonator, apoi toată lumea privi înspre vasul *Stromberg*, care fusese părăsit și se afla la mai mult de un kilometru depărtare.

Se auzi un bubuit puternic și înfundat, ca un tunet, și *Stromberg* se rupse pe din două. Rezervoarele de combustibil luară foc și noaptea furtunoasă fu luminată de o văpaie care se înălță spre cer. Dickstein simți exaltare și o ușoară neliniște la vederea acelui spectacol. *Stromberg* începu să se scufunde, încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Pupa dispăru sub apă, urmată la câteva secunde de prova; hornul rămase o clipă deasupra apei, ca brațul ridicat al unui om care se îneca, pe urmă vasul se scufundă.

Dickstein schiță un zâmbet și se întoarse.

Auzi un sunet. La fel și căpitanul. Se apropiară de partea laterală a cabinei de comandă și priviră afară, după aceea înțeleseră.

Bărbații de pe punte aclamau.

Franz Albrecht Pedler ședea în biroul lui de la marginea orașului Wiesbaden și se scărpina în cap. Conținutul telegramei primite de la Angeluzzi e Bianco din Genova, care fusese tradusă din italiană de secretara poliglotă a lui Pedler, era cât se poate de clar, dar, în același timp, de neînțeles.

AȘTEPTĂM CÂT MAI CURÂND INFORMAȚII REFERITOARE LA NOUA DATĂ ESTIMATIVĂ DE LIVRARE A PRĂJITURII GALBENE.

Din câte știa Pedler, nu exista nicio problemă cu vechea dată estimativă de livrare, care era peste câteva zile. Reieșea evident că cei de la Angeluzzi e Bianco știau ceva, iar el, nu. Pedler le trimisese deja o telegramă transportatorilor.

S-A ÎNTÂRZIAT LIVRAREA PRĂJITURII GALBENE?

Era puțin supărat pe ei. Ar fi trebuit să-i informeze atât pe el, cât și compania destinatară dacă ar fi existat întârzieri. Dar poate că italienii înțeleseseră greșit. În timpul războiului, Pedler își formase o părere despre italieni, și anume că nu puteai avea încredere că ei făceau ceea ce li se spunea. Crezuse că se schimbaseră, însă poate că rămâseseră aceiași.

Stătea în fața ferestrei, privind cum noaptea cădea peste micul grup de clădiri industriale. Aproape că-și dorea să nu fi cumpărat uraniul. Târgul încheiat cu armata israeliană, semnat, sigilat și livrat, va aduce profit companiei lui toată viața și nu va mai fi nevoit să facă speculă.

Secretara intră în birou cu răspunsul de la transportatori, tradus deja:

COPARELLI *VÂNDUTĂ LA SAVILE SHIPPING DIN ZÜRICH CARE RĂSPUNDE ACUM DE MARFA DUMNEAVOASTRĂ. VĂ ASIGURĂM DE FIABILITATEA ACHIZIȚIEI.*

Apoi apărea numărul de telefon al companiei Savile Shipping și următoarele cuvinte:

LUAȚI LEGĂTURA CU PAPAGOPOLOUS.

Pedler îi dădu înapoi telegrama secretarei.

– Te rog să suni la numărul acesta din Zürich și să-mi faci legătura cu Papagopolous ăsta.

Ea se întoarse după câteva minute.

– Papagopolous va reveni cu un telefon.

Pedler se uită la ceas.

– Bănuiesc c-ar fi mai bine să aștept telefonul lui. Ar trebui să lămuresc situația dacă tot am început.

Papagopolous îl sună peste zece minute.

– Mi s-a comunicat că dumneavoastră răspundeți acum de marfa mea de pe motonava *Coparelli*. Am primit o telegramă de la italieni în care mi se cerea o nouă dată de livrare – există întârzieri?

– Da, răspunse Papagopolous. Ar fi trebuit să fiți informat. Îmi pare nespus de rău.

Deși bărbatul vorbea o germană perfectă, era evident că nu era neamț. De asemenea, era clar că nu-i părea nici rău.

– Pompa de ulei s-a stricat și vasul a fost ancorat în larg. Luăm măsuri ca marfa dumneavoastră să fie livrată cât mai repede posibil.

– Și ce ar trebui să le spun celor de la Angeluzzi e Bianco?

– Le-am zis că-i voi informa despre noua dată de livrare de îndată ce o voi afla și eu, răspunse Papagopolous. Lăsați totul în seama mea, vă rog. Voi informa ambele părți.

– Prea bine. La revedere!

„Ciudat", se gândi Pedler când închise. Privind din nou pe geam afară, văzu că toți muncitorii plecaseră. Parcarea destinată personalului era goală, cu excepția Mercedesului său și a Volkswagenului secretarei sale. Se încheiase programul de muncă, la naiba! Își îmbrăcă sacoul. Uraniul era asigurat. Dacă se pierdea, își va recupera banii. Stinse lumina din birou și-i ținu haina secretarei, apoi se urcă în mașină și se duse acasă, la soție.

Suza Ashford nu închise un ochi toată noaptea.

Încă o dată, viața lui Nat Dickstein era în pericol. Din nou, era singura persoană care-l putea avertiza. Însă de astă dată nu-i putea păcăli pe ceilalți ca s-o ajute.

Trebuia s-o facă singură.

Era simplu. Va intra în cabina radio a vasului *Karla*, se va descotorisi de Aleksandr și va lua legătura cu *Coparelli*.

„Nu voi reuși, reflectă ea. Vasul e plin de agenți KGB. Aleksandr este un tip masiv. Vreau să merg la culcare. Pentru totdeauna. Este imposibil. Nu voi reuși. Of, Nathaniel!"

La ora patru dimineața, își trase pe ea o pereche de blugi, un pulover și pelerina de ploaie, și încălță cizmele. Vârî sticla plină cu votcă, pe care o luase din popotă – „ca să mă ajute să dorm" – în buzunarul interior al pelerinei.

Trebuia să afle locația vasului *Karla*.

Urcă în cabina de comandă. Secundul îi zâmbi.

– Nu poți dormi? o întrebă el în engleză.

– E prea mare suspansul, răspunse ea.

Afișă din nou acel zâmbet larg de însoțitoare de bord. „V-ați legat centura de siguranță, domnule? Ușoare turbulențe, n-aveți de ce să vă îngrijorați."

– Unde ne aflăm?

El îi arătă pe hartă locul unde se aflau și locația estimativă a motonavei *Coparelli*.

– Cum s-ar traduce asta în cifre?

Secundul îi spuse coordonatele, desigur, și viteza cu care naviga *Karla*. Ea repetă cifrele o dată cu voce tare și de două ori în gând, încercând să le memoreze.

– Este fascinant, rosti ea entuziasmată. Toți cei de pe vas au abilități deosebite... Crezi că vom ajunge la timp la *Coparelli*?

– Oh, da, răspunse bărbatul. Și-apoi... *bum*!

Suza privi afară. Era întuneric beznă – nu se vedeau nici stelele, nici luminile vapoarelor. Vremea se înrăutățea.

– Tremuri, zise secundul. Ți-e frig?

– Da, răspunse ea, deși nu din cauza frigului tremura. Când va veni aici colonelul Rostov?

– A ordonat să fie chemat la ora cinci.

– Cred că voi încerca să mai dorm o oră.

Ea coborî în cabina radio. Aleksandr se afla acolo.

– Nici tu nu poţi dormi? îl întrebă ea.

– Nu. Mi-am trimis secundul la culcare.

Ea se uită la echipamentul de transmisie.

– Nu mai asculţi mesajele de pe *Stromberg*?

– Semnalul s-a întrerupt. Fie au descoperit transmiţătorul, fie au scufundat nava. Noi credem că au scufundat-o.

Suza se aşeză şi scoase sticla cu votcă. Desfăcu capacul.

– Bea, îl îndemnă ea şi-i întinse sticla.

– Ţi-e frig?

– Puţin.

– Îţi tremură mâna.

El luă sticla şi şi-o duse la buze, trăgând o duşcă sănătoasă.

– Ah, mulţumesc.

Îi dădu înapoi sticla.

Suza luă o gură, ca să prindă curaj. Era votcă rusească tare şi-i ardea gâtlejul, dar avu efectul scontat. Înfiletă capacul şi aşteptă ca Aleksandr să-i întoarcă spatele.

– Povesteşte-mi despre viaţa din Anglia, spuse el ca să facă puţină conversaţie. Este adevărat că săracii mor de foame în timp ce bogaţii se îngraşă?

– Nu mulţi mor de foame, răspunse ea, apoi chibzui: „Întoarce-te, la naiba, *întoarce-te*! Nu pot face asta dacă stai cu faţa la mine". Însă există o mare discrepanţă, adăugă Suza.

– Sunt legi diferite pentru bogaţi şi săraci?

– Există o vorbă: „Legea le interzice atât celor bogaţi, cât şi celor săraci să fure pâine şi să doarmă sub poduri".

Aleksandr râse.

– În Uniunea Sovietică oamenii sunt egali, dar unii sunt privilegiați. Vei trăi în Rusia?

– Nu știu.

Suza desfăcu capacul sticlei și i-o întinse din nou.

El trase o dușcă sănătoasă, apoi i-o dădu înapoi.

– În Rusia nu vei avea astfel de haine.

Timpul trecea prea repede, iar ea trebuia să acționeze imediat. Se ridică în picioare, ca să ia sticla. Pelerina îi era descheiată în față. Postându-se în fața lui, își dădu capul pe spate ca să bea din sticlă, știind că el se va holba la sânii ei obraznici. Îi îngădui să se uite bine la ei, pe urmă apucă strâns de sticlă și-l lovi puternic în cap.

Se auzi o bufnitură dezgustătoare când aceasta îl nimeri. Bărbatul se zgâi la ea, uluit. Ea chibzui: „Trebuia să leșini!" Ochii lui nu se închideau. „Ce mă fac?" Ezită, apoi strânse din dinți și-l lovi din nou.

Aleksandr închise ochii și se prăbuși pe scaun. Suza îl apucă de picioare și-l trase. Când bărbatul alunecă de pe scaun, se lovi cu capul de pardoseală, lucru care o făcu să se înfioreze, pe urmă își zise: „Numai bine, va rămâne inconștient mai mult timp".

Îl târî până în dreptul unui dulap. Respirația i se accelerase, atât din cauza fricii, cât și a efortului. Scoase din buzunarul blugilor o bucată lungă de sfoară împletită pe care o luase de la pupa. Îi legă picioarele lui Aleksandr, apoi îl rostogoli și-i legă mâinile la spate.

Trebuia să-l bage în dulap. Aruncă o privire înspre ușă. „Oh, Doamne, să nu intre cineva tocmai acum!" Îi vârî picioarele înăuntru, pe urmă încercă să ridice trupul moale. Era un bărbat gras. Reuși doar pe jumătate, dar când încercă să-l bage în dulap, operatorul radio îi alunecă din mâini. Se puse în spatele lui, ca să încerce din nou. Îl luă

de subsuori și-l ridică. Metoda aceasta era mai bună: îi putea rezema greutatea de pieptul ei în timp ce-l apuca mai bine. Reuși să-l ridice din nou pe jumătate, după aceea își încolăci brațele în jurul pieptului victimei și se mișcă în lateral. Trebuia să intre în dulap cu el, să-i dea drumul, apoi să se elibereze de sub el.

Operatorul stătea în poziție de șezut, cu spatele rezemat de un perete al dulapului, cu genunchii îndoiți și cu picioarele sprijinite de peretele opus. Îi verifică legăturile: erau strânse. Însă putea striga! Căută din priviri ceva cu care să-i astupe gura. Nu vedea nimic. Nu putea ieși din încăpere ca să caute, deoarece el și-ar fi putut reveni între timp. Nu găsi altă variantă decât chiloții ei.

Părea că-i ia o veșnicie s-o facă. Trebuia să-și dea jos cizmele împrumutate, blugii, să-și scoată chiloții, să-și tragă din nou blugii pe ea, să încalțe cizmele, pe urmă să mototolească materialul din nailon și să i-l vâre în gura moale.

Nu reușea să închidă ușa dulapului.

– Dumnezeule! zise ea cu voce tare.

Cotul lui Aleksandr o împiedica să-l bage înăuntru. Mâinile lui legate se odihneau pe placajul de jos al dulapului și, din cauza poziției lui, brațele îi erau îndoite în exterior. Indiferent cât împingea ușa, cotul n-o lăsa să se închidă. Într-un final, fu nevoită să intre în dulap și să-l întoarcă puțin într-o parte, în așa fel încât să stea rezemat într-un colț. Bun, cotul lui nu mai era o piedică.

Îl privi îndelung. Cât timp rămâneau oamenii inconștienți? Habar n-avea. Știa că trebuia să-l lovească din nou, dar îi era teamă să nu-l omoare. Se duse să ia sticla, ba chiar o ridică deasupra capului, însă își pierdu curajul în ultima clipă, puse sticla jos și trânti ușa dulapului.

Se uită la ceasul de mână și strigă dispreţuitoare: era 4.50. *Coparelli* va apărea în curând pe ecranul radar al vasului *Karla*, Rostov va veni acolo și ea va rata ocazia.

Se așeză la pupitrul unde se afla echipamentul radio, schimbă pe „TRANSMITE", alese transmiţătorul care era deja conectat pe lungimea de undă a motonavei *Coparelli* și se aplecă spre microfon.

– *Coparelli*, răspunde, te rog.

Așteptă.

– *Coparelli*, răspunde, te rog.

Nimic.

– Lua-te-ar naiba, Nat Dickstein, *vorbește* cu mine! Nathaniel!

Nat Dickstein se afla în compartimentul din mijlocul motonavei *Coparelli* și se holba la butoaiele cu minereu metalic nisipos care costase atât de mult. Nu păreau deosebite – erau niște butoaie mari și negre, marcate pe lateral cu cuvântul „PLUMBAT". Ar fi vrut să deschidă unul și să pipăie marfa, doar ca să vadă cum era, însă capacele erau sigilate.

Era deprimat. În loc să simtă o mare satisfacţie în urma victoriei, era trist. Nu se putea bucura că-i omorâse pe teroriști și-și jelea morţii.

Își reaminti lupta, așa cum o făcuse în acea noapte de nesomn. Dacă i-ar fi spus lui Levi Abbas să deschidă focul de îndată ce ar fi urcat la bord, le-ar fi putut distrage atenţia fedainilor suficient timp cât Gibli să treacă peste balustradă fără să fie împușcat. Dacă ar fi mers împreună cu trei oameni să preia controlul asupra cabinei de comandă cu grenade la începutul luptei, ar fi cucerit mai

devreme popota și ar fi fost cruțate niște vieți. Dacă... Desigur, ar fi procedat altfel dacă ar fi putut prevedea viitorul sau dacă ar fi fost mai înțelept.

Măcar Israelul va avea bombe atomice care s-o apere pentru totdeauna.

Nici măcar acest gând nu-l înveseli. În urmă cu un an ar fi fost în al nouălea cer. Dar pe vremea aia n-o cunoștea pe Suza Ashford.

Auzi un zgomot și-și ridică privirea. Era ca și când cineva fugea pe punte. Vreo criză nautică, fără îndoială.

Suza îl schimbase. Îl învățase să aibă așteptări mai mari de la viață decât o victorie în luptă. Atunci când anticipase acea zi, când se gândise cum se va simți după ce va fi reușit acea lovitură grandioasă, fusese mereu cu gândul la ea, imaginându-și că-l aștepta undeva, gata să se bucure alături de el de victorie. Dar ea nu va fi acolo. Nu-l interesa nimeni altcineva. Nu exista nicio bucurie în a sărbători de unul singur.

Se holbase suficient de mult timp. În timp ce urca scara, se întreba ce va face tot restul vieții. Ieși pe punte. Un marinar se uită la el.

– Domnule Dickstein?

– Da. Ce vrei?

– V-am căutat peste tot, domnule... Este vorba despre radio, cineva vrea să ia legătura cu *Coparelli*. N-am răspuns, domnule, pentru că vasul ăsta n-ar trebui să fie *Coparelli*, nu? Însă ea spune...

– Ea?

– Da, domnule. Ea vorbește clar și răspicat, nu în codul Morse. Pare să fie aproape. Și e supărată. „Vorbește cu mine, Nathaniel", așa a zis, chestii de-astea, domnule.

Dickstein îl înșfăcă de jachetă.

– Nathaniel? strigă el. A spus Nathaniel?

– Da, domnule, îmi pare rău, dacă…

Dar Nat o luase deja la fugă înspre cabina de comandă.

Vocea lui Nat Dickstein se auzi la radio:

– Cine cheamă *Coparelli*?

Suza amuți brusc. Auzindu-i vocea, după toate prin câte trecuse, se simțea slabă și neajutorată.

– Cine cheamă *Coparelli*?

Ea își recăpătă glasul:

– Oh, Nat, în sfârșit.

– Suza? Tu ești, Suza?

– Da, da.

– Unde ești?

Ea își adună gândurile.

– Sunt cu David Rostov pe o navă rusească numită *Karla*. Notează.

Îi dădu coordonatele, traseul și viteza așa cum i le spusese secundul navei.

– Asta era la ora 4.10 dimineața. Nat, nava asta se va izbi de voi la ora 6 a.m.

– Se va izbi? De ce? Oh, înțeleg…

– Nat, mă pot surprinde în orice clipă, ce-ai de gând să faci, repede…

– Poți crea o diversiune la exact 5.30?

– O diversiune?

– Să stârnești un incendiu, să strigi „om la apă", orice doar să-i ții pe toți ocupați câteva minute.

– Voi încerca…

– Străduiește-te. Vreau ca toți să alerge de colo colo, fără ca niciunul să nu știe exact ce se întâmplă sau ce să facă – sunt toți din KGB?

– Da.

– În regulă, Și-acum…

Ușa cabinei radio se deschise. Suza apăsă întrerupătorul „TRANSMISIE" și vocea lui Dickstein tăcu. Înăuntru intră David Rostov.

– Unde-i Aleksandr? întrebă el.

Suza încercă să zâmbească.

– S-a dus după cafea. M-a lăsat pe mine să am grijă de radio.

– Idiot nenorocit…

Începu să înjure în rusește când ieși năvală pe ușă.

Suza schimbă întrerupătorul pe „RECEPȚIE".

– Am auzit, zise Nat. Ar fi bine să te faci nevăzută până la 5.30.

– Așteaptă! strigă ea. Ce-ai de gând să faci?

– Să fac? întrebă el. Vin după tine.

– Oh! exclamă ea. Oh, mulțumesc!

– Te iubesc.

Când Suza întrerupse comunicarea, printr-un alt dispozitiv începu să intre un mesaj în codul Morse. Tyrin trebuie să fi auzit fiecare cuvânt al conversației pe care o avusese ea și încerca să-l avertizeze pe Rostov. Uitase să-i spună lui Dickstein despre Tyrin.

Ar putea lua din nou legătura cu Nat, însă ar fi extrem de riscant, iar Tyrin îi va transmite mesajul lui Rostov în intervalul de care ar avea nevoie oamenii lui Nat să scotocească motonava *Coparelli*, să-l găsească pe Tyrin și să-i distrugă echipamentul. Când mesajul lui Tyrin va ajunge la Rostov, acesta va ști că Nat era pe drum și se va pregăti.

Trebuia să blocheze mesajul.

De asemenea, trebuia să plece de acolo.

Ea hotărî să distrugă aparatul radio.

Cum? Bănui că toate firele se aflau în spatele panourilor. Va trebui să desprindă unul dintre panouri. Avea nevoie de o șurubelniță. Repede, repede, înainte ca Rostov să renunțe să-l mai caute pe Aleksandr! Găsi trusa cu scule a operatorului radio într-un colț și alese o șurubelniță mică. Deșurubă șuruburile din două colțuri ale panoului. Nerăbdătoare, vârî șurubelnița în buzunar și trase de panou cu mâinile. Înăuntru se aflau multe fire, întortocheate ca niște spaghete. Strânse în pumn câteva și le smulse. Nu se întâmplă nimic: trăsese prea multe deodată. Alese altul: acesta ieși. Începu să tragă furioasă de fire până când desprinse vreo cincisprezece sau douăzeci. Cu toate acestea, mesajul în codul Morse continua să fie recepționat. Goli sticla de votcă în interiorul aparatului radio. Mesajul se opri, iar luminile de pe panou se stinseră.

Se auzi o bufnitură din interiorul dulapului. Aleksandr începea să se dezmeticească. Ei bine, își vor da seama ce se întâmplase atunci când vor vedea că echipamentul radio nu mai funcționa.

Suza închise ușa în urma ei.

Coborî scara și ieși pe punte, gândindu-se unde să se ascundă și ce fel de diversiune să creeze. Nu mai avea rost să strige „om la apă" – cu siguranță, n-o vor crede după ceea ce făcuse cu echipamentul radio și cu operatorul lor. Atunci, să coboare ancora? Nu știa de unde să înceapă.

Oare ce făcea Rostov în acel moment? Îl căuta pe Aleksandr în bucătărie, în popotă și în cabina lui. Negăsindu-l, se va întoarce în cabina radio, apoi o va căuta pe ea.

El era o persoană meticuloasă. Va începe cu prora și va merge înspre partea din spate, de-a lungul punții principale, pe urmă va trimite un grup să verifice suprastructura și un altul, nivelurile inferioare, punte cu punte, începând de sus în jos.

Care era cea mai de jos parte a vasului? Camera motoarelor. Acolo trebuia să se ascundă. Pătrunse înăuntru și descoperi un tambuchi care ducea jos. Era cu piciorul pe prima treaptă a scării, când îl văzu pe Rostov.

Și el o zări.

Habar n-avea de unde îi veniseră următoarele cuvinte:

– Aleksandr s-a întors în cabina radio, mă întorc imediat.

Rostov încuviință din cap, încruntându-se, apoi o luă în direcția cabinei radio.

Ea coborî două punți și ajunse în camera motoarelor. Mecanicul secund era de serviciu în acea noapte. O privi lung atunci când ea intră și se apropie de el.

– Acesta este singurul loc cald de pe vas, zise ea, înveselită. Pot să-ți țin companie?

El părea intrigat și răspunse rar:

– Nu știu... să vorbesc engleza... te rog.

– Nu vorbești engleza?

El clătină din cap.

– Mi-e frig, spuse ea și mimă un tremurat, pe urmă își întinse mâinile spre motorul care huruia. OK?

Bărbatul era mai mult decât bucuros că fata aceea frumoasă îi ținea companie în camera motoarelor.

– OK, răspunse el, încuviințând viguros din cap.

El continuă să se holbeze la ea, cu o expresie de încântare întipărită pe față, până când își dădu seama că poate

ar trebui să dea dovadă de ospitalitate. Se uită în jurul lui, apoi scoase un pachet de țigări din buzunar și-i oferi una.

– Nu fumez de obicei, dar de data asta n-am să refuz, zise ea și se servi cu o țigară.

Mecanicul i-o aprinse. Ea își ridică privirea spre trapă, așteptându-se, parcă, să-l vadă pe Rostov. Se uită la ceas. Nu putea fi deja 5.25! N-avea timp de gândire. „Diversiunea, începe diversiunea. Strigă «om la apă», aruncă ancora, declanșează un incendiu…"

Să declanșeze un incendiu. Cu ce?

Benzină, trebuia să existe benzină sau motorină, sau ceva acolo, în camera motoarelor.

Se uită la motor. Pe unde intra benzina? Chestia aia era un amestec de tuburi și țevi. „Concentrează-te! Concentrează-te!" Și-ar fi dorit să fi știut mai multe despre motorul mașinii ei. Cele două motoare erau identice? Nu, uneori acestea foloseau combustibil pentru camion. Ce fel de motor era acela? Se presupunea că era o navă rapidă, așadar, poate că funcționa pe motorină. Își amintea vag că motoarele pe motorină erau mai scumpe, însă erau mai rapide. Dacă era un motor pe motorină, atunci era similar cu cel al mașinii ei. Existau, oare, cabluri care alimentau bujiile? Schimbase și ea o bujie cândva.

Se uită mai bine. Da, semăna cu motorul mașinii ei. Existau șase bujii de la care porneau niște cabluri care ajungeau la o placă de formă circulară semănând cu un distribuitor. Undeva, pe-acolo, trebuia să fie și carburatorul. Combustibilul intra prin carburator. Acesta era o chestie mică și uneori se bloca…

În difuzor răsună o voce care se răstea în rusește, iar mecanicul se apropie de ea. Era cu spatele la Suza.

Trebuia să acționeze.

Văzu ceva de mărimea unei cutii de cafea, cu un capac fixat în mijloc de o piuliță. Ar putea fi carburatorul. Se întinse peste motor și încercă să desfacă piulița cu degetele. Aceasta nu se clinti. O țeavă grea din plastic ducea la ea. O apucă și trase de ea. În van. Își aminti că avea în buzunarul pelerinei de ploaie șurubelnița lui Aleksandr. O scoase și începu să lovească țeava cu capătul ascuțit. Plasticul era gros și dur. Suza împlântă cu toată forța șurubelnița în plastic. Reuși să facă o tăietură mică în suprafața țevii. Vârî vârful șurubelniței în crăpătură, încercând s-o lărgească.

Când mecanicul ajunse lângă difuzor, începu să vorbească în rusește.

Suza simți cum șurubelnița străpungea plasticul. O trase afară. Lichidul incolor țâșni prin gaura mică, iar în aer se simți mirosul inconfundabil de benzină. Aruncă șurubelnița și o luă la fugă înspre scară.

Îl auzi pe inginer răspunzând afirmativ în rusește și încuviințând din cap la o întrebare adresată prin difuzor. Urmă un ordin. Vocea era furioasă. Când ajunse la baza scării, Suza aruncă o privire peste umăr. Expresia zâmbitoare de pe fața mecanicului lăsase locul uneia malițioase. Începu să urce scara în timp ce acesta traversa în fugă camera motoarelor după ea.

Când ajunse în capul scării, ea se întoarse. Văzu pata de combustibil întinzându-se pe pardoseală și pe mecanic punând piciorul pe prima treaptă a scării. Ea mai ținea în mână țigara pe care i-o dăduse el. O aruncă înspre motor, țintind înspre locul unde combustibilul țâșnea din țeavă.

Nu mai așteptă s-o vadă aterizând. Continuă să urce pe scară. Ieșise cu capul și cu umerii pe puntea următoare, când se auzi un șuierat puternic, apoi o lumină roșie

intensă și un val de căldură venind de jos. Suza țipă când i se aprinseră pantalonii și simți cum îi arde pielea de pe picioare. Sări de pe scară și se rostogoli. Se chinui să-și scoată pelerina și și-o înfășură în jurul picioarelor. Reuși să stingă flăcările, dar o durea îngrozitor.

Simțea că se va prăbuși. Știa că, dacă se va întinde, va leșina, iar durerea va dispărea, dar trebuia să se îndepărteze de foc și să ajungă într-un loc unde s-o găsească Nat. Se strădui să se ridice. Picioarele parcă îi ardeau în continuare. Când privi în jos, văzu cum cădeau mici bucăți ca de hârtie arsă și se întrebă dacă erau bucăți din pantaloni sau de piele arsă.

Făcu un pas.

Putea merge.

Străbătu pasarela împleticindu-se. Alarma de incendiu începu să răsune pe vas. Suza ajunse la capătul pasarelei și se rezemă de scară.

Sus, trebuia să ajungă sus.

Își ridică un picior, și-l așeză pe prima treaptă și începu cel mai lung urcuș din viața ei.

Capitolul 18

Pentru a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore, Nat Dickstein înfrunta valurile dezlănțuite într-o barcă mică, pentru a urca la bordul unui vas care aparținea inamicului. Era îmbrăcat ca înainte: vestă de salvare, pelerină de ploaie și încălțat cu cizme; și înarmat tot ca înainte cu mitralieră, pistol și grenade. Însă de astă dată era singur și înspăimântat.

Existase o discuție la bordul motonavei *Coparelli* în legătură cu măsurile care trebuiau luate după mesajul radio venit de la Suza. Căpitanul, Feinberg și Ish ascultaseră dialogul dintre Dickstein și Suza. Văzuseră bucuria de pe chipul lui Nat și trăseseră concluzia că judecata lui era influențată de implicarea personală.

– E o capcană, spuse Feinberg. Nu ne pot prinde, așa că vor să ne întoarcem și să luptăm.

– Îl cunosc pe Rostov, zise Dickstein, înfierbântat. Este exact tactica pe care o aplică: îți acordă un scurt răgaz, apoi acționează. Ideea asta de a se izbi în noi este clar a lui.

Feinberg se înfurie.

– Acesta nu e un joc, Dickstein!

– Ascultă, Nat, interveni Ish, pe un ton mai împăciuitor, haide să ne vedem de drum și să ne pregătim de luptă când ne vor ajunge din urmă. Ce avem de câștigat dacă vom trimite o echipă la bord?

– Nu vorbeam despre o echipă. Mă voi duce singur.

– Nu fi prost, spuse Ish. Dacă mergi tu, mergem și noi… nu poți doborî un vas de unul singur.

– Uite care-i treaba, zise Dickstein, încercând să-i împace. Dacă voi reuși, *Karla* nu va ajunge niciodată din urmă acest vas. Dacă nu voi izbuti, voi veți putea lupta când *Karla* va ajunge la voi. Iar în cazul în care *Karla* nu va reuși să vă ajungă din urmă și este doar o capcană, atunci voi fi singurul care va cădea în ea. Este cea mai bună variantă.

– Nu prea cred, îl contrazise Feinberg.

– Nici eu, îl susținu Ish.

– Ei bine, eu cred, zâmbi Dickstein. Este viața mea, și-apoi sunt ofițerul superior aici și este decizia mea, așa că, la naiba cu voi!

Prin urmare, se îmbrăcă și se înarmă, iar căpitanul îi arătă cum să folosească radioul de pe șalupă și cum să mențină cursul de interceptare cu *Karla*. Apoi lăsară șalupa la apă. Nat coborî în ea și se îndepărtă.

Era îngrozit de ideea că trebuia să învingă o navă plină cu agenți KGB de unul singur, i se părea imposibil. Dar nu acesta era planul lui. Nu se va lupta cu niciunul dintre ei dacă va putea. Va urca la bord, se va ascunde până când Suza va începe diversiunea, pe urmă o va căuta. După ce o va găsi, vor coborî de pe *Karla* și vor fugi. Avea la el o mină magnetică mică, pe care o va fixa de partea laterală a vasului înainte să urce la bord. Indiferent dacă va reuși sau nu să scape, ori că toată povestea era o capcană sau era reală, vasul *Karla* va avea o gaură în partea lui laterală suficient de mare încât să-l oprească să ajungă din urmă motonava *Coparelli*.

Era convins că nu era vorba despre o capcană. Știa că ea se afla acolo, în mâinile lor și că fusese obligată să-i ajute,

ştia că ea îşi riscase viaţa ca s-o salveze pe a lui. Ştia că ea îl iubea.

Tocmai de aceea era îngrozit.

Brusc, el îşi dori să trăiască. Setea de sânge dispăruse: nu mai voia să-şi omoare inamicii, să-l înfrângă pe Rostov, să încurce planurile fedainilor sau să păcălească serviciul egiptean de contrainformaţii militare. Voia s-o găsească pe Suza, s-o ducă teafără acasă şi să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea. Îi era teamă să nu moară.

Se concentră la condusul şalupei. Nu era uşor să localizezi vasul *Karla* pe timpul nopţii. Putea menţine o rută constantă, însă trebuia să estimeze şi să ţină cont de vântul şi de valurile care-l purtau în lateral. După un sfert de oră, ştiu că ar fi trebuit să ajungă la vas, dar acesta nu era nicăieri. Începu să se deplaseze în zigzag, întrebându-se cu disperare cât de departe se abătuse de la traseu.

Tocmai se gândea să-i contacteze pe cei de pe *Coparelli*, ca să-i dea noi coordonate, când, brusc, *Karla* apăru în noapte lângă el. Vasul se deplasa mai repede decât şalupa lui. Trebuia să ajungă la scara de la prova, înainte ca vasul să treacă şi, în acelaşi timp, să evite o coliziune. Dickstein lansă şalupa în faţă, ferindu-se din calea vasului *Karla*, care venea înspre el, apoi se întoarse, îndreptându-se ţintă spre el, în timp ce vasul se înclina în partea cealaltă.

Îşi legase deja frânghia în jurul taliei. Ajungea până la scară. Setă motorul şalupei în modul inactiv, păşi pe marginea ei şi sări. *Karla* începea să se încline în faţă când el ateriză pe scară. Se ţinu strâns de ea, în timp ce prora se scufundă în valuri. Apa îi ajunse până la mijloc, apoi până la umeri. Luă o gură de aer când se scufundă. I se părea că se afla sub apă de o veşnicie. *Karla* continua să se scufunde. Când simţi că-i explodează plămânii, vasul ezită, pe urmă,

într-un final, începu să se ridice, iar momentul acela părea încă și mai lung. În cele din urmă, ieși la suprafață și trase aer în piept de câteva ori. Urcă sleit câteva trepte, își desfăcu frânghia din jurul taliei și o legă de scară, securizând șalupa de navă, ca să nu se îndepărteze. Mina magnetică atârna de o frânghie pe care o ținea peste umeri. O scoase și o fixă de carena vasului.

Uraniul se afla în siguranță.

Își dezbrăcă pelerina și urcă scara.

Sunetul pe care-l scotea motorul șalupei era acoperit de vuietul vântului, mugetul mării și de huruitul motoarelor navei, totuși ceva trebuie să-i fi atras atenția bărbatului care se uită peste balustradă tocmai în momentul în care Dickstein ajunse la nivelul punții. Preț de o secundă, bărbatul se holbă la Dickstein, uluit. Apoi Nat își întinse mâna ca să fie tras, în timp ce trecea peste balustradă. În mod mecanic și dintr-un instinct firesc de a ajuta un om aflat la ananghie, celălalt bărbat îl apucă de braț. Dickstein își trecu un picior peste balustradă, prinse cu mâna brațul întins și-l aruncă pe bărbat peste bord, în mare. Strigătul lui fu purtat de vânt. Nat își trecu și celălalt picior peste balustradă și se ghemui pe punte.

Nimeni nu părea să fi observat incidentul.

Karla era o navă mult mai mică decât *Coparelli*. Avea o singură suprastructură, amplasată la mijloc, înaltă cât două punți. Nu existau macarale. La prora se afla o trapă mare peste cala din față, însă nu exista nicio trapă la pupa: cabinele echipajului și camera motoarelor ocupau, probabil, tot spațiul de sub punte la pupa, concluzionă el.

Se uită la ceas. Era 5.25. Diversiunea Suzei trebuia să înceapă în orice clipă, dacă va reuși s-o facă.

Începu să pășească de-a lungul punții. Felinarele de pe navă răspândeau o lumină difuză. Asta îl ajuta, deoarece

membrii echipajului ar fi trebuit să se uite mai bine, ca să se asigure că nu era unul dintre ei. Își scoase cuțitul din teaca prinsă la curea: nu voia să-și folosească arma decât dacă va fi nevoit, fiindcă zgomotul ar fi stârnit zarvă.

Când ajunse la nivelul suprastructurii, se deschise o ușă, aruncând o rază de lumină galbenă pe puntea udată de ploaie. Dickstein se ascunse după colț, lipindu-se de peretele despărțitor. Auzi doi inși care vorbeau în rusă. Ușa se trânti, iar vocile se estompară când cei doi bărbați o luară înspre pupa prin ploaie.

Aflat la adăpostul suprastructurii, se duse înspre babord și continuă înspre pupa. Se opri la colț și, privind cu precauție în jur, îi văzu pe cei doi bărbați traversând duneta și vorbind cu un al treilea bărbat de la pupa. Fu tentat să-i elimine pe toți trei cu o rafală de mitralieră – trei bărbați, adică, probabil, o cincime din inamici –, dar se răzgândi: era prea devreme, deoarece diversiunea Suzei nu începuse, iar el habar n-avea unde se afla ea.

Cei doi bărbați străbătură puntea la tribord și se făcură nevăzuți înăuntru. Dickstein se apropie de bărbatul de la pupa, care se pare că era de cart. Bărbatul i se adresă în rusește. Nat bombăni ceva nedeslușit, bărbatul îi răspunse printr-o întrebare, apoi Dickstein se află suficient de aproape ca să se năpustească asupra lui și să-i taie gâtul.

Aruncă trupul peste bord și făcu apoi cale întoarsă. Doi morți, iar ei tot nu știau că el se afla la bord. Se uită la ceas. Acele fosforescente indicau ora 5.45. Era timpul să intre.

Deschise o ușă și văzu un culoar pustiu și un tambuchi care ducea în sus, probabil înspre cabina de comandă. Urcă scara.

Din cabina de comandă răzbăteau voci. Ajuns în capul scărilor, văzu trei bărbați: căpitanul, secundul și

sublocotenentul, bănui el. Secundul țipa în difuzor. Drept răspuns, se auzea un sunet ciudat. Când Dickstein își ridică arma, căpitanul trase de o manetă, iar alarma răsună pe vas. Nat apăsă pe trăgaci. Zgomotul puternic al împușcăturii fu înăbușit parțial de mugetul alarmei de incendiu. Cei trei bărbați fură uciși pe loc.

Dickstein coborî repede scara. Alarma trebuia să însemne că Suza începuse diversiunea. Nu mai trebuia decât să rămână în viață până o găsea.

Tambuchiul de la cabina de comandă atingea puntea la intersecția dintre două pasarele – una laterală, pe care o folosise Dickstein, și alta aflată de-a lungul suprastructurii. Drept răspuns la alarmă, ușile se deschideau și oamenii ieșeau pe ambele pasarele. Niciunul nu părea să fie înarmat: era o alarmă de incendiu, nu o chemare la posturile de luptă. Nat se hotărî să joace la cacealma și să tragă doar dacă nu-i va reuși planul. O luă în pas alert de-a lungul pasarelei centrale, croindu-și drum printre bărbați și strigând: „Faceți loc!" în germană. Aceștia se holbau la el, neștiind cine era sau ce făcea, doar că părea să aibă autoritate și că izbucnise un incendiu. Unul sau doi vorbiră cu el. Dickstein îi ignoră. Se auzi un ordin răstit de undeva și bărbații începură să se miște cu un scop. Nat ajunse la capătul pasarelei, lângă scară, când ofițerul care dăduse ordinul își făcu apariția și arătă cu degetul înspre el, strigând o întrebare.

Nat sări de pe scară.

Pe puntea inferioară, lucrurile păreau să fie mai bine organizate. Bărbații fugeau într-o singură direcție, înspre pupa, iar trei bărbați, sub atenta supraveghere a unui ofițer, scoteau un echipament împotriva incendiului. Acolo, în locul unde pasarela se lărgea pentru a oferi accesul la

furtunuri, Dickstein văzu ceva care-l făcu să-și piardă autocontrolul o fracțiune de secundă și să fie cuprins de o furie oarbă.

Suza ședea pe jos, cu spatele rezemat de peretele despărțitor. Picioarele îi erau întinse în față, iar pantalonii sfâșiați. Îi vedea pielea arsă și înnegrită prin materialul rupt. Dickstein auzi vocea lui Rostov, care țipa la ea, încercând să acopere zgomotul alarmei.

– Ce i-ai spus lui Dickstein?

Nat sări de pe scară pe punte. În față îi apăru o mână. Îl doborî pe intrus aplicându-i o lovitură cu cotul în față și se năpusti asupra lui Rostov.

Deși era furios, își dădu seama că nu-și putea folosi arma în acel spațiu îngust cât timp Rostov se afla atât de aproape de Suza. Și-apoi, voia să-l omoare pe bărbat cu mâinile goale.

Îl apucă pe Rostov de umeri și-l întoarse. Rostov îi văzu fața.

– Tu!

Dickstein îl lovi mai întâi în stomac. Fu o lovitură atât de puternică, încât îl făcu pe bărbat să se îndoaie și să gâfâie. Când Rostov își lăsă capul în jos, Nat îl lovi tare cu genunchiul în bărbie, rupându-i maxilarul. Apoi, fără să se oprească, își adună toate forțele și-i aplică o lovitură de picior în gât, rupându-i-l și trimițându-l cu spatele în peretele despărțitor.

Înainte ca Rostov să apuce să se prăbușească, Dickstein se răsuci repede, se lăsă într-un genunchi, își trase arma de pe umăr și, știind că Suza se afla în spatele lui, deschise focul asupra celor trei bărbați care-și făcuseră apariția pe pasarelă.

Se răsuci din nou și o ridică pe Suza încercând să nu-i atingă carnea arsă. Avea la dispoziție o clipă să se

gândească. Era evident că incendiul izbucnise la pupa, direcția înspre care fugiseră toți bărbații. Dacă ar fi mers în față, existau șanse mai mici să fie văzut.

Așadar, fugi de-a lungul pasarelei, apoi urcă scara cu ea în brațe. Își dădea seama după cum îi simțea trupul pe umeri că Suza nu-și pierduse cunoștința. Păși de pe scară pe puntea principală, găsi o ușă și ieși afară.

Pe punte, situația era confuză. Un bărbat trecu în fugă pe lângă el, către pupa; un altul, fugea în direcția opusă. Cineva se afla la prora. Jos, la pupa, un bărbat zăcea întins pe punte, iar alți doi stăteau aplecați deasupra lui. Părea să fi fost rănit de flăcări.

Dickstein fugi înspre scara pe care o folosise ca să urce la bord. Își așeză arma pe umăr, îi schimbă ușor poziția Suzei pe umărul celălalt și trecu peste balustradă.

Când aruncă o privire pe punte în timp ce cobora, știu că fusese văzut.

Una era să vezi un străin la bordul vasului, să te întrebi cine era și să amâni să-i pui întrebări, deoarece suna alarma de incendiu, și altceva să vezi pe cineva părăsind vasul cu un trup pe umăr.

N-ajunsese încă la jumătatea scării, când ei deschiseră focul asupra lui.

Un glonț îi șuieră pe lângă ureche și se implântă în carenă. Când își ridică privirea, văzu trei bărbați aplecați peste balustradă, doi dintre ei cu pistoale în mâini. Ținându-se de scară cu mâna stângă, își luă arma cu mâna dreaptă, o îndreptă în sus și trase. Nu nimeri, iar bărbații se dădură în spate.

Își pierdu echilibrul.

Când prora vasului se ridică, Nat se legănă la stânga, își scăpă arma în mare și se prinse de scară cu mâna dreaptă.

Piciorul drept îşi pierdu echilibrul pe treaptă, după aceea, spre groaza lui, Suza începu să-i alunece de pe umăr.

– Ţinte-te de mine! ţipă el, nemaifiind sigur dacă mai era sau nu conştientă.

Simţi cum ea se apucă strâns cu mâinile de puloverul lui. Totuşi continua să alunece, iar greutatea corpului ei dezechilibrat îl trăgea şi mai mult spre stânga.

– Nu! ţipă el.

Ea alunecă de pe umărul lui şi plonjă în mare.

Dickstein se întoarse, zări şalupa şi sări, aterizând cu o zdruncinătură în interiorul ambarcaţiunii.

El îi striga numele, cercetând din priviri marea tulbure din jurul lui, trecând când într-o parte a şalupei, când în cealaltă. Disperarea îi creştea cu fiecare secundă cu care ea nu ieşea la suprafaţă. Apoi auzi un ţipăt peste vuietul vântului. Întorcându-se în direcţia de unde răzbătea strigătul, îi văzu capul deasupra apei, între partea laterală a şalupei şi carena vasului *Karla*.

Îi era imposibil să ajungă la ea.

Suza ţipă din nou.

Şalupa era legată de *Karla* cu o frânghie, iar o mare parte era adunată grămadă pe puntea vasului. Dickstein tăie frânghia cu cuţitul, dând drumul capătului legat de scara vasului şi aruncând celălalt capăt înspre Suza.

Când ea se întinse după frânghie, marea se umflă din nou, înghiţind-o.

Cei de pe puntea vasului începură să tragă din nou cu armele peste balustradă.

El ignora focurile de armă.

Cerceta din priviri marea. Având în vedere că vasul şi şalupa se legănau şi se deplasau în direcţii diferite, şansele unei coliziuni erau relativ mici.

După câteva secunde, care părură o veșnicie, Suza ieși din nou la suprafață. Nat îi aruncă frânghia. De astă dată, ea reuși s-o prindă. Dickstein începu să tragă încet, aducând-o din ce în ce mai aproape, apoi se aplecă peste marginea șalupei și o apucă de încheieturi.

O prinse și n-avea de gând să-i mai dea drumul. O trase în interiorul șalupei. Deasupra, mitralierele continuau să împroaște cu gloanțe. Dickstein băgă maneta șalupei în viteză și se lăsă peste Suza, acoperind-o cu trupul lui. Șalupa se îndepărtă de vas, necontrolată, plutind pe valuri ca o placă de surf.

Focurile de armă încetară. Nat privi în urmă. Vasul *Karla* nu se mai zărea.

O întoarse încet pe Suza, temându-se pentru viața ei. Ea avea ochii închiși. Dickstein apucă de volanul șalupei, se uită la busolă și stabili un traseu aproximativ. Porni echipamentul de transmisie al șalupei și luă legătura cu *Coparelli*. În timp ce aștepta să i se răspundă, o ridică pe Suza înspre el și o legănă în brațe.

Peste mare se auzi un bubuit înăbușit, asemenea unei explozii îndepărtate: mina magnetică.

Cei de pe *Coparelli* îi răspunseră.

– *Karla* a luat foc. Întoarceți-vă după mine. Pregătiți infirmeria pentru fată – a suferit arsuri grave, îi înștiință Nat.

Așteptă răspunsul din partea lor, pe urmă întrerupse convorbirea și se uită la fața inexpresivă a Suzei.

– Nu muri, zise el. Te rog, nu muri.

Ea își deschise ochii și se uită la el, chinuindu-se să vorbească. El își lăsă capul în jos.

– Tu ești cu adevărat?

– Eu sunt, răspunse Dickstein.

Ea zâmbi slab.

– Voi supraviețui.

Se auzi o explozie puternică. Focul cuprinsese rezervoarele cu combustibil ale vasului *Karla*. Cerul fu luminat pentru câteva clipe de o văpaie intensă, văzduhul se umplu de un zgomot asurzitor, iar ploaia încetă. Zgomotul și lumina se stinseră, la fel și *Karla*.

– S-a scufundat, îi spuse Dickstein și o privi cuprins de emoție.

Deși avea ochii închiși și-și pierduse din nou cunoștința, zâmbetul de pe fața Suzei nu dispăruse.

Epilog

Nathaniel Dickstein demisionă din Mossad, iar numele lui deveni legendar. Se căsători cu Suza, cu care se întoarse în kibuţ, unde aveau grijă de struguri ziua şi făceau dragoste jumătate din noapte. În timpul liber, el organiza campanii politice pentru schimbarea legilor, astfel încât copiii lui să fie catalogaţi drept evrei; sau, mai bine încă, să fie abolită catalogarea.

O vreme, ei n-avură copii. Erau pregătiţi să aştepte: Suza era tânără şi el nu se grăbea. Arsurile nu i se vindecaseră în totalitate. Uneori, după ce se urcau în pat, ea zicea: „Picioarele mele sunt oribile", iar el îi săruta genunchii şi-i spunea: „Sunt frumoase, mi-au salvat viaţa".

Când izbucni Războiul de Iom Kipur şi forţele armate israeliene fură luate prin surprindere, Pierre Borg fu învinuit pentru lipsa de informaţii şi-şi dădu demisia. Adevărul era mai complicat. Vina aparţinea unui ofiţer de contrainformaţii rus, David Rostov, un bărbat cu aspect bătrânicios, care era nevoit să poarte un guler cervical tot restul vieţii. Se dusese la Cairo şi, începând cu interogarea şi moartea agentului israelian Towfik de la începutul anului 1968, anchetase toate evenimentele petrecute în acel an şi concluzionase că arabul înalt care-l interogase şi omorâse pe Towfik, Kawash, era agent dublu. În loc să

dispună judecarea și spânzurarea lui Kawash pentru spionaj, Rostov le arătase egiptenilor cum să-i ofere acestuia informații eronate, pe care Kawash, în naivitatea lui, le transmisese mai departe lui Pierre Borg.

Rezultatul fu acela că Nat Dickstein renunță la pensionare și preluă sarcinile lui Pierre Borg pe durata războiului. Luni, 8 octombrie 1973, el participă la o întrunire de urgență a Cabinetului. După trei zile de război, israelienii se confruntau cu probleme serioase. Egiptenii traversaseră Canalul Suez și-i obligau pe israelieni să se retragă înapoi în Sinai, cu pierderi grele. Pe celălalt front, Înălțimile Golan, sirienii avansau, provocând din nou pierderi grele în tabăra israelită. Propunerea înaintată în fața membrilor Cabinetului fu aceea de a lansa bombe atomice în Cairo și Damasc. Nici măcar cel mai înrăit dintre miniștri nu agreă această idee; însă situația era una disperată, iar americanii întârziau cu transportul aerian al armelor, lucru care ar fi putut salva situația.

Cei prezenți la întrunire începură să accepte ideea de a folosi arme nucleare doar atunci când Nat Dickstein interveni în discuție:

– Desigur, le-am putea *spune* americanilor că intenționăm să lansăm aceste bombe – miercuri, să zicem – dacă nu se grăbesc cu transportul aerian…

Procedară întocmai.

Transportul aerian schimbă soarta războiului și, ulterior, o întrunire de urgență similară avu loc în Cairo. Încă o dată, nimeni nu fu pentru un război nuclear în Orientul Mijlociu; din nou, politicienii strânși în jurul mesei

începură să se convingă unul pe celălalt că nu exista alternativă, și, iarăși, propunerea fu înlăturată de o intervenție neașteptată.

De astă dată, armata fu cea care interveni. Știind de propunerea care urma a fi înaintată Cabinetului întrunit, armata verifică forța de atac nuclear pregătită în cazul unei decizii favorabile. Ea descoperi că plutoniul din bombe fusese scos și înlocuit cu pilitură de fier. Se presupuse că rușii fuseseră făptașii, deoarece aceștia scoseseră din funcțiune în mod misterios reactorul nuclear din Qattara înainte să fie expulzați din Egipt în 1972.

În seara aceea, unul dintre miniștri vorbi cu soția lui vreo cinci minute, înainte să adoarmă în fotoliu.

– S-a terminat, îi spuse el. Israelul a câștigat... pe veci. Ei au bomba, iar noi nu, iar acest singur aspect va schimba cursul istoriei în regiunea noastră pentru restul secolului.

– Cum rămâne cu refugiații palestinieni? întrebă soția lui.

Ministrul ridică din umeri și-și aprinse ultima pipă pe acea zi.

– Îmi amintesc că am citit un articol în *Times*... trebuie să fi trecut cinci ani de-atunci, cred. Scria că Free Wales Army[1] pusese o bombă în sediul poliției din Cardiff.

– Țara Galilor? se arătă mirată soția lui. Unde-i Țara Galilor?

– Face parte din Anglia, mai mult sau mai puțin.

– Îmi amintesc, zise ea. Au mine de cărbune și coruri.

– Așa e. Știi când i-au cucerit anglo-saxonii pe galezi?

– Habar n-am.

– Nici eu, dar cred că au trecut mai bine de o mie de ani de-atunci, pentru că francezii normanzi i-au cucerit

[1] Armata Țării Galilor Libere (n.tr.)

pe anglo-saxoni în urmă cu nouă sute de ani. Înțelegi? Au trecut o mie de ani, iar ei bombardează în continuare sediile de poliție! Palestinienii vor ajunge ca galezii… Pot bombarda Israelul vreme de o mie de ani, însă tot învinși vor rămâne.

Soția se uită la el. Deși trecuseră atâția ani de când erau împreună, reușea în continuare s-o surprindă. Ea crezuse că nu va mai auzi astfel de cuvinte din gura lui.

– Am să-ți mai spun ceva, continuă el. Va trebui să facem pace. Este imposibil să mai câștigăm acum, prin urmare, trebuie să facem pace. Nu chiar acum; poate peste cinci sau zece ani. Dar va veni și vremea aceea, iar atunci va trebui să merg la Ierusalim și să spun: „Gata cu războiul". S-ar putea să fiu apreciat pentru asta, după ce se va fi așternut uitarea. Nu așa m-am gândit să rămân în istorie, însă nu-i chiar atât de rău, la urma urmei. „Bărbatul care a adus pacea în Orientul Mijlociu." Ce zici?

Soția lui se ridică din fotoliu, traversă încăperea și-i luă mâinile. Avea lacrimi în ochi.

– I-aș mulțumi lui Dumnezeu, răspunse ea.

Franz Albrecht Pedler muri în 1974, oarecum mulțumit. Avusese urcușuri și coborâșuri în viață – trăise, la urma urmei, în cea mai infamă perioadă din istoria națiunii lui –, dar supraviețuise și murise fericit.

Își dăduse seama ce se întâmplase cu uraniul. Într-o zi, la începutul anului 1969, compania lui primise un cec de două milioane de dolari semnat de A. Papagopolous, cu o declarație din partea companiei de transport maritim Savile, în care se menționa: „Pentru marfa pierdută". În ziua

următoare, un reprezentant al armatei israeliene îi făcuse o vizită și plătise pentru primul transport de produse de curățat. Înainte să plece, reprezentantul armatei îi spusese:

– În ceea ce privește marfa pierdută, v-am fi recunoscători dacă nu veți face investigații suplimentare.

Atunci, Pedler începu să înțeleagă.

– Și dacă cei de la Euratom îmi vor pune întrebări?

– Spune-le adevărul, îi răspunse bărbatul. Marfa s-a pierdut, iar când ai încercat să afli ce s-a întâmplat cu ea, ai descoperit că Savile Shipping a dat faliment.

– Este adevărat?

– Da.

Exact acest lucru le spusese Pedler celor de la Euratom. Aceștia trimiseseră un anchetator pentru o întrevedere cu el și Pedler le repetase povestea sugerată de reprezentantul armatei isreliene.

– Bănuiesc că în curând toate astea vor ajunge la urechile publicului larg, îi zisese el anchetatorului.

– Mă îndoiesc, îi replicase anchetatorul. Nu ne pune într-o lumină favorabilă. Nu cred că vom face cunoscută povestea dacă nu vom obține mai multe informații.

Bineînțeles că nu obținuseră mai multe informații; cel puțin nu cât timp trăise Pedler.

În 1974, de Iom Kipur, Suza Dickstein intră în travaliu.

Conform tradiției din acel kibuț, copilul fu adus pe lume de tatăl lui, îndrumat și încurajat de o moașă care stătea deoparte.

De îndată ce-și scoase capul, nou-născutul deschise gura și începu să țipe. Dickstein avea ochii înlăcrimați și

vederea înceţoşată. Ţinu în palmă capul copilaşului, se asigură că nu-i era înfăşurat cordonul ombilical în jurul gâtului şi spuse:

– Mai e puţin, Suza.

Suza mai împinse o dată, iar umerii copilaşului ieşiră la iveală, apoi restul corpului. Dickstein legă cordonul ombilical în două locuri şi-l tăie, pe urmă – tot conform tradiţiei locale – aşeză copilaşul în braţele mamei.

– Este bine? întrebă ea.

– E perfect, răspunse moaşa.

– Ce e?

– Oh, Doamne, nici măcar nu m-am uitat… e băiat, răspunse Nat.

– Cum îl va chema? Nathaniel? întrebă după o clipă Suza.

– Mi-ar plăcea să-l cheme Towfik, zise Dickstein.

– Towfik? Nu e nume arăbesc?

– Ba da.

– De ce? De ce Towfik?

– E o poveste mai lungă, răspunse el.

Post-scriptum

Daily Telegraph, Londra, 7 mai 1977:

ISRAELUL SUSPECTAT DE DETURNAREA
NAVEI CU URANIU
de Henry Miller din New York

Bănuiala că Israelul se află în spatele dispariţiei din larg, în urmă cu nouă ani, a transportului de uraniu suficient de mare cât să se fabrice 30 de arme atomice a fost dezvăluită ieri.

Autorităţile afirmă că incidentul a fost „o acţiune în stilul James Bond" şi că, deşi serviciile de contrainformaţii din patru ţări au investigat această dispariţie misterioasă, nu s-a aflat ce s-a întâmplat cu cele 200 de tone de minereu de uraniu care au dispărut...

Citat cu permisiunea *Daily Telegraph, Ltd.*

Egiptul este pe cale să construiască o bombă atomică. Cel mai bun agent de contrainformații al Mossadului are o misiune imposibilă: să-i înfrângă pe arabi în cursa înarmării nucleare, găsind și furând două sute de tone de uraniu îmbogățit. Iar balanța puterii se va schimba în Orientul Mijlociu. Lucrurile se complică atunci când se implică KGB-ul, Egiptul și teroriștii grupării militare Fedayeen. Toți aceștia își joacă ultima carte într-o misiune imposibilă în care prețul eșecului este holocaustul nuclear…

„UNUL DINTRE CELE MAI ALERTE THRILLERE ALE ANULUI… FOLLETT ESTE UN MAESTRU AL TERTIPURILOR ȘI AL DETALIILOR INCREDIBILE… O NARAȚIUNE PALPITANTĂ!“

Time

ISBN 978-606-006-004-8

www.raobooks.com